

Quỳnh Dao

Tình Loạn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 1

Trong nửa tháng gần đây, vì bận viết một quyển tiểu thuyết, nên tôi chẳng có thời giờ rảnh để đi ra ngoài. Suốt ngày tôi vẫn ở trong phòng để suy nghĩ và viết văn, thậm chí đến buổi trà trưa, tôi cũng chẳng có thì giờ để uống nữa.

Giờ đây thì quyển trường thiên tiểu thuyết của tôi đã viết xong. Tôi mang bản thảo đến giao cho nhà xuất bản và nhận lấy một số bút phí với ý định sẽ rời Hương Cảng chừng vài tuần lễ để đi du lịch một phen.

Tôi chuẩn bị đi Vọng Các, chuẩn bị đi Đài-Loan, chuẩn bị đi Tân-Gia-Ba, chuẩn bị đi Đông-Kinh... nhưng rồi tôi vẫn chưa quyết định là sẽ phải đi đến một nơi nào cả.

Sở dĩ tôi có kế hoạch đi du lịch ở ngoại quốc một phen, thứ nhất là để sưu tầm tài liệu hầu viết bộ tiểu thuyết về phong vật ở quê người, thứ nhì là vì tôi đã trót không đoạt được trái cấm của ái tình, khiến tâm tư tôi hết sức sầu muộn, nên tôi muốn rời khỏi

Hương Cảng một thời kỳ hầu như thời gian hàn gắn lại phần nào vết thương lòng của mình.

Đêm nay, tôi lại tìm đến quán rượu có không khí rất ngoại quốc để mượn rượu giải sầu. Tôi ngồi trên một chiếc ghế cao cảng và toan gọi một người bồi cho tôi một ly rượu thì anh bồi mập quen thuộc đẩy về phía tôi một ly "huýt-ky" và mỉm cười nói:

- Đã lâu rồi tôi không được gặp ông!

- Vâng, dạo này tôi bận viết nhiều quá, nên không có thời giờ rảnh rỗi để đi ra ngoài.

Nói xong, tôi hớp một ngụm rượu, rồi quay nhìn về hướng biểu diễn đài. Tại đây, một nữ nghệ sĩ đang vừa ca vừa vũ rất hấp dẫn. Tôi quay lại anh bồi hỏi:

- Đó là một tiết mục mới, phải không?

Anh bồi cười đáp:

- Vâng, đúng thế, tiết mục ấy mới bắt đầu thêm vào từ mấy ngày nay. Hiện thời, công cuộc làm ăn cạnh tranh rất dữ dội. Có những dạ tổng hội cho những nàng chiêu đãi viên ăn mặc thật hở hang để câu khách. Trong tương lai, không chừng rồi đây sẽ xuất hiện những nữ chiêu đãi viên chỉ mặc bikini để tiếp khách cũng nên.

Tôi cười buồn, rồi hớp thêm một ngụm rượu nữa.

Đột nhiên anh bồi mập nháy mắt cho tôi và khẽ huýt sáo lên một tiếng nho nhỏ. Tôi đưa mắt nhìn theo anh bồi về phía tả thì trông thấy một thiếu nữ rất diễm lệ đang đi về hướng tôi đang ngồi.

Tôi nhìn nàng chăm chú với cái nhìn ngưỡng mộ.

Nàng vẫn không chút ngượng ngịu và đi thẳng về phía tôi, rồi ngồi xuống chiếc ghế cao cạnh ngay bên cạnh tôi, rồi cất tiếng nói với anh bồi mậ:

- Hãy cho tôi ly Marttell đi!

Anh bồi nở một nụ cười, rồi đưa cho nàng một ly rượu. Sau đó, anh ta ném cho tôi một cái nhìn, đoạn bỏ đi nơi khác để tiếp khách.

Tôi nghĩ thầm:

- Có lẽ nàng sẽ giúp cho ta vui được. Ta há không hái được trái cấm của ái tình trước mặt ta ư?

Ngay lúc ấy, chợt nàng quay đầu lại nhìn tôi. Tôi lập tức mỉm cười với nàng.

Tôi nhìn kỹ gương mặt nàng hơn và nhận thấy nàng thật xinh đẹp, thật duyên dáng. Đôi môi nàng thật quyến rũ, đôi mắt nàng thật tròn và to, long lanh ướt chan chứa đầy cảm tình và biểu lộ một niềm ưu tư khó tả.

Tôi bèn đánh bạo hỏi nàng:

- Cô chỉ đi uống rượu có một mình ư?

Nàng day lại nhìn tôi chăm chú mà chẳng nói gì. Một lúc lâu sau, nàng mới khẽ gật đầu.

- Đi một mình thì cô đơn thật!

Nàng vẫn chăm chú nhìn tôi.

- Đi một mình thì cô đơn thật! Tôi lặp lại lần nữa.

Nàng vẫn không ngớt chăm chú nhìn tôi.

Tôi cảm thấy hơi ngượng, nên khe khẽ huýt sáo bài hát "No Arms Can Ever Hold You".

Lúc bấy giờ nàng mới thốt ra lời:

- Tôi đã biết ông rồi!

Tôi ngược đầu lên, cái nhìn của tôi rơi thẳng vào mặt nàng, rồi hỏi lại:

- Cô vừa nói chuyện với tôi phải không, thưa cô?

Nàng chớp chớp đôi mắt, khẽ gật đầu rồi cười hỏi:

- Ông có phải là nhà văn Lôi Đạt không?

Tôi ngạc nhiên và sững sốt hỏi lại nàng:

- Sao cô lại biết tôi?

- Tôi đã gặp ông tại một buổi khiêu vũ cách nay đã mấy năm rồi.

Ông đã từng dạy tôi nhảy Be Bop nữa, nhưng có lẽ ông đã quên rồi, chỉ vì lúc bấy giờ tôi hãy còn là một cô bé gái mới lớn lên nên tự nhiên là ông chẳng hề có một ấn tượng nào đối với tôi cả.

Tôi nở một nụ cười tiếc rẻ:

- Quả thật là tôi không nhớ ra nổi! Chẳng hay cô tên là chi?

- Y Sa.

- Y Sa... Tôi lảm bảm lại và cúi đầu suy nghĩ.

Nàng cười nói:

- Để tôi giúp ông hồi tưởng lại nhé. Ông còn nhớ chị Hê Len

(Helen) không?

- à! - Tôi sức nhớ ra và buột miệng kêu lên như thế.- Cô là tiểu muội của Hê Len mà! Cô còn nhớ không? Có một sáng mùa thu năm nọ, tôi cùng Hê-Len và cô lên trên đỉnh Phụng Hoàng Sơn để xem mặt trời mọc.

- Đúng thế. Y Sa mỉm cười đáp.

Tôi cúi mặt xuống, trầm ngâm một lúc, rồi buồn rầu hỏi:

- Hiện giờ Hê-Len đang ở nơi đâu?

- Chị ấy vẫn còn ở Mỹ quốc, không có trở về. Cách đây hai năm về trước, chị ấy đã kết hôn cùng một vị kỹ sư, thế chị ấy chẳng có viết thư cho anh sao?

- Không.

- Theo tôi biết thì chị họ tôi quý mến anh lắm. Nhưng anh chẳng hề có một phản ứng nào đối với chị ấy cả, nên chị ấy mới tức giận mà mang tấm lòng tan nát sang Mỹ quốc học luôn bên đó.

- Tôi cũng quý mến Hê Len lắm, nhưng chỉ vì tôi không sao có đủ can đảm để biểu lộ sự ái mộ của tôi đối với nàng.

Tôi nhìn Y Sa, rồi nở một nụ cười héo hắt, nói tiếp:

- Chẳng hiểu vì duyên cớ nào mà khi đối diện với người bạn gái tôi đã hằng để tâm yêu thích thì miệng tôi lại ngậm tã, nói chẳng ra lời. Thế nhưng đối với những người con gái không phải là ý trung nhân của mình thì tôi lại nói năng rất là lưu loát.

Y Sa nghe tôi nói như thế thì miệng nàng hé nở một nụ cười.

Tôi nói tiếp:

- Thật ra, chị họ của cô cũng không phải chút nào. Nếu nàng đã thật tâm yêu tôi thì nàng cứ hỏi tôi một tiếng, xem tôi có yêu nàng hay không, rồi nàng hãy thay lòng đổi dạ. Thế nhưng nàng lại không làm như thế, mà nàng lại lặng lẽ rời xa tôi.

Y Sa vụt phát ra cười khanh khách. Tiếp theo đó nàng ngưng tiếng cười rồi đề nghị với tôi:

- Chúng ta hãy đổi chỗ, kiếm một chiếc bàn mà ngồi nói chuyện đi anh có đồng ý không?

Tôi không hề phản đối và bảo anh bồi hãy mang ly rượu của chúng tôi đến một chiếc bàn nằm tại một góc phòng.

Nơi đây bầu không khí thật là tình tứ, từ trên trần nhà, ánh sáng mờ mờ dịu dịu chiếu xuống, tạo thành một thứ mờ lung thật đẹp.

Y Sa khẽ lắc nhẹ chiếc ly đựng chất rượu màu vàng và đưa mắt nhìn chung quanh giây lát, rồi quay lại, nhìn tôi hỏi:

- Gần đây nhất, anh định viết bộ tiểu thuyết gì?

- Tôi định viết một bộ tiểu thuyết về phong vật nơi quê người và lấy ái tình làm đề tài chính. Nhưng tôi lại chưa có cốt truyện.

Y Sa nói:

- Tôi có một đề tài để viết tiểu thuyết rất hay.

Tôi đưa mắt nhìn nàng. ánh mắt nàng lúc bấy giờ đang chìm sâu trong cốc rượu và có vẻ u sầu, buồn thảm lạ thường. rồi sau đó,

tôi chợt thấy một giọt lệ từ từ tràn ra khóe mắt nàng và rơi xuống ly rượu trước mặt.

Tôi ngạc nhiên hỏi nàng:

- Cô khóc ư? Vì sao cô lại khóc?

Y Sa cười héo hắt và lắc đầu nói:

- Không, tôi nào có khóc đâu. Tôi không thể khóc được.

- Cô đừng dối tôi. Cô đã khóc rõ ràng, tôi thấy giọt lệ của cô vừa rơi vào trong cốc rượu.

Y Sa bùng ly rượu lên, uống một ngụm dài rồi đề nghị:

- Chúng ta hãy ra sàn nhảy khiêu vũ đi!

Tôi không muốn cho Y Sa thất vọng, nên nắm lấy tay nàng và chậm chậm tiến ra chiếc sàn nhảy nho nhỏ gần đấy. Giàn nhạc đang tấu một vũ khúc "à Go Go". Chúng tôi rời nhau ra và đối diện nhau mà khiêu vũ.

Vũ bộ của Y Sa thật là linh hoạt, tư thế của nàng lúc chuyển động thật là uyển mỹ.

Tôi càng nhảy càng hứng thú. Tôi nhìn Y Sa, thấy gương mặt nàng đang nở một nụ cười đầy vui tươi, nụ cười biểu hiện một sự khoái lạc, chân thành và không chút tà ý.

à Go Go là môn vũ của thanh niên, nó là biểu hiệu của tuổi trẻ hào phóng và khí chất hoạt bát của lớp người thanh niên. Tôi thầm nghĩ như thế.

Thoạt tiên, chỉ có hai chúng tôi tại sàn nhảy, nhưng sau đó, càng

lúc càng đông thêm. Sàn nhảy thì nhỏ mà người lại quá nhiều, nên nếu muốn khiêu vũ à Go Go một cách thật nhiệt tình thì quả là thập phần không được tự tại. Vì thế tôi nói với Y Sa:

- Chúng ta hãy trở về chỗ ngồi đi!

Y Sa chẳng nói gì. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Cô muốn tiếp tục khiêu vũ ư?

- Không.

Nàng nắm lấy tay tôi rời khỏi sàn nhảy và mỉm cười với tôi.

Khi chúng tôi trở về chỗ ngồi thì anh bồi mậ² tiến đến, tươi cười nói với tôi:

- Lần này ông hãy cố mà can đảm lên để xạ môn nhé.

Tôi nhún vai và cười buồn. Anh bồi mậ² cũng nhếch nở một nụ cười thông cảm rồi bỏ đi. Y Sa liền hỏi tôi:

- Anh mậ² ấy vừa nói gì với anh thế?

Tôi suy nghĩ một giây rồi đáp:

- Anh ta cười chê tôi cứ luôn luôn bị thất bại trong tình ái.

Y Sa tỏ vẻ giận dữ nói:

- Anh dối tôi. Luyện ái thất bại và xạ môn nào có quan hệ gì nhau? Anh hãy nói thật cho tôi biết đi, anh mậ² ấy nói câu vừa rồi có ý nghĩa gì?

- Tôi vốn là một túc cầu viên không có can đảm xạ môn, vì tôi thường thường có cơ hội mang trái banh đến cận cầu môn, nhưng tôi lại không có can đảm xạ cầu, nên kết quả là tôi bị người ta

đoạt trái cầu đi mất...

Y Sa như chợt hiểu ra và hỏi tiếp:

- Nhưng vì sao anh lại không dám xạ môn?
- Vì tôi sợ bị người giữ cầu môn bắt lấy, tôi sợ sức mình không đủ nên xạ trái banh không lọt được cầu môn, tôi sợ...
- Anh lo nghĩ nhiều quá, nên anh thất bại là phải.

Tôi nhìn Y Sa với cái nhìn đầy thâm ý:

- Nhưng hiện tại có lẽ tôi đã có đủ tự tin để xạ môn rồi!

Y Sa nghiêm hằm sắc mặt và nhìn tôi với cái nhìn nghiêm nghị, hỏi:

- Thật thế ư?

Tôi liền lảng ngay sang chuyện khác:

- Y Sa thường thường đến đây một mình để uống rượu à?
- Không, chỉ vì gần đây tâm tình có nhiều phiền muộn nên tôi mới đến nơi này mà thôi.

Im lặng. Tôi đưa mắt nhìn Y Sa và nói với nàng:

- Y Sa hãy kể câu chuyện tâm sự của Y Sa cho tôi nghe đi.

Nàng khẽ gật đầu. Thế rồi, nàng bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện liên quan đến "ca thần" (tức là một ca sĩ có tên tuổi) của nàng như sau...

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 2

Hai năm trước đây, tôi vừa tốt nghiệp xong bậc Trung học và chuẩn bị sang Anh Quốc để theo học tại trường hộ sĩ. Thế nhưng mẹ tôi lại không bằng lòng cho tôi xa bà vì lẽ bà chỉ có một mình tôi là con gái độc nhất mà thôi. Vì thương mẹ nên tôi đành phải biến cải ý định của mình.

Sau đó, tôi xin vào làm đả tự viên tại một cơ sở. Nhà tôi ở cách nơi làm việc của tôi không xa lắm, vì thế khi tan sở, tôi rất thích đi bộ về nhà. Lúc bấy giờ, vì mới vào làm việc, nên tôi không quen thân với các bạn đồng sự nhiều, do đó, những khi tan sở, tôi chỉ đi bộ về nhà có một mình, không như những nữ đồng sự khác hễ tan sở là cùng các nam đồng sự đi xem chớp bóng, đi dạo phố để mua đồ hoặc đi ăn uống với nhau.

Tôi nhìn tình trạng các nữ đồng sự quá thân thiết với các nam đồng sự như thế mà trong lòng không khỏi đồ kỵ chán ghét. Nhất là những khi nghe họ cười đùa với nhau và những chuyện xác

thịt, tôi càng thập phần có ác cảm đối với họ.

Một hôm, khi tan sở về nhà, lúc đi ngang qua một tiệm bán bánh mì, tôi thấy có một người con trai còn trẻ tuổi đang đứng trước cửa tiệm. Chàng ấy mặc một chiếc áo cổ cao màu đen và chiếc quần màu xanh lam. Chàng nhìn tôi chăm chú với cái nhìn bộc lộ một sự khao khát lạ lùng.

Tôi vốn không phải là hạng gái như chàng nghĩ, nên tự dung bị người lạ nhìn mình chăm chú, tôi đâm ra bối rối nhìn thẳng lên cao và mím một nụ cười.

Tôi bối rối cúi đầu và cố bước đi mau. Khi đi được mấy bước, tôi mới đột ngột quay lại nhìn chàng trai ấy lần nữa. Trời đất, chàng vẫn nhìn theo tôi không rời, nhưng gương mặt chàng vẫn tuyệt nhiên không có một nụ cười.

Qua ngày thứ nhì, lúc tan sở về nhà, khi đi ngang qua tiệm bánh mì ấy, tôi lại thấy chàng trai đó đứng đấy vẫn nhìn tôi đắm đắm.

Qua ngày thứ ba cũng vẫn giống như ngày thứ nhì.

Đến ngày thứ tư, khi đi ngang qua trước cửa tiệm bánh mì, tôi cố ý cúi đầu nhìn xuống để khỏi thấy chàng trai ấy nữa. Vì vậy nên tôi không biết chàng có đứng trước cửa tiệm ấy chăng.

Qua ngày thứ năm, khi tan sở thì trời bỗng đổ mưa, nên tôi đã phải cầm chiếc sắc tay che trên đầu mà đi ngang qua cửa tiệm bánh mì ấy. Đột nhiên, có một chiếc dù che trước mặt tôi, khiến tôi giật mình, ngược đầu nhìn lên thì trông thấy chàng trai ấy

trên tay đang cầm một chiếc dù, vừa mỉm cười vừa trao chiếc dù đó cho tôi.

Lòng tôi lúc bấy giờ rất muốn tiếp lấy chiếc dù của chàng, vì trời đang đổ mưa to, áo tôi đã ướt đầm. Nhưng, chàng là một người xa lạ, tôi làm sao có thể cầm lấy chiếc dù của chàng được?

Tôi lắc đầu và nở một nụ cười tiếc rẻ nói:

- Xin cảm ơn anh! Nhà tôi ở gần đây thôi. Cảm ơn anh!

Nói xong, tôi liền bỏ đi, cố bước thật nhanh.

Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy chàng trai tay vẫn còn cầm cây dù, đứng thẫn thờ dưới cơn mưa và ánh mắt chàng vẫn không ngớt nhìn theo tôi.

Tôi không thể hiểu nổi chàng và vội bước lên lầu.

Có một buổi tối nọ, tôi đến Cửu Long để thăm một cô bạn đồng học. Cô bạn này mời tôi ăn cơm tối. Đến khi tôi qua đò để trở về nhà thì đã 12 giờ khuya.

Khi tôi vừa đi đến gần cửa tiệm bánh mì ấy thì đột nhiên có một bóng đen nhảy xổ ra đường. Tôi vừa giựt nảy mình thì chiếc sắc tay của tôi đã bị bóng đen ấy cướp lấy rồi. Tôi chỉ biết đưa mắt nhìn theo tên cướp ấy chạy đi, vì trong nhất thời, tôi chẳng hề có một chủ ý nào cả. Tôi đứng thừ người ra một lúc rồi mới la lớn lên được:

- Có kẻ cướp! Có kẻ cướp!

Đêm đã quá khuya, mà khu vực ấy lại quá tịch mịch, nên mặc dù

tôi đã la lên mấy tiếng vẫn không có một ai xuất hiện cả. Tôi đang tính chạy đuổi theo kẻ cướp ấy thì bỗng có tiếng người hỏi bên cạnh tôi:

- Có chuyện gì xảy ra thế, thưa cô?

Tôi quay đầu nhìn lại thì nhận ra người hỏi tôi chính là chàng trai hôm nào. Tôi liền nói với chàng:

- Tôi vừa bị một tên nọ cướp mất chiếc sắc tay.

Chàng lộ rõ thần sắc rất khẩn trương và hỏi lại tôi:

- Thế tên ấy đâu rồi?

Tôi liền đưa tay chỉ theo tên cướp đang chạy về phía trước mặt.

Chàng trai ấy bảo tôi:

- Tiểu thư hãy ở đây chờ tôi. Để tôi đuổi theo tên ấy cho.

Tôi lo sợ nói:

- Anh... Anh chớ nên đuổi theo hắn làm gì, rất có thể tên cướp ấy có vũ khí đấy.

Chàng cười nói:

- Cô bắt tất phải lo sợ. Cô hãy ở đây chờ tôi nhé.

Tôi thần thờ gật đầu, rồi đứng bên lề đường, đưa đôi mắt lo âu và bối rối nhìn theo chàng trai ấy đang chạy vụt đi.

Chàng vừa đuổi theo tên cướp vừa cất tiếng la lớn:

- Có kẻ cướp! Có kẻ cướp!

Chẳng bao lâu sau, tên cướp chạy nhanh vào một con đường hẻm nhỏ trong khi chàng trai ấy vẫn bám sát theo sau.

Độ chừng mười phút trôi qua mà vẫn không thấy chàng trai ấy trở lại, trong lòng tôi không khỏi phập phồng lo sợ vì tôi e rằng chàng đã bị tên cướp ấy dùng khí giới đã thương rồi cũng nên. Bởi thế tôi liền bỏ chạy về phía con đường hẻm ấy để tìm chàng. Khi vừa chạy đến đường hẻm, tôi toan quay đầu nhìn quanh, bỗng có một bóng người đang từ trong đường hẻm chạy ra. Tôi giựt mình kinh hoảng, vội vàng đưa hai bàn tay lên ôm lấy ngực mình và buột miệng kêu lên một tiếng khiếp đảm.

- Tiểu thư, xin tiểu thư chớ có sợ. Chính tôi đây mà.

Tôi định thần nhìn kỹ thì quả thật bóng người ấy chính là chàng trai thấy việc nghĩa thì làm đó, và tay trái chàng đang cầm chiếc sắc của tôi.

Tôi hết sức mừng rỡ nói:

- Anh... anh đã đuổi bắt được tên cướp ấy rồi ư?

Chàng mỉm cười và đưa chiếc sắc tay ra trước mặt tôi. Tôi cầm lấy và mở ra xem có mất mát vật gì chẳng. Chàng liền nói:

- Tên cướp ấy chưa kịp lấy một vật gì trong chiếc sắc kia cả. Vì tôi đã đuổi theo hắn quá mau, hắn biết là không thể nào trốn thoát, nên hắn đành vứt chiếc sắc xuống đất mà bỏ chạy luôn.

Tôi đóng chiếc sắc lại và nhìn chàng nói:

- Cảm ơn anh lắm!

ánh mắt chàng dừng lại trên mặt tôi và nhìn tôi rất chăm chú.

Tôi vội rời tránh tầm mắt của chàng bằng cách chuyển mình định

bỏ đi. Nhưng ngay lúc ấy, chàng lại hỏi tôi:

- Chiếc sắc tay của cô rất quý giá, hình như làm bằng da cá sấu, vậy chẳng hay cô đã mua bao nhiêu tiền?

Tôi khẽ quay mình lại nhìn chàng và cười nói:

- Vâng, chiếc sắc này làm bằng da cá sấu thật và do một người bạn thân đã tặng cho mẹ tôi. Chừng vài trăm đồng là mua được.

Chàng thối lui một bước, hai tay giấu sau lưng và nói:

- Tiểu thư có cần tôi đưa tiểu thư về nhà chẳng?

Tôi cố làm ra dè dặt đáp:

- Xin bắt tất phải khách khí.

Chàng lại thối lui thêm một bước nữa:

- Nếu thế, xin cô cho phép chúng ta được tái kiến vậy.

Tôi nói tiếp:

- Tôi không biết phải làm thế nào để tỏ hết lòng cảm kích đối với tấm lòng tốt của anh.

- Xin cô chớ khách khí.

Tôi chuyển mình định đi, nhưng tôi chợt nhận thấy thần sắc của chàng có vẻ rất lạ thường, nên tôi liền ngoảnh đầu nhìn lại và bất giác thất kinh.

Tôi thấy chàng đang cúi đầu xuống và dùng chiếc khăn tay băng đầu ngón tay chàng đang chảy máu ròng ròng. Tôi vội vàng chạy lại và lo lắng hỏi:

- Anh đã bị tên cướp ấy đâm bị thương phải không?

Chàng lộ vẻ kinh ngạc và hỏi lại tôi:

- Sao cô còn chưa chịu về nhà đi?
- Tôi thấy tay anh chảy máu thế kia.
- Không có gì, chỉ bị thương ở ngoài da thế thôi.

Chàng vừa nói vừa băng bó vết thương và bảo tiếp:

- Cô hãy mau mau về nhà đi. Nếu không, má cô sẽ đi tìm cô bây giờ.

Tôi nói:

- Thật đáng tiếc quá! Anh đã vì tôi mà bị tên cướp ấy đâm trúng thương như thế này.
- Tôi đã nói là vết thương chỉ nhẹ thôi, chẳng có gì đáng ngại cả. Tôi rất muốn nói với chàng một vài câu để tỏ sự đáng tiếc đã xảy ra, nhưng vì nhìn vào đồng hồ, thấy một giờ khuya rồi, sợ mẹ tôi sẽ quở trách về sự trở về quá khuya tối của mình, nên tôi đành phải bỏ đi mau về nhà.

Khi nằm trên giường, trong đầu óc tôi vẫn không ngớt hiện ra hình ảnh của chàng trai trẻ ấy. Tôi âm thầm nhớ đến diện mạo của chàng và ôn lại trong tâm trí từng câu nói của chàng, hết chuyện này đến chuyện khác. Vì thế mà đêm hôm ấy, tôi đã bị mất ngủ.

Nói ra mà hổ thẹn, tôi chưa hề có bạn trai bao giờ. Tôi đã theo học tại một trường dành cho nữ sinh, nên tôi vốn không thích sự giao tế thù tạc, vì vậy mà tôi chẳng có cơ hội để quen biết với

những người bạn khác phái.

Trong quá khứ, tôi không hề nghĩ đến việc cần yếu có một người bạn trai, nhưng ngày nay, do nơi sinh lý đã thành thực, mà tôi nhận thấy rất cần thiết đến sự an ủi, người khác phái.

ái tình là hai tiếng mà tôi đã nghe qua rất nhiều, nhưng tôi chưa từng có chút kinh nghiệm nào về ái tình cả. Phải chăng một cặp nam nữ ôm hôn nhau, đó là ái tình?

Tôi cũng đã từng xem phim, thấy rất nhiều cảnh về ái tình, và những câu chuyện đó đã phần lớn diễn tả tính cách trọng yếu của ái tình. Nhưng ái tình nó thật sự trọng yếu như thế nào? ái tình có thật sự là như phẩm tất yếu của đời người chăng?

Tôi chưa có ái tình, nên tôi không thể hiểu nổi.

Thế nhưng, giờ đây tôi đang tưởng nhớ tới chàng trai ấy, trong lòng tôi đang có một thứ cảm giác khác thường, quả tim tôi đang đập mạnh, tôi hy vọng chàng sẽ trở thành người bạn thân của tôi, sẽ thường đến với tôi luôn.

Tôi nhớ một tác giả đã viết trong quyển tiểu thuyết của ông ta một câu như thế này: "ái tình thường phát sinh trong nháy mắt, trong cái nháy mắt đó, bạn cảm thấy cần yếu đến người ấy, đó là ái tình".

Nếu quả thật lời nói của vị tác giả ấy là chân lý thì tôi đã yêu chàng trai ấy thật rồi. Phải, tôi rất cần đến chàng, hình bóng của chàng đã in sâu vào trong tâm khảm tôi rồi.

Qua ngày hôm sau, khi tan sở về nhà, lúc đi ngang qua tiệm bánh mì ấy, tôi cố ý đi chậm lại và ngoảnh mặt nhìn, nhưng tôi lại chẳng thấy chàng trai ấy đứng trước cửa tiệm, khiến tôi thất vọng vô cùng.

Qua ngày thứ ba, tôi cũng không hề thấy bóng chàng đâu.

Vì thế mà tôi rất buồn lòng, trong giờ làm việc, tâm trí tôi đề đầu đầu, nên tôi thường đánh máy sai luôn. Đồng thời tôi hay nóng nảy một cách vô duyên vô cớ và lòng tôi cũng không ngớt tưởng nhớ đến chàng trai ấy.

Có một hôm khi ở sở về tới nhà thì mẹ tôi trao cho tôi một bức thư viết bằng Anh văn và bảo:

- Bức thư này có lẽ gởi cho con đây! Ngoài phong bì chẳng hề đề tên người nhận, mà chỉ viết vồn vện ba chữ "Tiểu thư thụ" mà thôi.

Tôi liền xé phong bì ra xem và đứng thừ người đi.

Trong thư chẳng hề có một chữ nào, mà chỉ có mỗi một bức hoa. bằng bút chì, và người trong bức họa ấy lại chính là tôi.

Thật tình tôi không dám tự tin nơi cái nhìn của mình trong lúc ấy, tôi lảo bầm thốt:

- Tại sao người trong bức họa lại là con? Ai đã vẽ bức họa này gởi đến cho con thế nhỉ?

Tôi nhìn kỹ một lúc lâu thì nhận thực rằng người trong bức họa ấy quả là tôi. Chẳng những ngoại hình rất giống tôi, mà cả tính

thần diện mạo của tôi cũng được diễn tả một cách tuyệt vời. Bức họa đó đã vẽ tôi thật là một thiếu nữ thiên thần vô tả, đẹp biết bao.

Tôi không khỏi yêu quý bức họa ấy và cũng yêu quý luôn cả người nào đó đã thay thế tôi vẽ ra bức họa ấy. Tôi yên lặng đứng chăm chú nhìn bức họa hồi lâu rồi tôi nhắm đôi mắt lại và hé nở một nụ cười thích thú.

- Y Sa, bức thư ấy đã do ai gửi cho con vậy?

Tiếng hỏi của mẹ tôi khiến tôi bất giác giật mình. Tôi bối rối cầm lấy bức họa giấu ngay sau lưng và nói dối mẹ tôi:

- Dạ, đây là thơ đồng học gửi cho con.

- Thư tình đó phải không? Mẹ tôi nghiêm nghị hỏi.

Mặt tôi ửng đỏ, tôi nũng nịu nói:

- Me... mẹ hãy nhìn xem đi! Đây nào phải là thư tình, mà là một bức họa đấy.

Nói xong, tôi bèn đưa bức họa ấy cho mẹ tôi xem. Bà nhìn một lúc rồi cười nói:

- Hừ, người trong bức họa không phải là con sao? Họa thật là giống, ai họa vậy?

Tôi tiếp tục nói dối:

- Một người bạn đồng học của con đã họa hình con đấy!

Mẹ tôi tỏ vẻ không tin:

- Bạn của con mà lại vẽ hay đến thế à?

Tôi nói:

- Cha của bạn con là một nhà văn, còn bà mẹ là một họa sĩ, cả nhà đều là những thiên tài về nghệ thuật.
- Nhưng là trai hay gái vậy?
- Đương nhiên là gái rồi. Con vốn không thích lui tới với bạn trai đâu.
- Nếu cô ta là bạn học của con thì tại sao ngoài phong thư lại không đề tên con?
- Cô ta bị thần kinh suy nhược.

Mẹ tôi chẳng nói gì thêm nữa.

Tôi đem bức họa ấy đặt dưới tấm kiếng ở mặt bàn và ngắm nghía một cách rất thích thú. Bức họa ấy đã do ai vẽ ra? Người vẽ nó có tình ý gì đối với tôi chăng? Tôi trầm ngâm suy nghĩ mãi.

Bức họa bằng bút chì ấy đã mang đến cho tôi biết bao nhiêu mộng đẹp.

Vào một ngày thứ bảy trong tuần, khi tan sở, tôi đi ngang qua cửa tiệm bánh mì thì gặp lại chàng trai nọ. Nhưng hôm nay, thần sắc của chàng có vẻ kém vui và gương mặt chàng gầy ốm hẳn đi. Vì cảm kích chàng đã giật lại được chiếc sắc của tôi trong tay tên cướp hôm trước nên tôi đã nở một nụ cười với chàng.

- Tan sở rồi hả tiểu thư? Chàng hỏi tôi.

Tôi khẽ gật đầu rồi nói:

- Đã mấy hôm rồi, tôi không thấy anh.

- Vâng, tôi bình, cô ạ!

Tôi ngạc nhiên nhìn chàng và hỏi lại:

- Anh bình làm sao thế?

Chàng cúi nhìn xuống, trả lời như đang tự ty mặc cảm:

- Tôi bi... cảm mạo!

Thấy chàng có vẻ như ngượng ngùng, tôi liền đưa tay lên vẫy vẫy và thốt ra hai tiếng "tái kiến!" rồi bỏ đi thẳng.

- à này, cô!

Chàng chợt kêu lên như thế và chạy nhanh tới trước, đứng bên cạnh tôi.

Tôi dừng chân lại nhìn chàng và hỏi:

- Anh có điều chi muốn nói?

- Cô có thích bơi lội không?

Trong nhất thời, tôi chẳng biết phải trả lời chàng như thế nào cho phải.

Chàng liền mỉm cười và nói tiếp:

- Nếu như cô thích bơi lội thì ngày mai chúng ta sẽ đến Thiển thủy loan (tức vịnh nước cạn) mà bơi lội, cô có bằng lòng không?

Tôi lắc đầu và gượng cười nói:

- Rất tiếc là ngày mai tôi không được rảnh. Nếu không, nhất định là tôi sẽ đáp lại lời mời của anh.

Chàng tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Ngày mai chẳng phải là chúa nhật sao?
- Anh nói rất đúng, nhưng tôi vẫn không được rảnh.
- Thế thì không sao!

Chàng cúi đầu, gương nở một nụ cười buồn và hai tay thọc vào trong túi quần, người chàng nghiêng nghiêng, rồi với giọng hơi ngưng ngưng, chàng nói tiếp:

- Tiểu thơ, tôi có thể biết được tên của tiểu thơ chẳng?
- Tôi vốn rất thích chàng trai ấy, nên tôi thẳng thắn cho chàng biết:
- Tôi tên là Y Sa!
 - Còn tôi họ Trình, tên tôi Diệu Quang.

Tôi chẳng nói gì. Chàng cười và tiếp:

- Y Sa, tái kiến! Hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội để xem với nhau một châu ciné.
- Vâng, tốt lắm.
- Tái kiến!

Tôi quay gót bước đi và cảm thấy tâm tình mình hứng thú vô cùng khi trở về nhà. Như vậy là tôi đã được trai yêu rồi và có đến cả hai người con trai yêu tôi lận. Một người là Trình Diệu Quang, còn một người là họa sĩ đã vẽ bức hình của tôi.

Trong quá khứ, tôi đã vì không có ái tình mà bi thương. Giờ đây, khi ái tình đã đến với mình thì bỗng nhiên tôi đâm ra bối rối và kinh hãi, vì tôi không biết mình nên đem ái tình mà dâng hiến cho Trình Diệu Quang hay cho chàng họa sĩ nặc danh ấy?

Tôi không muốn mình sơ suất trong việc xử dụng tình cảm của mình, và tôi cũng không thể yêu một lúc cả hai chàng trai được. Vì vậy mà tôi một mặt từ chối sự ước hẹn của Trình Diệu Quang, một mặt chờ đợi sự xuất hiện của anh chàng họa sĩ đã lên vẽ bức hình của tôi.

Thế nhưng, tôi đã chờ đợi ngày này qua ngày khác, rồi tuần này qua tuần khác mà vẫn không hề thấy sự xuất hiện của anh chàng họa sĩ ấy.

Lòng tôi hết sức phiền não:

- Nếu anh chàng ấy không yêu ta thì vì sao chàng lại lên lút họa hình ta rồi gởi nó đến cho ta?

Tôi suy nghĩ mãi mà vẫn không sao giải đáp được. Tôi nghĩ hết điều này sang điều khác cũng vẫn không thể biết được người nào đã vẽ hình tôi như thế.

Lại vào một ngày thứ bảy, tôi vừa ở sở ra về thì thấy Trình Diệu Quang đi tới, trên tay cầm hai tờ vé hát, và cười nói:

- Y Sa, ngày mai tôi mời Y Sa đi xem phim với tôi.

Tôi trầm ngâm giây lát, rồi hỏi:

- Vào mấy giờ, anh?

- Hai giờ rưỡi. Y Sa có rảnh không?

Tôi mỉm cười và gật đầu.

Qua ngày chủ nhật, tôi đến trước rạp hát chờ Trình Diệu Quang.

Chờ độ mấy phút thì tôi thấy chàng tới. Chàng mặc một chiếc áo

cao cổ màu đen và chiếc quần màu trắng, trông có vẻ hoạt bát và nho nhã.

Vừa trông thấy tôi, chàng mím đôi môi lại và mím một nụ cười. Tự dung tôi cảm thấy trái tim mình đập rộn ràng và mặt tôi đỏ hồng lên.

Tôi không biết phải nói những gì với chàng trong lúc ấy. Tôi tự nhủ thầm: - Hãy cố trấn tĩnh lại. Chàng hỏi điều gì thì ta sẽ trả lời điều đó, chớ nên khóps như vậy. Chàng là người thì sao ta lại sợ chàng?

Tâm lý của tôi thật là mâu thuẫn: không thấy chàng thì lòng tôi không ngớt tưởng nhớ đến chàng, nhưng khi gặp chàng thì tôi lại đâm ra sợ chàng.

Một lát sau, chàng tiến đến gần tôi và thấp giọng nói:

- Y Sa, hôm nay Y Sa thật là lộng lẫy.

Lòng tôi hết sức cao hứng vì tôi đã được nghe những lời của chàng. Nhưng tôi lại cố ý không để lộ niềm vui của mình cho chàng biết và day lại nhìn chàng, đề nghị:

- Chúng ta hãy vào xem phim đi!

Chàng cười nói:

- Tốt, chúng ta hãy vào đi!

Nói xong, chàng bỏ đi một mình vào trong rạp. Tôi rất thất vọng, vì tôi nghĩ rằng thế nào chàng cũng sẽ khoác tay tôi lúc đi vào, vậy mà kết quả lại không phải thế.

Tôi đứng thờ người ra đó mà chẳng biết phải nói sao. Chàng đi được mấy bước, chợt quay đầu nhìn lại và cất tiếng hỏi:

- Y Sa, còn đứng đó làm gì thế?

Tôi bồng bồng tức giận và mím môi bỏ đi theo chàng.

Lẽ ra, thấy mặt tôi kém vui như vậy, chàng hỏi tôi tại sao lại giận dữ mới phải. Vậy mà chàng vẫn lặng thinh bước đi trước, chẳng nói một lời nào.

Khi đã vào bên trong hí viện rồi, chàng lại để hết tinh thần nhìn lên màn ảnh, chẳng buồn nói tới tôi một lời, cũng chẳng buồn tỏ ra âu yếm tôi, hoặc vuốt ve, mơn trớn bàn tay tôi.

Có lúc, khi xem đến một cảnh vui nhộn nào đó, chàng không đành được nên bật cười ha hả một mình. Chàng chẳng hề hỏi tôi xem có đáng cười không, chàng làm như chẳng hề biết có tôi bên cạnh chàng.

Đến khi vẫn hát thì lại càng mê đắm hơn nữa. Lúc ra khỏi hí viện, tôi đưa mắt nhìn chàng, thấy chàng cúi đầu bước đi thật nhanh, hai tay thọc vào túi quần, cách tôi thật xa, cơ hồ như chàng rất sợ tôi.

Từ trước tới giờ, tôi chưa từng thấy một người con trai nào cổ quái như thế. Chàng đã hẹn tôi đi xem hát bóng thì tất nhiên là chàng rất có hảo cảm với tôi rồi. Thế nhưng, tại sao chàng lại không tỏ ra thân mật với tôi?

Vì cuộc ước hẹn hôm nay, nên tôi đặc biệt mặc một chiếc áo kỳ

bào thuộc loại "Thái Ty" (tức loại áo dài của thời Mãn Thanh). Chiếc kỳ bào rất vừa vặn với thân mình tôi, làm cho tôi cao lớn hơn những ba gang, tôi còn mang cả đôi giày cao gót kiểu ý đại-lợi mà tôi mới mua.

Vậy mà sự chuyên chú làm đẹp của tôi kể như hoàn toàn lãng phí, chỉ vì Trình Diệu Quang hết sức lãnh đạm đối với tôi. Phải chăng vì tôi không được hấp dẫn?

Chúng tôi lặng lẽ bước đi, không ai nói gì với ai cả. Khi đến đầu đường, vì thấy chàng vẫn không hề tỏ ra thân mật với tôi chút nào, tôi lại càng bức dọc và chán nản vô cùng. Tôi mới hỏi chàng:

- Anh định đi đâu thế?
- Còn Y Sả Chàng hỏi lại tôi.

Tôi chẳng cần giữ ý, đáp:

- Tôi muốn về nhà để dùng cơm!

Chàng nhìn tôi chăm chú, rồi nói:

- Vậy thì chúng ta hẹn sẽ tái kiến!
- Tái kiến!

Nói xong câu ấy, tôi liền chuyển mình bỏ đi ngay. Tôi có cảm giác khắp người mình đều nóng bừng, cơ hồ có cả một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội trong lòng tôi. Mà thật thế, ngọn lửa phần nộ đang đốt cháy lòng tôi mãnh liệt.

Trình Diệu Quang là người con trai thứ nhất đã bước vào sinh

mạng của tôi. Nhưng, chàng chỉ là kẻ đứng ngoài sinh mạng tôi, chứ không thể vào được. Chàng không bao giờ bước vào bên trong được. Chàng không mang đến cho tôi sự khoái lạc, mà chỉ mang đến cho tôi sự bức dọc và ngậm ngùi.

Tôi thật hoàn toàn hối hận vì đã đi xem phim với Trình Diệu Quang.

Tôi buồn bã đi vào phòng, cởi chiếc áo kỳ bào ra và cởi luôn cả đôi giày mà muốn khóc được. Tuy nhiên tôi không thể khóc ra thành tiếng. Tôi đâm hoài nghi có thể mình không phải là một thiếu nữ xinh đẹp, cho nên Trình Diệu Quang mới không để ý gì đến tôi như vậy.

Thế là tôi đi thẳng đến trước bàn phấn, ngắm rất kỹ gương mặt của mình trong tấm gương soi. Đương nhiên tôi không phải là một tuyệt thế mỹ nhân, nhưng tôi có thể tự tin rằng mình cũng không đến nỗi là một cô gái khó coi. Tôi vốn có ngũ quan rất đoan chính, tôi còn có đôi môi mỏng, tôi còn có đôi mắt thật to. Một nữ đồng học của tôi đã nói, tôi có đôi mắt rất giống với đôi mắt của Tiểu thư Gia Thiển Nhã trong bức tranh của nhà danh họa Tây ban Nha Ca Dạ. Tôi còn có gương mặt trắng trẻo với sắc diện hồng nhuận. Ngoài ra, khi nói chuyện với ai, đôi môi tôi không ngớt điểm một nụ cười duyên dáng.

Đối với cái nhan sắc xinh đẹp thì tôi rất tự tin ở mình. Trong khi tôi đang ngắm bóng mình trong gương thì mẹ tôi bước vào

phòng và bà mỉm cười hỏi tôi:

- Y Sa, hôm nay con đi xem chớp bóng với ai vậy?

- Dạ, với một cô bạn đồng học.

Mẹ tôi cười và nói tiếp:

- Với cô bạn đồng học à? hôm nay con ăn mặc rất lộng lẫy như thế thì chắc chắn là con không đi xem chớp bóng với nữ đồng học rồi!

Tôi hơi giật mình và nghiêng đầu nhìn mẹ tôi, hỏi lại:

- Vậy thì mẹ cho là con đã đi xem chớp bóng với ai chứ?

- Với bạn trai!

- Với bạn trai? Tôi mở to đôi mắt nhìn mẹ tôi dăm dăm.

Rồi để dọ thử xem mẹ tôi có bằng lòng cho tôi kết giao với bạn trai hay không, tôi bèn cười nói:

- Mẹ, sao mẹ lại biết được? Bộ mẹ đã nhìn thấy chúng con à?

Mẹ tôi cười nói:

- Không cần gì phải thấy tận mắt, mẹ cũng thừa biết rằng gần đây con đã có bạn trai, vì lẽ mẹ cũng đã từng trải qua thời con gái rồi... Con năm nay đã 20 tuổi, có kết giao với bạn trai cũng không phải là sớm mà cũng không phải là muộn, nên mẹ không phản đối con nói chuyện luyến ái đâu. Vả lại cha con suốt năm làm ăn tại Pháp quốc, khó có cơ hội về nước, nên con sống rất cô đơn, mẹ biết rõ điều đó.

Nghe mẹ tôi nói như thế, lòng tôi rất lấy làm sung sướng.

Mẹ tôi rọi cái nhìn về phía tôi và hỏi:

- Người bạn trai của con đang làm nghề nghiệp gì?

Tôi nói dối:

- Anh ấy là đồng sự với con. Nhưng thưa mẹ, kỳ thực anh ấy cũng không hẳn là bạn trai gì của con đâu, mà chỉ cùng con nói chuyện thể thôi. Con vốn thích âm nhạc, điện ảnh, anh ấy cũng thích như con vậy.

- Đó chính là ái tình đấy. Con cần phải chuyện vãn, tìm hiểu anh ta thật rành mạch đã.

Tôi lắc đầu. Mẹ tôi nói tiếp:

- Có điều là trong cái xã hội đầy phức tạp ngày nay, muốn kết giao với bạn trai, con cần phải thận trọng mới được. Kẻ thân mật với con nhất rất dễ trở thành kẻ hại đời con vậy. Do đó, con cần phải bình tĩnh mà quan sát, xem người bạn trai của con có phải là người hay không?

- Vâng, con biết rồi, mẹ!

- Con đã ăn cơm tối chưa? Mẹ tôi hỏi.

Tôi sợ mẹ tôi biết được tâm tình không vui của tôi lúc ấy, nên tôi vội vàng nói để gián tiếp đuổi khéo bà ra khỏi phòng:

- Con chưa ăn, nhưng con chẳng thấy đói, mẹ à! Con cần ngủ một chút.

Sau khi mẹ tôi ra khỏi phòng rồi, tôi lại ngồi trước bàn phấn và ánh mắt của tôi vô tình dừng lại trên bức họa bằng bút chì nằm

dưới tấm kiếng lót trên mặt bàn. Tôi không khỏi nghĩ tới người họa sĩ đã vẽ bức hình của tôi, và do đó tôi quyết định giấu kín ái tình của mình để chờ đợi người họa sĩ tài ba ấy.

QUYỀNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 3

Cũng như những ngày đã qua, mỗi ngày tôi đều đi ngang qua tiệm bánh mì trên con đường từ sở về nhà, nhưng tôi không buồn để ý đến Trình Diệu Quang nữa. Tôi quyết định quên chàng, vì tôi hận chàng đã không ngó ngang gì đến tôi, vì chàng đã quá lãnh đạm đối với tôi.

Có một hôm, tôi từ trong sở đi ra, đến một tiệm ăn gần đó để dùng bữa cơm trưa. Vì lúc bấy giờ vào đúng buổi trưa, nên quán ăn đầy cả khách khứa, tôi thật không dễ gì tìm ra một chỗ ngồi. Giữa lúc tôi định bỏ đi nơi khác thì tình cờ tôi trông thấy Trình Diệu Quang đang ngồi tại một chỗ trống đối diện nơi ấy. Chàng mỉm cười với tôi và nói:

- Y Sa! Thật là hay quá, không ngờ lại được gặp Y Sa ở nơi này.

Y Sa hãy ngồi xuống đây đi!

Tôi vội vàng tìm cách lánh xa chàng:

- Rất tiếc là tôi đã trót có hẹn với người khác rồi.

- Ồ, Y Sa... Trình Diệu Quang xô ghế đứng dậy và thất vọng kêu như thế.

Tôi nở nụ cười rất lấy làm tiếc với chàng, rồi tôi vội vã rời khỏi quán ăn ấy ngay.

Khi tôi về đến sở làm, cô nữ bí thư tên Tá Ty tay cầm một văn kiện đi thẳng đến trước bàn tôi, nhìn vào đồng hồ đeo trên tay rồi nói:

- Tôi hy vọng Y Sa sẽ đánh máy xong xuôi bản văn kiện này trước khi tan sở buổi chiều.

Tôi khẽ gật đầu, rồi mở máy đánh chữ ra, sửa soạn bắt tay vào việc. Chợt Tá Ty thấp giọng hỏi tôi:

- Sau khi tan sở chiều nay, Y Sa có rảnh không?

- Có chuyện chi vậy? Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tôi mời Y Sa đi uống trà chơi.

- Tại đâu?

- Y Sa đã từng đến quán Hi Nhĩ Đồn chưa?

- Chưa! Tôi gượng cười đáp.

- Nơi ấy, quang cảnh rất là tình tứ. Sau khi tan sở, chúng mình sẽ đến đấy chơi.

- Ồ! Tôi tươi cười tỏ vẻ đồng ý ngay.

Tá Ty vốn là một cô gái rất thích thời trang. Mỗi ngày đến sở làm, Tá Ty đều mặc một bộ y phục thời trang khác hẳn nhau, và độ ba bốn hôm Tá Ty lại thay đổi kiểu tóc một lần. Một số nữ

đồng sự đổ kỵ với Tá Ty đã nói với nhau:

- Cô ta không phải đến đây để làm việc, mà chính là để biểu diễn thời trang.

Có một số nam đồng sự lại bảo rằng đêm đêm Tá Ty đến các tửu điểm để kiếm ăn với các du khách.

Có lẽ vì Tá Ty chung diện thái quá mà phần lớn đều không có hảo cảm với nàng. Nhưng đối với tôi thì Tá Ty lại rất tốt. Tá Ty thường nói chuyện với tôi, không hề tỏ ra tự cao tự đại như đối với các nữ đồng sự khác, những người mà Tá Ty chỉ coi họ nửa con mắt. Ngoài ra, khi tôi gặp phải những vấn đề nào khó khăn, không hiểu, thì Tá Ty lại sẵn sàng giải thích cho tôi nghe một cách rành rẽ với thái độ rất thân thiện và nhẫn nại.

Hồi tôi mới xin vào làm việc, các nữ đồng sự cũ ở đây đều có vẻ xa lánh tôi, không thích trò chuyện với người mới như tôi, duy chỉ có Tá Ty là hay gần gũi, thân mật với tôi. Do đó mà tôi không hề để ý đến những lời phê bình của họ đối với Tá Ty, mà trái lại tôi rất thích gần Tá Ty.

Sau khi tan sở buổi chiều, tôi cùng Tá Ty đi bộ từ đường Hoàng Hậu đến quán Hi Nhĩ Đốn.

Lúc vừa tới nơi, tôi nghe có tiếng âm nhạc nhè nhẹ phát ra từ trong quán khiến tinh thần tôi rất phấn khởi và cơ hồ như quên hết bao nhiêu sự mệt nhọc.

Khi đã tìm được chỗ ngồi xong, tôi và Tá Ty cùng gọi mỗi người

một ly Kê Vĩ tửu (rượu đuôi gà). Sau đó, chúng tôi cùng nói với nhau những câu chuyện thuộc công ty mình đang làm.

Giữa lúc chúng tôi đang chuyện trò đến đoạn cao hứng nhất bỗng có một thanh niên đi tới và ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh Tá Ty.

Tôi liếc mắt nhìn thanh niên ấy, thấy chàng quả là một người rất anh tuấn, khiến tôi tự dung cảm thấy lòng mình rung động lạ thường. Từ trước đến giờ, thật tình tôi chưa hề gặp một thanh niên nào đẹp trai đến thế. Nhưng tôi lại thấy Tá Ty có một phản ứng không mấy nhiệt tình đối với chàng ta, mà còn để lộ vẻ chán ghét trên nét mặt nữa.

Chàng thanh niên ấy tươi cười hỏi Tá Ty, để lộ hàm răng thật đều đặn và trắng ngà:

- Tá Ty, sao không giới thiệu cô bạn của Tá Ty cho tôi biết với?

Tá Ty ném một cái nhìn bất mãn về phía thanh niên ấy và cay cú nói:

- Việc gì tôi lại phải giới thiệu cho anh biết chứ?

Thanh niên ấy vụt nghiêm nét mặt nói:

- Tá Ty, tôi nói thật, tôi rất thích chiêm ngưỡng Tá Ty khi Tá Ty giận dữ như thế đấy!

- Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa,... Tá Ty giận dữ thốt.

Chàng thanh niên ấy cười với tôi và nói:

- Tôi rất hân hạnh được quen biết cô Chẳng hay cô tên là chi?

- Y Sa! Tôi cũng ngần ngại trả lời.

Chàng chăm chú nhìn tôi, ánh mắt của chàng khiến tôi xao xuyến lạ lùng. Tôi sợ phải tiếp xúc với cái nhìn của chàng nên tôi cúi đầu xuống để lảng tránh đi, nhưng tôi lại rất muốn nhìn lên chàng.

Tôi đánh bạo ngược lên thì cũng vừa vặn bắt gặp tia nhìn của chàng đang rơi vào người tôi dăm dăm. Chàng gượng nở một nụ cười, rồi sau đó, chàng cho tay vào túi lấy ra một tấm danh thiếp trao cho tôi và nói:

- Đây là danh thiếp của tôi. Tôi làm việc tại dạ tổng hội ấy.

Tôi tiếp lấy tấm danh thiếp của chàng, liếc mắt xem qua, rồi cất vào trong chiếc sắc tay. Tôi thật không ngờ chàng lại là nam ca sĩ lừng danh Vũ Bội.

Tôi nhìn chàng với cái nhìn sùng bái và nói:

- Tôi rất thích nghe ông hát. Giọng ca của ông thật là hay...

- Không dám, cảm ơn cô! - Vũ Bội làm một cử chỉ khiêm tốn và nói tiếp - Khi nào rỗi rảnh, mời cô đến Dạ Tổng Hội do tôi phụ trách mà nghe tôi hát.

Tôi nhìn sang Tá Ty, thấy nàng đang ngồi chống hai tay dưới cằm, đôi mắt ngó về phía xa xôi như xuất thần tợ hồ chẳng thèm để ý đến Vũ Bội cả.

Vũ Bội chột cao hứng nắm lấy tay Tá Ty và nói:

- Ủa, Tá Ty, sao Tá Ty ngồi lặng thinh mà chẳng nói gì hết vậy?

Tá Ty day lại cau mày nhìn Vũ Bội mà chẳng buồn thốt một lời. rồi sau đó, nàng quay sang tôi, bảo:

- Y Sa chúng ta hãy đi thôi! ở đây, không khí coi bộ không tốt chút nào!

Thế rồi Tá Ty đưa tay vẫy gọi bồi đến. Khi người bồi tới. Vũ Bội giành lấy phần trả tiền thay cho chúng tôi.

Tôi nhìn Vũ Bội mỉm cười biểu lộ sự cảm ơn, còn Tá Ty chẳng buồn nói gì với chàng ta cả.

Khi ra đến ngoài đường, Tá Ty mới nói với tôi:

- Chắc Y Sa không được hài lòng vì tôi đã không giới thiệu Vũ Bội cho Y Sa biết phải không?

Tôi lắc đầu. Tá Ty khẽ thở ra một tiếng và nói:

- Trong cái xã hội này, có rất nhiều chàng trai bất lương, Y Sa cần phải đề phòng mới được.

- Bạn muốn ám chỉ Vũ Bội phải không? Tôi hỏi Tá Ty.

- Chắc Y Sa cho rằng Vũ Bội là người tốt thì phải?

- Tôi không được biết. Nhưng có điều là tôi rất thích nghe anh ta hát. Tôi thường mua đĩa hát của anh ta để thưởng thức. Giọng hát của anh ta hơi buồn thảm, gieo cảm xúc tận tâm hồn người nghe và giúp cho những kẻ cô đơn được an ủi rất nhiều.

Tá Ty vẫn không có ý kiến gì về chuyện đó.

Tôi hỏi tiếp:

- Nhưng bạn đã chẳng quen biết anh ta là gì?

- Tôi quen biết anh ta nhưng cũng chẳng khác nào không quen biết anh ta vậy.

Thấy sắc mặt Tá Ty không được vui, tôi chẳng còn chút hứng thú nào để nói chuyện nữa.

Sau khi đi được một lúc, tôi và Tá Ty mới chia tay nhau, ai về nhà nấy. Qua hôm sau, khi tan sở, tôi đi một mình về nhà. Nhưng khi vừa đi được một đôi thì thành linh có một chiếc xe hơi lộng lẫy bỗng dừng lại trước mặt tôi.

Tôi đưa mắt nhìn và bất giác ngăn người ra.

Nguyên lai, Vũ Bội đang ngồi nơi tay lái chiếc xe hơi ấy và chàng thò đầu ra cửa, gởi cho tôi một nụ cười thần bí, tiếp theo đó, chàng đưa tay mở cánh cửa xe phía sau và bảo tôi:

- Y Sa, hãy lên xe đi, chúng ta đi hóng gió với nhau!

Tôi lắc đầu và nhìn chàng chăm chú.

Vũ Bội cười hỏi:

- Tại sao thế? Bộ Y Sa không thích đi với tôi, phải không?

- Không phải thế. -Tôi vội đáp. -Tôi cần phải về nhà để dùng cơm.

Vũ Bội liền nói:

- Vậy thì tôi xin mời Y Sa đi dùng cơm chiều với tôi luôn thể.

Vừa nói, Vũ Bội vừa nhìn tôi, đôi tròng mắt của chàng đen nhánh và phát ra những tia sáng thật long lanh. ánh mắt đó của chàng khiến tôi không thể nào cự tuyệt nổi, nên tôi di động bước

chân, đi lần đến bên cạnh xe chàng.

- Mau lên đi! - Vũ Bội giục. - Nơi này không thể dừng xe lâu được.

Tôi như người mê man, leo đại lên xe hơi của Vũ Bội.

Chàng nhấn mạnh chân ga, chiếc xe vọt thẳng tới trước. Tôi thấy cái nhìn của chàng phản chiếu trong tấm kính chiếu hậu và nụ cười của chàng thật là mê hồn. Tôi bối rối đưa mắt nhìn ra cửa xe và thấy cảnh vật bên lề đường đang chạy lùi về phía sau.

- Y Sa có muốn chạy mau hơn không? Vũ Bội quay đầu lại và cười hỏi.

Tôi lắc đầu.

- Vậy thì Y Sa nhất gan thật!

Nói xong, Vũ Bội liền giảm tốc độ và đưa mắt nhìn tôi.

- Ông định đưa tôi đi đâu đây?

- Tôi tính đưa Y Sa đi bán cho người ta đấy.

- Nhưng chẳng ai thèm mua tôi đâu.

- Nếu vậy thì Y Sa bán cho tôi đi.

Tôi hừ một tiếng và chẳng nói gì cả.

Chẳng bao lâu sau, xe đã đến trước một túp điểm ở gần Thiên Thủy Loan.

Chàng dừng xe lại, vội vã mở cửa xe phía trước bước xuống đất và lễ mạo nói:

- Xin mời tiểu thư đáng sùng bái xuống xe!

Tôi mỉm cười và từ trên xe bước xuống. Vũ Bội đóng cửa xe lại, rồi đưa tay ôm ngang lưng tôi mà dìu tôi bước vào trong quán. Khi người bồi đến, chúng tôi gọi thức uống xong, thì Vũ Bội nói:

- Y Sa có cần gọi điện thoại về nhà không? Nếu không mẹ Y Sa sẽ tưởng đâu Y Sa bị người ta bắt cóc đấy!

Tôi cười rồi đứng dậy đi gọi điện thoại cho mẹ tôi.

Khi tôi trở về chỗ ngồi, Vũ Bội đưa mắt nhìn tôi rồi nói:

- Đôi mắt của Y Sa thật là đẹp. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng thấy một người con gái nào có đôi mắt đẹp như Y Sa vậy.
- Cảm ơn ông. Tôi nói nhỏ nhỏ trong khi lòng tôi rất lấy làm cao hứng.
- Y Sa thích ăn thứ gì, cứ tự tiện gọi, đừng khách khí nhé.
- Nếu tôi đói, tôi sẽ nói cho ông biết.

Chàng đưa tay lên vuốt mặt mình, nhân đó tôi thấy ngón áp út của chàng có đeo một chiếc nhẫn rất to ánh mắt của chàng dừng lại nơi chiếc nhẫn ấy, rồi chàng nói với tôi:

- Chiếc nhẫn này là do cha tôi đã tặng tôi đấy!

Tôi hiếu kỳ hỏi:

- Chẳng hay phụ thân ông làm việc chi?
- Cha tôi đang làm việc ở ngoại quốc.
- Không phải tại Pháp quốc ư?
- Không. Nhưng vì sao Y Sa lại hỏi như thế?
- Vì cha tôi đang sinh sống tại Pháp quốc.

- Vậy thì Y Sa là một thiên kim tiểu thơ rồi?

Tôi chép miệng mà chẳng nói gì.

Giữa lúc ấy tôi chợt trông thấy có một thanh niên đang kẹp bên hông những dụng cụ để vẽ và tiến vào trong quán.

Từ ngày tôi nhận được bức họa của kẻ vô danh, tôi bắt đầu để ý luôn đến những người mang dụng cụ vẽ, vì tôi muốn điều tra xem người đã bí mật vẽ hình tôi là ai.

Bởi thế, giờ đây, vừa thoáng trông thấy có người đang mang dụng cụ vẽ bước vào trong quán, tôi liền chú ý nhìn người ấy.

Nhưng, vừa nhìn kỹ người thanh niên đang mang dụng cụ vẽ ấy, tôi bất giác giật mình vì thanh niên đó không ai khác hơn là Trình Diệu Quang.

Hôm nay chàng mặc một chiếc áo kiểu thể thao màu vàng và một chiếc quần màu xanh, mái tóc chàng bông bênh, với vài lọn tóc lù xù trước trán. ánh mắt chàng như chứa đựng một nỗi ưu tư lạ thường. Chàng cúi gằm bước đi, dáng điệu của chàng trông có vẻ như một nghệ thuật gia hoàn toàn sống cuộc đời rất nghệ sĩ.

Chàng càng tiến đến gần một bước, tim tôi càng đập mạnh thêm lên. Đột nhiên, lòng tôi cảm thấy vui mừng vô hạn, suýt bật kêu lên thành tiếng. Nguyên do là vì tôi không thể ngờ chàng trai có cái bề ngoài bất phàm đó lại là một họa sĩ và tôi càng tin chắc rằng người đã vẽ bức họa hình tôi không ai khác hơn chàng.

Trong khi đó, chàng vẫn cúi đầu tiến đến gần tôi nên chàng

chẳng hề nhìn thấy tôi. Lúc ấy tôi rất hận là mình không thể nào nhảy tới ôm chầm lấy chàng rồi vừa khóc vừa vui sướng nói với chàng: - Diệu Quang em đã thuộc về anh và sẽ vĩnh viễn thuộc về anh!

Tôi đưa mắt ngây dại nhìn chàng và đôi môi mấp máy, muốn gọi chàng một tiếng, thế nhưng nỗi vui mừng quá độ khiến tôi không thể nào thốt ra lời.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy trên lưng bàn tay mình có một vật gì âm ẩm, tôi giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy Vũ Bội đang đưa tay chàng nắm lấy bàn tay tôi. Chàng nhếch nở một nụ cười và ôn hòa nói với tôi:

- Y Sa chớ nên quên rằng Y Sa là một thực nữ. Y Sa làm gì mà nhìn người ta như vậy?

Tôi ném cho chàng một cái nhìn giận dữ:

- Anh nói câu ấy là nghĩa thế nào?

- Tôi đã ghen rồi đó! Vũ Bội nghiêm hắc sắc mặt nói.

- Anh không có quyền gì để ý đến tôi cả.

- Y Sa!... - Vũ Bội kinh ngạc nhìn tôi. - Lẽ nào em không biết rằng rồi đã yêu em sao?

Tôi chẳng buồn trả lời Vũ Bội. Tôi nghiêng đầu chăm chú nhìn phía sau lưng Trình Diệu Quang. Chàng đang tiến đến một chỗ ngồi ở góc phòng, sau lưng chàng có một ông khách đang ngồi. Tôi nhìn chàng như xuất thần.

- Y Sa, em hãy nói là em không yêu tôi đi. Vũ Bội lớn tiếng thốt. Tôi giật mình, quay lại nhìn chàng, thấy chàng đang có tư thế sắp sửa rời khỏi chỗ ngồi. Tôi liền nói:

- Vũ Bội, anh chớ nên giận tôi như thế.

Vũ Bội cau mày nói:

- Tôi không thể nào không giận em được! Em hãy nói đi, Y Sa, em hãy nói cho tôi biết là có phải thằng thanh niên ấy đẹp trai hơn tôi không?

Tôi không trả lời, mà vẫn không ngớt cúi đầu nhìn xuống đất. Tôi không hiểu được Vũ Bội có một ma lực nào hấp dẫn được tôi, phải chăng đó là cái bề ngoài anh tuấn của chàng tả Hay đó là cái thái độ Ôn hòa, lễ mạo của chàng? Hay đó là cái tiếng hát đầy tình tứ của chàng? Hoặc giả đó là cái danh vọng của chàng?

- Y Sa, hãy đi với tôi? Vũ Bội nói với giọng truyền lệnh.

Trong cái giây phút ấy, tôi bỗng trở thành yếu đuối lạ thường. Tôi cầm lấy chiếc sắc tay và quay đầu lại nhìn Trình Diệu Quang một cái. Vũ Bội nắm mạnh lấy tay tôi và kéo tôi đi theo chàng. Tôi chợt phát giác ra lúc bấy giờ nhiều người khách đang nhìn chúng tôi đăm đăm, nên tôi chỉ biết cúi gằm mặt xuống và đi ra khỏi quán.

Bóng đêm đã bao phủ khắp nơi. Khi chúng tôi ra đến bên cạnh chiếc xe, Vũ Bội chẳng buồn mở cửa xe cho tôi nữa. Tôi nhìn chàng, chàng cũng nhìn lại tôi, rồi kẻ đó chàng vụt nhanh nhẹn

ôm lấy tôi.

- Anh làm gì vậy? Tôi buột miệng cất tiếng hỏi.
- Anh muốn hôn em trong lúc này. Chàng thẳng thắn đáp.
- Nhưng tôi không thể tùy tiện để cho nam nhân hôn tôi được!
- Thế nhưng... anh yêu em!

Tôi cố chống chế nói:

- Vũ Bội! Tôi không thể...
- Không thể à? - Chàng ôm đại lấy tôi. - Em định để dành cái hôn cho ai chứ?
- Để dành cho người mà tôi yêu.

Chàng cười hòa:

- Nhưng anh chính là người mà em yêu.

Tôi đứng lặng người đi. Tôi thích Vũ Bội, điều này không thể chối được. Tôi thích chàng ở chỗ chàng dám nghĩ dám làm, chàng có một cá tính rất độc đáo, chàng có một tình yêu rất cường liệt và chàng cũng có sự hờn ghét rất mạnh mẽ.

Vũ Bội không giống Trình Diệu Quang ở chỗ khi đi vào rạp hát mà chẳng dám khoác tay tôi, bởi Trình Diệu Quang hay cả thẹn, nhu nhược, không có cá tính đặc biệt của Vũ Bội.

Mặc dù nói như thế, Vũ Bội vẫn đưa đôi môi chàng đến gần môi tôi. Tôi cố chống chế đưa tay đẩy chàng ra, nhưng chàng không lui mà vẫn dũng cảm tiến tới. Tôi liền nói:

- Anh chớ có hôn tôi, tôi là một thực nữ!

- Phải, em là một nàng thực nữ!

Vũ Bội vừa nói vừa áp môi chàng lên đôi môi mỏng của tôi. Lúc bấy giờ tôi cảm thấy như mê đi và chẳng còn đủ năng lực để phản kháng lại chàng nữa.

Sau đó, chàng hôn cổ tôi, rồi hôn bên cạnh tai tôi...

- Hãy vào trong xe mà hôn, Y Sa!

Tôi nghe Vũ Bội nói như thế. Và tôi như một kẻ không hôn, bị Vũ Bội dìu lên xe hơi, đặt tôi nằm xuống rồi chàng ôm hôn tôi đắm đuối...

Chẳng biết trải qua bao nhiêu lâu, Vũ Bội hé nở một nụ cười trên đôi môi, rồi đưa tay nựng nhẹ nhẹ lên má tôi và đứng thẳng người lên, nói:

- Em đã biết cách đón tiếp cái hôn rồi đó. Lần thứ một được hôn mà lại hôn rất hay như thế, thật không phải là dễ.

Tôi không nói gì. Tôi ngồi dậy, thấy Vũ Bội đang nở một nụ cười, tự nhiên tôi cảm thấy mình như bị làm nhục. Tôi tự nhủ thầm: Phải chăng nụ cười đó biểu hiệu cho sự thắng lợi của anh ta?

Nghĩ đến điều ấy, tôi cảm thấy xấu hổ không ít và cũng cảm thấy mình dè tiện vô cùng. Đây là lần đầu tiên, tôi đi với một người bạn trai và còn để cho anh ta hôn mình một cách dễ dàng nữa.

Tôi đâm ra uất hận, và tức giận nói với Vũ Bội:

- Anh hãy đưa tôi về nhà đi!

Vũ Bội nhún vai, mỉm cười, rồi thuận tay đóng cánh cửa xe phía sau lại. Kế đó, chàng lên xe, ngồi nơi tay lái, rồi mở máy chạy đi về hướng thành phố.

Vừa lái xe, Vũ Bội vừa ngoái đầu lại nói chuyện với tôi, nhưng tôi vẫn không buồn trả lời chàng. Vũ Bội bèn đem những câu chuyện vui cười kể cho tôi nghe, khiến tôi không sao nén lòng được nữa nên cuối cùng phải bật cười. Nhưng tôi lại nói:

- Nếu anh tiếp tục kể chuyện ấy nữa, anh hãy cho tôi xuống xe ngay đi!

Vũ Bội không còn dám nói nữa.

Tôi nhớ lại cái cảnh tượng hôn nhau vừa rồi mà lòng tôi không khỏi cảm thấy ngọt ngào thích thú. Cái hương vị của nụ hôn khiến người ta rung động và xao xuyến tận đáy lòng. Tôi cứ ngồi yên và ôn từng chút một.

Xe hơi đã dừng lại. Tôi trở về với hiện tại và quay đầu nhìn ra, nhưng nơi đây lại không phải là nhà tôi.

- Đây là đâu vậy? Tôi kinh ngạc hỏi.

Vũ Bội tươi cười nói:

- Y Sa, đây không phải là nhà em đâu. Mà chính là nơi anh làm việc đó. Anh mời em dùng cơm với anh vì em chưa dùng cơm tối.

- Không. -Tôi lắc đầu nói. - Vũ Bội, tôi muốn về nhà thôi.

- Nhưng em chẳng đã nói rằng em thích nghe anh hát sao?

- Không, tôi chỉ muốn về nhà thôi.

Vũ Bội bước xuống xe và đi ra phía cửa sau, nói với tôi:

- Em sợ bị mẹ quở trách, phải không?

Tôi bùng bùng tức giận, vì tôi rất ghét kẻ nào cho rằng tôi là một cô bé con như thế. Tôi lớn tiếng nói:

- Vũ Bội, tôi đã hai mươi tuổi rồi, anh nên biết như thế!

- Hai mươi tuổi đã là cái tuổi pháp định tự lập rồi. Cô bé, đừng quên rằng cô chỉ còn một năm nữa là sẽ không còn bị mẹ cô quản thúc nữa.

Tôi khẽ buông một tiếng thở dài và đưa mắt nhìn Vũ Bội mà chẳng nói gì.

- Tiểu thơ, một khi cô đã nhất định đòi về nhà thì tôi chẳng còn cách nào khác cả. Nhưng chẳng qua tôi cần phải lên sân khấu để hát đến nơi rồi, xin cô hãy thứ lỗi cho tôi không thể đưa cô về được.

- Thế anh định bỏ tôi ở đây à?

- Dù sao tôi cũng còn có lòng thương hương tiếc ngọc chứ!

Tôi phát ra một tiếng hừ bằng giọng mũi.

Vũ Bội chuyển mình đưa tay vẫy một chiếc taxi dừng lại, rồi mở cửa xe cho tôi leo lên, sau đó chàng móc trong túi ra một tờ giấy bạc mười đồng, trao cho người tài xế:

- Xin anh hãy đưa cô này về nhà giùm.

Rồi day sang nói với tôi:

- Rất tiếc là anh không thể đích thân đưa em về nhà được, đừng buồn anh nhé.

- Không có gì quan trọng.

- Hôm nào em rảnh rồi có thể đến đây nghe anh hát?

- Hãy gọi điện thoại hỏi tôi.

- Nhưng anh đâu đã biết số điện thoại của em?

Thế là tôi viết ngay địa chỉ sở làm của tôi cùng số điện thoại ở nhà tôi mà trao cho Vũ Bội.

- Nhưng điện thoại đến nhà em có tiện không?

Tôi hơi ngạc nhiên vì tôi không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói ấy.

Tôi suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Mẹ tôi đã đồng ý cho tôi luyện ái rồi.

Vũ Bội cười, rồi nhìn tôi, nói:

- Hãy để anh hôn em một chút.

- Không! Tôi lúng túng đẩy đầu chàng ra.

Chàng đưa tay vuốt mũi tôi một cái và cười nói với tôi:

- Vâng an, Y Sa!

Chiếc xe chạy vụt đi.

Tôi trầm ngâm hồi tưởng lại những giờ phút đầy khoái lạc bên cạnh Vũ Bội. Tuy nhiên tôi và chàng đã quen biết nhau quá ngắn ngủi, nhưng chàng đã đem đến cho tôi biết bao nhiêu là hồi ức ngọt ngào, êm ái.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 4

Khi tôi về đến nhà thì đã quá 12 giờ khuya. Mẹ tôi vẫn chưa ngủ, bà nói với tôi:

- Tại sao mãi đến giờ này con mới về nhà? Con đã đi chơi ở nơi đâu?

- Con đã đi dạo mát trên xe hơi của người bạn.

Mẹ tôi nói với giọng cảnh cáo:

- Lần sau, con chớ có đi chơi quá khuya như vậy. Con là con gái, con cần phải có tự ái mới được.

Qua ngày hôm sau, Vũ Bội gọi điện thoại đến.

Tôi hỏi:

- Có chuyện gì đó anh?

- Anh muốn hẹn với em đi ngoại ô hóng gió chơi.

- Vào giờ nào?

- Sau khi em tan sở buổi chiều, anh sẽ chờ em ngay trước cửa sở.

Đừng quên nhé!

Chàng nói tiếp luôn:

- Y Sa, anh nghĩ rằng anh đã yêu em thật rồi. Sau khi chia tay với em xong, anh cảm thấy mất vui rất nhiều.

- Anh chớ nên nói chuyện yêu đương kiểu đó có được không?

- Nhưng khi anh gọi điện thoại này cho em, không có một ai nghe thấy cả. Tối hôm qua, khi lên sân khấu hát, anh đã hát sai, bị khán giả la dữ quá!

- Vì sao thế?

- Vì anh đã nghĩ đến em. Khi tâm trí anh tưởng nhớ đến em, anh đã quên mất lời ca đi. Từ trước đến nay, chưa hề có sự kiện ấy phát sinh bao giờ.

Tôi chẳng nói gì.

- Lát nữa sẽ gặp nhau, Y Sa nhé.

Tôi chột lớn tiếng nói:

- Vũ Bội! Lát nữa, em cần phải về nhà để thay đổi y phục, anh hay gọi điện thoại đến nhà cho em có được không?

- Em đã đẹp lắm rồi, cần gì phải dùng hóa trang nữa.

Nói xong, Vũ Bội liền gác điện thoại ngay.

Tôi nhẹ nhàng đặt ống điện thoại xuống giá và đứng thần thờ nghĩ đến Vũ Bội. Sau đó tôi mỉm cười:

- Có phải điện thoại của Vũ Bội không? Chợt có tiếng người hỏi bên cạnh tôi.

Quay đầu lại nhìn, tôi nhận ra Tá Ty đang đứng bên cạnh. Gương

mặt Tá Ty có vẻ nghiêm khắc lạ thường và nàng chăm chú nhìn tôi.

Tôi mím môi và bắt buộc gật đầu. Tôi thừa biết rằng Vũ Bội là bạn của Tá Ty, nên Tá Ty đã ghen chằng?

Tá Ty đưa hai tay lên chấp lại trước ngực và hỏi tiếp:

- Vũ Bội đã ước hẹn với Y Sa, phải không?

- Đúng thế!

- Y Sa đã bằng lòng?

- Tôi làm thế có đúng không?

Tá Ty cười nhạt một tiếng:

- Điều đó thật khó mà nói được. Nếu tôi là Y Sa, tôi sẽ nói với anh ta rằng tôi không được rảnh rồi.

Tôi liền miễn cưỡng hỏi lại:

- Thế Tá Ty đã có ước hẹn với anh ta rồi ư?

Tá Ty cương quyết đáp:

- Chưa bao giờ. Chưa bao giờ!

- Vậy thì Vũ Bội là một chàng sở Khanh ư?

- Y Sa không tin như thế à?

- Tôi không biết phải trả lời như thế nào với Tá Ty cả.

Tá Ty có vẻ khích động nói:

- Y Sa! Tôi phản đối Y Sa làm bạn với Vũ Bội!

Tôi cười buồn nói:

- Rất có thể là tôi đã đi sai đường rồi, nhưng nó là con đường mà

tôi đã tự ý lựa chọn.

- Y Sa, cũng có thể Y Sa đã có lý đây.

Nói xong Tá Ty liền bỏ đi ngay.

Tôi nhìn đồng hồ tay, thấy đã đến giờ tan sở, nên vội vàng thu thập các văn kiện trên bàn và đập máy đánh chữ lại đem cất, rồi hấp tấp rời khỏi sở làm.

Khi ra đến bên ngoài và chẳng thấy xe hơi của Vũ Bội đâu, tôi đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm. Lòng tôi rất bức dọc, vì tôi cho rằng Vũ Bội đã lừa dai với mình.

Thế là tôi bức tức hấp tấp bỏ đi về nhà. Nhưng tôi vừa đi được một đổi, bỗng trông thấy bên kia lề đường có một chiếc xe hơi rất to đang đậu, trong xe có người thò tay ra vẫy tôi.

Định thần nhìn kỹ, tôi nhận ra người đó không ai khác hơn là Vũ Bội. Chàng mặc một chiếc áo màu xanh có kim tuyến sáng lấp lánh. Tôi vui mừng đi thẳng đến nơi xe đậu và hỏi:

- Bộ anh đổi xe hả?

Vũ Bội đắc ý mỉm cười:

- Em thấy chiếc xe này như thế nào?

- Thật là sang trọng! Anh có bao nhiêu chiếc xe hơi tất cả?

- Ba chiếc. Còn có một chiếc xe đua nữa mà em chưa nhìn thấy.

Tôi chú ý nhìn chàng:

- Mỗi tháng anh đi hát Dạ Tổng Hội kiếm được bao nhiêu tiền?

Vũ Bội chưa trả lời tôi ngay. Chàng sang số quay đầu ra sau xem

chùng xe, rồi hai tay chàng bẻ lái rẽ sang khúc của bên trái, sau đó chàng mới trả lời cho câu hỏi của tôi:

- Mỗi tháng anh kiếm tiền không quá 1000 đồng.

Tôi cau mày và ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì anh lấy tiền ở đâu để mua xe hơi?

- Thì đi ăn cướp!

Vũ Bội cười to đáp.

Tôi chau miện và sụ mặt xuống, làm ra vẻ giận dữ.

- Anh chẳng từng nói với em là gì? Cha anh sinh sống tại ngoại quốc, ông có rất nhiều tiền.

- Tôi rất lấy làm lạ không hiểu vì sao anh lại sống một cuộc sống về đêm thuộc loại "Túy sinh mộng tử" như vậy?

Vũ Bội nói:

- Y Sa!... Anh đi hát tại Dạ Tổng Hội không phải để kiếm tiền đâu mà chính là để tiêu ma thời gian, tiêu ma cái khoảng trống cô đơn của mình.

- Anh mà cũng cô đơn à?

- Em cho là kỳ lạ lắm sao?

- Đương nhiên rồi. Anh hát tại Dạ Tổng Hội thì có dịp làm quen với biết bao nhiêu là cô gái.

- Y Sa! Tìm một nữ nhân thì rất dễ dàng, nhưng tìm một hiền thê để kết hôn thật khó vô cùng.

- Nhưng anh là người có tên tuổi, gia đình anh lại có tiền, thì

muốn tìm một đối tượng như ý nguyện không có gì là khó cả.

- Nói thật ra, anh rất hận những người viết tiểu thuyết. Dưới ngòi bút của họ, những chàng trai con của các phú gia đều là những anh chàng sở Khanh, lãng mạn, ăn chơi. Chính vì vậy mà các cô tiểu thư cùng con trai các phú gia luyện ái đều không dám tỏ lộ cái cảm tình chân thật của mình...

Tôi ngắt ngang lời chàng ngay:

- Thế ra anh đã thất bại trong việc luyện ái à?

Vũ Bội gật đầu:

- Anh nói thật, anh không phải là người xấu thì tại sao các cô ấy xa lánh anh? Chính anh cũng không hiểu nổi. Đầu óc các cô ấy vốn rất đơn giản nên dễ nghe người khác cho rằng anh là người xấu, thế là các cô ấy tin ngay, các cô chẳng hề để anh giải thích gì cả.

Tôi bất giác sực nhớ đến Tá Ty, nàng đã nói rằng Vũ Bội là một người xấu. Giờ đây, nghe Vũ Bội nói, tôi mới tin rằng Tá Ty đã hiểu sai Vũ Bội rồi.

Vũ Bội lại nói tiếp với tôi:

- Y Sa, anh vốn theo học âm nhạc cổ điển tại ý đại lợi, vì cha anh đã bắt buộc anh vào đó học. Thế nhưng, anh lại thích nhạc mới hơn, nên kết quả, anh đã thất bại khi theo học tại ý đại lợi và trở về nước luôn.

- Thế cha anh không hề nghe anh giải bày sao?

Vũ Bội buồn bã nói:

- Cha anh chẳng cần nghe anh giải bày gì cả, vì sợ lãng phí thời gian và tiền bạc của ông. Thật tình anh chưa hề được gặp một người nào thực sự hiểu anh cả... ngoại trừ em!

Nghe Vũ Bội nói như thế, bất giác tim tôi đập mạnh một cái.

Đột nhiên, Vũ Bội cho xe chạy vào lề một con đường nhỏ rồi dừng lại.

Từ lúc lên xe xong, chúng tôi đã chuyện trò chẳng ngừng. Giờ đây, đột nhiên Vũ Bội dừng xe, tôi mới kịp thời phát giác ra là chúng tôi đã ra đến ngoại ô rồi. Tôi chợt nghe có tiếng chim kêu chiu chít, tôi chợt trông thấy núi biếc cây xanh, và cả hai hàng cây tùng cây thọ Ở trước mặt, sau đó tôi còn thấy cả mặt biển bao la bát ngát nữa.

Tôi đưa mắt nhìn quanh hỏi Vũ Bội:

- Đây là đâu vậy?

- Đây là biệt thự của anh. Vào những ngày hè, anh đã ra đây để tránh sức nóng của mặt trời.

- Nơi đây phong cảnh thật là xinh đẹp!

Vũ Bội đi vòng ra sau, mở cửa xe rồi đưa tay trái của chàng ra.

Tôi cũng đưa tay mình nắm lấy tay chàng mà nhảy xuống đất.

Nhưng gót giày quá cao của tôi chẳng may dẫm nhầm cục đá nhọn, khiến tôi loạng choạng, suýt ngã nhào và buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi. Vũ Bội liền đưa cánh tay phải của chàng

ra ôm choàng lấy ngang hông tôi và nhấc bổng người tôi lên, khiến tôi có một

cảm giác thật khó mà hình dung được. Chàng nhẹ nhàng đặt tôi xuống đất, mái tóc của tôi bị gió biển thổi loạn bông cả lên.

- Biệt thự của anh đâu? Sao em chẳng thấy gì hết?

- Hãy theo anh đi!

Vũ Bội nắm lấy tay tôi và đi về phía trước.

Những cây tùng, cây thọ độc theo bờ biển thật đẹp. Chúng tôi đi dài theo con đường nhỏ có lát đá. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi đã đi đến tận cùng con đường ấy, nơi đây tôi thấy có một eo biển nhỏ, cát vàng nằm im lìm trên bãi biển vắng vẻ, một cây thông lư (loại cây thốt nốt, có thể làm thuốc được) đang cô độc đứng sừng sững trên bãi cát.

Nhìn mặt biển xanh biếc, tôi hỏi:

- Chúng ta đến đây để bơi lội ư?

- Em có thích bơi lội không?

Vũ Bội cười hỏi lại.

Tôi khẽ gật đầu. Tịch dương đã ngã về Tây, ánh dương quang rọi trên những gợn sóng lao xao trên mặt biển, trông tựa như muôn ngàn con rắn vàng. Gió biển phất nhẹ trên mặt tôi, cơ hồ có một chàng vương tử đa tình đang đưa bàn tay vuốt ve mơn trớn mặt tôi. Thật hồi nào tới giờ tôi chưa từng được trông thấy cái quang cảnh buổi chiều nào tráng lệ như thế, tráng lệ đến mức tôi không

thể nào dùng văn chương để diễn tả được. Bất quá, khi đi xem qua cuốn phim "Nam Thái Bình Dương Chi Luyến" tôi mới có dịp thấy được cái cảnh sắc hoàng hôn xinh đẹp ấy.

Thật vậy, cái thời gian tịch dương lặn về hướng Tây nó trắng lệt vô cùng. Nhưng nó chỉ ngắn ngủi mà thôi, khi chúng tôi đã cởi bỏ y phục, mặc đồ tắm vào và đi xuống tới bãi biển thì cái cảnh sắc trắng lệt ấy đã trở thành quá khứ rồi.

Biệt thự của Vũ Bội nằm trên sườn núi phía sau lưng bãi biển. Đó là một gian nhà bằng đá có hai tầng, nước sơn đã trở nên sặc trắng rồi. Tại ngôi nhà tiểu thạch ốc này chỉ có một ông lão ngư nhân sống rất cô độc, ông ta phụ trách việc giữ nhà và quét dọn dẹp mỗi ngày.

Bộ áo tắm mà tôi mặc chính là bộ áo tắm lấy từ trong nhà ấy ra, nó vừa ngắn và chật, không thích hợp với tôi chút nào, cho nên mặc nó vào người xong, tôi chẳng hề dám nhìn vào kiếng nữa. Nếu biết trước Vũ Bội hẹn tôi đến đây thì nhất định là tôi đã mang theo bộ đồ tắm của mình rồi.

Có lẽ Vũ Bội đã nhận thấy bộ đồ tắm ấy không vừa với thân mình tôi và quá hở hang, nên ánh mắt chàng chẳng hề dám nhìn thẳng vào người tôi. Chàng nắm lấy tay tôi cùng đi xuống bãi biển, rồi bảo tôi:

- Em hãy ở đây chờ anh chút nhé.

Tôi chẳng nói gì, chỉ đứng yên nơi ấy. Vũ Bội đi đến một nơi

không xa lắm tại đây có một chiếc tam bản tôi nghĩ đó là một chiếc tam bản, vì nó đã được bao phủ bởi một tấm vải bố bên trên.

Tôi thấy Vũ Bội lom khom giở tấm bố ấy lên, thế nên tôi cũng chạy tới để tiếp tay với chàng. Ô, thì ra nó không phải là một chiếc tam bản, mà chính là một chiếc ca nô.

Chiếc ca nô này rất nhỏ, chỉ có thể chở được hai người ngồi mà thôi. Sau khi chúng tôi lật tấm bố ra xong, Vũ Bội bảo tôi:

- Y Sa bên trong thùng xe chứa hành lý có một cái giỏ đựng thức ăn, em hãy lấy cái giỏ ấy ra đi!

Tôi liền chạy nhanh đến chiếc xe hơi, lấy chiếc giỏ thức ăn ấy ra.

Trong giỏ có nào là rượu bia, nước ngọt, trái cây, sô cô la...

Chiếc giỏ thật là nặng, tôi phải cố hết sức mới xách nổi và mang lại chiếc ca nô.

Vũ Bội cười nói:

- Thật là khổ cho em!

Tôi cũng bật cười.

Sau đó, Vũ Bội leo lên ca nô, kiểm soát lại máy móc, đến khi thấy chẳng có gì bất ổn cả, chàng mới nhảy xuống thuyền, nói:

- Nào, chúng ta hãy đẩy chiếc thuyền xuống mặt biển đi!

Tôi cùng Vũ Bội cố gắng hết sức mình mới đẩy được chiếc thuyền ấy xuống tới mặt biển. Nhưng trong khi chẳng để ý, người tôi bị chúi về phía trước, rồi ngã luôn xuống nước, miệng

uống luôn đến mấy ngụm nước biển, rất may là nơi ấy nước không sâu lắm, bằng ngược lại thì tôi đã chìm luôn xuống đáy biển rồi. Tôi quơ tay loạn cả lên mới đứng dậy được.

Vũ Bội ngồi tại be thuyền, hai chân thòng dưới nước, vỗ tay và cười lớn:

- Ha ha! Chưa xuống nước mà đã uống nước biển rồi.

Tôi mím chặt đôi môi, nhìn chàng và cười gượng.

Vũ Bội đưa tay cho tôi và bảo:

- Y Sa, hãy lại đây nè!

Tôi do dự một chút, rồi lội lại phía chiếc thuyền. Khi đã đến bên cạnh thuyền, tôi đưa tay trái lên khỏi mặt nước và nói:

- Vũ Bội, hãy nắm tay em và kéo lên đi!

Vũ Bội mỉm cười, rồi đưa tay ra. Tay trái tôi nắm lấy tại phải chàng, rồi tôi cố dùng sức mà kéo mạnh một cái.

"Đùng" một tiếng, Vũ Bội lại rơi xuống nước. Tôi lật đật leo lên thuyền và vỗ tay cười nói:

- Ha ha! Anh đã uống mấy ngụm nước biển rồi?

- Con khỉ!

Vũ Bội từ dưới nước trôi đầu lên nói:

- Anh đã có lòng tốt kéo em lên thuyền, thế mà em lại kéo anh ngã xuống nước nhé!

- Ai bảo anh cười ngạo em chi!

Sau đó tôi đứng bên cạnh Vũ Bội, chàng cầm lấy cần lái, máy

phát nổ lên mấy tiếng ầm ầm tức thì chiếc thuyền vọt về phía trước chẳng khác nào hỏa tiễn lao đi. Tiếng gió thổi hai bên tại tôi nghe ù ù, khiến tôi đâm ra sợ hãi, vội vàng dựa người vào chàng, đồng thời hai tay tôi ôm chặt lấy tay trái của chàng.

Vũ Bội đưa mắt nhìn về phía trước và bảo tôi:

- Y Sa, em hãy quay đầu lại phía sau mà nhìn xem.
- Có gì hay để mà nhìn chứ?
- Có một bầy cá mập đang đuổi theo để ăn thịt chúng ta.
- Thật thế ư?

Tôi quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng chẳng hề thấy cá mập đâu, mà chỉ thấy những lượn sóng thật to đang chồm lên phía sau thuyền, khiến tôi kinh hoảng buột miệng kêu lên một tiếng thật to và nhắm nghiền hai mắt lại, đồng thời tôi áp mặt mình vào vai chàng.

- Em không thấy cá mập hả?
- Anh đã gạt em! Tôi trách chàng.

Vũ Bội cười to, rồi lớn tiếng hỏi:

- Em muốn chạy mau hơn nữa không?
- Bộ anh muốn mưu sát em à?
- Em đẹp như thế thì ai mà nỡ làm thế.

Nói xong, Vũ Bội liền giảm tốc độ, rồi bảo:

- Em hãy thử cầm lái ca nô đi!
- Em chẳng dám đâu.

- Nơi này toàn lại đại hải mênh mông, em có thể cầm lái mà mặc sức tung hoành được rồi đấy.

Nghe Vũ Bội nói như thế, tôi đâm ra hiếu kỳ, nên bước tới, đưa hai tay ra cầm lấy tay lái. Vũ Bội đứng bên cạnh và chỉ cho tôi cách điều khiển chiếc thuyền.

Tôi đặc ý cầm lái cho thuyền chạy như bay trên mặt bể và cảm thấy thích thú vô cùng. Tôi định cho thuyền chạy về hướng một hòn hoang đảo phía trước mặt, chợt Vũ Bội ngăn tôi lại:

- Y Sa! Chớ nên cho thuyền chạy thẳng về phía trước, nơi ấy đang có một chiếc thuyền của tuần cảnh chạy tới đấy.

Thế là tôi bẻ tay lái cho thuyền quay trở về hướng bờ biển. Vũ Bội nói:

- Em hãy cho thuyền dừng lại đây đi! Chúng ta bơi lội ở nơi này. Tôi ngược mắt nhìn quanh, thấy biển cả mênh mông, nên tôi lo sợ nói:

- Em không dám xuống nước ở nơi này đâu.

Vũ Bội cười chế nhạo:

- Em nhát gan quá! Gì mà không dám xuống nước. Nếu vậy thì em hãy lấy cần câu móc mỗi vào mà câu cá, xem vận khí của em hên xui như thế nào. Nếu câu được vài con cá, chúng ta sẽ dùng cơm tối luôn thì tuyệt!

Tôi chợt nghĩ ra một điều, liền hỏi:

- Vũ Bội, bộ tối nay anh không đi làm việc sao?

- Hôm nay anh đi chơi với em mà... Y Sa, có em ở bên cạnh anh, anh sẽ từ khước công việc tại Dạ Tổng Hội mà chẳng hối tiếc gì cả.

Nghe Vũ Bội nói như thế, tôi cảm thấy lòng mình vui sướng vô cùng, vì dưới mắt chàng, tôi đã trở thành trọng yếu đối với chàng như thế nào rồi. Tuy nhiên, tôi vẫn cố ý nói:

- Nhưng dù sao anh cũng không thể không làm việc được.

- Em nói rất đúng! Nhưng bất quá, anh muốn tìm một công việc khác mà anh yêu thích hơn. Anh cũng muốn sống một nếp sống yên tĩnh, muốn tìm một người vợ hiền thực, tổ chức một gia đình hạnh phúc, để anh sống một cuộc đời thanh tịnh và vui sướng hơn.

Tôi giả vờ hỏi:

- Thế anh đã tìm được người ấy chưa?

- Người đó chính là em vậy!

- Em?

Tôi ngạc nhiên nhìn chàng và mỉm cười.

- Phải! Vũ Bội trả lời.

Tôi then thùng cúi xuống, cầm lấy cần câu và ngồi trước mũi thuyền bắt đầu câu cá. Còn Vũ Bội nhảy xuống nước và bơi lội với một kỹ thuật rất đúng sách. Chàng lội ngửa, nhìn tôi cười và ánh mắt chàng có ý muốn mời tôi hãy xuống nước với chàng, nhưng tôi mỉm cười và lắc đầu từ chối.

Đột nhiên, cần câu trên tay tôi trầm hẳn xuống, tôi nghĩ rằng nhất định là có cá cắn câu rồi, nên hai tay tôi vội cầm chặt lấy cần câu, rất có thể đó là một con cá to và không khéo tôi sẽ bị nó lôi ngã nhào xuống nước mất. Tôi liền cất tiếng gọi to:

- Vũ Bội! Vũ Bội! Có cá cắn câu rồi nè!

Chẳng hiểu Vũ Bội đã leo lên thuyền từ lúc nào, chàng tiến nhẹ nhàng đến sau lưng tôi và nói nhỏ:

- Hãy để anh tiếp em cho!

Nói xong, Vũ Bội đưa hai tay nắm lấy cần câu, rồi chúng tôi cố sức kéo mạnh, một con cá to đã nhô lên khỏi mặt nước.

-Ồ! -Tôi mừng rỡ reo lên. - Một con cá to quá.

Khi con cá được thả xuống đáy thuyền, tôi vội vàng đưa hai tay bắt lấy nó và đứng dậy. Nào ngờ, ngay lúc ấy, miệng con cá quặp một cái vào lòng bàn tay tôi, khiến tôi buông ngón tay ra, tức thì con cá nhảy vọt lên cao và rơi tòm ngay xuống nước. Tôi thất vọng vô cùng, đưa mắt nhìn mặt nước biển dăm dăm như xuất thần và tức tối vô hạn.

- Y Sa chớ nên giận làm gì.

Vũ Bội đứng sau lưng tôi và nói thế, rồi chàng chu miệng thổi một luồng hơi ấm vào phía sau gáy tôi, khiến tôi nhột quá, nên quay lại đưa tay đẩy miệng chàng ra và bảo:

- Chớ nên làm thế, anh!

Chàng nở một nụ cười có vẻ lấy làm tiếc và nói:

- Khi bụng đói rất dễ làm cho người ta hay tức giận, vậy chúng ta hãy ăn cái gì đi!

Thế là tôi và Vũ Bội cùng ngồi xếp bằng trên ván thuyền và lấy đồ ra ăn. Tôi ăn hai khúc pa-tê một cách ngon lành. Sau đó, tại ván thuyền, Vũ Bội chồm tới, đưa tay ve vuốt chân tôi, rồi hôn lên má tôi.

Như một nhà thôi miên, chàng vuốt ve nhẹ nhẹ chân tôi, hôn nhẹ lên mặt tôi, khiến tôi như bị thôi miên, cảm thấy tinh thần mình đê mê và từ từ nhắm mắt lại.

Lát sau, tôi có cảm giác tay Vũ Bội bắt đầu cởi bỏ đồ tắm của tôi ra. Tôi mở hé mắt nhìn thì thấy bộ đồ tắm của mình đã cởi ra hẳn rồi.

Vũ Bội chẳng khác nào một con dã thú đói mỗi chồm thân tới, hai tay chàng cầm lấy tay tôi đè xuống ván thuyền, đầu gối bên tả chàng gác lên đùi bên tả của tôi.

Tôi bất giác giật mình, vì chợt phát giác ra mình đang khóa thân, và cảm thấy vừa lo sợ vừa xấu hổ vô cùng.

Tôi vụt lớn tiếng hỏi:

- Ô! Anh làm gì vậy?

Chàng trở mặt nhìn tôi chòng chọc với gương mặt đỏ bừng và nói:

- Y Sa!... Anh... Anh rất cần em!

Tôi không ngớt vùng vẫy, nhưng Vũ Bội lại dùng tận lực để đè

tôi xuống, khiến tôi không sao cử động được nữa. Tôi biết rằng mình không thể nào phản kháng nổi và tôi sẽ không còn là một nàng xử nữ rồi. Do đó tâm lý tôi hết sức hoang mang và nước mắt tôi bắt đầu chảy ra.

Vũ Bội vẫn nhìn tôi trân trân và hỏi:

- Em có yêu anh không?

- Có, em yêu anh!

- Vậy thì tại sao em không chịu hợp tác với anh?... Y Sa, em thật không biết nâng cao cái địa vị của mình lên, anh yêu em, anh muốn cùng em...

- Nhưng em chẳng đã nói rằng em cũng yêu anh sao? Tuy nhiên, em không thể nào...

Vũ Bội lặng người đi, sau đó chàng lại gượng nở một nụ cười.

- Hãy buông tay anh ra đi! -Tôi nói. - Em không muốn anh thô lỗ như vậy. Không có một chút tình tứ gì cả. Em giận rồi đó.

Vũ Bội lại nhìn tôi một lúc lâu, rồi mới buông hai tay chàng ra khỏi tay tôi. Tôi vội vàng mặc đồ vào, rồi ngồi trên ván thuyền, nghĩ ngợi miên man.

Chợt tôi trông thấy trên ván thuyền có con dao nhỏ dùng để cắt thức ăn vừa rồi. Lòng tôi đã có sẵn một chủ định, nếu Vũ Bội lại cố tình xâm phạm đến tôi một lần nữa, tôi sẽ dùng con dao ấy mà phản kháng ngay. Thế nên tôi không ngần ngại di động thân mình, đến ngồi bên cạnh con dao ấy.

Vũ Bội cũng đến ngồi bên tôi, và mỉm cười nói:

- Y Sa, hãy lại đây! Hôn anh đi!

Tôi lắc đầu, cho chàng biết là tôi không thể làm chuyện đó được.

Vũ Bội lớn tiếng nói:

- Nào, hãy lại đây hôn anh đi! Nếu em không đến, anh sẽ không vui nữa đấy.

Tôi lắc đầu và mở to đôi mắt nhìn chàng lom lom.

Vũ Bội sụ mặt xuống và xích gần tôi hơn.

- Tại sao bỗng nhiên em lại hối hận như thế?... Vừa rồi, anh công nhận rằng anh đã thô lỗ đối với em thật. Nhưng, bây giờ, anh chẳng đã ôn hòa đối với em sao?

- Chớ có lại gần nữa, Vũ Bội! Tôi lớn tiếng quát...

Nhưng Vũ Bội chẳng như chẳng hề nghe tôi nói, cứ tiếp tục chồm người tới.

Tôi vội rồi chụp lấy con dao nhỏ và giận dữ thốt:

- Nếu anh tiến tới thêm, tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.

- Em định đâm anh à? Vũ Bội cười nhạt nói.

- Nếu anh khinh thường tôi chỉ còn có cách đâm anh vậy.

Chàng tỏ ra khiếp sợ thật, nên chẳng dám tiến tới nữa, mà chỉ buông ra một tiếng thở dài, dừng lại trên ván thuyền và đưa mắt chăm chú nhìn tôi.

- Hãy cho thuyền chạy trở về đi! Tôi dùng giọng truyền lệnh nói.

Vũ Bội đứng dậy, tiến lại chỗ tay lái và mở máy cho thuyền chạy

đi rất nhanh. Chẳng mấy lúc, thuyền đã về đến eo biển, tôi từ thuyền nhảy xuống bãi và đi vào bờ. Nhưng thẳng thấy Vũ Bội đi theo, tôi liền quay đầu lại nhìn. Tôi chợt trông thấy chàng đang ngồi trên mũi thuyền, đưa hai tay ôm lấy mặt và tôi còn nghe rõ tiếng chàng đang khóc.

Đàn ông rất ít khi khóc như thế, chỉ trừ phi bị thương tâm đến cực điểm. Giờ đây, Vũ Bội đang cúi đầu khóc như thế. Khiến tôi cảm thấy lòng mình hồi tiếc không ít.

Tôi không hiểu tại sao chàng lại khóc như vậy? Vì tôi đã làm tổn thương trái tim chàng? Hay vì chàng đang tự trách và hối hận.

Tôi đứng thờ người trên bãi cát và cơ hồ mất cả tri giác. Gió biển lồng thối làm tung bay mái tóc dài của tôi, tôi vớ lấy đầu một lọn tóc, đưa vào miệng cắn mạnh và đứng lặng người đi một lúc rất lâu.

Chợt tôi cảm thấy có một luồng hơi ấm chạm vào gáy mình. Tôi quay phắt đầu lại nhìn thì thấy Vũ Bội đã đứng sau lưng tôi, ánh mắt chàng chứa đầy ưu uất. Chàng ngược cổ lên, đưa môi chàng hôn vào gáy tôi, nhưng tôi chẳng hề la trách chàng.

Tôi nghe chàng nói bên tai:

- Y Sa, hãy tha thứ cho anh nhé!

Tôi đưa mắt nhìn chàng và hé nở một nụ cười.

- Em hãy nói cho anh biết, em có còn yêu anh không?

Giọng nói của chàng trầm hẳn xuống và chứa đầy vẻ khẩn cầu.

Tôi chưa bao giờ thấy Vũ Bội có vẻ u uất và bơ phờ như thế. Tôi nghĩ rằng chỉ vì tôi không đáp ứng lại lời yêu cầu của chàng khi nãy mà tôi đã làm tổn thương cảm tình của chàng rồi.

- Y Sa, hãy nói cho anh biết là em vẫn còn yêu anh đi!

Thân hình Vũ Bội đột nhiên sụp xuống, hai đầu gối chàng quỳ trên cát và đôi mắt tròn to ngược lên nhìn tôi đăm đăm.

Ta có nên nói là "không" chẳng? Tôi tự hỏi mình như thế.

Đôi mắt của chàng vẫn ngược lên, đợi chờ tôi trả lời chàng.

Tôi từ từ gật đầu. Sau đó chàng moi đứng dậy, nắm lấy tôi và nói:

- Chúng ta hãy về đi thôi! Chớ nên ở lại nơi này.

Tôi nhận thấy rõ Vũ Bội có vẻ hứng thú trở lại, nên tôi nhếch nở một nụ cười và cùng chàng trở về biệt thự.

Lúc chúng tôi đã thay đổi y phục xong, Vũ Bội liền căn dặn ông lão thợ câu đẩy thuyền lên bờ và đẩy tấm bố lại. Sau đó, chúng tôi đi theo con đường trải đá mà trở lại nơi xe hơi đang đậu.

Ngồi vào xe hơi xong, Vũ Bội đưa tay mở radio trong xe, có lẽ chàng muốn nghe âm nhạc, nhưng đài phát thanh lúc bấy giờ lại đang trực tiếp truyền thanh một trận tranh tài về túc cầu, nên chàng đành vặn tắt radio đi.

Trong lúc xe hơi đang chạy, Vũ Bội không nói gì với tôi, và cả tôi cũng chẳng buồn hỏi han gì chàng.

Vũ Bội đưa tôi về đến nhà, cho xe đậu ngay trước cửa phía dưới

lầu tôi đang ngủ, rồi ngoảnh đầu lại nói:

- Y Sa, tái kiến.

- Vũ Bội, tái kiến. Vừa nói, tôi vừa xuống xe.

Tôi chờ chàng nói với tôi một câu: "Hãy lại đây, để cho anh hôn tay em một chút!" Nhưng tôi đã chờ đến năm phút trôi qua mà chàng vẫn không hề thốt ra câu ấy. Tôi biết là chàng chẳng còn dám nói những câu như trước nữa, chỉ vì tôi đã làm tổn thương trái tim chàng rồi.

Chàng quay đầu xe lại, rồi cho xe chạy vút đi ngay... Tôi biết là cảm tình giữa tôi và Vũ Bội đã hết thật rồi.

QUYNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 5

Kể từ nay trở đi, tôi lại trở thành một kẻ cô độc, một cô gái sống trong tịch mịch. Tôi sẽ thường thường một mình vào quán uống trà, thường thường một mình vào rạp hát xem chớp bóng. Tuy tôi có nhiều bạn gái, nhưng chúng nó nếu không có chồng thì cũng có bạn trai rồi. Tuy tôi có mẹ tôi đó, nhưng tôi đã lớn rồi, không thích thấy mẹ tôi đi theo tôi kè kè một bên, coi tôi như một đứa bé con nữa.

ái tình của tôi và Vũ Bội chẳng khác nào bọt nước trên mặt bể mà thôi, ngẫu nhiên gặp nhau, rồi lại bị giòng nước vô tình cuốn tan đi...

Tôi đã không gặp lại Vũ Bội suốt một tuần lễ sau đó.

Tôi rất nhớ chàng, nhưng tôi không có can đảm đi tìm chàng. Tôi đâu thể nào dè tiện đến mức đến tận dạ tổng hội để tìm chàng.

Cho đến giờ phút này, tôi vẫn cho rằng sự cự tuyệt của tôi đối với lời yêu cầu của Vũ Bội trong buổi chiều hôm ấy là phải. Nếu

như vì sự cự tuyệt đó mà chàng hận tôi thì quả là chàng chẳng hiểu tôi. Tôi không phải là một thiếu nữ phóng đãng. Tôi không phải là một nữ lang thuộc loại hoa trong chiếc bình "hương tân" mà người ta có thể chiếm lấy một cách dễ dàng. Rất có thể chàng coi tôi như hạng nữ nhân ấy, vì chàng đã từng tiếp xúc với hạng nữ nhân rất dễ chiếm đoạt đó tại dạ tổng hội nhiều rồi.

Tôi biết quá rõ ràng một cô gái đã mất đi những gì quý báu nhất của mình thì kẻ như đã mất hết cả giá trị. Chính vì vậy mà tôi cần phải giữ gìn nó.

Đương nhiên là một ngày kia, tôi sẽ đem nó mà hiến dâng cho một nam nhân. Nhưng hiện tại thì chưa phải lúc tôi đem dâng hiến những gì quý báu nhất của đời người con gái.

Nếu Vũ Bội thật lòng yêu tôi thì chàng phải biết đến điều đó, chàng phải tha thứ cho sự cự tuyệt của tôi đối với lời yêu cầu của chàng.

Cứ ngày này sang ngày nọ, tôi vẫn đợi chờ Vũ Bội trở lại bên cạnh mình. Thế nhưng, sự đợi chờ của tôi chỉ là thất vọng.

Tôi có cảm tưởng như mình đã bị Vũ Bội đưa vào ma đạo mất rồi, vì có một buổi tối nọ, tôi đánh liều đi thẳng đến dạ tổng hội, nơi Vũ Bội ca hát.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng đặt chân đến dạ tổng hội lần nào, nên tôi đẩy cánh cửa kiếng bước vào, thấy trước mắt mình ánh sáng thật mờ tối nhưng lại huyền ảo và tình tứ vô cùng. Sau đó,

tôi lại thấy có rất nhiều người sang trọng cùng các nàng thực nữ đang khiêu vũ trên sàn nhảy.

Mắt tôi hoa hẫ lên, vì có quá nhiều điều mới lạ, khiến tôi không làm sao nhìn cho tường tận hết được.

Tôi đến đây chính là để tìm Vũ Bội, nên tôi vội đưa mắt nhìn về phía âm nhạc đài.

Tại đây có một thanh niên mình mặc một chiếc áo màu vàng đang ca hát, lại còn có một thiếu nữ tay cầm một vật hình tròn lắc đều những tiếng "reng reng" để phụ họa theo tiếng hát của chàng thanh niên ấy.

- Vũ Bội! Tôi kêu lên nho nhỏ như thế, vì tôi đinh ninh rằng thanh niên đang hát trên ca đài ấy chính là chàng.

- Anh ta không phải là Vũ Bội đâu! Chợt có tiếng nói với giọng rất thấp cất lên phía sau lưng tôi.

Quay đầu lại nhìn, tôi nhận ra người vừa nói câu ấy là một anh bồi mình mặc chiếc áo đỏ có viền màu vàng đang đứng ngay sau lưng tôi. Tôi cảm thấy ngượng ngùng không ít, nên gượng nở một nụ cười với anh ta.

- Tiểu thư có cần tìm chỗ ngồi không? Anh bồi lễ phép hỏi tôi. Tôi lắc đầu và mỉm cười:

- Cám ơn anh... Tôi... tôi muốn tìm một người bạn. Anh bồi chăm chú nhìn tôi với vẻ dò xét.

- Chẳng hay Vũ Bội có ở đây không anh? Tôi hỏi anh ta.

Anh bồi mở to mắt nhìn tôi và hỏi lại:

- Cô muốn tìm ca thần ư?

- Không! Tôi muốn tìm ca sĩ Vũ Bội đã hát tại đây.

- Vâng, mọi người đều gọi Vũ Bội là ca thần, cô không biết sao?

Anh bồi mỉm cười rồi nói tiếp:

- Ca Thần không có hát ở đây vào buổi tối. Nếu cô muốn tìm anh ấy, ngày mai vào buổi trưa, cô hãy đến đây. Anh ấy chỉ hát vào buổi trà vũ mà thôi.

- Tại sao thế? Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh bồi nhún vai cười mà chẳng trả lời.

Tôi vội thốt ra hai tiếng "cám ơn", rồi quay gót bỏ đi nhanh ra ngoài. Tôi chợt nghe bên cạnh mình có người nói: "Lại có một cô gái nữa đi tìm Ca Thần!" Tôi không hiểu câu nói ấy có ý nghĩa như thế nào, nhưng tôi miễn cảm mà đoán biết rằng nhất định Vũ Bội đã có một cô bạn gái nào khác rồi. Lòng tôi như trầm hẳn xuống. Tôi cảm thấy mình choáng váng cả đầu óc và đôi chân như bước loạn cả lên. Chợt chân bên trái của tôi dẫm phải một cục đá, khiến tôi loạng choạng rồi ngã nhào ngay xuống đất.

Sau đó, tôi nghe có tiếng nhiều người hét hoảng kêu lên. rồi sau đó, tôi lại nghe có tiếng người cười khúc khích.

Tôi cảm thấy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt và muốn khóc đi được.

Nhưng tôi cố gắng tự kiềm chế tình cảm lúc bấy giờ và nhủ thầm:

- Y Sa! Chớ nên khóc như thế!

Rồi tôi cố sức đứng dậy, cởi đôi giày cao gót ra cầm trên tay và hấp tấp rời khỏi dạ tổng hội.

Khi đã ra đến một góc tối ở ngoài đường, tôi mới dừng chân đứng lại và cúi xuống phủi bụi bám trên quần áo. Bây giờ tôi mới phát giác ra hai đầu gối tôi đã dính đen hết cả, đồng thời mắt cá chân bên phải của tôi đã bị trặc, khiến tôi đau đớn vô cùng.

Giữa lúc ấy, bỗng tôi nghe bên cạnh mình có người hỏi:

- Cô có thể đi bộ về nhà được không?

Tiếng nói có vẻ rất quen thuộc, tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thật ra chính là Trình Diệu Quang. Tôi lặng người nhìn chàng và chẳng biết phải nói sao bây giờ.

Trình Diệu Quang cúi xuống, đưa một tay phủi bụi trên chân tôi, còn một tay chàng nắn nhẹ nơi vết thương ở mắt cá chân tôi mấy cái, khiến tôi cảm thấy đau quá nên buột miệng kêu lên một tiếng.

- Hãy kiên nhẫn một chút! Chàng ngược lên nhìn tôi và nói thế.

Nói ra thì lạ thật, chàng chỉ nắn có mấy cái mà vết thương mắt cá chân tôi chẳng còn đau đớn nhiều như trước nữa. Kế đó, chàng thay tôi mà mang giày vào cho tôi, rồi đứng dậy nói:

- Y Sa không thể đi bộ được nữa đâu. Để tôi gọi taxi đưa Y Sa về nhà tốt hơn.

- Không hề gì! - Tôi cố ý dè dặt nói. - Cảm ơn anh!

- Thế Y Sa có thể đi bộ được ư?

Tôi lắc đầu. Thế là Trình Diệu Quang đi ra giữa đường, đón một chiếc taxi lại, dìu tôi lên xe. Sau khi tôi bảo cho tài xế biết địa chỉ nhà tôi xong, Trình Diệu Quang mới nói với tôi:

- Đã lâu quá rồi tôi không được gặp Y Sa.

Tôi nhìn chàng và thấy mặt chàng đỏ hồng, tôi liền hỏi:

- Anh vừa uống rượu hả?

- Phải. - Trình Diệu Quang gật đầu. - Tôi vừa uống rượu xong ra đây. Y Sa, chớ có lo sợ cho tôi, tôi chẳng hề uống say đâu, chỉ đỏ mặt mà thôi.

Tôi mỉm cười, biểu lộ sự tin tưởng vào lời nói của chàng.

- Vũ Bội đã làm cho Y Sa khổ phải không?

Tôi kinh ngạc thốt:

- Tôi... không hiểu anh muốn nói gì?

Chàng cười, nhưng rồi chàng tự dập tắt nụ cười của mình ngay:

- Vừa rồi Y Sa chẳng đã đến dạ tổng hội để tìm Vũ Bội là gì? Gã xướng ca Vũ Bội ấy.

- Thế anh đã nhìn thấy tất cả rồi? Tôi nhìn chàng hỏi:

Chàng gật đầu:

- Phải! Chỉ vì vừa rồi tôi đã uống rượu trong đó. Tôi đã nhìn thấy Y Sa có vẻ vội vàng khi bước vào dạ tổng hội, tôi cũng đã nhìn thấy Y Sa mang nét mặt đầy thất vọng khi rời dạ tổng hội, và tôi cũng đã nhìn thấy Y Sa trượt chân ngã trên sàn gỗ...

- Nhưng tại sao anh không gọi tôi một tiếng? Anh giận tôi ư?
- Vì lẽ Y Sa đã thuộc về Vũ Bội rồi. Do đó mà tôi chẳng hề dám gọi Y Sa nữa. Về sau, vì thấy Y Sa đã trượt chân ngã nên tôi mới vội vàng chạy ra.
- Diệu Quang, tôi chẳng hề thuộc về người nào cả.
- Không, Y Sa đã thuộc về Vũ Bội rồi, tôi biết.
- Tại sao anh nghĩ thế?

Vì Y Sa đã hôn anh ta, hôn trong chiếc xe hơi, có đúng thế không?

Tôi không phủ nhận, mà hỏi lại chàng:

- Có phải anh là họa sĩ không?
- Vì sao Y Sa lại hỏi tôi câu ấy? Chàng có vẽ kinh ngạc hỏi.

Tôi không trả lời, mà vẫn hỏi tiếp:

- Có phải anh là họa sĩ không?
- Không! - Trình Diệu Quang lắc đầu đáp. - Tôi chỉ là một tên phổ ky tại tiệm bánh mì mà thôi.

Tôi lộ vẻ tức giận nói:

- Anh chớ có giấu giếm tôi nữa. Trong cái hôm tại Thiên Thủy Loan, anh đã thấy tôi và Vũ Bội hôn nhau thì tôi cũng đã thấy anh mang các dụng cụ vẽ đi vào trong quán. Hôm ấy anh đã mặc một chiếc áo thể thao màu vàng, có đúng thế không?

Trình Diệu Quang chột lớn tiếng kêu lên:

- Ô! Y Sa đã nhận lầm rồi, tôi có một đứa em trai mà bề ngoài

giống tôi như hệt. Nó ưa thích vẽ tranh và thường đi ra vùng ngoại ô để vẽ kiếm ăn.

- Em của anh à? Tôi nhìn chàng với ánh mắt không tin.

- Y Sa hãy tin tôi đi. Nó là em trai của tôi đây.

Tôi vẫn cố chấp nói:

- Tôi đã nhìn thấy rõ ràng là anh mà.

- Không phải tôi đâu.

- Nếu vậy thì tại sao anh lại biết được tôi cùng Vũ Bội hôn nhau trong xe hơi?

- à, điều đó thì... Nhưng vì sao bỗng nhiên Y Sa lại hỏi tôi có phải là họa sĩ không?

Tôi thở dài một tiếng và nói:

- Tôi nhận được một bức họa bằng bút chì, mà người trong bức họa lại chính là tôi. Không hiểu người nào đã gửi bức họa ấy cho tôi, và cho đến giờ phút này, tôi vẫn điều tra không ra.

- Bức họa vẽ giống Y Sa không?

- Giống ghê lắm. So với bức hình chụp thật chẳng khác chút nào.

- Nếu vậy thì anh chàng họa sĩ nào đó nhất định đã cảm mến Y Sa rồi.

Tôi chẳng nói gì.

- Y Sa có yêu anh chàng họa sĩ ấy không?

Câu hỏi của Trình Diệu Quang khiến tôi không khỏi bối rối. Tôi không muốn thừa nhận, mà cũng không dám phủ nhận điều đó.

Vì vậy mà tôi chỉ cười, để cho Trình Diệu Quang tự đoán lấy câu trả lời của tôi.

Trình Diệu Quang đưa tay lên bóp trán giây lát rồi nói:

- Rất có thể là anh chàng họa sĩ ấy đã yêu Y Sa đến phát điên lên được. Tướng mạo của Y Sa đã in sâu vào trong tâm não anh ta, cho nên anh ta mới có thể vẽ hình Y Sa giống đến như thế.

Tôi mỉm cười. Trình Diệu Quang có vẻ đang phiền muộn điều gì, nên chàng móc trong túi ra một gói thuốc lá, xé bao ra và hỏi tôi:

- Y Sa hút thuốc không?

Tôi khoác tay và hỏi lại:

- Trước đây anh không có hút thuốc mà?

Trình Diệu Quang nở một nụ cười buồn:

- Đúng thế. Nhưng hiện tại tôi đã hút thuốc và còn uống rượu nữa.

- Tại sao thế?

- Vì quá cô đơn.

- Chỉ trừ phi anh thích cô đơn, chứ ngược lại, anh đâu đến nỗi nào phải cô độc. Anh còn có những người thân thích, bạn bè, đồng học, anh còn có cha mẹ, anh em, chị em nữa, vậy thì tại sao anh lại cô đơn?

- Y Sa, tôi quả thật cô đơn lắm! Chàng đau khổ nói.

Tôi nghiêm nghị thốt:

- Anh đã say rượu rồi, Diệu Quang, anh đã say rồi!

Chàng vội vàng phủ nhận:

- Không, tôi chẳng hề say đâu.

Tôi liếc mắt nhìn chàng, thấy mặt chàng đang đỏ gay thì nghĩ thầm:

- Thật là một chàng trai đáng thương! Vấp vào rượu là vấp vào ma túy rồi.

Nếu như chàng không say rượu thật thì tất nhiên là chàng đang có một tâm sự gì thương tâm lắm. Tôi thầm suy đoán: Phải chăng chàng đã bị ngọn lửa ái tình đốt cháy con tim rồi?

Tôi đưa đôi mắt đầy thương xót nhìn Diêu Quang. Nhưng có lẽ chàng đã hiểu lầm ý nghĩa cái nhìn của tôi, nên bối rối nói:

- Y Sa tôi không say đâu, tôi có thể đưa ra sự thật để chứng minh điều đó. Đây là một chiếc taxi, chúng ta đang ngồi trong xe và đưa Y Sa về nhà... Chiếc xe đã rẽ sang bên trái, và khi chạy đến cuối con đường này là tới nhà Y Sa rồi. Tôi không hề nói sai đây chứ? Nếu tôi say thì làm sao tôi có thể nhận được một cách rõ rệt như vậy?

Trình Diêu Quang vừa nói đến đây thì chiếc xe cũng vừa dừng lại. Chàng thay tôi mà trả tiền và bảo tài xế hãy chờ chàng. Sau đó, chàng dìu tôi bước xuống xe, rồi mới nói với tôi:

- Vãng an, Y Sa!

Chàng có vẻ như không được tự nhiên cho lắm. Tôi quay đầu lại hỏi chàng:

- Anh còn có điều gì muốn nói không?

- Tôi không còn làm việc tại tiệm bánh mì ấy nữa.

Nghe chàng nói như thế, tôi không khỏi tự trách mình sao lại quá hồ đồ, vì lẽ ra, tôi phải hỏi chàng về điều chàng vừa nói mới phải. Tôi liền nói:

- Anh có thể ghi địa chỉ của anh cho tôi biết được không?

Chàng liền móc trong túi áo ra một mảnh giấy đã có ghi sẵn địa chỉ và số điện thoại của chàng từ bao giờ mà trao cho tôi:

- Y Sa, tiệm bánh mì của chúng tôi rất lớn, có đủ các thứ bánh tây nữa, mà thứ bánh nổi danh nhất là "Tần Quả Thê", nếu có rảnh mời Y Sa đến đây thưởng thức.

- Vâng, tôi hy vọng sẽ có dịp được thưởng thức bánh "Tần Quả Thê" của tiệm anh.

- Thế chừng nào Y Sa đến được? Chàng có vẻ cao hứng hỏi.

- Nếu rảnh là tôi sẽ đến ngay, chứ không thể nói trước được.

Chàng nở một nụ cười buồn và cúi đầu, nói:

- Tái kiến.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.

- Bất tất phải khách sáo làm gì.

Khi đã về đến nhà, tôi cảm thấy lòng buồn vô hạn. Chẳng những không tìm được Vũ Bội mà tôi lại bị trặc chân nữa. Vì vậy mà tôi đóng cửa phòng lại, rồi lên giường khóc một mình. Tôi tự hỏi lòng: - Phải chăng cảm tình giữa mình và Vũ Bội đã chấm dứt

thật rồi?

- Lại có một cô gái nữa đi tìm Ca Thần!

Câu nói mà tôi đã nghe tại Dạ Tổng Hội ấy giờ đây tôi như hãy còn nghe văng vẳng bên tai. Tôi cảm thấy ghen tức và oán hận vô cùng. Tôi ghen tức vì đã có người cướp đoạt mất tình yêu của tôi và Vũ Bội, tôi oán hận vì cái cảm tình của Vũ Bội lại không cố định. Nghĩ đến điều ấy, lòng tôi càng thêm đau khổ vô cùng. Tôi khóc lóc, tôi kêu than, tôi lăn lộn, vật vã cả đêm...

Qua ngày hôm sau, khi tôi thức dậy thì đã trưa rồi. Tôi quyết định đi tìm Vũ Bội cho kỳ được. Khi đã đến giờ trà vũ, tôi liền đi thẳng đến tửu lầu ấy. Hôm đó nhằm ngày thứ bảy, nên bên trong tửu lầu đã đông đảo những người. ánh đèn bên trong rất mờ nên trông chẳng rõ mặt người. Tiếng nhạc "à go go" quá nhộn nhịp và âm ã khiến người ta không khỏi phiền lòng.

Trên sàn nhảy đều có những người khiêu vũ. Các nam thanh niên thì mặc áo đỏ, áo xanh, tóc tai để thật dài, các nàng thiếu nữ thì mặc áo hở hang cả ngực và mặc quần theo kiểu à go go. Có một nữ nhân khoảng 30 tuổi thì lại mặc Giupe thật chặt, bên trên còn mặc thứ áo hình chữ V, để lộ cả ngực ra.

Tôi vừa tìm được một chỗ ngồi thì anh bồi cũng vừa đến. Tôi gọi một ly nước cam tươi, rồi hỏi người bồi:

- Vũ Bội có ở đây không?

Anh bồi gật đầu. Thế là tôi viết mấy chữ vào một tờ giấy và nhờ

anh ta trao lại cho Vũ Bội giùm. Tôi nghĩ rằng sau khi xem xong mảnh giấy ấy, thế nào Vũ Bội cũng sẽ đến gặp tôi ngay. Thế nhưng, anh bỗng lại mang đến cho tôi một câu trả lời khiến tôi không khỏi kinh ngạc.

- Tiểu thư Vũ Bội nói rằng anh ta chẳng biết tiểu thư là ai cả.

Tôi sửng sốt và mở to đôi mắt nhìn anh bỗng dăm dăm:

- Sao? Vũ Bội nói rằng anh ta chẳng biết tôi là ai cả ư?

- Vâng! Tôi đưa mảnh giấy của cô cho Vũ Bội, anh ta xem một lúc, rồi cau mày nói: "Ai là Y Sa vậy? Tôi chẳng hề biết cô ạ. Có lẽ cô ta chỉ là một kẻ quá nhiệt tình mê ca hát đến phát khùng đó thôi". Anh ta quả thật đã nói chẳng hề biết cô là ai hết.

Tôi tưởng chừng như bị một quả thiết chùy bổ vào đầu, khiến tôi choáng váng cả đầu óc. Tôi đưa tay cầm lấy ly nước cam đặt trên bàn toan uống một hớp, nhưng tay tôi đụng phải ly nước cam, khiến nó ngã đổ ngay. Tôi đang có ý định trả tiền để rời khỏi nơi ấy cho rồi, chợt tôi nghe có tiếng nói quen thuộc cất lên. Chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, tôi cũng đủ biết đó là tiếng nói của Vũ Bội rồi.

Tôi đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói thì thấy ngay Vũ Bội đang tươi cười vui vẻ đi bên cạnh một nàng trung niên nữ nhân. Hai người vừa đi bên nhau vừa nói chuyện và thỉnh thoảng lại cười với nhau rất thân mật. Tôi nhận ra được nữ nhân ấy đã xuất hiện trên màn ảnh, thuộc loại nữ diễn viên chuyên đóng vai giao

tế trên màn bạc mà báo chí đã từng đăng tải rất nhiều bức ảnh của cô ta.

Khi hai người đi ngang qua bàn tôi ngồi, tôi cố ý ngược mặt lên nhìn Vũ Bội với hy vọng chàng sẽ phát giác ra tôi.

Quả nhiên, cuối cùng ánh mắt của chàng dừng lại trên gương mặt tôi, tôi liền đưa đôi mắt đầy giận dữ nhìn chàng.

Lúc bấy giờ, nét mặt chàng thoáng hiện vẻ bối rối nhưng rồi chàng lại cúi mặt xuống để tránh cái nhìn của tôi, đoạn dìu nữ nhân ấy bước đi nhanh hơn trước.

- Chính Vũ Bội đấy! Anh bồi nói nhỏ với tôi.

- Tôi biết rồi! Tôi lạnh lùng buông thõng.

Anh bồi lại nói tiếp:

- Cô có chuyện muốn tìm anh ta, thế sao cô không gọi anh ta lại?

Có lẽ anh ta không trông thấy cô đấy.

Tôi tự hỏi mình:

- Ta có nên gọi Vũ Bội chẳng?

Không, tôi không nên gọi chàng, vì lòng tôi đang oán hận chàng, thì tôi còn gọi chàng để làm gì?

Tôi căm hận đưa mắt nhìn theo sau lưng Vũ Bội đang đi xa dần.

Khi đã ra đến cửa tửu lầu, tôi không sao kềm chế cơn khích động trong lòng được nữa nên bật khóc. Tim tôi như có một khối đá nặng đang treo vào đó. Tôi không sao ngờ được Vũ Bội lại có thể thay lòng đổi dạ một cách nhanh chóng đến như thế.

Một lát sau, khi cơn kích động trong lòng đã vơi bớt, tôi dần ra bình tĩnh trở lại. Bây giờ tôi mới phát giác ra mình sao quá ngu xuẩn. Một khi tình cảm của Vũ Bội đã không cố định như thế thì hà tất tôi lại vì chàng mà thương tâm? Vì chàng mà khóc lóc như vậy?

Sau đó, tôi bèn quyết định:

- Ta cần phải quên Vũ Bội đi, quên con người đã đi qua cuộc đời của mình cho xong.

Nhưng, sau khi mất Vũ Bội rồi, tôi lại càng cảm thấy cô độc vô cùng. Tôi thấy mình cần phải tìm một tình yêu mới để an ủi phần nào sự cô đơn của mình. Do đó mà tôi lại nghĩ tới chàng thanh niên cổ quái Trình Diệu Quang.

Chàng quả là một thanh niên kỳ lạ, chàng còn có một trái tim thật là bí mật khó hiểu. Tôi cũng chẳng biết nổi là chàng có yêu tôi hay không, nhưng tôi lại chẳng cần để ý đến chuyện đó làm gì. Tôi chỉ mong muốn vào những ngày nghỉ chàng sẽ đưa tôi đi xem chớp bóng, đi uống trà, đi dạo mát, thế là đủ lắm.

Tôi cũng chẳng cần mong mọi cảm tình của chàng đối với tôi sẽ tiến triển, mà chỉ cần chàng tỏ ra có chân tình đối với tôi là đủ để tôi chấp nhận rồi.

Thật vậy, lúc ban đầu, Trình Diệu Quang đã chiếm một vị trí rất trọng yếu trong lòng tôi, nhưng từ ngày có anh chàng đẹp trai và nhiệt tình Vũ Bội xuất hiện, thì Vũ Bội đã chiếm mất cái vị trí

của Trình Diệu Quang đi. Hiện tại, sự thật mà nói, Trình Diệu Quang là một người bạn trai thuộc loại được, mà cũng không được, nhưng nếu tới lui với chàng, tôi sẽ giải trừ được sự tịch mịch của mình.

Vả lại, ngoài Vũ Bội và Trình Diệu Quang ra, tôi hãy còn có một người bạn trai khác nữa. Đó là anh chàng họa sĩ đã vẽ bức họa hình của tôi. Nhưng cho đến giờ phút này, anh chàng họa sĩ ấy vẫn chưa lộ diện. Nếu như nói là chàng đã yêu tôi thì e rằng đó là tôi đã quá đã tình vì chàng cơ hồ như một nhân vật hữu thực mà vô hình.

Tôi đã từng suy đoán rằng: "Rất có thể chàng họa sĩ bí mật ấy chẳng hề có ý yêu mình, mà chẳng qua là vì chàng đã phát giác ra mình có những nét đặc tính xinh đẹp nên chàng mới vẽ bức họa ấy mà gởi đến cho mình thế thôi. Chàng chắc là không hề có dã tâm nào đối với mình cả".

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, tôi quyết định phải đi tìm Trình Diệu Quang. Tôi bèn lục trong chiếc túi lấy tấm giấy ghi địa chỉ và số điện thoại mà chàng đã trao cho tôi trước đây. Sau đó tôi mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, một chiếc giupe màu xám, có ý làm cho mình trở thành một cô gái thật trẻ trung yêu đời.

Tôi cầm lấy chiếc túi màu đen lên và không quên ngắm bóng mình trong gương một lần chót. Nhưng tôi chợt nhận ra sắc diện của mình có phần trắng xanh, khiến tôi đâm ra lo sợ Trình Diệu

Quang sẽ trông thấy được các tâm trạng đang sâu khổ của mình đi. Thế nên tôi buông chiếc sắc xuống, ngồi lại vào bàn hóa trang, dùng một ít kem và phấn mà bôi nhẹ lên đôi gò má. Sau đó, tôi ngắm kỹ bóng mình trong gương, thấy sắc diện của mình đã trở nên hồng nhuận, không còn giống như đóa hoa héo úa nữa, tôi mới hài lòng và nở một nụ cười.

- Nhưng môi mình lại nhợt quá, cần phải tô son vào mới được! Tôi thăm nghĩ như thế và cầm lấy cây son màu thái dương, định tô vào đôi môi mình thì mẹ tôi bỗng bước vào phòng, nói:

- Con gái còn trẻ tuổi chớ nên dùng son phấn trang điểm quá nhiều, để có thể phân biệt với những cô gái ăn chơi. Người con gái tốt nhất nên hóa trang thật đơn sơ, mới biểu lộ được cái đẹp trong trắng của mình. Còn đối với những người đàn bà đã lớn tuổi thì khác, vì tuổi tác họ đã cao rồi, nên họ không thể nào không trang điểm nhiều son phấn được.

Tôi quay đầu lại nhìn mẹ tôi cười, rồi đổi lấy một cây son màu bạc và hướng về phía mẹ tôi với một cái nhìn dò hỏi. Mẹ tôi mỉm cười và lắc đầu:

- Người bạn trai đó của con đã quen biết con quá nhiều rồi thì con chẳng cần phải hóa trang làm chi nữa.

Thì ra, mẹ tôi vẫn cứ ngỡ rằng tôi đã yêu người bạn trai cùng làm chung một sở nên bà muốn nói như thế. Tôi định giải thích cho bà hiểu, nhưng sau một lúc suy nghĩ, tôi lại không muốn nói ra

làm chị Tôi không muốn cho mẹ tôi biết là tôi vẫn còn cô đơn trên biển tình.

Tôi buộc lòng phải nói dối bà:

- Mẹ à, hôm nay thì khác, vì chúng con sẽ phải gặp gỡ một vài người lạ nữa, nên con không thể nào không trang điểm được.
- Nếu vậy thì con nên dùng một ít son màu bạc thôi. Theo như mẹ thấy thì tốt hơn hết là con chớ nên thoa màu đậm.
- Thế nhưng, người ta ai nấy đều trang điểm lộng lẫy cả.
- Chính vì ai nấy cũng đều dùng son phấn lòe loẹt, riêng con, con đừng trang điểm thì con mới nổi bật hơn hết và khiến cho mọi người đều chú ý đến con.

Tôi mỉm cười và nhận thấy ý kiến của mẹ tôi rất đúng.

QUYỀNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 6

Nói thật ra, tôi cũng chẳng ưa gì trang điểm, nhưng chỉ vì gần đây tâm tình gặp lúc khủng hoảng, đêm không ngủ được, khiến cho mặt mày xanh xao, nên hôm nay tôi mới phải trang điểm như thế. Tôi không muốn cho Trình Diệu Quang nhìn thấy được cái tâm sự của tôi, tôi cũng không muốn cho chàng hoài nghi là tôi đã bị Vũ Bội bỏ rơi nên mới đi tìm chàng. Tôi cần phải làm ra vẻ là một người đang vui vẻ yêu đời trong lúc đang đối diện với chàng.

Đột nhiên, mẹ tôi phát hỏi một câu:

- Gần đây con có vẻ không được vui, vậy có phải là con đã có chuyện cãi vã với người bạn trai của con không?

Nghe mẹ nói quá đúng sự thật, tôi không khỏi lúng túng, cố gượng nở một nụ cười, rồi chẳng nói năng gì cả, tôi cầm lấy chiếc sắc mà vội vã rời khỏi phòng.

Chợt mẹ tôi gọi giật tôi lại:

- Y Sa, có một bức thư gửi cho con nè! Mẹ đã suýt quên đưa lại cho con.

Tôi quay trở vào phòng. Đó là một phong thư đề bằng Anh Văn. Tôi liền xé ra xem, bên trong có hai tờ thư và một bức họa bằng bút chì.

ánh mắt tôi vừa dừng lại trên bức họa ấy thì tôi bất giác giật mình, vì người trong bức họa chính là tôi. Nhưng bối cảnh của bức họa ấy lại là Dạ tổng hội, còn tôi thì đang đứng cạnh sàn nhảy với đôi mắt chứa đầy vẻ ưu uất. Trông dáng điệu của tôi lúc bấy giờ thật là khôi hài, khiến tôi nhìn vào bức họa mà không khỏi nóng bừng cả mặt và đỏ cả tai.

Có tiếng mẹ tôi hỏi:

- Ai gửi thư đó cho con vậy?

Tôi vội vàng cầm bức thư giấu sau lưng và đáp:

- Một người bạn đồng học, mẹ ạ!

Mẹ tôi nở một nụ cười có vẻ bí hiểm, rồi bước ra khỏi phòng.

Thuận tay tôi khép cánh cửa lại, rồi đứng dựa lưng vào cánh cửa mà chăm chú nhìn bức họa lần nữa. Bức họa này so với bức họa trước đây có những nét tương tự nhau, nên tôi nghĩ rằng có lẽ đó là do một người đã vẽ ra. Bối cảnh của bức họa này chính là dạ tổng hội mà đêm hôm nọ tôi đã đến đấy tìm Vũ Bội. Có ngờ đâu, anh chàng họa sĩ ấy cũng có mặt tại Dạ tổng hội hôm đó nữa.

Tôi xuất thần ngắm bức họa một hồi lâu, rồi mới mở hai tờ thư ra

xem, trong đó tờ thứ nhất viết như thế này:

"Y Sa yêu quý; Khi tôi viết bức thư này cho Y Sa, lòng tôi đang đau khổ vô cùng, vì tôi cần phải rời Y Sa Tôi đã quyết định không còn gặp lại Y Sa nữa, xin Y Sa đừng hỏi lý do.

Y Sa đã thuộc về Vũ Bội rồi! Đọc đến câu này, chắc hẳn Y Sa đã biết tôi là ai. Tôi chính là Trình Diệu Quang, chàng thanh niên bí mật trong tầm mắt Y Sa đó.

Có lẽ cho đến nay em vẫn chưa biết được tôi là tác giả đã vẽ bức họa hình em cũng nên. Lần đầu tiên mới gặp em, lòng tôi đã cảm thấy chân động rất mãnh liệt, vì em rất giống với người tình đầu mà tôi yêu, nên tôi đã suýt nhận lầm em là nàng. Thế là tôi đã âm thầm yêu em từ đó.

Chắc em còn nhớ chúng ta đã bắt đầu quen nhau như thế nào chứ? Có một đêm nọ, em đã đi về nhà rất khuya, khi em đi ngang qua trước tiệm bánh mì thì bỗng nhiên em bị người ta cướp mất chiếc sắc tay. Thế là, tôi vì việc nghĩa mà đã đoạt lại chiếc sắc ấy cho em, khiến em cảm kích vô cùng.

Phải, em nhất định cảm kích tôi lắm. Thế nhưng, em có biết đâu em đã bị người ta cướp chiếc sắc tay ấy chính là do tôi đã đạo diễn một màn kịch, em đã hiểu rõ cái ý của tôi không? Tôi vì muốn làm quen với em mà đã ngấm bảo một người bạn của tôi hãy vờ cướp chiếc sắc tay của em, rồi sau đó, tôi sẽ xuất hiện với tư thế của một người thấy việc nghĩa mà hành động. Tôi đã xử

dụng cái thủ đoạn ấy với hy vọng được dịp làm quen với em. Cái sắc đẹp của em đã làm cho tôi phải rung động! Tôi sùng bái em! Sau đó, em đã thấy tay tôi chảy máu, và tôi đã cho rằng tôi vừa bị tên cướp dùng khí giới đâm trúng, nhưng đó chỉ là lời nói dối. Sự thật thì tôi đã tự dùng con dao nhỏ mà gây thương tích cho chính mình. Tôi đã làm như vậy không ngoài mục đích hy vọng em sẽ có một ấn tượng càng thâm sâu đối với tôi.

Nhưng sau đó, tôi lại cảm thấy cái thủ đoạn mà tôi đã áp dụng để làm quen với em quá ư đê tiện. Vì thế mà mấy ngày liền, tôi không dám gặp mặt em. Tôi đã núp trên lầu, bên trong tiệm bánh mì, mà lén nhìn em mỗi ngày đều đi ngang qua cửa tiệm sau giờ tan sở, rồi lén vẽ hình ảnh của em vào trang giấy. rồi sau đó, tôi thậm theo dõi em đi về nhà để tìm ra địa chỉ của em mà gửi bức họa bằng bút chì chỉ ghi ngoài phong bì ba chữ "Tiểu thơ thụ" mà thôi.

Khi đọc đến đây, hẳn là em đã biết tôi yêu em đến bậc nào rồi. Chính vì tôi đã đứng ẩn mình bên song cửa sổ trên lầu để chờ em đi qua mà lén vẽ hình em nên tôi đã bị Ông chủ tiệm bánh mì bắt gặp và cho tôi nghỉ việc luôn.

Tôi cũng thừa biết là trong tim em đã có hình bóng tôi rồi, phải thế không? Cứ mỗi lần đi ngang qua tiệm bánh mì, em đều chậm bước lại và nghiêng đầu nhìn về phía vị trí mà tôi thường đứng đó".

- Phải, em đã yêu anh rồi. Tôi lắm bầm nói nhanh thế. rồi tiếp theo đó, tôi lại đọc đến tờ thứ nhì:

"Y Sa, tôi đã yêu em đến phát cuồng. rất có thể em không tin, nhưng tôi có thể trưng bày ra sự thật để chứng minh điều ấy. Có một hôm nọ, em đã từ trong sở làm đi đến một tiệm ăn gần đó để dùng cơm trưa, và em đã gặp tôi, nhưng đó không phải là sự ngẫu nhiên. Thật ra tôi đã âm thầm điều tra và được biết mỗi ngày vào buổi trưa, em đều đến quán ăn ấy để dùng cơm trưa, cho nên tôi đã cố tình đến nơi ấy để chờ em.

Hôm ấy, tôi đã có ý định mời em dùng cơm, nhưng em lại bảo rằng em có hẹn với người khác, rồi em quay mình bỏ đi. Lúc bấy giờ, nghe em nói thế, tôi choáng váng tưởng chừng muốn ngã ngay xuống đất và cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Từ đó, tôi mới biết rằng tình yêu mà tôi đã theo đuổi nơi em đã hết rồi, vì tôi chẳng hề xứng đáng để yêu em nữa.

Tuy nhiên thường thường trong những cuộc yêu nhau giữa trai và gái tình cảm luôn luôn chiến thắng lý trí, trong suốt một tuần lễ sau đó, tôi chẳng những không làm sao quên em được, mà tôi lại còn nằm mộng thấy em luôn.

Thế nên, mỗi ngày tôi đều mang cái bộ mặt u sầu đến đứng ở một nơi gần sở làm của em để chờ em ra về khi tan sở. có nhìn thấy em xong, lòng tôi mới được an ủi phần nào. Bằng không thấy em, hoặc nhìn thấy em sánh vai cùng các nam đồng sự đi ra,

lòng tôi đau khổ vô cùng.

Tôi đã yêu em đến như thế, nhưng em nào có biết đâu.

Y Sa, lần sau cùng chúng ta đã gặp nhau đó là lần em đã đến dự tổng hội để tìm Vũ Bội. Đêm hôm ấy, tôi đang ngồi uống rượu một mình trong dth thì thành linh tôi thấy em bước vào. Thoạt tiên, tôi có phần ngạc nhiên, nhưng sau đó tôi mới nghĩ ra rằng em đến đây để tìm Vũ Bội, nên lòng tôi hết sức đau khổ. Thế là tôi đã hỏi mượn anh bồi giấy và cây bút mà họa lại hình ảnh của em lúc ấy, rồi khi về đến nhà, tôi mới dùng bút chì than mà sửa lại thêm, đó chính là bức họa mà em đang xem trong lúc này.

Đêm hôm ấy, tôi đã nói dối với em rất nhiều điều. Tôi đã nói với em là tôi có một người em trai làm họa sĩ, nhưng đó là tôi đã dối em. Tôi đã giả tạo ra nhân vật ấy chỉ là để dò xét lòng em vậy.

Tôi đã hỏi em có yêu chàng họa sĩ đã lên vẽ hình em không? Em tươi cười nhưng chẳng trả lời, khiến tôi đau đớn biết bao. Chàng họa sĩ mà em đã gặp tại Thiên Thủy Loan hôm ấy chính là tôi đó.

Tôi đã mời em hãy đến nơi tôi làm việc để thưởng thức bánh "Tân Quả Thê" nhưng em đã dùng lời khéo léo để từ chối. Em không có rồi rảnh ư? Nếu em không rảnh thì tại sao hôm qua em lại đi tìm Vũ Bội? Tôi thừa biết là quả tim em đã thuộc về Vũ Bội rồi.

Y Sa chúng ta nên hận ở chỗ biết nhau quá muộn, vì trước khi tôi quen biết em, gã ca sĩ đẹp trai ấy đã bước vào cuộc đời của em

rồi. Tôi đã trót bị thời gian phũ phàng. Nhưng tôi rất vui mừng mà thấy em đã si tình Vũ Bội, đó là lời nói thực tâm, chứ không phải lời nói dối.

Em đã cho rằng tôi là một kẻ kỳ quái phải không? Đúng thế, tôi vốn là một thanh niên kỳ quái. Tôi không phải là người thuộc vào cái thế giới này, mà tôi chính là người của một tinh cầu khác. Hay nói cho rõ hơn, tại hai năm về trước, tôi không hề giống bất cứ một thanh niên nào của thế giới này. Từ ngày tôi đã hại một cô gái cho đến nay, tôi đã biến thành một kẻ rất cô độc và đầy tự ty mặc cảm.

Bức thư tôi viết đến đây cũng đã khá dài rồi. Kỳ thật, tôi chỉ muốn nói mỗi một câu: "Tôi đã yêu em nhiều lắm, Y Sa!"

Bên dưới bức thư có ký ba chữ: Trình Diệu Quang.

Đọc xong bức thư ấy, tôi nhận thấy mắt mình đã mờ hẩn đi. Tôi đưa lưng bàn tay lên quẹt mắt và phát giác ra rằng lệ của tôi đã rơi tự bao giờ.

Tôi bèn cất bức thư áp vào trong chiếc sắc tay và lập tức rời khỏi phòng đi gọi điện thoại cho Trình Diệu Quang. Tôi muốn nói với chàng rằng: Em cũng rất yêu anh!

Những cặp trai gái lặn ngụp trong bể yêu đương đều thường thường biến thành những kẻ mù quáng, chỉ ngoại trừ kẻ mà mình đang theo đuổi ra, chẳng còn nhìn thấy gì khác bên cạnh mình cả. Tôi cũng là người không thoát ra khỏi cái thông lệ ấy.

Tôi chỉ biết yêu Vũ Bội mà chẳng hề biết rằng Trình Diệu Quang đang yêu tôi tha thiết. Đó là một sự ngu xuẩn đến bậc nào? Tôi đã đi tìm ái tình ở đâu đâu, trong khi ái tình đang ở ngay bên cạnh mình mà chẳng hề hay biết.

Tôi giở ống điện thoại lên và quay sáu số tất cả. Nhưng bên kia đầu giây những tiếng "tít tít" lại vắng sang, khiến tôi bực mình đặt ống điện thoại xuống. Sau đó, tôi lại gọi một lần nữa, nhưng vẫn không liên lạc được; tôi lại gọi thêm một lần thứ ba, nhưng điện thoại vẫn không thông. Tôi tức giận dần mạnh ống điện thoại xuống giá, rồi vớ lấy chiếc sắc tay, bỏ đi ngay ra khỏi phòng.

Mẹ tôi cũng từ trong phòng ngủ bước ra và mở to đôi mắt nhìn tôi lom lom.

Tôi quay đầu lại nhìn mẹ tôi và nói:

- Gọi điện thoại không được, tức mình quá.

Mẹ tôi nhếch nở một nụ cười buồn, lặng yên một lát rồi mới nói thêm một câu:

- Con chó nên đi chơi về quá khuya nhé!

Tôi cay cú đáp:

- Con biết rồi.

Khi đã ra đến ngoài đường, tôi gọi một chiếc taxi, leo lên, rồi bảo tài xế chạy nhanh dùm. Người tài xế nói:

- Đây là thị khu, nên tốc độ cần phải hạn chế mới được.

Tôi thở dài một tiếng, thất vọng ngồi dựa lưng vào thành băng và nói:

- Xin ông hãy cố gắng cho xe chạy nhanh lên nữa đi.

Người tài xế gật đầu, rồi cho xe chạy thật nhanh. Nhưng khi xe đã gần đến mục tiêu rồi, đột nhiên người tài xế cho xe dừng hẳn lại. Tôi ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Người tài xế đáp:

- Rất tiếc, thưa cô! Trước mặt chúng ta đang có một số học sinh đi qua đường. Cô hãy nhìn xem, có đến mấy chục học sinh tất cả, nếu đợi chúng nó đi qua hết, tối thiểu cũng phải mất đến mấy phút đồng hồ.

Tôi cau mày suy nghĩ và quyết định phải xuống xe lập tức mới được. Tôi liền đưa tiền cho người tài xế và nói:

- Tôi muốn xuống xe ngay tại nơi này. Tôi không thể chờ đợi được.

Người tài xế liền lớn tiếng nói:

- Nơi này không thể xuống xe được. Xin tiểu thư chờ có làm liên lụy cho tôi.

Nhưng tiếng la của người tài xế vẫn không làm cản trở được sự quyết tâm của tôi lúc bấy giờ. Tôi xuống xe đại và đi vòng qua hàng xe đang đậu tại đường Ban Mã. Tôi chẳng hề nghĩ gì đến sự nguy hiểm có thể xảy ra cho tính mạng mình lúc ấy. Tôi chỉ nghĩ

một điều: phải lập tức gặp Trình Diệu Quang vì tôi lo ngại sẽ không còn gặp được chàng nữa.

"Tôi yêu em lắm, Y Sa". Tôi nhớ câu ấy trong bức thư của Trình Diệu Quang và cảm thấy lòng mình hưng phấn vô cùng. Tôi chạy thật nhanh qua đường như bay.

- Hãy coi chừng xe chớ...

Bỗng tôi nghe có tiếng hét to cất lên, khiến tôi giật nảy mình, đến hồn phi phách tán. Tiếp ngay sau đó, tôi lại nghe có tiếng thắng xe rít lên làm điếc cả tai. Tôi chợt phát giác ra chỉ còn cách không đầy hai tấc nữa là tôi đã bị xe hơi đụng phải rồi. Tôi đứng thừ người ra đó một lúc, rồi tôi lại tiếp tục chạy đi. Tôi đã quên mất sự an toàn cho tính mạng mình, mà chỉ nghĩ đến Trình Diệu Quang thôi.

Cuối cùng tôi đã leo lên đến lầu và đi dọc theo các cửa hàng để tìm cửa tiệm nơi Trình Diệu Quang làm việc. Đó là một tiệm bánh mì thật to lớn, tôi bèn đi thẳng vào bên trong.

- Tiểu thư muốn mua chỉ Một người bán trong tiệm hỏi tôi.

Tôi lắc đầu trả lời:

- Không, tôi chỉ muốn tìm anh Trình Diệu Quang. Anh ấy có ở đây không?

- Anh ta đã xin nghỉ việc rồi, vừa mới mang hành lý đi khỏi nơi đây xong.

Nghe thế, tôi liền vội hỏi:

- Anh ấy sẽ đi đến đâu?
- Tôi không được biết.
- Ông có biết nên tìm anh ấy ở đâu thì gặp không?
- Không biết... Trình Diệu Quang là một con người có tánh tình rất cổ quái, anh ta không thích giao thiệp với ai cả, chỉ thích cô độc, không muốn cho ai gần gũi anh ta hết.

Tôi đứng lặng người đi.

Nhân viên ấy đưa mắt nhìn tôi rồi hỏi:

- Chẳng hay cô là gì của anh ta?

Tôi không muốn nói cho y biết làm gì, nên vội vàng thốt mấy tiếng "Cám ơn ông", rồi quay gót bỏ đi ra ngoài ngay.

- Nếu như mình không gặp đám học trò băng qua khúc quanh ở đường Ban Mã làm cho mình mất thời giờ thì có lẽ mình đã gặp Trình Diệu Quang rồi. Tôi thầm nghĩ như thế.

Tôi bước đi trên đường như kẻ không hồn và cũng chẳng có mục đích nào cả. Vừa đi tôi vừa hồi tưởng lại những ngày tôi đã gặp gỡ Trình Diệu Quang đã qua.

Sau đó, tôi lâm bầm thốt:

- Diệu Quang, anh chớ có rời xa em!

Chợt ngay lúc ấy, tôi trông thấy có một người đàn ông trung niên đang chăm chú nhìn tôi và trong cái nhìn ấy có chứa đựng một sự cười cợt. Tôi bỗng phát giác ra là mình vừa nói chuyện một mình và đâm ngượng đến đỏ mặt, rất có thể người đàn ông ấy đã

hiểu lắm rằng tôi là một người đang bị bệnh thần kinh cũng nên.

Khi tôi về đến nhà, mẹ tôi hỏi:

- Y Sa, con về nhà sớm vậy?

Tôi lạnh lùng đáp:

- Vâng.

Mẹ tôi nhìn tôi rồi hỏi:

- Hình như con có điều gì không được vừa lòng phải không? Hừ, mẹ đoán chắc là con đã có chuyện cãi vã với bạn trai của con rồi.

Tôi không trả lời. Mẹ tôi lại nói tiếp:

- Nhưng người còn trẻ tuổi chớ nên cãi vã nhau. Mà đã cãi nhau thì chớ nên đánh nhau.

Tâm tình của tôi lúc bấy giờ thật là gay gắt, nếu mẹ tôi nói thêm một lúc nữa, tôi sẽ nổi giận lên ngay. Tôi vội vàng bỏ đi vào phòng, đóng cánh cửa lại, không cho mẹ tôi nói thêm nữa. Trong giờ phút đó, tôi rất cần sự cô độc.

Tôi đứng trước chiếc tủ đựng quần áo mà cởi giày ra, sau đó tôi cởi cả quần, đoạn đứng thẳng người lên, ngắm bóng mình trong gương.

Nước da của tôi thật là trắng trẻo, ngực tôi rất đầy đặn, người tôi cao ráo, nở nang, thể nhưng cái thân hình đẹp đẽ đó vẫn không hề được ái tình an ủi chút nào.

Tôi vốn có hai người bạn trai, nhưng cả hai đều rời xa tôi. Vũ

Bội đã yêu một trung niên nữ nhân, còn Trình Diệu Quang thì đã

lén ra đi xa tôi rồi. Một thiếu nữ đã từng thưởng thức qua mùi vị của ái tình, nhưng đã mất đi tình yêu đau khổ đến bậc nào.

Lòng tôi lúc bấy giờ thật là tịch mịch.

Buổi sáng sớm chủ nhật thức dậy, ánh nắng hồng chan hòa cả cửa sổ, gió sớm thổi vào, khiến tâm tình con người thật vui vẻ. Bầu trời trong xanh mây rất ít, quả là một ngày để đi ngoạn cảnh ở ngoại ô. Thế nhưng chẳng có một người bạn trai nào hẹn hò cùng tôi cả, khiến tôi cảm thấy mình cô đơn và quạnh quẽ vô cùng.

Tôi có rất nhiều bạn gái và tôi khả dĩ ước hẹn chúng nó đi chơi hôm nay. Nhưng, trong ngày chủ nhật, chúng nó đều thuộc về chồng con chúng nó rồi. Nếu hẹn chúng nó uống trà hoặc xem phim, chúng không ngớt nói chuyện nhà chuyện cửa cùng chồng chúng nó ở bên cạnh. Đã vậy vợ chồng chúng nó lại còn thỉnh thoảng cố ý hoặc vô tình làm một vài động tác ái ân với nhau, khiến mình không khỏi xúc động cảnh sinh tình, càng thêm khổ sở đến bậc nào.

Tôi cũng hãy còn một số bạn gái nhỏ hơn tôi vài tuổi, thế nhưng tôi lại không thích gần gũi chúng nó chỉ vì tôi không thuộc vào hạng người của chúng nó.

Lý do là vì chúng nó thích nghe loại âm nhạc loạn cuồng, thích khiêu vũ như điên, mặc y phục hết sức kỳ dị, cùng các chàng trai du đãng hípi nói toàn những chuyện tục tằn, trao đổi những

kinh nghiệm về tính dục với nhau...

Đương nhiên là tại công ty tôi làm việc cũng có một vài bạn nam đồng sự còn trẻ tuổi, trong số đó có hai chàng đã từng theo đuổi tôi, tặng quà cho tôi luôn, lại còn gọi điện thoại đến mời tôi đi xem chớp bóng hoặc đi ăn cơm tối. Nhưng tôi đối với các nam đồng sự ấy rất lãnh đạm, chỉ vì họ đều là những người không có cái khí thái của người đàn ông.

Nếu nói trắng ra, tôi cũng có rất nhiều bạn hữu, nhưng những bằng hữu có thể gọi là tri kỷ đó nếu không kết hôn rồi thì cũng đã đi ngoại quốc học rồi.

Tôi bực tức nghĩ thầm:

- Tại sao mẹ mình không sinh ra thêm một vài người em gái hoặc em trai nữa? Tại sao người thân thích của mình lại chẳng có nhiều? Tại sao cha mình lại sang tận Ba Lê để làm ăn, mà không ở lại Hương Cảng để gần gũi mình?

Cả một sự tịch mịch và trống trải đang vây kín lấy tôi. Tôi đâm ra thù ghét ngày nghỉ vô cùng, vì nó mang đến cho tôi nhiều thương cảm quá.

Tôi mong muốn đừng có ngày nghỉ nữa, để sự làm việc giúp cho tôi quên đi sự cô độc của mình.

Tôi đứng lặng yên bên cửa sổ và đưa mắt nhìn cảnh náo nhiệt ở ngoài đường đến nỗi mẹ tôi vào phòng từ lúc nào tôi cũng không hay. Mẹ tôi lên tiếng nói:

- Y Sa, con hãy mau đi ăn điểm tâm đi con!

Tôi lắc đầu. Mẹ tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao con lại không ăn?

- Vì tâm tình con không được vui.

Mẹ tôi mỉm cười nói:

- Miễn con đừng nghĩ đến chuyện không vui ấy nữa là con vui vẻ ngay. Con đã gây gổ với người bạn trai ấy, cậu ta không gọi điện thoại hẹn hò với con thì con cần phải đích thân gọi điện thoại cho cậu ta. Nếu như ấy nấy cũng đều kiêu ngạo cả thì đâu có ai chịu nhường nhịn ai. Vậy là câu chuyện sẽ hồng hết.

Tôi nhếch nở một nụ cười buồn.

- Mẹ nói có đúng không nào? Mẹ tôi hỏi.

Tôi lại nở một nụ cười héo hắt.

Tôi cười vì mẹ tôi đã không hiểu được tâm sự của tôi như thế nào. Bà có biết đâu tôi đã hai lần đổ vỡ trên bề ái tình rồi.

Tuy nhiên, không muốn để cho mẹ tôi thúc giục nữa, tôi đành đi theo bà đến phòng khách. Nơi đây, tôi vừa ăn điểm tâm vừa nghĩ ngợi đến Vũ Bội và Trình Diệu Quang.

Trong nhất thời quá cảm xúc, tôi không sao dẫn được cơn xúc động trong lòng, nên khóc nức lên. Tôi vội vàng bỏ miếng bơ xuống, đứng lên và đi ngay vào trong phòng, lên giường nằm và òa ra khóc nức nở. Tôi than thở một mình:

- Ta đã mất tình yêu rồi. Ta đã mất tình yêu rồi.

Tôi vừa khóc vừa than thở, một lúc sau, tôi cảm thấy mệt mỏi, nên mơ màng nhắm mắt lại. Đến khi tỉnh dậy, tôi nhìn lên chiếc đồng hồ reo trên bàn, thấy đã hai giờ trưa rồi.

Tôi uể oải ngồi vào bàn hóa trang, thấy gương mặt xanh xao và hốc hác của mình hiện ra trong tấm gương soi. Tôi đưa hai bàn tay lên sờ vào đôi má của mình và chợt phát giác đôi gò má hơi nhô cao, đôi mắt của mình lơ lơ, không còn long lanh sáng nữa, và gương mặt của mình mất hẳn vẻ vui tươi. Tôi chỉ là một cô gái u sầu, buồn thảm mà thôi.

Tôi đứng dậy, đến bên cạnh cửa sổ và lặng lẽ ngắm cảnh bên ngoài đường một lúc. Thế rồi, tôi quyết định phải đi ra ngoài mới được. Tôi chẳng buồn hóa trang mà chỉ mặc chiếc quần màu nhạt do tôi cất lấy, trước ngực có kết một con bướm màu đen, rồi cầm lấy chiếc sắc tay, đi ra phòng khách. Mẹ tôi cười nói:

- Con đã thức rồi à? Con có muốn ăn cơm trưa không?

Tôi lắc đầu:

- Con không đói, mẹ ạ!

Mẹ tôi nói với giọng trách móc:

- Con ngốc, khóc đã rồi ư? Lần sau đừng có ngốc như thế nữa nghe không? Gặp chuyện không vừa ý là khóc, khóc riết rồi hỏng cả mắt, làm sao còn đẹp được?

Tôi cười buồn rồi đi ra cửa. Mẹ tôi chạy theo hỏi với:

- Con có về ăn cơm tối không?

- Con sẽ gọi điện thoại về báo cho mẹ biết.

Tôi thả bộ một cách vô mục đích trên đường, hết nhìn người ta lại nhìn đến những cành cây trên cửa sổ, có vẻ rất nhàn hạ. Khi đi ngang qua một rạp hát, tôi chợt nghĩ đến việc vào xem phim. Nhưng trước cửa hí viện đang bày ra cảnh thiên hạ đuôi nhau thật dài để mua vé, tôi đâm ra mất hết cái ý muốn vào xem hát. Một mình đi trên đường, quả thật là hết sức cô đơn. Trước mặt tôi chợt có mấy gã híp pi đi đến, chúng huýt sáo lên mấy tiếng, rồi dùng tiếng Anh nói với tôi:

- Hỡi tiểu thư cô độc, có cần chúng tôi bội bạn với tiểu thư không?

Tôi vội cúi gằm mặt xuống, làm ra vẻ rất nghiêm nghị và cố bước đi thật mau hơn để thoát khỏi đám tiểu yêu đáng ghét ấy cho rồi. Tiếp đó, tôi nghe có tiếng bọn híp pi kêu lên om xòm: Da da!

Tôi nghĩ thầm:

- Mình đi đã mỏi mệt rồi, hãy tìm một nơi để nghỉ chân đi.

Thế là tôi đi vào quán "Charm Cabaret" gần đó và tìm một chỗ ngồi trong góc vắng.

Nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng phát ra từ trong đĩa hát và nhìn ánh sáng mờ mờ tỏa ra trong quán, tôi cảm thấy mình được ăn toàn hân. Tôi ngồi trong bóng tối và vắng vẻ này, thì không còn sợ một ai nhận ra sự cô độc của mình nữa.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 7

Thế nhưng, vừa uống xong một hớp trà, tôi chợt phát giác ra có người đang ngồi tại chiếc bàn trước mặt nhìn tôi.

Tôi đưa mắt nhìn về hướng ấy thì thấy người đàn ông nọ đứng dậy đi thẳng lại bàn tôi và thân mật nói:

- Y Sa, cô cũng đến đây uống trà nữa ư?

ánh mắt tôi vụt sáng lên:

- Trương chủ nhiệm thật không ngờ được gặp Trương chủ nhiệm ở nơi này.

Nguyên lại ông ta là Trương Vĩnh Trọng kế toán chủ nhiệm tại công ty của chúng tôi. Ông trạc 40 ngoài tuổi, tại công ty ông thường dùng thái độ của một người lớn đối xử với tôi. Ông cũng giống như những người làm việc với ông tại văn phòng kế toán lúc nào cũng nghiêm trang, ăn nói chậm rì, lúc bình thường luôn luôn trầm mặc, ít nói. Nghe đâu ông ta là người từ Thượng Hải sang, gia đình ông ta đều không ở tại Hương Cảng.

Trương Vĩnh Trọng mỉm cười hỏi tôi:

- Cô có ước hẹn với bạn bè đến đây không?

- Dạ, không! Còn ông?

ông ta lắc đầu. rồi kể đó ông ta đề nghị:

- Tôi mời cô sang bàn bên kia ngồi với tôi, có được chăng?

Tôi không phản đối. Thế là Trương Vĩnh Trọng liền ra lệnh cho bồi mang bình trà và chiếc tách của tôi sang bàn ông tạ. Khi đã ngồi vào bàn xong, Trương Vĩnh Trọng mới hỏi tôi:

- Y Sa, nghe nói cô có bạn trai, đúng thế chăng?

Tôi buồn bã đáp:

- Vâng nhưng đó là chuyện đã qua rồi.

Trương Vĩnh Trọng an ủi tôi:

- Cô hãy còn trẻ, thì thiếu gì cơ hội để cô tìm bạn trai. Lần thứ nhất bị thất bại về duyên ái, cô chứ đau khổ. Duyên ái giống như họa sĩ vẽ tranh vậy, không phải chỉ vẽ có một bức họa mà thành công. một họa sĩ thành danh đã từng không biết bao nhiêu bức họa rồi, sau đó mới có một bức thành công. Duyên ái cũng giống như thế.

Tôi nhận thấy Trương Vĩnh Trọng nói rất hữu lý, nên tôi mỉm cười nhìn ông tạ. Trương Vĩnh Trọng có vẻ ngượng, cố tránh cái nhìn của tôi bằng cách cúi đầu xuống và nói nhỏ:

- Bất quá, các thanh niên hiện đại đều không thể tin cậy được, bọn họ đối với ái tình đều không chuyên nhất. Những người của

thời đại này so với thời đại của chúng tôi thật không giống nhau chút nào.

Tôi không có ý kiến để phát biểu, nhưng tôi không thể nào không biểu thị là đã lãnh hội cái ý nghĩa câu nói của ông ta, nên tôi khẽ gật đầu và mỉm cười.

Sau đó, nhãn quang của ông ta dừng lại trên mặt tôi và nói tiếp:

- Y Sa, nhìn vào bề ngoài của cô mà xét thì cô là một cô gái rất nhiệt tình. Thế mà không ngờ cô lại là người có nhiều cảm tình thuộc nội tâm như vậy. Cô rất thanh tịnh, cảm tình của cô có điểm giống với Lâm Đại Ngọc trong "Hong Lou Meng" vậy.

Trương Vĩnh Trọng đã lấy tôi làm trung tâm cho câu chuyện của ông ta, khiến tôi không khỏi cảm thấy lúng túng. Thế nên tôi liền cải biến câu chuyện sang đề tài khác ngay:

- Trương chủ nhiệm, bình thường Trương chủ nhiệm giải trí bằng cách nào?

Trương Vĩnh Trọng nở một nụ cười buồn, rồi nói:

- Thì đi uống trà, xem phim. một ngày qua là một ngày tôi cảm thấy hết sức cô đơn, cô ả!

Tôi cười nói:

- Nếu như gia đình của ông ở tại Hương Cảng thì chắc là khác hẳn đi?

ông ta không nói gì, cúi xuống uống một hớp trà, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn chăm chú:

- Y Sa, cô không còn giống như cô gái nhỏ nữa. Cô đã hiểu biết nhiều về nhân tình thế sự lắm rồi.

Tôi cười hỏi lại:

- Thật thế ư?

ông ta nghiêm nghị thốt:

- Được ngồi với cô, tôi đã quên đi rất nhiều sự cô độc của tuổi già.

Tôi tò mò hỏi tiếp:

- Trương chủ nhiệm, gia đình của ông không ở tại Hương Cảng, nếu chẳng may ông sinh bệnh thì chẳng có ai ở bên cạnh để săn sóc cho ông, vậy tại sao ông không cưới vợ Ở đây đi?

- Tôi cũng đã có tính chuyện đó. Nhưng tôi vẫn chưa tìm ra được đối tượng thích hợp. Các cô gái còn trẻ đều chê tôi đã quá già rồi.

- Nhưng ông chẳng có già đâu. Vả lại, người đàn ông đã có tuổi mới là người có trách nhiệm, có lương tâm.

Tôi nói câu ấy hoàn toàn chẳng có suy nghĩ trước, mà chỉ tùy miệng mình nói ra thôi.

Trương Vĩnh Trọng nghe tôi nói như thế thì mở to đôi mắt, ngây người ra suốt năm phút đồng hồ và lặng lẽ nhìn tôi đăm đăm.

Sau đó, ông ta đưa tay bụng chiếc ly lên, uống một ngụm cà phê

Tôi thấy tay ông hơi run run, sắc mặt ông hơi biến đổi lạ thường...

Trong cái giây phút đó, Trương Vĩnh Trọng đã không còn là người có thái độ cẩn trọng, nghiêm trang và có đầu óc điềm tĩnh nữa, ông ta đã trở thành một kẻ nhiệt tình, phóng túng và xúc động hẳn hoi.

- Y Sa, chúng ta hãy đi ra ngoài đi! Trương Vĩnh Trọng đề nghị.

- Vâng.

Khi đã ra đến ngoài đường, tôi chợt trông thấy trong một chiếc tủ kính của một tiệm bánh hóa có trưng bày một chiếc áo rất đẹp, nên tôi đến gần chú mục nhìn vào.

Trương Vĩnh Trọng hỏi tôi:

- Cô có thích chiếc áo ấy không?

Tôi mỉm cười và gật đầu.

- Chúng ta hãy vào trong đó xem đi.

Trương Vĩnh Trọng nắm nhẹ lấy tay tôi mà dìu vào trong tiệm.

Tôi nói nhanh:

- Không. Tôi chẳng có mang tiền theo.

- Chẳng có gì quan hệ. Cứ vào xem đi, nếu không mua cũng chẳng sao, vì tiệm bách hóa rất hoan nghênh khách hàng vào xem mà.

Nghe Trương Vĩnh Trọng nói hữu lý, tôi liền đi cùng ông ta vào trong tiệm. Một người Ấn Độ tươi cười bước ra dùng tiếng Anh hỏi:

- Tôi có thể giúp quý khách điều chi?

Trương Vĩnh Trọng nói:

- Tôi muốn xem chiếc áo màu trắng trong tủ kia.

Người bán hàng trở vào trong tủ, lấy ra một chiếc áo choàng bên ngoài đưa cho tôi và nói:

- Tiểu thư mặc thử và hãy nhìn vào kiềng xem có thích hợp không?

Tôi khoác chiếc áo vào mình, rồi bước lại trước tấm kiềng ngắm trước ngắm sau và nở một nụ cười rất mãn ý.

Người bán hàng tươi cười nói:

- Tiểu thư mà mặc chiếc áo ấy thế nào cũng hấp dẫn được nhiều cậu trai chạy theo lắm đấy.

Trương Vĩnh Trọng cũng phụ họa theo:

- Y Sa, chiếc áo ấy mà được khoác vào mình cô thì trở nên cao quý vô cùng.

Mà thật vậy, tôi cũng thích chiếc áo ấy lắm, nên hỏi người bán hàng:

- Bao nhiêu tiền vậy ông?

- 89 đồng.

Tôi le lưỡi:

-Ồ đắt quá.

Trương Vĩnh Trọng vụt bảo người bán hàng:

- Ông hãy gói chiếc áo ấy lại đi.

Tôi ngạc nhiên thốt:

- Ông chủ nhiệm... Ông...

- Tôi biểu cô đó. Trương Vĩnh Trọng thành thật nói.

- Ông biểu tôi?

- Đúng vậy! Trương Vĩnh Trọng nhìn tôi mỉm cười.

Tôi ngạc nhiên hết sức và còn biết nói sao hơn nữa.

Người bán hàng gói chiếc áo xong, tôi cầm lấy chiếc gói và ôm vào lòng. Khi ra đến bên ngoài, tôi cảm kích nói với Trương Vĩnh Trọng:

- Trương chủ nhiệm, tôi xin thành thật cảm ơn về món quà tặng của ông, cảm ơn nhiều lắm.

- Có chi đâu cô.

Tôi bỗng hỏi ông ta:

- Trương chủ nhiệm có con gái không?

- Có, con gái tôi cũng trạc tuổi bằng cô, nhưng nó rất ngô nghê, không có cái phong thái như cô Tuy nhiên nó rất thông minh, nên trông thấy cô tôi không khỏi nhớ đến nó.

- Có lẽ ông ta đã coi mình như con gái của ông. Tôi thăm nghĩ như thế.

Chẳng bao lâu sau, khi đến trước cửa một cao ốc nọ. Trương Vĩnh Trọng bèn nói với tôi:

- Tôi ngụ tại phòng A trên tầng thứ 11 cao ốc này. Cô có vui lòng lên trên ấy chơi giấy lát không?

Tôi do dự một lúc vì không biết phải giải quyết định như thế nào.

- Vào giờ này trên nhà tôi chẳng có ai lạ cả, hai vợ chồng người ở bên cạnh phòng tôi đã đi áo Môn rồi. Cô có lên không?

Tôi nhìn đồng hồ, thấy đã 6 giờ đúng, vào giờ này ở nhà tôi đang dùng cơm chiều. Thế nên tôi nói với Trương Vĩnh Trọng rằng tôi cần phải về nhà dùng cơm, mặc dù đó không phải là lý do chính yếu để tôi từ chối. Sở dĩ tôi không muốn lên nhà ông ta là vì tôi e ngại có người quen trông thấy thì họ sẽ không khỏi hiểu lầm.

hơn nữa, ông ta cho biết trên nhà chẳng có ai khác khiến tôi càng không dám nhận lời mời của ông ta.

- Nếu vậy thì tôi mời cô dùng cơm chiều luôn, cô nghĩ sao?

Trương Vĩnh Trọng đang cố nài nỉ.

Tôi buộc lòng phải nói dối:

- Nhưng... hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ tôi.

- à, thì ra thế. Nếu vậy hôm khác mời cô đến chơi.

Tôi cười và nói với ông ta:

- Bái bai!

ông ta thất vọng đưa tay vẫy từ biệt tôi. Tôi thấy rõ ông ta có vẻ như thất hồn lạc phách mà không khỏi buồn cười. Tôi thậm nghĩ có lẽ ông ta đang tưởng nhớ đứa con gái của mình nên mới như thế.

Tôi nhớ lại năm tôi vừa học xong tiểu học thì cha tôi rời Hương Cảng để sang Pháp quốc, vì thế mà tôi rất ít khi được gặp mặt cha tôi. Ông là người rất kỳ lạ, ông rất lãnh đạm đối với tôi và

mỗi khi ông cau mặt lại là tôi sợ Ông vô cùng. Có hôm ông về đến nhà, tôi vội chui vào trong phòng trốn, không dám gặp ông. Kỳ thật, cha tôi không phải là một con người hung dữ từ trước đến giờ ông chẳng hề mắng chửi hoặc đánh đập tôi lần nào. Theo lời mẹ tôi nói thì ông là người rất quan tâm đến sự nghiệp của mình, trọn cả linh hồn ông đều đặt hết vào sự nghiệp của ông. Vì vậy mà đối với gia đình, vợ con, ông chẳng có một quan niệm nào, tuy vậy ông vẫn là một người có gương mặt lạnh lùng nhưng rất có nhiệt tâm.

Do đó mà tôi tuy có cha nhưng đã mất tình thương của cha từ lâu rồi. Chính vì thế mà được kết thân với ông Trương Vĩnh Trọng, được ông quan tâm đến mình và đối xử bằng thái độ Ôn hòa, hiền hậu, tôi sẽ tìm lại ở ông chút tình phụ tử, âu đó cũng là một điều rất hay.

Kể từ hôm ấy trở đi, vào mỗi ngày thứ bảy, tôi đều cùng ông Trương Vĩnh Trọng đi xem phim hoặc đi ăn cơm tối.

Có hôm, đến nhà ông xem vô tuyến truyền hình, chợt phát giác ra trong phòng ông đồ đạc vứt bừa bãi khắp nơi, tôi không sao làm ngơ được, nên đã thay thế ông mà thu dọn lại cho gọn ghẽ, cũng có hôm tôi còn tiếp tay ông để giặt y phục nữa.

Ngoại trừ những lời lẽ biểu lộ sự cảm kích đối với tôi, ông Trương Vĩnh Trọng còn tặng cho tôi rất nhiều món quà.

Một hôm nọ, tôi đang cùng ông Trương Vĩnh Trọng ngồi xuống

uống trà tại một quán nọ, bỗng người bồi đến bên cạnh tôi và hỏi:

- Xin lỗi, cô có phải là cô Y Sa không? có người gọi điện thoại đến cho cô.

Tôi ngạc nhiên vô cùng, vì tôi nào có nói cho một ai biết là tôi đến đây uống trà đâu mà có người lại gọi điện thoại đến đây cho tôi. Tuy nhiên, tôi cũng đứng lên, đi theo người bồi đến phòng điện thoại.

Nhưng sau khi tôi vừa vào đến phòng này và toan giở ống điện thoại lên nghe, chợt có một bóng người lách mình bước vào và tiến đến bên tôi.

Giật mình, tôi quay lại nhìn và bất giác đứng lặng người đi. Một lúc lâu, rất lâu sau, tôi mới thốt ra lời:

- Vũ Bội!... Chính anh đó ư?

Vũ Bội mặc một chiếc áo Tây trang màu xám rất lộng lẫy.

Gương mặt chàng buồn bã lạ thường, đôi mày chàng chau vào nhau và ánh mắt chàng đăm đăm một cách đáng sợ.

Tôi hốt hoảng lùi ra sau một bước và giở ống điện thoại lên, ấp úng nói:

- Tôi... tôi là Y Sa đây...

Nhưng ở bên kia đầu dây vẫn không có một tiếng trả lời nào, ngoại trừ những tiếng "tít tít" vẳng sang.

Tôi đã hiểu đâu là sự thực rồi. Tôi buông ống điện thoại xuống

giá, rồi day lại Vũ Bội, nói:

- Vũ Bội, có phải anh đã gọi tôi đến đây nghe điện thoại không?

Có phải anh đã giở cái trò đánh lừa tôi đến đây gặp anh?

Vũ Bội tỏ vẻ đau khổ và tức giận nói:

- Y Sa, em hãy nói thật cho anh biết, có phải thằng cha già đó

đẹp trai đa tình hơn anh không? Hãy nói mau cho anh biết đi!

Tôi chẳng còn lạ gì nữa, Vũ Bội đã thốt ra mấy tiếng "thằng cha

già ấy" chính là để ám chỉ Trương Vĩnh Trọng. Tôi đứng thừ

người ra nhìn chàng trong khi tâm lý của tôi rất ư là mâu thuẫn:

Tôi vừa yêu Vũ Bội, nhưng cũng vừa hận chàng.

Tôi hận Vũ Bội vì chàng đã thay lòng đổi dạ, đã yêu người đàn

bà diễn kịch ấy, nhưng tôi lại rất yêu chàng, bởi có yêu nên mới

hận chàng.

Tôi còn đang đứng lặng người suy nghĩ thì Vũ Bội đến trước mặt

tôi và lớn tiếng hỏi:

- Có phải em đã yêu thằng cha già đó không?

Tôi không dám thừa nhận, vì thật ra, đối với Trương Vĩnh Trọng,

tôi chỉ có cảm tình, chứ hoàn toàn không có ái tình.

Vũ Bội lạnh lùng nói tiếp:

- Em yêu bất cứ ai cũng được hết, nhưng em không thể yêu thằng

cha già ấy. hấn chẳng biết gì cả. hấn có nói chuyện vui cho em

nghe không? hấn có biết khiêu vũ với em không? hấn có đưa em

ra biển đi thuyền chơi không?

Tôi chẳng nói gì, nhưng trong thâm tâm tôi nhận thấy chàng rất hữu lý.

Vũ Bội cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Em đã yêu hẳn ta vì tiền phải không? Nếu em là hạng gái như thế thì anh rất tiếc là đã nhận lầm em. Anh rất ghét thứ đàn bà con gái thuộc hạng làm tiền như thế.

Tôi không dẫn lòng được nữa, nên gay gắt nói:

- Vũ Bội, anh chớ có ăn nói hồ đồ như thế. Ông ấy là chủ nhiệm kế toán tại công ty của tôi và đã có vợ con rồi. Tại sao anh cho rằng tôi đã yêu ông ta chứ?

- Tuy em không yêu ông ta, nhưng thế nào em lại chẳng có cảm tình với ông ta ông ta đã cùng em đi uống trà mấy lần, lại còn đến tiệm bách hóa mua áo tặng cho em nữa, anh đều trông thấy hết cả. Ông ta chỉ có mỗi mục đích là quyến rũ em mà thôi.

Tôi kinh ngạc mở to đôi mắt nhìn Vũ Bội lom lom, chàng gần giọng hỏi tôi:

- Em có thể chối được không? ông ta có tặng áo cho em không chứ?

Quả thật là chàng đã nói chẳng hề sai, tôi ngượng ngùng cúi đầu mà chẳng trả lời.

Đột nhiên Vũ Bội dùng giọng ôn hòa nói với tôi:

- Y Sa, hãy theo anh đi, anh có chuyện cần nói với em, vì có người đã bịa đặt chuyện bôi xấu anh nên em mới giận anh như

vậy.

Tôi khẽ ngược lên nhìn chàng. ánh mắt chàng lúc ấy thật dịu hiền, vẻ mặt anh tuấn và vóc người cao ráo của chàng cuối cùng chinh phục được tôi một lần nữa. Tôi hé để lộ một nụ cười với chàng.

Vũ Bội đưa tay vuốt nhẹ mặt tôi và nói tiếp:

- Em có vẻ gầy hăn đi, có phải vì em tưởng nhớ đến anh không?

Tôi nở một nụ cười buồn và cúi đầu lặng thinh.

- Y Sa, anh không thể nhẫn nại được nữa, vậy em hãy cho phép cho anh hôn em nhé!

Vừa nói chàng vừa hôn lên má tôi, hôn một cách say mê, điên cuồng.

- Vũ Bội, hãy buông em ra! Em cần phải trở về chỗ ngồi.

- Trở về đó với thằng cha già ấy phải không?

- Phải, em cùng ông ta từ biệt xong, sau đó...

- Nhưng em không nên trở về đó. Nếu không, anh chẳng vui đâu.

Tôi lắc đầu:

- Nếu em không trở về bàn, ông ta sẽ đi tìm em bây giờ.

Vũ Bội cười thản nhiên:

- Nếu vậy thì càng hay chứ có sao? Chúng ta sẽ diễn kịch cho lão già ấy xem, sẽ cho lão ta chứng kiến cảnh chúng mình hôn nhau như thế nào. Hừ, thằng chả đã cướp em trên tay anh thì anh cần phải làm cho thằng chả đau đớn mới được.

- Anh đã hoàn toàn hiểu lầm rồi, Vũ Bội!

- Hiểu lầm à? Nhưng anh muốn hiểu lầm như thế đó. Anh nhất định không để cho em trở về với lão ta.

Nhưng lúc bấy giờ, Trương Vĩnh Trọng cũng vừa đi tới. Ông đưa đôi mắt nghi hoặc nhìn tôi rồi cất tiếng hỏi:

- Y Sa! Đã nghe điện thoại xong chưa?

Tôi lúng túng lắc đầu và đưa mắt nhìn Vũ Bội.

Chàng làm một động tác hết sức nhanh chóng là đưa hai tay ôm chầm lấy tôi thật chặt, rồi hôn tôi say đắm, đôi môi chàng áp lên đôi môi tôi.

Thoạt tiên, tôi phản kháng ngay, nhưng sau đó tôi lại đắm ra hợp tác với chàng. Lý do vì khi tôi nhìn vào đôi mắt vừa tròn vừa to của chàng thì tôi chẳng còn dám phản kháng nữa. Đôi hàng mi của chàng thật dài và cong vút lên làm cho chàng có cặp mắt đẹp vô cùng.

Một lúc rất lâu sau, chàng mới buông môi chàng ra khỏi môi tôi và nhìn tôi mỉm cười, để lộ những chiếc răng trắng ngà thật đều đặn. Tôi đưa tay vuốt lại mái tóc rối và cũng nhìn lại chàng với một nụ cười.

Vũ Bội nói:

- Cái động tác của em vừa rồi rất đúng, kẻ như khá có phong tình đấy.

Tôi thừa dịp ấy mà châm chọc lại Vũ Bội:

- Nhưng vẫn không làm sao có cái phong thái của người đàn bà diễn kịch hôm nọ được. Em tin rằng trong những lúc sinh hoạt riêng tư, cái kỹ thuật của cô ta còn xuất sắc hơn lúc diễn kịch trên màn ảnh nhiều nữa kia.

Vũ Bội nói với giọng cầu khẩn:

- Em chớ có nói đến cô ta nữa, được không?

Dứt lời Vũ Bội liền nắm lấy tay tôi kéo đi ra khỏi quán. Tôi chợt nhớ ra là mình chưa có lấy chiếc xách tay theo, nên tôi cùng Vũ Bội trở lại chỗ ngồi vừa rồi. Lúc bấy giờ Trương Vĩnh Trọng đã bỏ ra về từ lâu. Người bồi tiền lại nói với tôi:

- Tiểu thơ, tiền uống lúc nãy đã được thanh toán xong rồi.

- Còn ông ấy đâu?

Tôi đứng lặng người đi và nghĩ rằng nhất định là Trương Vĩnh Trọng oán hận tôi lắm, nên tôi cảm thấy hối hận không ít.

Vũ Bội chẳng nói gì, nắm tay tôi kéo đi ra khỏi quán. Tôi hỏi chàng:

- Anh đưa em đi đâu đây?

- Tìm một chỗ để anh xin lỗi em!

Nghe Vũ Bội nói như thế, lòng tôi sung sướng vô cùng, vì Vũ Bội đã chịu cúi đầu mà nhận lỗi đối với tôi rồi.

Khi chúng tôi đi được một lúc nữa, tôi lại hỏi Vũ Bội:

- Chúng ta đi đâu đây?

Vũ Bội chỉ nở một nụ cười bí hiểm mà chẳng trả lời. Sau khi

xuống đò và qua bên kia bờ biển xong, chàng dẫn tôi đến Date Line.

Khi đã ngồi được một lúc, chàng chăm chú nhìn chiếc áo tôi đang khoác trên mình, rồi nghiêm nghị hỏi:

Có phải chiếc áo kia là do thằng cha già ấy tặng cho em không?

- Phải, rồi sao anh?

- Anh không thích em mặc chiếc áo ấy chút nào cả. Em hãy cởi nó ra và cất vào trong chiếc sách tay đi!

- Tôi trách chàng:

- Anh kỳ lạ thật! Em mặc chiếc áo này đối với anh có quan hệ gì đâu?

- Sao lại không? Lão ta là tình địch của anh, nên em mặc chiếc áo này làm cho anh cứ nghĩ đến lão ta. Anh đồ kỵ bất cứ vật gì do kẻ tình địch của anh tặng cho em.

Tôi bật cười và nhận thấy Vũ Bội hay giận chằng khác nào một đứa trẻ.

Vũ Bội lại nói tiếp:

- Em hãy đưa bàn tay của em ra và nhắm mắt lại đi.

- Chi vậy anh. Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Để anh em chỉ tay của em, anh biết coi cả số mạng nữa.

Tôi bèn làm theo lời chàng: đưa bàn tay ra nhắm mắt lại. Chàng nắm bàn tay tôi và bảo:

- Chớ có lên mở ra đó nghe. Bằng không chằng linh nghiệm đấy.

Tôi nở một nụ cười.

Vũ Bội nói:

- Ô! Em là một cô gái rất thông minh, trong tương lai thế nào em cũng sẽ lấy một người chồng ca hát.

Tôi giận dỗi thốt:

- Anh xạo hoài!

Nói xong, tôi liền mở mắt ra nhìn, nhưng tôi không khỏi giật mình, vì tôi chợt trông thấy trong tay Vũ Bội đang cầm một chiếc nhẫn cẩm thạch và chàng đang đeo chiếc nhẫn ấy vào ngón tay của tôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi chàng:

- Vũ Bội, anh... anh đang làm gì thế?

- Anh đang cầu hôn em.

Tôi đâm ra giật mình và bối rối vô cùng. Tôi lặng người đi một lúc mới nói được:

- Cầu hôn à? Nhưng... em không thể nào đáp lại anh ngay bây giờ được. Em cần phải hỏi mẹ em đã.

- Em chớ nên làm cho anh thất vọng.

- Nhưng em cần phải hỏi ý kiến của má em rồi mới trả lời cho anh được.

Vừa nói tôi vừa cởi chiếc nhẫn ra.

Vũ Bội hỏi tôi với giọng tuyệt vọng:

- Em không yêu anh à?

Tôi vội trả lời:

- Không phải thế. Nhưng đó là chuyện chung thân đại sự, em cần phải hỏi qua mẹ em đã.

- Tốt lắm. Nhưng, em cứ đeo chiếc nhẫn ấy đi, anh tặng em đây và coi như đó là lễ vật đính hôn càng hay.

- Không, anh hãy cất nó đi.

Tôi đưa chiếc nhẫn trả lại cho chàng.

Vũ Bội tái mặt và tỏ vẻ tức giận nói:

- Thằng cha già ấy đã tặng em chiếc áo thì em lại nhận lấy, còn anh, anh tặng em chiếc nhẫn thì em lại từ chối. Có phải đó là em khinh thường anh không?

Tôi đưa đôi mắt hối tiếc nhìn chàng mà chẳng biết phải nói sao hơn nữa.

Vũ Bội tiếp:

- Chiếc nhẫn này là do cha anh đã tặng cho anh, ông đã có đến hai chiếc tất cả. Một chiếc đang đeo trên tay anh, còn lại chiếc này đây. Trước khi đi ngoại quốc, cha anh đã trịnh trọng nói với anh rằng: Anh hãy đem tặng chiếc nhẫn này cho người con gái nào mà anh yêu thương nhất. Ngày nay em chính là người con gái mà anh yêu quý nhất nên anh đem chiếc nhẫn này tặng cho em, vậy em đừng làm cho anh phải mất mặt.

Nói xong, Vũ Bội lại đeo chiếc nhẫn ấy vào ngón tay tôi. Sự thật thì tôi thích chiếc nhẫn ấy lắm, nên tôi đã không ngần ngại nói

với chàng:

- Em rất cảm ơn anh!

Chàng nở một nụ cười, rồi âu yếm hôn vào tay tôi.

Tâm lý con người thật là mâu thuẫn: khi chàng chưa đem chiếc nhẫn tặng cho tôi thì tôi vẫn còn hận chàng, nhưng giờ đây thì tôi chẳng còn hận chàng nữa.

Vũ Bội có vẻ đau khổ nói:

- Y Sa, từ ngày xa em, anh mới cảm thấy rằng anh không thể nào thiếu em được, vì thiếu em, anh không làm sao vui vẻ được cả.

Tôi đưa mắt nhìn chàng với cái ý ngậm hỏi: Thật thế ư?

Vũ Bội cúi đầu xuống rồi nói tiếp:

- Y Sa, lời yêu cầu của anh đối với em trong buổi tối hôm nào đó là một sự việc hết sức sai lầm, anh xem em hãy tha thứ cho anh.

Tôi nói:

- Chuyện quá khứ đã trở thành quá khứ rồi, chớ nên nhắc lại làm chi nữa, anh có đồng ý không?

- Còn về chuyện người đàn bà diễn kịch hôm nọ thì anh thật chẳng ưa gì cô ta cả. Cô ta là một người sành đời, đã đeo theo anh thì anh cũng đi với cô ta cho vui vậy thôi, chứ thật ra anh chẳng hề yêu thương gì cô ta hết.

Nhắc đến người nữ kịch sĩ ấy, lòng tôi chẳng ưa cô ta chút nào.

Mặc dù tôi chẳng hề quen biết cô ta nhưng tôi cũng đã nghe thiên hạ bàn tán về cô ta rất nhiều. Cô ta là người đã từng phá

hoại hạnh phúc gia đình biết bao nhiêu người rồi bằng cách cướp chồng hoặc tình nhân của bao nhiêu người khác.

Vũ Bội tiếp tục than thở với tôi:

- Y Sa, cô Thoại Kim Liên ấy là người rất đặc tội. Cô ta là người đã quyến rũ khách khứa cho Dạ Tổng Hội mà anh đang làm việc. Mỗi lần cô ta đến đây là mỗi lần lôi cuốn theo rất nhiều bạn bè, do đó mỗi đêm nhờ cô ta mà thu tiền vào đến mấy ngàn đồng. Thấy ông chủ của anh, cô ta cũng tươi cười theo nghênh đón, liếc mắt đưa tình. Đêm hôm ấy cô ta đã yêu cầu anh đưa cô ta về nhà, nên anh làm sao có thể từ chối được?

Nghe Vũ Bội giai thích như thế, tôi đã đồng tình với chàng ngay.

Vũ Bội lại hỏi ngay:

- Em hãy nói cho anh biết, đêm hôm ấy em đã viết giấy đưa cho anh, thế người bồi đã trở lại nói với em như thế nào?

- Anh ta đã nói rằng anh không biết em là ai cả. Tôi đáp.

- Em có tin như thế không?

- Em tin.

- Nhưng thật ra anh chẳng hề có nói như thế đâu, anh có thể thề với em để em tin. Đêm hôm ấy anh đã nói với người bồi cầm mảnh giấy đến rằng: "Anh hãy mời cô Y Sa chờ tôi một chút".

Thế nhưng khi anh đưa Thoại Kim Liên về nhà xong và trở lại Dạ tổng hội thì em đã đi mất rồi. Anh biết lắm, tên bồi ấy đã có chuyện không đẹp với anh trước kia nên hắn mới cố ý đặt điều

để phá anh như vậy. Nếu em không tin thì hôm nào anh với em đến đó hỏi thử xem.

Tôi cười cười, nói:

- Hỏi làm gì, anh? Em đã tin anh rồi.

Vũ Bội suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Nhưng em cũng kỳ nữa. Tại sao hôm ấy em lại không chờ anh trở lại?

Tôi không trả lời, mà lảng ngay sang chuyện khác.

- Sao anh không hát vào ban đêm mà lại hát vào xuất ban ngày?

- Đó là vì anh đã bị một cô gái đẩy ra. Lão quản lý của dạ tổng hội đã cùng cô nữ ca sĩ xinh đẹp ấy kết hợp đồng ngay trên giường.

- Nhưng tại sao lại ký kết hợp đồng ở trên giường hả anh? Tôi ngạc nhiên và thắc mắc hỏi.

Vũ Bội phì cười. Tôi nhìn nụ cười của chàng và hiểu ngay ý nghĩa của nó như thế nào rồi. Tôi đỏ bừng cả mặt và cúi đầu xuống để che giấu sự e thẹn của mình.

Vũ Bội hạ thấp giọng nói:

- Một phần khác cũng tại vì anh đã hát sai trong lúc đang đứng trên sân khấu, nên lão chủ mới không thích anh nữa.

Tôi mở tròn đôi mắt hỏi:

- Anh lại hát sai nữa à?

- Phải.

- Vì sao thế?
- Vì tâm trí anh lúc bấy giờ đang nghĩ đến em. Khi anh đứng trước máy vi âm để hát, anh đều có ảo tưởng các cô gái ở bên dưới khán giả đều là em cả.
- Nếu vậy thì khó xử cho em quá!
- Không, thật ra anh cũng đã chán cái nghề ca hát rồi. Anh chỉ muốn rời xa hân sân khấu, không bao giờ hát nữa... Nếu anh đã có được em bên cạnh. Vả lại, anh đi hát không kiếm đủ tiền để sống, nếu không có sự giúp đỡ tiền bạc của cha anh. Như vậy thì em hà tất phải thắc mắc làm gì.

Nói xong, Vũ Bôi lại hôn bàn tay tôi.

Sự trở lại của chàng bên cạnh tôi làm cho tôi cảm thấy sung sướng và hân diện vô cùng, vì sự sung sướng đó mà đêm hôm ấy tôi đã mất cả ngủ.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 8

Qua sáng hôm sau, tôi đến sở làm việc và chạm mặt ngay

Trương Vĩnh Trọng ngay thang máy. Tôi tươi cười nói:

- Chào Trương chủ nhiệm.

Nhưng Trương Vĩnh Trọng cúi gầm mặt xuống ngay, làm như chẳng hề nghe thấy gì. Tôi liếc mắt nhìn ông thì thấy gương mặt ông lạnh lùng chẳng khác nào một thây ma. Tôi biết ngay là ông đang hận tôi lắm.

Tôi cười đùa nói tiếp:

- Trương chủ nhiệm đang giận tôi phải không? Giờ thì tôi xin lỗi

Trương chủ nhiệm vậy.

Trương Vĩnh Trọng vẫn không nói gì.

Tôi nhìn ông và tiếp luôn:

- Chuyện xảy ra trong buổi tối hôm qua, quả thật là tôi đối với ông không phải chút nào cả.

Lúc bấy giờ chiếc thang máy đã lên đến tầng lầu chúng tôi làm

việc và dừng lại. Trương Vĩnh Trọng dành bước ra cửa trước tôi rồi quay đầu lại nói:

- Y Sa, tuổi của cô còn trẻ mà cô đã học cái thói đùa giỡn và chạy theo đàn ông con trai rồi... Tôi rất hoài nghi về sự xuất thân của người như cô.

Tôi mở to đôi mắt nhìn Trương Vĩnh Trọng và sửng sốt vì câu nói đó của ông.

Còn ông ta nói xong thì vội vàng bước ra khỏi thang máy và bỏ đi ngay.

Tôi đứng khựng lại một chút, rồi cũng vội bước theo ông. Khi đã ngồi vào bàn giấy, tôi cảm thấy tâm thần mình rối loạn, chẳng còn làm việc gì được nữa. Tôi không muốn nghĩ đến câu nói vừa rồi của Trương Vĩnh Trọng, nhưng vẫn không làm sao được.

Tôi suy nghĩ một lúc và phát giác ra rằng Trương Vĩnh Trọng đã yêu tôi rồi. Đó là một điều rất đáng sợ, làm cho tôi hết sức lo âu.

Thật vậy, tôi làm sao có thể yêu một người đàn ông đáng tuổi cha tôi được? Trong cùng một lúc, tôi cảm thấy hết sức bối rối, sợ hãi, phần uất lẫn nhục nhã vì chuyện đó.

Đôi mắt tôi vẫn không ngớt nhìn trừng trừng vào chiếc máy đánh chữ.

- Y Sa, bộ Y Sa bình hả?

Chợt có tiếng người hỏi tôi.

Quay lại nhìn, tôi nhận ra Tá Ty đang đứng bên cạnh mình, trên

tay cầm một xấp văn kiện. Tôi hỏi Tá Ty:

- Bạn tìm tôi để đánh máy phải không?

- Phải.

Bỗng Tá Ty buột miệng hỏi với giọng tò mò:

- Ô, chiếc nhẫn đẹp quá... Ai cho Y Sa vậy?

- Vũ Bội! Tôi đáp cụt ngủn.

Tá Ty càng tò mò hỏi tới:

- Vũ Bội đã tặng cho Y Sa à? Nhưng anh ta đã tặng Y Sa từ bao giờ thế?

- Đêm qua.

- Nếu vậy thì chắc là cảm tình của Y Sa đối với Vũ Bội đẹp lắm?

- Không. Tôi và Vũ Bội đã không hề lai vãng với nhau từ lâu rồi, mãi đến tối hôm qua anh ấy mới đi tìm tôi và ngỏ lời cầu hôn với tôi.

- Nhưng vì sao hai người lại xa nhau như vậy?

- Vì tôi không chịu đáp ứng lời yêu cầu của anh ấy, nên anh ấy giận.

- Cho đến nay, Y Sa vẫn không hề đáp ứng lời yêu cầu đó của anh ta chứ?

- Anh ta chẳng có nhắc lại lời yêu cầu ấy lần nào nữa.

Tá Ty mỉm cười và bảo:

- Y Sa có thể cho tôi xem qua chiếc nhẫn đó không?

- Lẽ đương nhiên rồi.

Nói xong, tôi liền cởi chiếc nhẫn trên tay và trao cho Tá Ty xem. Tá Ty cầm lấy chiếc nhẫn và ngắm nghía một lúc lâu. Tôi thầm nghĩ rằng chắc là Tá Ty phục tôi lắm, nên hỏi:

- Tá Ty xem chiếc nhẫn ấy như thế nào?

Sắc mặt Tá Ty vụt trầm hẳn xuống. Tôi nhận thấy rõ Tá Ty có vẻ đồ kỵ hẳn hoi. Cô ta xem chiếc nhẫn thêm một lúc nữa, rồi mới trao trả lại cho tôi và nói:

- Vũ Bội là người rất tốt!... Y Sa, tôi khen ngợi Y Sa đó.

Tôi cười nhạt:

- Vũ Bội có phải là người tốt hay không, khó mà nói ra được. Có điều là từ ngày tôi quen biết Vũ Bội đến nay, tôi nhận thấy anh ấy không phải là người xấu.

Tá Ty chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng bỏ đi nơi khác.

Tôi vừa đánh hết xấp văn kiện ấy và giao cho Tá Ty xong thì cũng vừa đến giờ tan sở.

Về đến nhà, nghĩ tới những lời Trương Vĩnh Trọng đã thóa mạ tôi mà lòng tôi cảm thấy đau đớn vô hạn.

Nhất là câu nói: "Tôi rất hoài nghi về sự xuất thân của cô" do chính miệng Trương Vĩnh Trọng thốt ra chẳng khác nào một lưỡi dao nhọn chọc thẳng vào quả tim tôi, khiến tôi hết sức khổ tâm và bức tức.

Tôi không buồn ăn cơm tối mà ở luôn trong phòng để viết thư cho Trương Vĩnh Trọng. Bức thư ấy đại khái như sau: "Trương

chủ nhiệm, sáng hôm nay, tôi đã bị Ông mắng mấy câu, làm cho lòng tôi hết sức thắc mắc, không hiểu ông có hận tôi không? ông là người có tu dưỡng, nhưng ông lại mở miệng thốt ra những lời làm đau lòng người khác như thế, khiến tôi kinh ngạc vô cùng. Ông đã cho rằng tôi là kẻ đùa giỡn và quyến rũ đàn ông ư? Do đâu ông lại nói câu đó? Tôi là một thiếu nữ chưa có chồng, xin ông chớ nên làm tổn thương danh dự tôi như thế. Tôi thừa nhận là tôi rất quý mến ông, nhưng tôi chỉ coi ông là một bậc trưởng bối. Nếu như ông cho rằng tôi đã yêu ông thì đó là ông quá đa tình. Ông đã gửi tặng tôi nhiều món quà thì tôi rất cảm ơn ông. Nhưng nếu ông cho rằng tình bạn giữa chúng ta đã chấm dứt thì tôi sẽ sẵn sàng gửi trả lại ông tất cả những món quà mà ông đã tặng cho tôi trước đây, ông nghĩ thế nào?"

Viết xong bức thư ấy, tôi liền đi xuống lầu để bỏ vào thùng thư. Qua ngày hôm sau, khi chạm mặt Trương Vĩnh Trọng, tôi cũng như ông đều chẳng hề chào hỏi nhau một lời nào. Chúng tôi cũng thường có cơ hội gặp mặt nhau trong văn phòng làm việc, nhưng Trương Vĩnh Trọng đều luôn luôn cố ý tránh mặt tôi.

Có một hôm nọ, vào lúc tan sở về nhà, khi đi ngang qua "Hoàng Hậu Hí Viện", tôi định vào xem xuất hát 5:30, bỗng tôi trông thấy Tá Ty và Vũ Bội đang đứng kề vai nhau trước cửa hí viện, cả hai đều mang kính đen, khiến tôi không khỏi lạng người đi. Sau đó, tôi còn thấy Tá Ty khoác tay mình vào khuỷu tay Vũ Bội

và dựa vào sát người chàng có vẻ hết sức âu yếm. Tôi đâm ra choáng váng cả mặt mày, có cảm tưởng như trời rung đất chuyển dữ dội. Tôi không thể nào ngờ Tá Ty lại không biết nhục nhã mà nỡ cướp đoạt người yêu của tôi như thế.

Tá Ty vốn là một cô gái phóng đãng, đã từng lấy không biết bao nhiêu người đàn ông con trai rồi, điều này tôi đã thừa biết.

Nhưng Tá Ty lại nỡ cướp đoạt người tình của tôi thì không thể nào tha thứ được.

Thế rồi, trong cái giây phút ấy, tôi đã bắt đầu hiểu ra được hết vì sao Tá Ty đã nói xấu Vũ Bội trước mặt tôi. Cũng trong cái giây phút ấy, tôi đã bắt đầu nhận rõ được chân diện mục của Tá Ty. Cô ta là kẻ không biết xấu hổ, một kẻ ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến cá nhân mình thôi.

Ngọn lửa giận càng lúc càng bùng bùng đốt cháy tâm can tôi, khiến tôi như mất hết cả lý trí. Tôi đi nhanh về nhà như một kẻ điên cuồng. Tôi hết sức hối hận về chuyện đã trót nói cho Tá Ty biết rằng chiếc nhẫn mình đang đeo là do Vũ Bội tặng cho. Tôi thừa biết rằng Tá Ty là một thiếu nữ phóng đãng từng bán thân cho thiên hạ thì nhất định là cô ta sẽ đoạt mất Vũ Bội của tôi rồi. Nếu so sánh từ nhan sắc cho đến học lực thì tôi vẫn hơn Tá Ty nhiều, nhưng về chuyện ái tình lãng nhãng thì chắc chắn tôi không phải là địch thủ của cô ta, bởi tôi không thể nào đề tiện bằng cách đi câu đàn ông con trai như cô ta được.

Càng nghĩ đến chuyện Tá Ty cướp đoạt Vũ Bội, tôi càng cảm thấy người mình phát run lên, tim tôi như bị ngâm vào nước đá.

- Ta không thể nào để mất Vũ Bội được! Tôi thậm nghĩ như thế.

Y Sa, mày cần phải kiên cường lên mới được!...

Bỗng có tiếng điện thoại trong nhà reo vang. Mặc dù mẹ tôi đi vắng, nhưng tôi vẫn không buồn rời khỏi phòng để nghe điện thoại.

Tiếng chuông cứ tiếp tục reo lên từng hồi. Tôi không thể làm sao hơn là chỗi dậy, đi ra ngoài phòng khách và giở ống điện thoại lên nghe.

Bên kia đầu dây, một giọng nói quen thuộc nhưng đáng ghét vắng sang. Thì ra đó là Tá Ty gọi cho tôi. Cô ta cười hi hi và nói:

- Y Sa đó hả? Có rảnh để đi ăn cơm tối không?

Tôi lạnh lùng thốt:

- A, tưởng ai gọi điện thoại nào ngờ lại là "phong nhã tiểu thơ"

Tá Ty, thật không dè!

Vừa nói xong câu ấy, tôi liền gác điện thoại xuống ngay, biểu lộ cho Tá Ty biết là tôi chẳng ưa gì cô ta.

Nhưng chỉ một lát sau, chuông điện thoại lại reo lên lần nữa. Biết rằng đó là Tá Ty gọi lại, tôi bèn giở ống điện thoại lên nhưng chẳng hề nói một tiếng nào.

Tá Ty gọi tôi liên tiếp mấy tiếng trong ống điện thoại, khiến tôi không sao dẫn lòng được nữa, nên giận dữ quát hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Tá Ty vội hỏi lại:

- Y Sa, bộ Y Sa giận tôi phải không? Vừa rồi, Y Sa đã mắng tôi, khiến tôi chẳng hiểu ra làm sao cả.

- Có chuyện gì thì hãy nói đi! Tôi lớn tiếng gắt.

- Mình có một chuyện rất bí mật muốn cho Y Sa nghe.

- Hừ!...

Tá Ty bật cười một tiếng "hắc", rồi hạ thấp giọng nói:

- Y Sa!.. Vũ Bội vừa cùng với mình...

Tôi ngắt ngang lời cô ta ngay:

- Chớ có nói đến cái chuyện lăng nhăng đó với tôi nghe không.

Tôi không phải là đàn ông con trai vậy cô nên tìm đối tượng khác là hơn.

Tá Ty kinh ngạc thốt:

- Sao? Mình có làm gì nên tội đối với Y Sa đâu mà Y Sa lại có vẻ giận dữ với mình như thế?

- Có hay không, hẳn là cô đã thừa biết rồi!

Tôi lạnh lùng thốt ra câu ấy rồi có ý muốn cúp điện thoại ngay.

Thế nhưng tôi không thể cúp được, chỉ vì tôi muốn nghe xem Tá Ty định nói chuyện gì. Tôi liền giục cô ta:

- Tá Ty, cô muốn nói chuyện gì thì hãy nói mau lên đi, đừng ồm ờ nữa. Tá Ty liền nói ngay:

- Vũ Bội vừa mới cùng mình đi xem phim và hiện giờ thì mình

cùng Vũ Bội đang ăn cơm tối tại "Chiêm Mỹ Thù Phòng". Sau khi ăn cơm tối xong, anh ta lại mời mình đến "Thiên Đường Chiêu Đãi Sở", quả thật là anh ta chẳng hề biết xấu hổ gì cả. Giọng nói của tôi biến đổi hẳn đi:

- Thế Tá Ty có nhận lời mời của anh ta không?

- Có, mình nhận lời đi với anh ta nhưng mình quyết sẽ không cùng anh ta làm cái "chuyện đó" đâu!

Tôi tức giận tưởng chừng phát nổ bùng lên được. Tôi mím chặt đôi môi vào nhau và cố gắng lắm mới nói được mấy câu:

- Vì sao Tá Ty lại gọi điện thoại cho tôi? Cô muốn tôi khen ngợi cô Hay muốn tôi ghen tức vì chuyện đó?

Nói xong, tôi không sao dằn lòng được nữa nên bật khóc, tiếng khóc thật tọ Tá Ty vội an ủi:

- Chớ có khóc, Y Sa! Sự tình há đã chẳng rõ rệt rồi sao? Vũ Bội thật sự chẳng hề yêu Y Sa chút nào cả.

- Đủ rồi! Đủ lắm rồi!

Tôi vừa khóc vừa nói:

- Bộ cô còn muốn miêu tả cho tôi nghe cô làm tình với anh ta như thế nào nữa hay sao? Cô... cô là đồ đàn bà đê tiện!

- Y Sa!... Tá Ty kêu lên với giọng nói của cô rồi, cô có nghe chưa?

- Y Sa đã hiểu lắm rồi! Mình gọi điện thoại cho Y Sa hoàn toàn là vì cái lợi cho Y Sa, không ngờ lại bị Y Sa mắng nhiếc mình

như thế. Người tử tế không ai cư xử như vậy hết.

Tôi tức giận đến không sao nói ra lời nữa.

- Y Sa! Vũ Bội chẳng hề yêu Y Sa, cũng chẳng hề yêu bất cứ ai cả, chỉ vì anh ta là một thứ nhân tính. Y Sa là người bạn thân nhất của mình, nên mình không muốn cho Y Sa bị Vũ Bội làm đau khổ. Vì vậy mà mình gọi điện thoại cho Y Sa để mời Y Sa đến đây, hầu nhìn cho tận mắt, xem anh ta đã ăn cơm tối với mình và đưa mình đến Chiêu Đãi Sở như thế nào. Sau đó, Y Sa sẽ liệu cách mà đối xử với anh ta cho đúng... Vậy xin Y Sa chớ có hiểu lầm mình, không phải mình đã ước hẹn với Vũ Bội đi chơi đâu, mà chính anh ta đã gọi điện thoại hẹn hò với mình trước.

- Đã giảng giải xong rồi chứ? Tôi phần nộ hết to, tôi gác ống điện thoại xuống ngay.

Chuông điện thoại lại reo lên lần nữa. Nhưng tôi chẳng buồn giờ lên nghe, vì tôi tin chắc rằng đó là Tá Ty gọi lại.

Tôi khóc than một lúc thì cảm thấy người mình đã mệt mỏi nên mơ màng nằm ngủ. Nhưng tôi lại không sao ngủ luôn được, vì lòng tôi vẫn không ngớt nghĩ đến những việc làm của Tá Ty và Vũ Bội tại Chiêu Đãi Sở. Và càng nghĩ đến điều ấy, lòng tôi càng ghen tức, phần nộ đến cực điểm, và rồi tôi lại khóc nữa. ái tình khiến cho người ta đau khổ thật! Tôi thầm nghĩ như thế.

Qua ngày hôm sau, khi tôi và Tá Ty gặp mặt nhau tại văn phòng

làm việc, Tá Ty nhìn tôi mỉm một nụ cười, nhưng tôi vội vàng tránh ngay nụ cười ác hiểm ấy của cô ta bằng cách xoay mặt sang chỗ khác.

Mặc dù vậy Tá Ty vẫn lên tiếng nói:

- Mình có chuyện muốn nói với Y Sa một chút!

Tôi quắc mắt nhìn cô ta và gằn giọng hỏi:

- Chuyện gì vậy? Nếu đó là chuyện có liên quan đến Vũ Bội, tôi không thềm nghe đâu.

Tá Ty ngạc nhiên nói:

- Ô, Y Sa... hận tôi ư?

- Tá Ty chắc đã tự biết rồi!

- Nhưng tôi có thể nói cho Y Sa biết là tôi sẽ tuyệt đối không bao giờ kết hôn với Vũ Bội cả!

- Chắc là tại vì cô chưa đùa giỡn đủ với các đàn ông con trai chó gì!

Tá Ty chẳng nói gì nữa. Tôi ném một cái nhìn về phía cô ta, thấy rõ các thớ thịt trên mặt cô đang chuyển động rất mãnh liệt. rồi sau đó, cô ta quay lưng bỏ đi nơi khác mà vẫn không nói thêm một lời nào cả.

Tâm lý tôi lúc bấy giờ vẫn không có chút hối tiếc nào. Tôi nhếch nở một nụ cười rất đắc thắng.

Kể từ hôm ấy trở đi, tôi không hề nói chuyện với Tá Ty nữa. Qua mấy tuần lễ sau, Tá Ty viết một bức thư và gởi tới tận nhà tôi.

Bức thư dài đến sáu trang giấy, trong đó Tá Ty kể ra rất nhiều tội của Vũ Bội, nhưng tôi chỉ nở một nụ cười nhạt, rồi đem đốt bức thư ấy đi.

Mặc dù Tá Ty đã cho rằng Vũ Bội là kẻ sở Khanh không tốt, nhưng những lời tố khổ của Tá Ty vẫn không làm cho tôi thay đổi quan niệm đối với chàng, trái lại càng làm cho tôi thêm yêu chàng tha thiết hơn nữa.

Tôi tự nhủ với lòng mình: "Ta cần phải kiên cường đứng lên để làm người. Ta không thể yếu đuối không thể để yên cho Tá Ty cướp đoạt Vũ Bội, mà chàng phải thuộc về ta".

Những ngày hè đã chấm dứt. Những ngọn thu phong đã thổi tới từng cơn giúp cho người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Vũ Bội đã ước hẹn với tôi đi ra vùng ngoại ô chụp ảnh, tôi nhận lời chàng ngay.

Hôm ấy, Vũ Bội đem xe hơi đến đưa tôi đi ngoạn cảnh một vòng. Đến tối, khi trở về thị khu, tôi đề nghị với chàng nên vào một tiệm ăn dùng cơm tối.

Nhưng Vũ Bội lắc đầu:

- Không, hãy về nhà anh mà dùng cơm đi!
- Về nhà anh? Tôi nhìn chàng hỏi.
- Phải em có thích về đó không?

Tôi gật đầu. Từ ngày quen biết Vũ Bội đến nay, tôi chưa hề đến nhà chàng lần nào, nên tôi hiếu kỳ, muốn theo chàng về đó xem

sao.

Chiếc xe hơi chạy đến một con đường thanh tịnh ở Cửu Long thì dừng lại. Chúng tôi cùng xuống xe và đi đến trước một tòa nhà lầu cao rất sang trọng. Vũ Bội nghiêng đầu nói với tôi:

- Anh ở tại tầng lầu thứ 8 của cao ốc này.

- Anh mua căn phòng đó ư?

Chàng cười đáp:

- Không, anh chỉ thuê mà thôi. Mỗi tháng anh phải chi tiền nhà và các tạp phí khác nữa độ chừng ngàn đồng.

- Tại sao anh không mua một nơi để ở cho rồi?

- Mua nhà trên lầu anh không thích. Anh chỉ thích thuê nhà của người khác mà ở, nếu ngày nào nhận thấy nơi đó không thích hợp nữa thì anh sẽ tùy thời mà dọn đi nơi khác. Nếu mua nhà thì đâu có dễ gì dọn đi được.

Phòng riêng của Vũ Bội trần thiết khá xinh đẹp, trên tường có treo một số họa phẩm thuộc tân phái, tại phòng khách có đàn dương cầm, máy thu băng, máy vô tuyến truyền hình, quầy rượu và còn có một bàn ăn rất dài nữa.

Tôi nhìn trên bàn ăn, thấy cò nhiều thức ăn cùng hai chai rượu, nên ngạc nhiên hỏi:

- Bộ tối nay anh có mời khách đến đây à?

Vũ Bội cởi áo ngoài ra và quơ tay nói:

- Phải, tối nay anh có mời khách. Em cứ tự tiện ngồi đi.

Tôi kéo một chiếc ghế và ngồi xuống.

Bỗng, tôi nghe có tiếng âm nhạc phát ra. Tôi nhận rõ đó là vũ khúc "Thời chúng ta còn trẻ tuổi". Tôi quay đầu lại nhìn, thấy Vũ Bội đang quì gối dưới gạch và cho chiếc máy hát chạy. Tôi mỉm cười và toan đứng lên đi lại với chàng, nhưng Vũ Bội nhìn tôi lắc đầu, nên tôi đành ngồi yên trên ghế.

Lát sau, Vũ Bội đi lại trước mặt tôi, đưa hai bàn tay lên che lấy đôi mắt của chàng và lắc lắc cái đầu, đắc ý nói:

- Nhạc hay biết chừng nào!

Tôi cúi đầu và mỉm cười.

Sau đó, Vũ Bội đi vào phòng phía trong, bùng ra một chiếc bánh sinh nhật thật là to. Tôi ngẫm đêm và thấy trên chiếc bánh ấy có đến 28 cây nến tắt cả.

Tôi liền đứng lên, thay chàng mà đốt các cây nến ấy, rồi dùng Anh ngữ mà nói với chàng:

- Ngày sinh nhật đầy khoái lạc!

Vũ Bội nghiêng mình chào tôi rất sâu và cũng dùng Anh ngữ nói với tôi:

- Cảm ơn em.

Kế đó, Vũ Bội thổi tắt cả 28 cây nến rồi chúng tôi mới bắt đầu ăn cơm.

Tôi tỏ vẻ lấy làm tiếc nói:

- Em không biết hôm nay là sinh nhật của anh nếu biết thì em đã

mua quà đến tặng anh rồi.

- Em chớ khách sáo làm gì. Anh đã cố ý không cho em biết hôm nay là sinh nhật của anh chính là vì anh sợ em mang quà đến tặng anh đấy chứ.

Sau khi dùng cơm xong, Vũ Bội rót ra một ly "kê vĩ tửu", còn chàng thì uống "chiên tửu". Từ hồi nào đến giờ tôi chưa từng uống rượu, song vì không muốn làm cho chàng mất vui đi nên tôi sẵn sàng cầm ly kê vĩ tửu do chàng trao cho.

Tôi bung ly rượu ngồi tại ghé sa lông, vừa uống từng hớp nhỏ vừa xem vô tuyến truyền hình và nói với chàng:

- Món rau bữa nay nấu ngon quá, có phải tự anh nấu lấy không?

- Không, đó là thức ăn mà anh đã gọi nhà hàng mang tới đấy.

Anh thì làm gì biết nấu nướng chứ? Chỉ có thứ rượu mà em đang cầm trên tay là do anh chế lấy. Anh đã điều chế được nhiều thứ kê vĩ tửu ngon lắm.

Nói xong, Vũ Bội đứng dậy, đặt vào đĩa hát thuộc loại

"AGoGo", tiếng nhạc giật gân bắt đầu phát ra. Vũ Bội búng tay một tiếng "tróc" và cười nói với tôi:

- Hãy lại đây, chúng ta cùng khiêu vũ đi!

Tôi lắc đầu, đáp:

- Em không biết nhảy AGoGo đâu.

- Thì anh dạy em chớ Bộ pháp của nó rất là đơn giản, anh chỉ dạy sơ qua là em biết ngay mà.

Tôi đặt ly rượu xuống bàn, rồi tiến đến trước mặt chàng. Sau khi được Vũ Bội dạy cho mấy bộ pháp là tôi đã học được ngay. Thế là sau đó, Vũ Bội lắc lắc thân mình, chuyển động hai chân và hai tay, tức thì tôi cũng theo điệu nhạc mà nhảy với chàng...

Khi bản nhạc đã chấm dứt, Vũ Bội liền tiến tới, đưa hai tay ra ôm chầm lấy tôi vào lòng. Sự vui vẻ quá độ khiến tôi quên mất đi việc giữ gìn tư cách của người con gái. Tôi bị chàng ôm hết lần này lại đến lần khác.

- Hãy cạn ly đi! Vũ Bội bung ly lên đưa về phía tôi mời uống.

Tôi cũng đưa ly lên và nói:

- Cạn ly!

Vũ Bội khen:

- Tửu lượng của em khá lắm. Hãy uống thêm một ly nữa đi em!

Tôi không chút chối từ.

Nhưng chẳng bao lâu sau, tôi cảm thấy khắp người mình đều nóng ran và choáng váng cả đầu óc. Tôi liền ngã lưng vào ghế sa lông mà lim dim đôi mắt.

Vũ Bội đến bên tôi và cười nói:

- Em say rượu rồi!

Tôi cãi lại:

- Không, em chẳng hề say đâu!

Vũ Bội chẳng nói gì. Chàng bung ly rượu đặt trên bàn và quỳ gối dưới gạch, đưa tay vuốt mái tóc rối loạn đang phủ lòa xòa trên

má tôi. Bàn tay chàng lau nhẹ nhẹ những giọt mồ hôi đọng trên mặt tôi, thái độ của chàng lúc ấy thật là ôn hòa, trù mến. Trong cái giây phút đó, tôi có cảm giác như có một luồng hơi nóng đang chạy rần rật khắp trong cơ thể mình.

Chàng dùng Anh ngữ nói với tôi:

- Em yêu quý, em có thể cho anh hôn một cái không?

- Đương nhiên là được!

Tôi trả lời chàng và cúi đầu xuống một chút. Tôi thấy mắt đen lay láy của chàng với hai hàng mi dài và cong vút từ từ áp vào sát mặt tôi. Tôi nhắm mắt lại và chờ đợi cái hôn của chàng.

- Anh có bao nhiêu cô gái tất cả. Tôi đưa hai tay ra ôm lấy ngang hông chàng và hỏi câu ấy.

- Nhiều lắm!

Vũ Bội nói bên tai tôi.

- Nhưng anh chỉ yêu có một mình em thôi!

- Anh không yêu Tá Ty ư?

Chàng khe khẽ cúi đầu xuống, nhìn tôi một lúc lâu mà chẳng nói gì trong khi tôi cũng đắm đắm nhìn chàng.

- Chớ nên nhắc đến người con gái không biết nhục đó, em ạ!

Nói xong câu ấy Vũ Bội lại tiếp tục hôn tôi.

Bỗng chàng buông tôi ra, đứng dậy và buột miệng nói với tôi:

- Y Sa hãy mau rời khỏi chốn này đi.

- Anh... anh làm sao thế? Tôi ngạc nhiên nhìn chàng lom lom.

Vũ Bội đưa hai tay lên ôm lấy đầu và tỏ vẻ đau khổ nói:

- Hãy xa anh đi. Hãy mau rời xa anh đi. Chớ nên đến gần anh nữa, bởi anh là một con quỷ...

Tôi buông ra một tiếng cười, rồi đưa tay ôm lấy chàng kéo xuống. Chàng vẫn cố chấp nói:

- Anh không thể nào tiếp tục hôn em được nữa, vì nếu tiếp tục thì anh có thể làm chuyện bậy lắm!

Tôi cảm thấy khắp người mình đều nóng ran lên. Men rượu khiến nhiệt tình của tôi càng lúc càng bùng dậy rất mãnh liệt. Tôi ngồi trên ghế sa lông và đưa hai tay ra ôm cứng ngang hông Vũ Bội, khiến chàng ngã nhoài lên người tôi...

Thân mình chàng đè lên mình tôi và chàng vừa thở vừa nói:

- Y Sa, anh yêu em lắm!

Tôi nhắm nghiền đôi mắt lại trong khi hai tay tôi vẫn ôm lấy hông chàng càng lúc càng chặt hơn...

Sau đó, tôi cảm thấy như trời xoay, đất chuyển...

Rồi thì mọi thứ đều im lặng...

.....

Chợt tôi cảm thấy có phần lạnh, nên Vũ Bội đi vào trong phòng lấy ra một chiếc khăn tắm ném cho tôi. Tôi tiếp lấy chiếc khăn và đắp người mình lại.

QUYNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 9

Vũ Bội buông mình ngồi xuống ghế, lấy ra một điều thuốc lá, đốt lửa rồi hít một hơi dài và nhìn tôi bằng đôi mắt đắm đuối nói:

- Hiện tại anh lại cầu hôn em một lần nữa đó!

Tôi chẳng nói gì. Không biết tại sao trong cái giây phút ấy bỗng lòng tôi cảm thấy như có cái gì nao nao, bất an, khiến tôi đưa mắt nhìn chàng trong thần thờ.

Vũ Bội mỉm cười và nói tiếp:

- Anh nghĩ rằng anh cần phải kết hôn mới được, anh không thể cùng các cô gái khác đùa giỡn ái tình nữa. Y Sa, em có bằng lòng kết hôn với anh không? Em đã hỏi qua ý kiến của mẹ em chưa?

- Không cần hỏi, mẹ em cũng bằng lòng rồi. Tôi đáp.

- Vậy thì tốt lắm! Sau khi kết hôn xong, chúng ta sẽ ở tại nơi này. Chúng ta sẽ không cho bạn bè nào tới lui đây cả, để chúng ta yên tĩnh mà hưởng thụ tình yêu.

Tôi mỉm cười, lòng tôi thật say sưa. Tôi nhìn chàng và hỏi:

- Vũ Bội, mẹ của anh đang ở tại đâu?

Vũ Bội không trả lời ngay. Chàng cúi mặt xuống trầm ngâm một lúc mới ngẩng đầu lên, nói:

- Gia đình của anh thật là bất hạnh... Mẹ anh đã ly hôn cùng cha anh cách đây mười năm về trước. Mẹ anh là một người Anh, sau khi ly hôn cùng cha anh xong bà đã trở về Tô Cách Lan và vào sống luôn một tu viện... Gia đình của anh bất hạnh như thế đó, nên hồi còn ở tiểu học, anh đã phải vào ở trong ký túc xá. Do đó những cái gì là sự vui vẻ của gia đình anh đều chẳng được hưởng mùi vị của nó ra sao cả, và cũng vì vậy mà anh rất khao khát tổ chức một mái gia đình.

Tôi nhìn Vũ Bội với cái nhìn đầy thương xót.

Vũ Bội lại rót một ly rượu nữa và uống một hớp. Tôi nhìn đồng hồ, thấy đã khuya quá rồi, nên ngỏ ý với Vũ Bội là tôi cần phải ra về. Chàng đồng ý và đưa tôi về tới tận nhà...

Lại một ngày thứ bảy nữa.

Vũ Bội cùng tôi đi ra ngoại ô để ăn đồ biển. Sau khi ngồi vào bàn xong, Vũ Bội thay tôi mà cởi chiếc áo lên tôi đang mặc bên ngoài.

Ngay lúc ấy, người bồi với y phục trắng đang cầm tám thực đơn đi tới.

Vũ Bội cởi áo ngoài cho tôi xong thì kẻ mặt chàng vào hôn lên

mặt tôi một cách rất âu yếm.

Tôi vội đưa tay đẩy nhẹ chàng ra, và đưa mắt nhìn người bồi đang tiến đến gần. Bỗng tôi giật nảy mình. Thì ra, người bồi ấy không ai khác hơn là Trình Diệu Quang.

Trong cái giây phút ấy, tôi bất giác lặng người đi và cảm thấy lòng mình bấn loạn lạ thường. Đồng thời tôi cũng xấu hổ không ít, và tim tôi đã thuộc về Trình Diệu Quang, nhưng bởi không sao chịu đựng nổi sự cô đơn buồn tẻ mà tôi đã tới lui với Vũ Bội và cũng chàng tạo ra những sự quan hệ chẳng tầm thường chút nào. Giờ đây tôi liệu phải đối xử ra sao với người tôi yêu điên cuồng là Trình Diệu Quang?

Tôi có ngờ đâu trong cái giây phút tương ngộ tình cờ này, tôi lại làm tổn thương đến con tim của chàng lần nữa.

Tôi thầm nghĩ:

- Anh gặp lại em quá muộn rồi, Diệu Quang ạ! Nếu như hôm ấy em tìm gặp được anh tại tiệm bánh mì thì em chẳng đã thuộc về anh rồi hay sao?

Vũ Bội chợt nhận thấy tôi có điểm khác thường, nên chàng âu yếm hỏi tôi.

Tôi lắc đầu và đẩy tay chàng ra, vì tôi thừa biết rằng nếu tôi tỏ ra thân mật với Vũ Bội trước mặt Trình Diệu Quang thì chàng sẽ không sao khỏi đau khổ.

Vũ Bội hơi ngượng nên nói:

- Ô hay, em đang có tâm sự gì mà tự nhiên em lại có vẻ giận dữ như thế?

Tôi chẳng buồn trả lời chàng.

Tôi đưa mắt nhìn Trình Diệu Quang và thầm lo sợ Vũ Bội đã nhận ra được Trình Diệu Quang là người tình cũ của tôi. Bởi vậy tôi liếc mắt nhìn sắc mặt Vũ Bội trong khi tìm tôi đập thành thịch trong lòng, nhưng may quá Vũ Bội chẳng hề nhận ra được Trình Diệu Quang. Bảy giờ tôi mới yên tâm hẳn.

Vũ Bội nói với Trình Diệu Quang về những thức ăn chàng muốn, rồi thu hồi ánh mắt, chuyển sang tôi và hỏi:

- Em có tâm sự gì phải không?

Tôi cười gượng nói:

- Vũ Bội, anh chớ nên suy đoán như thế, em tuyệt đối chẳng hề có tâm sự gì đâu.

- Thế sắc mặt của em lại lộ vẻ không được vui? Anh có làm điều gì cho em phiền giận không?

Tôi nhún vai và cười nói:

- Vũ Bội, chắc anh cũng biết rằng đàn bà con gái trong thời sinh lý, sự bức dọc thường bộc lộ ra ngoài chứ?

Vũ Bội bật cười rất tự nhiên:

- à thảo nào.

Tôi cũng bật cười thành tiếng. Tôi cố ý cười luôn, vì tôi muốn tiếng cười của mình sẽ phá tan sự hoài nghi của Vũ Bội đi.

Nhưng chính vì tôi cười quá dễ dàng mà làm cho thái độ của tôi lúc bấy giờ không được tự nhiên cho lắm.

Vì muốn che giấu bớt phần nào cái tâm tình của mình lúc đó, nên tôi bèn giả vờ đi vào phòng toa lét để rửa tay, nhưng thật ra, tôi vào đó còn có một mục đích khác nữa: Tôi muốn nói một vài câu với Trình Diệu Quang.

Tôi muốn cho chàng biết là tôi đã nhận được bức thư của chàng rồi. Tôi muốn cho chàng biết là tôi cũng rất yêu chàng. Và tôi cũng muốn cho chàng biết: Tôi không phải là một cô gái phụ tình.

Nhưng, tôi đứng núp trong phòng rửa tay, lén nhìn ra khe cửa mà chẳng thấy Trình Diệu Quang đâu. Mãi đến năm phút sau, tôi mới thấy Trình Diệu Quang đang hai tay bưng thức ăn đi ngang qua đó. Tôi liền bước nhanh tới trước và cất tiếng gọi nho nhỏ:

- Anh Diệu Quang, hãy chờ tôi một chút!

Nhưng Trình Diệu Quang quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười, rồi lại tiếp tục bước đi về phía trước.

Tôi thất vọng vô cùng, nhưng không dám đuổi theo chặn chàng lại vì sợ Vũ Bội sẽ nhìn thấy. Tôi đành trở về chỗ ngồi với nỗi buồn vô hạn.

Nhưng lúc bấy giờ, Trình Diệu Quang vẫn chưa bỏ đi nơi khác. Chàng bỗng mỉm cười và hỏi:

- Ông Vũ Bội có phải đây là vợ của ông không?

Tôi chăm chú nhìn Trình Diệu Quang trong khi tim tôi đập rất mạnh trong lòng ngực.

Vũ Bội cũng nhìn Trình Diệu Quang dăm dăm và hỏi lại:

- Anh biết tôi à?

Trình Diệu Quang đáp:

- Ông há không phải là ca sĩ lừng danh Vũ Bội sao? Tôi đã từng đến dạ tổng hội nghe ông hát nhiều rồi. Có điều tôi không giống như những cô gái đã tỏ ra rất sùng bái ông.

Vũ Bội hãnh diện nói:

- Cô ấy là vị hôn thê của tôi.

Tôi biết ngay câu nói sau cùng của Trình Diệu Quang chính là để ám chỉ tôi, nên lòng tôi lúc bấy giờ đau đớn vô cùng. Tôi cúi đầu xuống ăn để khỏi phải nhìn chàng, và chờ cho đến khi chàng đã rời khỏi nơi ấy xong, tôi mới thở ra một tiếng nhẹ nhõm.

Sau khi đã ăn uống xong, tôi viện lý do trong người không được khoẻ để yêu cầu Vũ Bội đưa tôi trở về thị khu thì chàng đáp ứng ngay.

Qua hôm sau, tôi xin công ty nghỉ việc một hôm, rồi gọi một chiếc taxi đến tửu gia ở ngoại ô để tìm Trình Diệu Quang.

Nhưng khi tôi đến nơi hỏi thăm thì người bồi khác ở đó trả lời tôi rằng: Tiểu thơ, chiều hôm qua, Trình Diệu Quang đã xin nghỉ việc luôn rồi.

Tôi sững sốt nhìn người bồi và buột miệng thốt:

- Anh ấy lại nghỉ việc nữa à?

Người bồi cười nhạt nói:

- Anh ta là người kỳ lạ lắm. Rất có thể anh ta bệnh thần kinh cũng không chừng.

Tôi lắc đầu:

- Không, anh ấy chỉ không giống với người thường, thế thôi.

Anh ấy luôn luôn thích sự cô độc.

Tôi nhớ lại trước đây, Trình Diệu Quang đã viết một câu trong bức thư của chàng đã gửi cho tôi: "Từ ngày tôi hại một cô gái cho đến nay tôi đã trở thành một kẻ cô độc, đầy tự ty". Tôi muốn biết xem chàng đã hại cô gái nào và hại ra sao. Nhưng chàng đã nghỉ việc nơi đây rồi, tôi còn mong gì gặp lại chàng được nữa.

Tôi tò mò hỏi người bồi:

- Anh có biết anh ấy đi đâu không?

- Nào ai biết được!

Tôi thất vọng, từ giả người bồi, rời rời khỏi nơi ấy ngay.

Tôi hy vọng thời gian sẽ giúp tôi quên đi hình ảnh của Trình Diệu Quang trong lòng tôi lúc bấy giờ chỉ còn có mỗi hình bóng Vũ Bội mà thôi.

Mùa đông đã đến rất mau chóng.

Vào một buổi trưa, tôi vừa đánh máy xong hai bức thư tại văn phòng làm việc thì bỗng nhiên tôi cảm thấy chóng mặt và ói mửa, khiến trong người tôi khó chịu lạ thường. Vì vậy nên tôi

xin nghỉ làm để đi khám bác sĩ.

Sau khi khám cho tôi xong, vị bác sĩ ấy tươi cười nói với tôi:

- Thưa bà, cơ thể của bà rất khoẻ mạnh, không có bệnh hoạn gì cả, mà đó chẳng qua là vì bà sắp làm mẹ, nên...

Tôi mở to đôi mắt nhìn vị bác sĩ lom lom mà chẳng nói được lời nào.

Vị bác sĩ tươi cười nói tiếp:

- Khi mới bắt đầu làm mẹ, xin bà chớ có lo âu gì cả, mà nên vui vẻ lên là hơn.

Nhưng vị bác sĩ ấy đã hoàn toàn hiểu lầm tôi rồi. Trong cái giây phút ấy, tôi chẳng những làm sao vui nổi, mà còn cảm thấy lo sợ nữa là khác. Nhưng lo sợ gì? Tôi không sao nói ra được.

Thế là ngay sau đó, tôi mượn điện thoại tại phòng mạch bác sĩ mà gọi cho Vũ Bội ngay.

- Y Sa đó hả, em? Vũ Bội dịu dàng hỏi bên kia đầu giây.

Tôi đưa hai tay nắm chặt lấy ống điện thoại, miệng mở lớn và nói chẳng ra lời trong khi đôi giòng lệ đang trào ra khóe mắt.

- Vũ Bội! Anh Vũ Bội!...

Tôi ấp úng thốt.

- Có gì đó em?

Giọng nói của tôi phát run lên:

- Vũ Bội! Em muốn gặp anh! Em cần phải gặp anh! Ngay bây giờ...

- Nhưng hãy chờ anh rời khỏi trà vũ đã. Mà có chuyện gì vậy em?

- Nếu thế thì em đi thẳng đến tửu lầu gặp anh cũng được.

Vũ Bội suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tốt lắm! Anh chờ em ở đây.

Tôi buông ống điện thoại xuống đánh "rầm" một tiếng, ống điện thoại rơi luôn xuống bàn. Vị bác sĩ trở mắt nhìn tôi dăm dăm, tôi vội vàng quay đầu lại, cố gượng nở một nụ cười, nói:

- Xin lỗi!

Vị bác sĩ chép miệng và mỉm cười gượng để đáp lại tôi.

Sau đó, tôi đi thẳng đến tửu lầu. Nơi đây, các người bồi đều biết tôi là bạn gái của Vũ Bội, nên thấy tôi đến liền mời tôi ngồi, rồi bưng tới cho tôi một ly trà đá. Mới bốn giờ, thời gian hãy còn sớm lại không phải là ngày nghỉ, nên khách khứa không nhiều lắm.

Độ chừng mười phút sau thì Vũ Bội xuất hiện với chiếc áo màu trắng thật sang trọng và hỏi tôi:

- Có chuyện gì vậy em?

Tôi không trả lời mà hỏi lại:

- Có phải anh đã cầu hôn em không?

- Phải.

- Vậy thì em sẵn sàng nhận lời anh! Thế đến chừng nào chúng ta sẽ kết hôn với nhau?

Vũ Bội nhìn tôi trân trối và ngạc nhiên hỏi:

- Cái ý của em là...

Tôi đỏ mặt nói:

- Em muốn càng nhanh càng tốt, vì em vừa mới khám bác sĩ và ông ta mới cho em biết rằng em đã có con rồi.

Anh mắt của Vũ Bội vụt long lên và đôi tròng mở to ra.

Tôi nắm lấy chàng và hỏi dồn:

- Anh nghĩ sao về điều ấy?

Vũ Bội cúi đầu nhìn xuống và khẽ buông một tiếng thở dài.

Giữa lúc ấy chợt có tiếng nói của một người đàn bà ở gần đó vang đến:

- Ca thần của chúng ta thật có điểm phúc vô cùng. Cô gái ấy tên là gì thế nhỉ?

Tôi quay đầu lại nhìn về hướng ấy thì nhận ra người vừa nói câu đó là một cô gái trẻ 19 tuổi là cùng, đang đứng cạnh bàn tôi. Cô ta mặc một chiếc giupe màu xanh, có gắn những hạt châu sáng lấp lánh và một chiếc áo thun ngắn bó sát thân mình, để lộ bộ ngực một nửa, mặt mày thì trang điểm rất lòe loẹt và để mái tóc thật dài, trông có vẻ như ca kịch sĩ.

Vũ Bội liền giới thiệu tôi với cô ta, và cho biết cô ta là ca sĩ thời đại Tân Gia Minh. Cô ta ngồi xuống xong thì làm ra vẻ điệu bộ, nói năng huyên thuyên nghe điếc cả tai và người cô ta xúc nước hoa ngào ngạt đến nức nồng cả mũi.

Chính vì tôi tỏ ra không có cảm tình với cô ta chút nào, nên cô ta chỉ ngồi giây lát thì bỏ đi nơi khác.

Tôi cũng chẳng buồn quan tâm đến cô ta làm gì, mà chỉ hỏi Vũ Bội:

- Thế nào? Anh có quyết định cùng em kết hôn không?

- Đương nhiên rồi!

Chàng nhìn đồng hồ tay rồi nói tiếp:

- Anh cần phải lên đài hát ngay bây giờ. Vậy tối nay anh sẽ gọi điện thoại cho em để hẹn giờ gặp lại nhau.

Vì Vũ Bội đã tỏ ra bằng lòng cùng tôi kết hôn, nên tôi cảm thấy vui mừng vô hạn. Tôi không muốn đem câu chuyện hôn nhân ấy nói ra cho mẹ tôi biết, bởi tôi thừa biết rằng bà chẳng ưa gì hạng ca sĩ. Nếu tôi nói ra sớm, thế nào mẹ tôi cũng không tán thành cuộc hôn nhân giữa tôi và Vũ Bội, chỉ bằng tôi cứ chờ đến bao giờ xong xuôi sẽ nói ra cho bà biết cũng chẳng muộn.

Tối hôm ấy, quả nhiên Vũ Bội lái xe hơi đến rước tôi đi uống cà phê Ngồi trên xe, chàng chẳng hề nói một lời nào. Thấy vậy tôi cố nói mấy lời để phá tan sự tịch mịch đang vây chặt lấy chúng tôi, nhưng Vũ Bội chỉ ừ hử, gật đầu và mỉm cười cho lấy có, nên tôi cũng chẳng còn hứng thú gì để nói chuyện nữa.

Khi đến quán "Kha Nhĩ Đăng", chúng tôi tìm một chỗ ngồi ở nơi vắng vẻ và xa lánh tiếng ồn ào để dễ chuyện trò hơn. Nhưng, khi ngồi trong quán xong, Vũ Bội không ngót hút thuốc lá và cúi đầu

trầm ngâm như đang mang một tâm sự gì rất quan trọng.

Thấy thế, tôi bèn hỏi chàng:

- Vũ Bội, hình như anh đang có chuyện không vui?

Vũ Bội gỡ diều thuốc lá đang ngâm trên môi ra, rồi thở dài một tiếng, nói:

- Y Sa, sự tình đã như thế này thì anh cũng chẳng giấu em làm chi nữa...

Nghe Vũ Bội nói câu ấy, tôi không khỏi cảm thấy sê lòng và biến sắc, nghĩ thầm:

- Không lẽ Vũ Bội đã có vợ con rồi?

Tôi mở to đôi mắt nhìn chàng đăm đăm và nín thở chờ chàng nói tiếp. Tâm tình của tôi lúc bấy giờ hết sức khẩn trương, chẳng khác nào chiếc hỏa tiễn đang chờ lửa cháy để phóng đi.

Vũ Bội im lặng giây lát rồi mới nói:

- Hiện giờ anh đang trải qua môi nguy cơ về vấn đề kinh tế, em ạ!

- Anh nói thế nghĩa là sao?

Tôi nóng lòng hỏi tiếp.

Vũ Bội không trả lời. Chàng chỉ lấy trong túi ra một bức thư bằng Anh văn và đưa ra trước mặt tôi.

Tôi ngập ngừng một chút, rồi cuối cùng tiếp lấy bức thư, cúi đầu xuống xem. ánh mắt tôi chạm phải câu đầu tiên trên bức thư:

"Vũ Bội yêu quý... "

Thì ra, đó là bức thư của cha chàng đã gửi cho chàng. Nội dung bức thư ấy đại khái như sau:

Cha chàng đã cùng một người đàn bà ly hôn vừa kết hôn xong trong tháng rồi, người đàn bà ly hôn ấy có cả ba đứa con riêng, do đó gánh gia đình càng thêm nặng, nên ông hy vọng Vũ Bội sẽ tự lực cánh sinh, không còn nhờ vả vào đồng tiền của ông chu cấp nữa. Cũng trong bức thư ấy, ông còn cho biết rằng công việc kinh doanh của ông đã bị thất bại nặng nề nên đóng cửa tiệm rồi...

Vũ Bội chờ tôi đọc xong bức thư liền nói:

- Y Sa, nếu trông vào cái bề ngoài của anh thì anh có vẻ nhiều tiền lắm, nhưng thực ra thì trong túi anh chẳng có tiền. Như hiện nay, cha anh không còn đủ sức để giúp đỡ anh về mặt kinh tế nữa thì... anh không biết phải làm thế nào để kết hôn với em đây, nên anh hết sức buồn lo.

Tôi ngồi lặng yên, không biết phải nói sao bây giờ.

Vũ Bội nhìn tôi rồi nói tiếp:

- Nếu như em nhất định cùng anh kết hôn thì anh chỉ còn cách là bán xe hơi mà thôi. Nhưng... đó không phải là lối thoát lâu dài được. Do đó mà anh thấy nên tạm thời ngưng nói chuyện đến vấn đề hôn nhân là hơn!

Tôi mở to đôi mắt nhìn Vũ Bội lom lom:

- Vậy thì phải làm sao đây?

- Đó là điều không thể được rồi. Tuy nhiên, ngoại trừ việc bán xe ra, còn có một biện pháp khác.

- Anh cứ nói thử xem!

- Em hãy lấy của mẹ em một số tiền để chúng ta làm phí dụng trong cuộc kết hôn. Sau đó chờ anh kiếm tiền mà trả lại cho mẹ em.

Lời đề nghị của Vũ Bội thật là hoang đường. Đồng thời, nó còn làm cho tôi cảm thấy nhục không ít nữa vì tôi về làm vợ chàng mà còn phải bỏ tiền ra để làm hôn lễ thì tôi là hạng gái như thế nào? Vì thế mà tôi cảm thấy tức giận bùng bùng trong lòng.

Vũ Bội vội vàng tươi cười nói:

- Cái đề nghị ấy thật ra anh không hề có suy nghĩ trước, mà anh chỉ thuận mồm nói ra thế thôi, nên anh thiết tưởng em không nên giận anh làm gì.

Nụ cười đầy quyền rũ của chàng lúc ấy thật chẳng khác nào một gáo nước lạnh làm dập tắt cơn phẫn nộ trong lòng tôi ngay.

Tôi uống một hớp cà phê, suy nghĩ giây lát và nhận thấy cái đề nghị của chàng cũng đáng để tâm tới lắm. Vả lại, tôi đã có con rồi, nếu tôi không kết hôn thì tôi sẽ trở thành một người mẹ không chồng thì còn mặt mũi nào nữa.

Bởi thế mà tôi chỉ còn mỗi cách là đành thỏa hiệp với chàng:

- Theo anh thấy thì chúng ta cần phải có bao tiền để làm hôn lễ?

- Điều đó thì...

Vũ Bội ngáp ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Chúng ta đều là con nhà danh giá, cần phải giữ thể diện mới được, vả lại kết hôn là chuyện đại sự trong đời người. Do đó, anh thiết nghĩ, phải cần tới năm ngàn đồng mới đủ để chi dụng.

- Năm ngàn đồng! Tôi buột miệng kêu lên. Em đi làm việc suốt cả năm trời cũng không kiếm nổi số tiền ấy thì đào đâu cho ra năm ngàn đồng bây giờ?

Vũ Bội hạ thấp giọng nói:

- Nhưng ở nhà em có tiền mà.

- Ngoại trừ nữ trang ra, tất cả tiền bạc của mẹ em đều gửi hết ở ngân hàng rồi.

- Thế thì hãy đến ngân hàng mà lãnh tiền ra. Em cứ đánh liều ăn cắp chi phiếu của mẹ em mà chớ nói cho bà biết. Chờ đến khi thành hôn xong anh sẽ bán đồ đạc kiếm tiền, rồi sau đó sẽ lên gửi tiền vào trả cho bà, như vậy chỉ có trời mới biết nổi.

Tôi nghe nói mà lòng không khỏi xao động.

Vũ Bội cười và tiếp luôn:

- Y Sa, sau khi thành hôn xong, chúng ta sẽ tìm một căn phòng có đủ tiện nghi mà ở, đời sống của chúng ta há chẳng sung sướng và hạnh phúc sao? Tuy nhiên, em cần phải đưa tiền cho anh trả các phí dụng về hôn nhân, nếu không anh sẽ bị mất mặt đấy.

Tôi nhận thấy Vũ Bội nói rất hữu lý nên không ngần ngại đáp ứng điều chàng mong muốn ngay.

Khi từ trong quán "Kha Nhĩ Đẳng" ra, Vũ Bội mở cửa xe cho tôi lên. Nhìn chiếc xe hơi lộng lẫy ấy, tôi càng có lý do để tin chắc rằng Vũ Bội sẽ không bao giờ lường gạt tôi số tiền năm ngàn đồng ấy. Chàng có xe hơi, có chức nghiệp, có ngôi biệt thự nhỏ ở ngoại ô và còn có cả chiếc ca nô nữa thì chẳng lẽ chàng lại lường gạt năm ngàn đồng bạc của tôi sao?

Thế là mỗi buổi tối, tôi đều ở trong phòng, luyện tập ký chữ ký của mẹ tôi trên chi phiếu sao cho giống. Cuối cùng tôi ký rất giống chữ ký của bà, rồi tôi đi một mình đến ngân hàng để lãnh tiền ra.

Tôi đã thành công trong việc lấy số tiền năm ngàn đồng trong ngân khoản của mẹ tôi gửi tại nơi này một cách thật êm thấm. Sau đó, tôi liền gọi taxi đi tìm Vũ Bội để trao số tiền ấy cho chàng.

Vũ Bội tươi cười nói với tôi:

- Y Sa, hiện tại đã có tiền rồi thì mọi chuyện đều sẽ giải quyết được hết cả. Em đã chuẩn bị mời bạn bè đến uống rượu chưa? Em hãy viết thiệp mời đi, anh sẽ đi phân phát sớm cho họ.

Tôi đồng ý và đưa ngay tên của một số bạn bè cho Vũ Bội. Mặc dù tôi nhớ đến Tá Ty, nhưng tôi cố ý không mời cô ta đến chung vui làm gì. Sau đó, tôi mới bàn với Vũ Bội về vấn đề tuần trăng mật.

Tôi nói:

- Chúng ta sẽ đi áo Môn để hưởng tuần trăng mật, anh nhé?

Nhưng Vũ Bội phản đối ngay:

- Đừng, em ạ! Đi hưởng tuần trăng mật ở áo Môn không vui đâu.

Sau khi anh bán một số đồ đạc xong, chúng ta sẽ đi Nhật Bản vào dịp lễ Giáng sinh và cùng lên núi Phú Sĩ xem tuyết đổ, há chẳng hay hơn sao?

Tôi cảm thấy vui sướng vô cùng. Tôi nhào đại vào lòng chàng và ngược mặt lên nhìn chàng. Chàng cúi xuống, ôm hôn tôi thật say đắm...

QUYNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 10

Ngày thành hôn đã gần đến. Chỉ còn hai hôm nữa là chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ. Thế nhưng, một chuyện chẳng lành bỗng xảy ra. Sáng sớm hôm ấy, tôi vừa ăn điểm tâm xong và sửa soạn đến sở làm việc thì đưa bé bán báo đem giao tờ báo đến tận nhà tôi.

Tiện tay, tôi mở tờ báo ra xem, bỗng tôi thấy tờ "Tin Tức Hương Cảng" có đăng tin "Ca sĩ hữu danh Vũ Bội đêm hôm qua đã bị hai tên nọ đánh trọng thương."

Khi mắt tôi vừa dừng lại cái tựa bài báo ấy thì tôi không khỏi giật nảy mình và vội vàng đọc tiếp nội dung bài báo ngay. Thì ra, Vũ Bội đã bị người ta đánh đến hôn mê bất tỉnh, nằm bên lề đường, sau đó được cảnh sát tuần tiểu phát giác và chở chàng vào bệnh viện Y Lợi Sa Bạch để cứu chữa.

Đọc đến đó, trong đầu óc tôi chỉ còn có mỗi một ý định: Phải lập tức đi ngay đến bệnh viện Y Lợi Sa Bạch để thăm chàng.

Khi tôi đến nơi, tìm được phòng của Vũ Bội và được người y tá

đưa vào, thì Vũ Bội tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên. Chàng lấy làm lạ hỏi:

- Y Sa, do đâu em lại biết được anh đang nằm trong bệnh viện mà vào đây?

- Em vừa đọc báo mới hay được tin này. Tôi đáp.

Vũ Bội lật đặt chống tay ngồi dậy và lo lắng hỏi:

- Thế báo chí đã nói gì về anh?

Tôi bèn đưa tờ báo cho chàng xem. Trong khi chàng đọc ngẫu nhiên bản tin có liên quan đến chàng, tôi ngồi trên mé giường và yên lặng nhìn chàng.

Sau khi đọc được một lúc, chàng hỏi tôi:

- Em còn có tờ báo nào khác nữa không?

- Ở nhà em chỉ mua có mỗi một tờ báo đó thôi.

Tôi lo lắng hỏi chàng:

- Thương thế của anh hiện ra làm sao?

Vũ Bội gượng cười đáp:

- Xong rồi, chẳng có gì đâu! Đến chiều nay là anh đã có thể xuất viện được rồi.

- Nhưng kẻ nào đã đánh anh vậy?

- Anh cũng không nhận ra được bọn chúng.

- Vậy thì... tại sao họ lại muốn đánh anh chứ?

- Rất có thể là họ đã nhận lầm người cũng không chừng. Nhưng anh tin rằng thế nào rồi cảnh sát cũng sẽ sớm tìm ra được hung

thủ.

Tôi khổ tâm nói:

- Vũ Bội, chỉ còn có hai hôm nữa là hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành, thế mà anh lại bị người ta đã thương như thế này thì...

Vũ Bội nói ngay:

- Em hãy trở về sở làm đi. Mọi chuyện hãy để anh an bài, em chớ có thương tâm mà chi.

Tôi buồn bã cúi đầu.

- Em hãy về sở làm đi. Vũ Bội lại dùng giọng ra lệnh mà bảo tôi lần nữa.

Nước mắt tuôn trào ra đôi khóe, tôi quay đầu lại nhìn Vũ Bội.

Chàng thản nhiên mỉm một nụ cười với tôi.

Người y tá đi vào phòng và thay thế Vũ Bội mời tôi ra để săn sóc cho chàng, nên tôi đành phải rời khỏi nơi ấy. Tôi cảm thấy lòng mình nặng trĩu mỗi lo âu tưởng chừng có treo đá.

Khi đi ngang qua một sạp báo, thấy có báo buổi trưa đã xuất bản, tôi bèn ghé vào mua ngay một tờ "Cảng Văn Bản". Tôi thấy có một bài báo nói đến Vũ Bội nên đọc ngay Bài báo cho biết: Ca sĩ đã bị đánh vì dính líu với một người đàn bà, mà người đàn bà đó chính là vợ của một tay buôn lậu người Thái tên là Mỗ Đại Hanh...

Đọc xong bài báo ấy, tôi cảm thấy tim mình đập rối loạn trong lồng ngực. Tôi không biết người đàn bà trong bài văn ấy là ai.

Nhưng, theo như nội dung bài báo ấy, tôi được biết vấn đề tình yêu của Vũ Bội không được chuyên nhất rồi.

Tôi không còn hoài nghi gì về tính cách xác thực của tờ báo ấy nữa. Tuy nhiên, để tìm giải đáp cho vấn đề, tôi bèn gọi điện thoại đến báo quán để nói chuyện với tác giả bài báo ấy.

Nhưng bên kia đầu giây, người ta trả lời: Xin cô hãy gọi lại sáng mai, vì hiện chúng tôi đã tan sở rồi.

Tôi không biết làm sao hơn là đành trở về sở làm, cắt bài báo ấy, cắt vào trong sách tay với ý định sẽ đem cho Vũ Bội xem.

Đến khi tan sở, tôi khóa tủ và sửa soạn ra về thì bỗng Tá Ty mỉm cười với tôi và đi thẳng đến bên tôi.

Đã từ lâu, tôi và Tá Ty không hề nói chuyện với nhau, nên khi thấy vậy tôi đâm ra hoài nghi, không hiểu có phải Tá Ty đang cười với mình chẳng, do đó tôi nghiêm hằm nét mặt khi nhìn lại cô ta.

Tá Ty bèn cất tiếng gọi to:

- Y Sa! Hãy chờ mình một chút, mình có chuyện muốn nói với Y Sa!

Tôi vẫn nghiêm nghị nhìn cô ta.

Tá Ty đến nắm lấy tay tôi và nói:

- Y Sa, vào cuối tháng này mình sẽ kết hôn. Vì vậy mình hy vọng Y Sa sẽ đến dự lễ cưới của mình cho vui.

Nghe Tá Ty nói câu ấy, tôi không khỏi đứng lạng người đi. Mãi

một lát sau, tôi mới nói được:

- Tá Ty kết hôn với ai thế?

Tá Ty đưa mắt nhìn tôi và có vẻ kiêu ngạo nói:

- à, điều đó... mình không thể nói cho Y Sa biết được!

- Tại sao vậy?

Tá Ty không trả lời, mà lại hỏi:

- Y Sa có bằng lòng đến dự lễ cưới của mình không?

Tôi nghĩ rằng giữa con người với nhau cần phải có tình hữu nghị chứ không nên duy trì sự cừu hận. Huống hồ chỉ trước đây tôi và Tá Ty đã từng là bạn với nhau, nhưng chỉ vì tranh đoạt Vũ Bội mà tôi và Tá Ty mới giận hờn nhau. Giờ đây tôi đã chiếm được Vũ Bội rồi, trong khi Tá Ty muốn kết lại tình bạn thì tại sao tôi lại từ chối lời mời của cô ta. Nghĩ vậy nên tôi không ngần ngại nói:

- Tá Ty, tôi sẵn sàng nhận lời mời của bạn!

Tá Ty nắm chặt lấy tay tôi và cao hứng nói:

- Cảm ơn Y Sa lắm.

Thái độ đầy nhiệt tình của Tá Ty khiến tôi hết sức cảm động. Tôi không khỏi hối tiếc về việc mình đã dùng những lời lẽ quá độc ác mà mắng nhiếc Tá Ty trước đây, nên tôi hạ thấp giọng nói với cô ta:

- Tá Ty, tôi thành thật xin Tá Ty hãy thứ lỗi cho tôi...

Nhưng Tá Ty vội vàng ngắt lời tôi ngay:

- Y Sa chớ có nhắc lại chuyện đã qua nữa! Chớ nên gọi lại chuyện cũ mà làm chi...

Tôi hồi hận cúi đầu nhìn xuống. Tá Ty nói tiếp:

- Thôi, Y Sa hãy về đi! Tối nay mình còn phải cùng đi với ông quản lý dự tiệc nữa.

Thế là tôi rời khỏi sở làm để ra về.

Nhưng vừa đi tôi vừa băn khoăn tự hỏi:

- Tại sao Tá Ty lại không chịu nói tên vị hôn phu của cô ta cho mình biết? Phải chăng vì mình cũng quen với anh chàng ấy?

Không lẽ sự kết hôn giữa Tá Ty và Vũ Bội đã bất thành?

Nghĩ đến điều ấy, tôi bất giác đâm ra sợ hãi và cảm thấy run rẩy cả đôi tay.

Khi tôi về đến nhà thì chuông điện thoại bỗng reo vang. Tôi giở ống điện thoại lên nghe, thì ra đó là một cô bạn học cũ của tôi gọi đến. Tôi và cô bạn ấy đã từ lâu không có gặp nhau.

Tôi hỏi:

- Bạn đã nhận được thiệp mời của tôi chưa?

- Thiệp mời gì? Cô bạn trả lời. Tôi chẳng có nhận được thiệp mời nào của bạn cả.

Tôi nhớ rõ là mình đã biển hản hỏi tên của cô bạn ấy và đã trao cho Vũ Bội, vậy thì tại sao chàng lại chẳng hề gửi thiệp mời cho cô ta. Do đó mà tôi chỉ nói chuyện với cô bạn ấy mấy câu rồi vội vàng gác điện thoại xuống ngay. Sau đó, tôi lại gọi điện thoại cho

các bạn khác của tôi để hỏi thăm xem họ đã nhận được thiệp mời của tôi chưa.

Nhưng ai nấy cũng đều trả lời giống nhau:

- Thiệp mời gì? Tôi chẳng có nhận được thiệp mời gì cả!

Như vậy là có chuyện lời thôi thật rồi. Tôi liền gọi điện thoại đến hỏi Vũ Bội.

Nhưng khi điện thoại gọi được rồi, người ở đầu dây lại trả lời tôi:

- Ông Vũ Bội không có đi làm. Ông ấy đã xin nghỉ việc một tuần lễ.

- Các ông có biết tìm anh ấy ở đâu không?

- Dạ không!

- Thế anh ấy ở tại đâu?

- Cũng không biết nữa.

- Tôi có chuyện gấp cần gặp anh ấy. Tôi hỏi nhanh.

Nhưng "cạch" một tiếng, ống điện thoại ở bên kia đầu giây đã gác xuống.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng, nên cúi gằm mặt xuống và bật khóc nho nhỏ.

Đêm hôm ấy, tôi khóc rất nhiều và mất ngủ suốt cả đêm. Qua sáng hôm sau, tôi dậy thì thấy đầu mình nhức như búa bổ và tinh thần bất định.

Nếu thể xác đau đớn thì còn thể dùng thuốc để trị liệu và chỉ cần uống thuốc đầu thống là cơn nhức đầu sẽ giảm ngay. Nhưng tinh

thần đã đau đớn thì chẳng còn có thứ thuốc nào trị được cả.

Trong lúc này đây, tinh thần tôi đang thống khổ còn hơn cả sự thống khổ của thể xác.

Tôi lo sợ đủ thứ. Lo sợ Vũ Bội sẽ lường gạt mất năm ngàn đồng của tôi.

Lo sợ ngân hàng sẽ phát giác ra việc tôi đã giả mạo chữ ký của mẹ tôi để lãnh tiền.

Lo sợ Vũ Bội sẽ kết hôn cùng Tá Ty.

Và lo sợ cả đứa con trong bụng tôi sẽ chóng ra chào đời...

Tôi mở tủ, lấy ra một chiếc Giupe mặc vào, đoạn ngồi trước kính mà hóa trang một cách vội vàng, rồi cầm chiếc sắc tay bỏ đi ra ngoài.

Nếu mẹ tôi nhìn thấy tôi lúc bấy giờ, thế nào bà cũng ngạc nhiên không ít, nhưng rất may là đêm hôm qua mẹ tôi đã đi đánh mặt chược tại nhà bà Triệu nên bà hãy còn ngủ trong phòng.

Tôi quyết đi tìm Vũ Bội cho bằng được. Tôi gọi taxi đi đến Cửu Long tìm loanh quay một lúc, cuối cùng tôi mới kiếm ra ngôi nhà lầu mà Vũ Bội đã dẫn tôi đến đó trước đây.

Khi đã vào trong thang máy, tôi đưa tay nhấn chiếc nút mang con số 7, vì tôi nhớ không sai Vũ Bội đã ở tại tầng lầu thứ bảy.

Từ trong thang máy bước ra, tôi đưa tay nhấn chuông điện. Mãi đến gần năm phút sau mới có người đi ra mở cửa. Một cô gái trẻ tuổi chừng như là người làm công vừa rảy nước trên tay vờ hỏi

tôi:

- Cô muốn tìm ai?

- Tôi muốn tìm ông Vũ Bội.

Cô tớ gái nhìn tôi một lúc rồi hạ giọng nói nhỏ:

- Mời cô vào!

Tôi vào bên trong, ngồi tại chiếc ghế ở phòng khách. người tớ gái bung ra một ly nước cảm. Tôi đứng dậy tiếp lấy, rồi cô ta bỏ vào bên trong. Tôi thắc mắc tự hỏi:

- Vũ Bội đã mướn người tớ gái ấy từ bao giờ nhỉ?

Giữa lúc ấy, bỗng có một loạt tiếng động ken két kêu lên làm buốt cả tại tôi. Tôi ngạc nhiên, ngược nhìn về hướng ấy, chợt trông thấy có một người đàn bà trạc 40 tuổi đang ngồi trên một chiếc xe lăn và dùng đôi tay của bà mà lăn chiếc xe đi lần ra phòng khách. Tiếng động vừa rồi chính là tiếng chiếc bánh xe lăn chạm trên mặt gạch mà phát ra.

Tôi chăm chú nhìn kỹ hơn người đàn bà đang ngồi trên chiếc xe lăn tay ấy. Gương mặt bà ta có vẻ khô khan, gầy ốm và đầy vẻ bệnh hoạn. Bà ta vừa lăn chiếc xe tiến đến gần tôi vừa đưa đôi mắt nhìn tôi đầy vẻ thù hận.

Tôi có phần sợ hãi, nên vội vàng cúi đầu chào bà ta với một nụ cười gượng gạo nở trên môi.

Bà ta vẫn tiếp tục lăn chiếc xe đến gần tôi và ánh mắt đầy thù hận của bà vẫn không ngớt nhìn tôi, khiến tôi càng thêm khiếp sợ

và cất giọng run run thốt:

- Thưa bà, ông Vũ Bội có ở nhà chẳng?

Người đàn bà ấy vẫn chăm chú nhìn tôi lom lom.

Tôi hoang mang tự hỏi:

- Không lẽ ta đã lầm địa chỉ? Lần trước ta đến đây chẳng hề thấy người đàn bà này mà!

Tôi từ từ ngược mặt lên và đảo mắt nhìn quanh cảnh trần thiết trong phòng thì thấy mọi vật vẫn y nguyên như tôi đã thấy trong lần trước đây. Nhất là lúc nhìn đến bức họa "Cô gái khảo thân dưới ánh nắng" của họa sĩ Renoir đang treo trên tường. Tôi càng tin chắc là mình chẳng hề lầm địa chỉ chút nào.

- Vậy thì không lẽ Vũ Bội đã sang căn phòng này cho người đàn bà ấy rồi?

Khi nghĩ đến điều này, tôi vội vàng đứng dậy, định nói với người đàn bà ấy: "Xin lỗi bà tôi đã lầm địa chỉ".

Nhưng người đàn bà ấy đã lên tiếng hỏi ngay:

- Cô muốn tìm Vũ Bội phải không?

Tôi cười đáp:

- Thưa phải. Tôi muốn tìm ca sĩ Vũ Bội!

Bà ta lạnh lùng hỏi tiếp:

- Nhưng cô tìm Vũ Bội có chuyện chi?

Tôi không trả lời mà hỏi lại:

- Anh ấy có ở nhà không, thưa bà?

- Vũ Bội... người đàn bà ấy định nói, nhưng ngừng lại ngay, lát sau mới hỏi tiếp - Cô tìm Vũ Bội có chuyện gì? Xin cô cứ nói với tôi cũng được.

Tôi cố lấy giọng điềm tĩnh hỏi lại bà ta:

- Thưa, bà có phải là mẹ của anh ấy chẳng?

Bà ta lắc đầu:

- Không! Tôi à?... Tôi là... Vợ của Vũ Bội đây!

Nghe đến câu ấy, tôi đâm ra giật nảy mình và đứng lặng người đi một lúc rất lâu trong khi sắc mặt biến hẳn đi, người đàn bà ấy nói tiếp:

- Tiểu thư, chẳng hay cô là gì của Vũ Bội?

Tôi buột lòng phải nói dối:

- Chúng tôi là bạn đồng sự tại địa tổng hội.

Gương mặt người đàn bà ấy mới lộ nét vui cười:

- à, thì ra cô là bạn đồng sự của Vũ Bội ư? Hiện Vũ Bội không có ở nhà, vậy cô có điều gì muốn nhờ tôi chuyển lời cho Vũ Bội không?

Tôi cố trấn tĩnh thốt:

- Tôi nghe nói anh ấy đã bị người ta đánh trọng thương, nên tôi đến đây để thăm anh ấy. Chẳng hiểu thương thế của anh ấy có nặng chẳng?

- Không có sao. Xin cảm ơn cô đã quan tâm đến anh ấy như vậy!... Anh ấy vừa đi khỏi cách đây không lâu, nghe nói anh ấy

đi Hương Cảng để nhờ một ông thầy chuyên chữa về trật đả xem giùm.

- Đến chừng nào thì anh ấy về, thưa bà?

- Có lẽ đến tối anh ấy mới về.

Tôi cố nén cơn đau khổ trong lòng và gượng cười nói:

- Thưa bà, tôi thấy báo chí nói chồng bà đã bị người ta đánh là vì ông ấy có quan hệ với một nữ nhân...

- Phải! Bà ta lộ vẻ bức tức nói. Tôi thật không ngờ nhà tôi lại làm một việc bậy như thế.

- Chắc bà cũng đã thừa biết nữ nhân ấy là ai rồi?

- Phải, đó là Trại Kim Liên.

- Trại Kim Liên? Có phải đó là Trại Kim Liên mà trước đây thường xuất hiện trên vô tuyến truyền hình?

- Đúng thế!

- Vậy sao bà không tìm cách ngăn cản chuyện đó?

- Tôi đã đi Nhật Bản từ nửa năm nay, mãi đến gần đây tôi mới về tới.

Tôi há hốc mồm nhìn bà vợ của Vũ Bội dăm dăm. Bà ta nghiêng răng, tỏ vẻ giận dữ nói:

- Vũ Bội là hạng người không có lương tâm. Tôi đã nuôi anh ấy từ nhiều năm qua, thế mà anh ấy lại nỡ nhẫn tâm làm nhiều điều không phải đối với tôi.

Nghe vợ Vũ Bội nói như thế, tôi chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Lòng tôi bùng bùng tức giận đến cực điểm, biết được là mình đã trót yêu một tên sở khanh, đều giả rồi. Tôi ngồi trên ghế sa-lông mà phần uất đến run cả đôi tay...

Bà vợ Vũ Bội nhìn tôi và hỏi:

- Cô có điều chi khó hiểu chẳng?

Tôi bối rối lắc đầu và gượng cười đáp:

- Dạ, không... Không có gì cả...

Tuy nói như thế nhưng nước mắt tôi đã muốn tuôn trào ra đôi khóe. Tôi nhận thấy mình chớ nên ngồi lại lâu hơn nữa, nếu không, tôi sẽ òa ra khóc trước mặt vợ Vũ Bội mất. Vì vậy mà tôi vội vàng đứng lên và nói:

- Xin lỗi bà, tôi xin phép bà tôi về.

- Vâng, xin cảm ơn cô đã đến thăm Vũ Bội... à, xin cô cho biết tên cô để khi Vũ Bội về tới, tôi sẽ nói lại cho anh ấy biết.

Tôi nói dối:

- Tôi... tôi tên là ái Liên!

Vợ Vũ Bội lặn chiếc xe tới trước và nói:

- Hy vọng khi nào rảnh, cô sẽ đến đây chơi thường hơn. Chào cô, cô ái Liên.

Tôi hấp tấp quay gót đi ra khỏi cửa. Khi đã vào đến bên trong thang máy, tôi không sao nén cơn đau khổ được nữa, nên gục đầu vào vách thang máy khóc nức nở.

Thật vậy, tôi như người đã mất hết lý trí. Tôi bước đi như điên

như cuồng ở ngoài đường.

Phải, tôi đã quá sức đau khổ và chỉ muốn chết mà thôi.

Chỉ có chết, tôi mới có thể quên được nỗi thống khổ, quên được sự lường gạt của Vũ Bội.

Thế là tôi gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến eo biển thuộc một vùng tịch mịch nhất ở ngoại ô. Tôi xuống xe, đi vòng theo lùm cây rậm rạp, rồi dò theo con đường nhỏ đầy đá lờm chờm mà đi lần ra bờ biển.

Gió lạnh thổi tạt vào mặt rét căm căm khiến tôi càng thêm đau khổ hơn nữa. Từng cơn gió rít ào ào tựa hồ tiếng hú của loài ma quỷ và những lượn sóng to đập ghènh đá, phát ra những tiếng thật hãi hùng.

Tôi đứng trên bờ đá, nhìn mặt bể mênh mông và có cảm tưởng như mình đang đến tận cùng của kiếp nhân sinh...

Cơn gió đã yếu dần. Sóng biển cũng bớt đi. Mây trên trời cũng từ từ di chuyển. ánh trăng sáng tỏ lạnh lùng chiếu xuống đầu tôi.

Trong cái tình cảnh của giây phút ấy, tôi không khỏi nhớ lại thuở còn thơ ấu, tôi đã từng đi bắt ốc, bắt cá trên bờ biển vào những đêm trăng sáng như thế này.

Sự hồi tưởng lại thời quá khứ êm đềm đã trôi qua khiến tôi chẳng còn muốn chết nữa. Tôi nhớ đến những đứa bạn của thời thơ ấu, những đứa bạn đồng học ngày xưa. Đứa nào cũng đều hiền lành, thân thiết nhưng tôi đã dần dần tự rời xa chúng nó. Tôi đối với

chúng nó có phải chẳng? Tôi đối với cha, với mẹ mình có phải chẳng? Và tôi đối với cả mình nữa có phải chẳng?

Thế nhưng, khi nghĩ đến sự lương gạt của Vũ Bội, tôi chẳng còn lý do gì để tiếp tục sống nữa.

Tôi uể oải đứng lên, nhắm nghiền đôi mắt lại, nhắm thật chặt và tự thúc giục mình: Hãy nhảy xuống dưới kia đi!

Lòng tôi lúc đó đã chết mất rồi, nên tôi cố thu hết can đảm, ngã mình về phía trước, hai bàn tay nắm chặt lại...

Nhưng khi thân mình tôi vừa nghiêng về phía trước thì đột nhiên, tôi có cảm giác bị một bàn tay rắn chắc nắm chặt lại, tiếp đó tôi nghe có tiếng nói phát ra từ sau lưng:

- Ngốc tử sao lại nhảy xuống biển tự sát chứ?

Tiếng nói to cất lên, khiến tôi vụt thoát ra khỏi cơn mê man của thần trí. Tôi quay đầu nhìn lại thì nhận ra chính là người tài xế taxi vừa rồi. Ông ta lạnh lùng nhìn tôi với ánh mắt đầy trách móc. Tôi vừa vùng vẫy vừa la hét:

- Hãy buông tôi ra! Chớ có cứu tôi làm gì! Chớ có cứu tôi làm gì!.. Tôi muốn chết tôi chỉ muốn chết mà thôi...

Tôi vùng vẫy và ngã mình về phía mặt biển. Nhưng "bốp" một tiếng, người tài xế taxi giáng cho một tát tay và nghiêm nghị thốt:

- Tại sao cô lại làm chuyện ngu ngốc như thế chứ?

Tôi vụt òa khóc nức nở và khóc thật tọ người tài xế taxi chẳng

cần tìm hiểu thêm, ông ta nắm chặt lấy tôi và lôi tôi trở lại con đường vừa rồi. Khi đã đến công lộ, ông ta đẩy tôi lên xe ở phía sau, rồi vì sợ tôi chạy đi, ông ta không quên khóa cửa xe lại cẩn thận, đoạn mở máy cho xe chạy đi về hướng thị khu.

Khi đến trước một tiệm ăn đêm, ông ta dừng lại, mở cửa xe, đưa tay dìu tôi xuống và nói:

- Đi, tôi mời cô ăn chút gì đi!

Tôi lặng lẽ theo ông ta vào trong quán. Ông ta hỏi tôi ăn gì, tôi cảm thấy bụng mình đang đói thật, nên không ngần ngại đáp:

- Một đĩa cơm gà.

Chỉ không quá ba phút đồng hồ sau là tôi đã ăn hết sạch bát đầu.

Tôi ăn thêm hai bát nữa. Bấy giờ người tài xế taxi mới cười nói:

- Cô ăn đã no chưa?

Tôi gật đầu và ngược lên nhìn ông ta kỹ hơn. Ông trạc 50 tuổi, thân hình khỏe mạnh, nước da đen đúa, trên má có nhiều nếp nhăn. Trông ông có vẻ như một người cần lao, rất thành thực, và bề ngoài của ông lại có phần không giống như người ở thị khu chút nào.

Thấy tôi nhìn ông, ông mỉm cười, rồi rút trong túi ra một chiếc khăn tay đã cũ mà lau những giọt nước mắt còn đọng trên má tôi.

Bàn tay của ông rất thô kệch, da ông chẳng khác nào giấy nhám chạm vào mặt làm tôi cảm thấy ran rát nhưng tôi không dám để lộ chút cử chỉ nào, sợ làm buồn lòng ông.

Sau khi chặm khô những giọt nước mắt của tôi xong, ông ta mỉm cười hỏi:

- Cô tên là gì?

- Y Sạ Tôi đáp.

- Cô có tâm sự gì đau khổ đến nỗi định lao đầu xuống biển như vậy?

Tôi buồn rầu cúi đầu đáp:

- Tôi đã bị một người đàn ông lừa gạt.

ông ta cất tiếng cười ha hả:

- Thì ra cô đã thất tình mà tự tử, thật là một sự dại dột vô cùng.

Các cô gái đều dại dột như thế hết. Nếu như đêm nay tôi không cứu được cô thì cô đã theo vết xe của con gái tôi rồi?

Tôi mở to đôi mắt nhìn ông đăm đăm và hỏi:

- Thưa bác, thế ra con gái của bác cũng...

ông gật đầu nói:

- Phải, con a đầu ngốc tử ấy đã yêu một thằng không có lương tâm. Về sau, thằng ấy đã kết hôn cùng em họ nhiều tiền của nó, nên nó tuyệt vọng lao đầu xuống biển tự sát vào năm nó mới 18 tuổi.

Tôi đưa đôi mắt đầy thương xót nhìn người tài xế taxi Ông nói tiếp:

- Thật ra, nó không nên chết như thế. Trên đời này có thiếu gì con trai, thì hà tất phải chết vì một thằng bất lương đó? Chết như

thế thì có ích gì đâu?

Tôi nghe ông nói câu ấy mà bất giác tỉnh ngộ.

ông lại nói tiếp:

- Trong đời sống con người, có biết bao nhiêu là chuyện bất như ý xảy ra. Nếu cứ mỗi lần gặp chuyện bất như ý lại tự sát, thì trong đời sống con người, có biết bao nhiêu lần phải tự sát chứ? Bởi vậy, khi gặp phải điều gì khổ sở, cô cần phải can đảm mà chịu đựng để sinh tồn, chớ có đi vào con đường ngu xuẩn như thế.

Tôi cảm động vô cùng và rung rung nước mắt nói:

- Thưa bác, cháu xin chân thành cảm tạ cái ơn cứu mạng của bác.

Người tài xế taxi mỉm cười có vẻ rất hiền lành:

- Xem qua cách ăn mặc đẹp đẽ của cô, tôi tin chắc rằng gia cảnh của cô hẳn là khá lắm. hơn nữa, cô hãy còn trẻ tuổi và xinh đẹp như thế kia làm gì cô lại chẳng tìm ra một người bạn trai khác tử tế hơn. Vậy cô hãy cố quên đi tên bắt lương ấy mà kết giao với người khác có thực tâm yêu cô là tốt nhất.

- Cám ơn lời khuyên của bác. Cháu thật không ngờ bác lại ẩn mình sau lưng cháu như vậy. Bác đã giữ cháu lại vừa rồi, thật chẳng khác nào bác đã cứu sinh mạng cháu ra khỏi bàn tay của tử thần.

ông ta cười nói:

- Khi cô gọi xe tôi dừng lại và leo lên xong, tôi nhận thấy gương

mặt của cô có vẻ khác thường rồi. Sau đó tôi hỏi cô muốn đi đâu, cô ngập ngừng, suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời là đi ra ngoài ô, rồi khi xe đang chạy đến khu vực rồi, đột nhiên cô bảo hãy dừng lại. Tôi thấy rõ cô đi không có mục đích gì cả, và lại nơi ấy cũng chẳng có nhà cửa gì hết, vậy thì cô đến đây làm gì? Do đó tôi chợt nhớ tới đứa con gái của tôi và việc làm bí ẩn của nó trước kia, nên tôi lập tức xuống xe và âm thầm theo dõi sau lưng cô Quả nhiên, tôi đã đoán không lầm. Ngoài ra, còn một điểm khả nghi khác nữa, đó là cô đã quên cả trả tiền xe cho tôi.

Nghe ông ta nói đến đây, tôi liền mở sớ tay ra, lấy tiền để trả cho ông, nhưng tôi mò mãi chỉ tìm thấy có hai đồng bạc. Tôi gượng cười nói với ông:

- Thưa bác, cháu đã quên mang tiền theo rồi. Để ngày mai, cháu sẽ đem tiền gọi lại công ty cho bác.
- Cô chớ bận tâm làm gì. Giờ thì đã quá khuya rồi, vậy để tôi đưa cô về nhà một thể.
- Xin bác chớ đưa cháu làm chi Cháu có hai đồng tiền đây, để cháu đi xe buýt về nhà cũng được.
- Nhưng đêm đã quá khuya rồi, xe buýt giờ này chắc chẳng còn đâu, vậy để tôi đưa cô về là hơn.

Tôi không từ chối nữa. Thế là ông ta trả tiền cho quán ăn, rồi cùng tôi ra xe và đưa tôi về nhà.

Khi xuống xe, tôi chưa kịp thốt lời cảm ơn ông thì ông nói cho

tôi biết tên ông là Trương Vũ rồi sang số cho xe vọt đi ngay.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 11

Từ khi bị Vũ Bội lường gạt, tôi phát giác ra rằng con người trong xã hội đều gian ác cả. Tôi nhìn ai cũng bằng cặp mắt đầy nghi kỵ, ác cảm.

Nhưng thật ra, đâu phải ai cũng gian ác hết, mà vẫn còn có những người thiện lương như người tài xế taxi già ấy chẳng hạn. Đó chẳng qua là tôi chưa gặp được người lương thiện mà thôi.

- Tôi còn nhớ trong quyển nhật ký của cô gái người Do Thái tên Anne-Phrance có câu: "... Con người vốn lương thiện" Lúc sắp chết mà Anne-Phrance còn tin tưởng như thế thì tại sao tôi không giữ vững niềm tin ấy để mà tiếp tục sống?

Thật vậy, tôi cần phải sống. Năm nay tôi mới có 20 tuổi, tôi sẵn sàng chờ đợi thêm một năm, hai năm, năm năm, mười năm nữa để tìm cho ra người nào chân thành yêu thương tôi...

Thế nhưng, Vũ Bội đã lường gạt năm ngàn đồng của tôi thì tôi cần phải đòi lại mới được. Tôi gọi điện thoại đến tửu lầu, nhưng

chẳng có anh ta ở đó. Tôi bắt buộc phải đến tận nhà Vũ Bội ở Cửu Long để tìm anh tạ Nhưng vợ Vũ Bội cho biết: "Từ mấy ngày nay Vũ Bội không về nhà, nhưng có điện thoại về. Chẳng hay cô tìm Vũ Bội có chuyện chi".

Tôi không muốn nói cho vợ Vũ Bội biết là tôi đã bị anh ta lường gạt. Nên buộc lòng phải nói dối:

- Thưa bà, không có chuyện chi cả. Chẳng qua vì thuận đường nên tôi ghé vào đây để thăm anh ấy thế thôi.

Vợ Vũ Bội chỉ cười mà chẳng nói gì.

Tôi liền thừa cơ hội ấy mà dò xét những sự bí mật của Vũ Bội luôn thể. Tôi nói:

- Vũ thái thái, tôi có tin này muốn báo cho bà biết.

Vợ Vũ Bội lật đật hỏi:

- Có tin gì vậy cô?

Tôi đặt điều nói dối:

- Cách nay một tháng về trước, Vũ Bội đã cặp với một cô nữ ca sĩ rất là tân tiến. Tên tuổi của cô ta thì tôi xin tạm thời được giữ kín...

- Thật thế ư?

- Tôi chẳng hề dối gạt bà đâu. Vũ Bội đã từng cùng nữ ca sĩ ấy phát sinh mối quan hệ ngay tại căn phòng này... Đồng thời, anh ấy còn dẫn cô ta đến ngôi biệt thự của anh ấy ở ngoại ô để mùi mẫn với nhau nữa. - Sao cô biết?

- Cô nữ ca sĩ ấy đã nói với tôi chuyện đó, vì tình cảm giữa cô ta và tôi rất tốt. Vũ Bội đã nói rằng phụ thân của anh ấy sống ở ngoại quốc và rất giàu có, nên ông đã mua xe hơi cho anh ấy đi, và mua biệt thự cho anh ấy nghỉ mát. Những chuyện đó điều có đúng không thưa bà?

Vợ Vũ Bội vụt phá ra cười ha hả.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Có lẽ bà cho rằng...

Vợ Vũ Bội nhấn mạnh từng tiếng một:

- Những điều Vũ Bội đã nói đều là láo hết cả.

Tôi càng ngạc nhiên, lặp lại:

- Láo à?... Như vậy, theo ý bà, sự thật thì phụ thân của Vũ Bội chẳng có tiền bạc gì cả. Thế còn ngôi biệt thự, chiếc ca nô xinh đẹp và ba chiếc xe hơi đó đều không phải của anh ấy sao?

Vợ Vũ Bội nghiêm nghị nói:

- Tất cả những thứ mà Vũ Bội đã nói đều là của tôi hết, cả căn phòng này cũng là của tôi luôn. Vũ Bội chỉ là một kẻ tay trắng, chẳng có gì cả. Hơn nữa, anh ấy cũng chẳng có phụ thân nào hết..

Khắp người tôi như phát run lên:

- Bà nói sao tôi không hiểu?

Vợ Vũ Bội cười nhạt, giải thích tiếp:

- Mẹ của Vũ Bội là một cô gái điếm. Còn cha của Vũ Bội là một

anh chàng lính thủy nào đó không biết.

Tôi cố nén cơn bi phẫn trong lòng và gượng cười:

- Vũ thái thái, nói như vậy thì cô bạn gái của tôi đã bị Vũ Bội lương gạt rồi.

Vợ Vũ Bội tức giận ra mặt:

- Tôi thật không ngờ sau khi tôi đi Nhật Bản để chữa bệnh, ở nhà Vũ Bội lại dám làm chuyện tôi tệ đó.

- Thế mẹ của Vũ Bội đang ở tại đâu, thưa bà?

- Bà ta đã chết rồi. Bà ta là một tín đồ của ma túy.

Lúc bấy giờ, tôi mới biết rõ là mình đã bị Vũ Bội lừa bịp thật rồi. Tôi hết sức hối tiếc về việc đã trót đặt trọn niềm tin vào những lời gian dối của gã bất lương ấy.

Sau khi rời khỏi nhà Vũ Bội, tôi càng cảm thấy đau khổ đến chết được.

Qua ba hôm sau thì đã đến ngày lễ thành hôn của Tá Ty. Tôi rất mong muốn được đi dự cuộc hôn lễ ấy để xem chồng của cô ta như thế nào.

Tôi cố làm ra vui vẻ để đi dự tiệc cưới, nhưng vì tâm sự đang buồn phiền, nên tôi vẫn không sao làm ra vui tươi được.

Chồng Tá Ty là một thanh niên rất trẻ tuổi, có thân hình thật thô kệch, mặt mày đen đúa xấu xí nhưng lại mặc chiếc áo trắng có thắt nơ đen nên trông anh ta chẳng khác nào một kẻ nhà quệ. Đã vậy trên gò má anh ta lại còn có một vết sẹo do dao bén gây ra

nên lại còn khó coi hơn nữa.

Khi hôn lễ kết thúc thì khách khứa được mời đến nhà hàng ăn tiệc. Đột nhiên, Tá Ty hỏi tôi:

- Bạn xem ông xã tôi như thế nào?

Tôi không thể nói ngược lại lòng mình bằng cách khen ngợi chồng cô ta đẹp trai, văn nhã, mà cũng không dám chê anh ta xấu xí, nên cứ đứng thừ người ra mà chẳng biết phải nói sao. Tá Ty bèn cười nói:

- Mình biết chồng mình không được "Smart" (tức thanh lịch).

Điều đó mình rõ lắm, nhưng chính tôi đã cố ý chọn người chồng như thế đấy.

- Tại sao?

- Vì anh ấy cho mình cái cảm giác rất an toàn. Tuy bề ngoài của anh ấy không được hào hoa phong nhã, nhưng anh ấy lại có tâm địa rất lương thiện, và vĩnh viễn trung thành với mình.

- Phải đấy. Tôi biểu đồng tình với Tá Ty.

Nhưng Tá Ty vừa nói đến đó thì bị tân lang mời đi dâng rượu cho khách nên từ đó tôi không còn có dịp nói chuyện riêng với Tá Ty nữa.

Qua một tuần lễ sau, tôi mới đến nhà Tá Ty chơi. Hôm ấy chỉ có một mình Tá Ty ở nhà nên chúng tôi dễ bề trò chuyện hơn.

Tá Ty nhìn bàn tay phải của tôi và không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, còn chiếc nhẫn đính hôn của Vũ Bội tặng cho bạn đâu rồi?

Tôi thở dài và buồn bã đáp:

- Đập nát rồi.

Tá Ty nắm lấy tay tôi và hỏi tới:

- Tại sao vậy? Tại sao lại đập chiếc nhẫn ấy đi?

Tôi rung rung nước mắt mà chẳng trả lời.

- Có phải bạn đã bị Vũ Bội lường gạt không?

- Tá Ty, bạn đã nói chẳng hề sai, Vũ Bội quả là một kẻ sở khanh.

Tá Ty buồn bã cúi đầu. Tôi khóc nức nở và nói tiếp:

- Tá Ty, tôi đã tưởng đâu tôi là kẻ thắng lợi khi đã đoạt Vũ Bội trên tay bạn, nhưng thật ra, tôi lại là kẻ thất bại nặng nề.

Tá Ty nhìn tôi với ánh mắt đồng tình.

Tôi đưa tay lên quệt nước mắt và bắt đầu thuật lại tất cả mọi chuyện bất hạnh mà tôi đã trải qua cho Tá Ty nghe. Cuối cùng tôi nói:

- Tá Ty, rất may là bạn đã bại vì tay tôi, bằng không thì bạn đã bị Vũ Bội lường gạt rồi.

Tá Ty bung tách trà lên uống một hớp, rồi mỉm cười và ôn tồn:

- Y Sa, tôi nói thật cho Y Sa biết, tôi chẳng hề có ý tranh đoạt Vũ Bội của Y Sa đâu.

- Tá Ty chẳng hề có ý đó à? Thật thế không?

- Thật thế. Nếu như Y Sa cho rằng tôi đã yêu Vũ Bội thì đó là Y Sa đã lầm rồi vậy.

- Tôi đã lầm?

- Đúng vậy.

- Đến nay, sự tình đã thành quá khứ rồi, chúng ta không còn là tình địch nữa, mà là đôi bạn tốt, vậy chúng ta chớ nên dối nhau nữa.

- Nhưng tôi chẳng hề nói dối Y Sa đâu.

- Tá Ty đừng nên quên rằng, Tá Ty đã gọi điện thoại cho tôi và cho biết là Tá Ty đã cùng Vũ Bội đến Chiêu Đãi Sở. Nếu Tá Ty không yêu Vũ Bội thì tại sao Tá Ty lại theo anh ta đến đây...

Tá Ty mím môi và lắc đầu nói ngay:

- Không, sự thật tôi chẳng hề theo hắn đến Chiêu Đãi Sở đâu.

- Chẳng lẽ hôm ấy Tá Ty đã nói dối tôi?

- Bạn đã nói đúng.

- Nghĩa là Tá Ty đã dối tôi? Nhưng tại sao?

- Vì Y Sa vậy.

Tôi mở to đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn Tá Ty. Cô ta nói tiếp:

- Thật thế, tôi đã nói dối chính là vì Y Sa. Nhưng tôi hết sức khổ tâm ở chỗ không làm sao nói rõ ra cho Y Sa hiểu được.

Nghe Tá Ty nói đến đây, tôi không khỏi thán phục cô ta.

Tá Ty nhìn tôi, rồi đứng dậy, tay cầm tách trà, tiến đến bên cửa sổ, ngó ra bên ngoài một lúc, đoạn quay vào nói với tôi:

- Y Sa... đến giờ thì tôi chẳng giấu diếm gì Y Sa nữa, chính chiếc nhẫn đính hôn mà Vũ Bội đã tặng cho Y Sa là chiếc nhẫn mà Vũ Bội đã tặng cho tôi trước đó. Hắn đã cầu hôn tôi trước khi hắn

quen biết với Y Sa Giờ thì Y Sa đã hiểu rõ chưa?

Tôi càng kinh ngạc nhìn Tá Ty dăm dăm. Tá Ty chậm rãi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ, tôi đã yêu Vũ Bội như điên như cuồng. Tôi đã nguyện đem tất cả mà dâng hiến cho hắn và tôi đã trở thành kẻ nô lệ của hắn...

- Thế nên Tá Ty đã chấp nhận lời cầu hôn của hắn ả Tôi hỏi.

- Không. Chỉ vì tôi đã phát giác ra chân diện mục của hắn nên tôi đã gởi trả chiếc nhẫn ấy lại cho hắn thay vì nhận lấy.

- Nhưng do đâu Tá Ty lại phát giác ra chân diện mục của hắn?

- Chính người chị họ của tôi đã nói cho tôi biết. Người chị họ của tôi cũng đã bị Vũ Bội lường gạt, nên ngày nay phải làm vũ nữ. Khi biết được tôi đã cùng Vũ Bội kết giao bằng hữu, chị ấy đã khuyên tôi hãy xa lánh hắn, nhưng tôi lại chẳng hề nghe theo lời khuyên của chị ấy, mà lại càng thân thiết với hắn ta hơn nữa. Chị họ tôi thấy vậy thì tức giận vô cùng, nên chị ấy đã cố ý kết thân với Vũ Bội cho tôi nhìn thấy. - Chắc là Tá Ty đã ghen ghét người chị họ ấy lắm?

- Chẳng những ghen ghét mà tôi còn oán hận chị ấy đến chết được. Lúc bấy giờ, Vũ Bội không còn tới lui với tôi nữa, tôi cũng không thèm nghĩ đến chuyện đi tìm hắn ta làm gì, vì tôi oán hận hắn đã đem lòng yêu người khác. Nhưng có một hôm nọ tôi nhận được một cú điện thoại của chị họ tôi. Chị ấy cho tôi một địa chỉ

và bảo tôi hãy đến đây gặp chị ấy. Tôi lập tức đi ngay đến đó thì thấy nơi ấy là một công ngụ. Tôi còn đang do dự, chưa dám vào thì một người thò đầu ra hỏi tôi có phải là Tá Ty không. Tôi gạt đầu thì anh ta đẩy cánh cửa kính mời tôi vào trong. Khi đi tới một gian phòng nhỏ, anh ta mở cửa cho tôi vào. Tôi đưa mắt nhìn thì thấy chị họ tôi đang mặc một bộ đồ lót ngồi trên giường, cạnh đó Vũ Bội đang mặc một chiếc quần đùi và nằm trên giường hút thuốc lá. Chỉ cần trông thấy thế, tôi cũng đủ biết họ đã làm gì với nhau rồi. Tôi òa khóc và phần nộ cực điểm, nên quay gót bỏ đi ngay. Vũ Bội bèn chạy theo và cất tiếng gọi tên tôi...

- Thế Tá Ty có trả lời không?

- Dĩ nhiên là không. Vũ Bội chạy theo mấy bước, rồi quay trở vào trong phòng. Tôi đứng núp bên ngoài cánh cửa, nghe Vũ Bội quát tháo om xòm: "Cô là con người hết sức tồi tệ. Tại sao cô lại lên tôi mà gọi điện thoại cho Tá Ty đến đây?" Sau đó, tôi nghe có hai tiếng bốp bốp vang lên, rồi có tiếng chị họ tôi khóc nức nở... Tôi đau đớn vô cùng và bỏ đi ra khỏi công ngụ ấy. Kể từ hôm đó, tôi oán ghét Vũ Bội thâm sâu và tâm lý tôi càng hận chị họ tôi hơn bao giờ cả.

- Thế chị họ của Tá Ty đã yêu thương Vũ Bội thực tình ư?

- Không. Chừng hai tuần lễ sau, bỗng có một người đàn bà gọi điện thoại đến mời tôi đi uống trà. Tôi không nhận ra người ấy là

ai, nhưng vì hiếu kỳ mà tôi quyết định đến nơi ấy xem cô ta là người như thế nào. Khi đến nơi, tôi mới nhận ra đó là một người đàn bà vừa già lại vừa xấu xí, tuổi trạc 40 ngoài, nhưng lại mặt y phục màu xanh màu đỏ của các cô gái, và gương mặt bà ta đã hiện nhiều nếp nhăn trông chẳng khác nào những lằn nhăn trên một bức họa sơn dầu. Khi bà ta nói chuyện thì từ trong miệng bà ta hơi thuốc lá bay ra nồng nặc. Tôi hỏi bà ta là ai thì bà ta đáp: "Tôi là vợ của Vũ Bội đây!" Tôi hết sức kinh ngạc thì bà ta nói tiếp: "Tôi đã cùng Vũ Bội ăn ở với nhau hai năm rồi. Nhưng tôi biết rằng cô cùng Vũ Bội rất thân thiết với nhau, có đúng thế chẳng? Nếu cô muốn chiếm anh ta, tôi sẵn sàng nhường lại cho cô, nhưng cô bằng lòng mua anh ta với bao nhiêu tiền?" Tôi phần nộ đưa mắt trừng bà ta một cái, bà ta liền cất tiếng cười ha hả, để lộ rõ ràng một chiếc răng giả. Sau đó, bà ta đã mắng nhiếc tôi bằng những lời lẽ hết sức nặng nề đến độ không dám để lọt vào tai. Tôi vừa phẫn uất vừa xấu hổ vô cùng, nên vội vàng bỏ chạy ra khỏi nơi ấy ngay.

- Người đàn bà ấy có đúng là vợ của Vũ Bội thật không?
- Tôi đã điều tra lại kỹ thì được biết mẹ đàn bà ấy vốn là một gái điếm quốc tế đã đến thời giải nghệ. Nghe nói trong tay bà ta có rất nhiều tiền, nhưng lòng bà ta hãy còn khao khát tình yêu, nên bà ta đã cặp với Vũ Bội. hắn là người tình của bà ta.

Tá Ty thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Thế là bộ mặt thật của Vũ Bội đã bị tôi nhìn thấy quá rõ rệt rồi. Và cũng do đó mà tôi chẳng còn oán ghét người chị họ của tôi nữa. Chị ấy đã hy sinh thân mình chính là để bảo vệ cho sự trong trắng của tôi, nên tôi rất cảm kích và hối tiếc về việc mình đã đối xử không phải với chị ấy trước kia.

Tôi hoài nghi nhìn Tá Ty:

- Vậy thì Tá Ty vẫn còn trong trắng ư?
- Phải, trước khi trở thành Chung thái thái (vợ của anh Chung), tôi vẫn còn trong trắng như thường. Có lẽ Y Sa không tin như thế?

Tôi vội vàng khoát tay:

- Không, tôi tin lời Tá Ty lắm.
- Tôi biết có nhiều người bạn đã hiểu lầm tôi, dưới con mắt của họ, tôi là một thiếu nữ phóng đảng, nhưng kỳ thật tôi lại không phải là thứ người như thế. Thật vậy, khi gặp đàn ông con trai, tôi đã ba hoa thiên địa, làm ra vẻ rất lẳng lơ đã tình, nhưng đó chẳng qua là tôi chỉ cố ý "diễn kịch" mà thôi. Vì sự sống, tôi không thể nào không tươi cười giỡn hớt với họ để gieo cho họ một ấn tượng tốt, nhưng thật ra nội tâm tôi lại đau khổ vô cùng... Y Sa, có lẽ Y Sa cũng đã thừa hiểu gia cảnh của tôi như thế nào rồi, cha tôi bị bệnh nặng không thể đi làm việc được nữa, mẹ tôi thì bị mù cả đôi mắt, còn hai đứa em một trai một gái đang nhờ vào sự cũng phụng của tôi. Nếu tôi không có việc làm thì lấy gì để

nuôi dưỡng những người thân yêu đó? Tôi thừa biết ở sở làm, có người đã nói rằng mỗi đêm tôi đều đến tử lâu để làm những việc xấu xa.

- Tôi cũng đã nghe qua có người nói như thế.

- Thật vậy ư? Nhưng kỳ thực, tôi phải đến tử lâu để dạy Hoa văn cho một người Anh. Ông ta là quản lý của tử điểm, vợ con của ông ta đều ở tại tử điểm ấy.

Tôi tức giận nói:

- Chắc là người nào đó ở công ty ganh ghét Tá Ty nên mới đặt điều nói xấu Tá Ty như thế.

- Có lẽ vậy. Người đã bịa đặt câu chuyện ấy vốn đã từng theo đuổi tôi mãi, nhưng tôi lại chẳng hề thích anh ta. Vì vậy mà anh ta mới đặt điều nói xấu tôi như thế.

Nghe Tá Ty nói đến đó, tôi lại càng cảm thấy ân hận không ít.

Tôi đã oán ghét Tá Ty, cho rằng Tá Ty là người hư hỏng, nhưng thật ra Tá Ty lại bảo vệ được sự trong trắng của mình, còn tôi thì lại bị Vũ Bội lương gạt và phá hoại cả trinh tiết.

Tôi ân hận nói với Tá Ty:

- Tôi đã lầm. Thật vậy, trước đây tôi đã hiểu lầm Tá Ty nhiều quá. Bây giờ thì tôi mới tin những lời Tá Ty nói.

- Nhưng Y Sa chẳng có gì đáng trách cả. Chẳng qua, trong con mắt của Y Sa, tôi là một người con gái hư hỏng thối nát, nên Y Sa mới không thèm nghe theo những lời tôi đã báo cho Y Sa

biết. Nếu như người khác nói thì chắc là Y Sa đã tin rồi. Y Sa, thật tình tôi chẳng hề chiếm đoạt Vũ Bội của Y Sa, mà chỉ đóng vai trò thân thiết với hắn và tạo ra chuyện đi với hắn đến "Thiên Đường Chiêu Đãi Sở" không ngoài mục đích làm cho Y Sa tỉnh ngộ mà thôi. Đó là tôi đã áp dụng đúng phương pháp mà chị họ tôi đề đối phó với tôi trước kia hầu làm cho Y Sa sớm xa rời Vũ Bội đi.

Tôi trách Tá Ty:

- Nhưng tại sao Tá Ty không nói sớm cho tôi biết chuyện Tá Ty đã bị Vũ Bội lường gạt?
- Lý do thứ nhất là nếu tôi có nói ra, chắc chắn là Y Sa chẳng hề tin đâu. Lý do thứ nhì là lúc bấy giờ tôi đang cùng anh Chung yêu thương nhau, nếu Y Sa để lộ cho anh ấy biết được chuyện đó thì...

Tôi cúi đầu, trầm ngâm trong đau khổ.

Tá Ty an ủi:

- Y Sa, dù sao Y Sa cũng chớ nên quá đau khổ nữa. ầu đó cũng là một bài học để từ nay về sau, khi kết thân với một người bạn trai nào, Y Sa cần phải tìm hiểu kỹ càng thân thế của người bạn ấy trước đã. Chớ nên để cho cảm tình làm mờ cả lý trí mà cùng người bạn ấy làm những việc mù quáng, tai hại.

Tôi khích động nói:

- Tôi rất oán hận bọn đàn ông và từ nay tôi sẽ không bao giờ yêu

đương ai nữa. ái là gì? Tình là gì chứ? ái tình chẳng qua là thứ hại người mà thôi.

Tá Ty mỉm cười chua chát:

- Nhưng đó chẳng qua là vì Y Sa đã không may gặp phải một mối tình chẳng ra gì nên Y Sa mới có cái ý nghĩ như thế. Chứ thật ra ái tình rất ngọt ngào, êm ái, đáng yêu lắm chứ.

Tôi mím chặt đôi môi vào nhau giây lát rồi ngẩng đầu lên hỏi Tá Ty:

- Bạn có quen biết người đàn bà đã bị tê liệt đôi chân ấy không?

- Không.

Tôi cúi gằm mặt xuống, nhìn dưới gạch.

Chợt tôi trông thấy Tá Ty ngã lưng vào thành ghế và uốn éo thân mình nên tôi biết là Tá Ty đang mệt mỏi rồi. Tôi bèn nói với Tá Ty:

- Tôi, tôi về nhé! Hẹn sẽ gặp lại nhau sau.

Qua vài ngày sau, tôi lại gọi điện thoại đến Vũ Bội. Nhưng ở đầu giây bên kia có tiếng trả lời: "ông ấy vẫn chưa về nhà. Cô là ai thế?" Tôi không muốn lời thôi nên vội vàng gác ống điện thoại xuống ngay.

Từ hôm đó trở đi, tôi không còn gọi điện thoại cho Vũ Bội nữa, vì hắn đã có ý lường gạt tôi thì chán hắn là hắn chẳng đời nào chịu gặp tôi. Và lại, nếu tôi có gặp lại hắn cũng chẳng ích gì. Tôi có thể nào giết hắn được không? Hay tôi sẽ thừa hắn về tội đã

lượng gạt tiền bạc của tôi? Điều này càng không thể được, vì chính tay tôi đã đưa tiền cho hắn, hơn nữa chẳng có chứng cứ gì cả thì tôi lấy gì để thưa kiện hắn bây giờ?

Vả lại, nếu tôi làm to chuyện này ra thì thế nào báo chí cũng sẽ nắm lấy chuyện này mà khai thác dữ dội. Như vậy, tôi sẽ tránh sao cho khỏi bị thiên hạ cười chê, và cả cha mẹ tôi cũng sẽ không khỏi bị nhục lây vì tôi.

Có một hôm, đi ngang qua trước một tiệm buôn đĩa hát, tôi tình cờ nghe tiếng hát của Vũ Bội từ trong tiệm phát ra. Tiếng hát thật là trầm buồn, ai oán, khiến cho người nghe cảm thấy náo cả lòng. Tựa bài hát ấy là: "Chớ nói sẽ gặp lại nhau".

Nghe tiếng hát của Vũ Bội, trong lòng tôi như có một ngọn lửa nóng phừng phừng bốc lên. Tôi phải cố bước đi thật nhanh qua khỏi tiệm buôn ấy và đưa hai tay bịt lấy tai lại để khỏi phải nghe thêm nữa.

Khi về đến nhà, tôi bèn đem tất cả các đĩa hát của Vũ Bội mà vứt vào lửa thiêu rụi hết sạch.

Vũ Bội đã bắt đầu chết hẳn trong lòng tôi rồi.

Sau đó, tôi thu xếp một số hành lý vào và ly và quyết định ra đi khỏi nhà, vì tôi lo sợ mẹ tôi sẽ phát giác ra tôi đã có thai.

Ngày ra đi, tôi viết một bức thư để lại cho mẹ tôi như sau:

"Mẹ, con xin mẹ hãy tha thứ cho con đã ra đi mà chẳng có một lời từ biệt mẹ, chỉ vì con đã trót gây ra một sự lỗi lầm. Có lẽ mẹ chưa phát giác ra điều này: con đã giả mạo chữ ký của mẹ để lãnh số bạc là năm ngàn đồng trong tồn khoản của mẹ Ở ngân hàng. Số tiền đó con đã bị một người đàn ông lòng gạt hết rồi, con thật có lỗi vô cùng! Con quyết định ra đi để tìm sở làm và khi đã kiếm được đủ số tiền ấy, con sẽ trở về gặp lại mẹ. Xin mẹ chớ có buồn lo cho con vì con đã có thể tự lo cho mình được rồi. Đồng thời, con cũng không muốn để cho mẹ nhục. Tâm tình quá phiền muộn, con viết không được nữa. Xin hẹn sẽ gặp lại sau".

Viết thư xong, tôi bèn đem bức thư bỏ vào trong hộc tủ của mẹ tôi, chợt trông thấy trong hộc tủ có số bạc 300 đồng, tôi nghĩ rằng có lẽ đó là tiền mẹ tôi đánh mất chược ăn được, nên thuận tay tôi liền cầm lấy mà cất vào trong ví tiền của tôi.

Sau khi rời khỏi nhà, tôi không quên đến công ty xin nghỉ việc, rồi xách hành lý đi đò qua bên kia bờ biển, đến một khách sạn nhỏ mà ngủ đở một đêm.

QUYỀNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 12

Qua sáng hôm nay, khi đã ăn điểm tâm xong, tôi một mình đi đến vùng gần đó để tìm phòng trọ. Lúc bấy giờ, vấn đề nhà ở không khó kiếm, nên tôi tìm ra rất mau chóng một căn phòng để cư ngụ.

Đó là một gian phòng nằm trong một cao ốc, với số tiền thuê mỗi tháng là 140 đồng.

Tại tầng lầu ấy, ngoại trừ tôi ra, còn có ba người nữa. Bên cạnh phòng tôi là phòng của hai vợ chồng trung niên nọ, mà người vợ thì chung diện thật lộ lãng, còn người chồng thì đầu chải lảng bồng, mặt mày trong vẻ rất bất lương, kế đó là phòng của một người con gái tuổi trạc chừng 25.

Một tầng lầu mà chỉ có bốn người cư ngụ thì đáng lẽ phải yên tĩnh lắm. Thế nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược với điều tôi nghĩ. Sau khi trú ngụ ở đó rồi, tôi mới phát giác ra người con gái ở một mình đó chính là một cô gái điếm, mỗi đêm đến khuya cô

ta mới về tới. Nhưng mỗi lần về tới là mỗi lần cô ta dẫn theo một người đàn ông khác nhau, họ ăn uống trong phòng, cười đùa trêu ghẹo với những câu tục tằn thô lỗ, khiến tôi không làm sao ngủ được.

Qua hôm sau, tôi liền phản đối chuyện đó với người chủ nhà.

Ông ta mỉm cười nói:

- Tôi sẽ bảo cô ta nửa đêm nửa hôm chớ có nói chuyện cười đùa lớn tiếng nữa, thế là xong.

Tôi hài lòng, mỉm cười và định quay trở về phòng mình thì ông chủ phòng gọi tôi lại và hỏi:

- Tiểu thư, cô làm việc ở đâu vậy?

- Trước đây tôi làm thư ký đánh máy cho một công ty nọ, nhưng hiện tại thì tôi chưa có việc gì cả.

- Vậy thì cô có ý muốn tìm việc làm chăng?

- Ông định giới thiệu cho tôi à?

ông ta khẽ gật đầu và mỉm cười nhìn tôi.

Tôi liền hỏi tới:

- Chẳng hay công việc đó như thế nào, xin ông cho tôi biết đi.

ông ta vẫn không ngớt mỉm cười và ánh mắt dừng lại trên mặt tôi:

- Công việc đó có thể kiếm mỗi tháng không dưới Hai ngàn đồng.

Tôi thất vọng nói:

- Tôi vừa mới tốt nghiệp ở trường ra, mà công việc ấy lại được trả lương quá cao như vậy thì chắc là tôi không thể nào đảm nhận được rồi.

- Nhưng đối với công việc này thì sự học thức không còn thành vấn đề nữa.

Nghe ông ta nói như thế, tôi vội vàng hỏi:

- Vậy thì đó là công việc gì vậy ông?

- Đi nhảy.

Sắc mặt tôi biến hẳn đi và lộ vẻ thất vọng vô cùng.

ông ta liền giải thích:

- Khiêu vũ là một cái nghề rất cao thượng, mà cô chẳng cần hy sinh gì cả... Hai ngàn đồng mỗi tháng bằng đồng lương của một người vừa tốt nghiệp đại học y khoa rồi.

Tôi lặng im, chẳng nói gì. Ông ta tiếp luôn:

- Nếu cô muốn, tôi sẽ sẵn sàng giúp cô Tôi là đại ban của vũ trường đây.

Tôi tức giận nói:

- Cám ơn ông lắm.

Đã ở trong hoàn cảnh này thì tôi làm sao có thể tiếp tục cư ngụ tại đây được nữa. Vì vậy mà cuối tháng ấy, tôi phải dọn nhà đi nơi khác.

Nghĩ đến sự ra đi khỏi nhà, tôi cảm thấy cao hứng vô cùng và tự nhủ:

- Chỉ cần bỏ nhà ra đi, ta có thể đi đâu tùy ý, thật hoàn toàn tự do.

Nhưng tôi có ngờ đâu, sau khi rời khỏi nhà rồi, lòng tôi lại cảm thấy phiền muộn vô cùng. Tôi có cảm tưởng như mình đang sống ở nước ngoài, trước mắt tôi mọi thứ đều trở thành xa lạ, khiến tôi hết sức lo âu. Nửa đêm thức giấc, lòng càng cô đơn lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Đôi mắt nhìn lên trần nhà mà tâm trí không ngớt nhớ đến mẹ già, đến các bạn hữu đồng sự trước đây...

Khi báo buổi sáng được đưa tới, tôi giở báo ra xem và bất giác giật mình khi thấy ở mục tìm người có đăng những dòng như sau:

"Y Sa, mọi việc điều có thể giải quyết được cả, vậy con phải về ngay, chớ làm cho mẹ phải buồn khổ nữa".

Phía dưới là tên của mẹ tôi.

Đọc xong những dòng nhắn tin ấy, lòng tôi xúc động rất mãnh liệt. Thế là tôi liền giở ống điện thoại, gọi về nhà cho mẹ tôi hay là tôi đang mạnh khỏe và khuyên bà chớ nên lo nghĩ gì cả.

Sau khi điện thoại đã được liên lạc, tôi nghe có tiếng mẹ tôi ở bên kia đầu giây thì tự nhiên tim tôi đập hỗn loạn trong ngực và tay tôi phát run lên lẩy bẩy đến nỗi tôi buông rơi cả ống điện thoại xuống mà không sao cầm được. Tôi đứng bên cạnh máy điện thoại mà òa ra khóc nức nở.

Qua hai hôm sau, thấy cái nhắn tin ấy vẫn còn đăng trên mặt báo, tôi không khỏi tức giận. Tuy nhiên, dù sao cũng không thể trách mẹ tôi được, bởi bà nào biết ngoài cái lý do tôi bỏ nhà ra đi vì năm ngàn đồng bạc ấy, còn một lý do khác nữa là tôi đã có thai rồi.

Thế là tôi viết ngay một lá thư gửi về cho cha mẹ tôi, xin bà chớ đăng mục nhắn tin ấy nữa, nếu không tôi sẽ giận bà. Quả nhiên, qua ngay hôm sau, mục nhắn tin của mẹ tôi không còn đăng nữa. Từ ngày bỏ nhà ra đi, tôi chẳng hề cho một ai biết địa chỉ nơi tôi cư ngụ, ngoại trừ một mình Tá Ty.

Một hôm, tôi đến nhà Tá Ty, nói cho Tá Ty biết là tôi không muốn có con nữa và hy vọng Tá Ty sẽ tìm giúp tôi một biện pháp.

Tá Ty lắc đầu, nói:

- Tôi không biết phải tính sao bây giờ. Những vị bác sĩ chân chính thì chẳng đời nào chịu phá thai cho ai cả, còn những người chịu làm việc đó thì liệu Y Sa có dám tin tưởng nơi họ không? Nếu họ làm không được, tính mạng của Y Sa tất sẽ không còn. Nghe Tá Ty nói như thế, khắp người tôi đều run lên.

Tá Ty nghiêm nghị nói tiếp:

- Y Sa chớ nên đem cái tính mạng của mình ra mà đùa giỡn như thế.

Tôi buồn rầu nói:

- Nhưng tôi không muốn có con chút nào, vì tôi chưa có kết hôn.

Tá Ty trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Nghe đâu có một cơ quan chuyên môn thu nhận những bà mẹ không có chồng, nhưng tôi lại không biết địa chỉ của cơ quan đó ở đâu.

- Vậy thì Tá Ty hãy dò hỏi giùm tôi đi.

- Được rồi.

Tá Ty trầm ngâm suy nghĩ giây lát rồi tiếp:

- Nhưng tôi thiết tưởng, nếu dò hỏi không ra địa chỉ của cơ quan ấy cũng chẳng thành vấn đề. Chừng nào cái thai trong bụng của Y Sa lớn lên, Y Sa có thể đến áo Môn mà lánh mặt đến đó một thời gian để chờ ngày sinh đẻ cũng tiện. Ở tại đó chẳng có người nào quen biết Y Sa cả.

- Nhưng còn đứa con thì sao? Làm thế nào để nuôi nó đây.

- Thì cứ cho người khác đi, nếu Y Sa không thể nuôi nó.

Tôi đưa tay sờ vào bụng mình và gượng cười nói:

- Lẽ đương nhiên là tôi chẳng muốn nuôi rồi, vì dù có muốn cũng chẳng làm sao được... Tá Ty, hãy nhìn xem bụng của tôi có lớn không?

Tá Ty bật cười một tiếng rồi hạ giọng nói:

- Bạn chỉ tưởng tượng mà thôi, chứ làm gì mà sớm như thế được? ít ra cũng phải ba tháng trở đi người ta mới nhìn thấy bụng bạn lớn hơn lúc thường.

- Thế nhưng tôi lại cảm thấy cứ mỗi ngày cái thai trong bụng mình lại lớn thêm ra.

- Đó chẳng qua là cái tác dụng tâm lý của bạn mà thôi.

Một khi chẳng có việc gì làm, ngày thật là dài. Hết ăn rồi ngủ, hết ngủ lại nghe ra dô, đến tối thì sang phòng bên cạnh xem vô tuyến truyền hình, một ngày chỉ có ngần ấy việc chứ không hơn. Vào một buổi tối thứ bảy, những người trong nhà trọ đều đi ra ngoài hết chỉ còn mình tôi ở nhà nên cảm thấy cô độc lạ thường. Thế nên tôi cũng quyết định đi ra ngoài, đến một rạp hát bóng nọ, mua vé vào xem phim.

Nhưng khi tôi vừa ngồi xuống ghế xong, bỗng có một giọng nói quen thuộc của một người đàn ông cất tiếng lên bên cạnh:

- Đã lâu quá rồi không được gặp cô.

Tôi giật mình, quay lại nhìn, thì ra đó là ông Trương Vĩnh Trọng. Tự nhiên, tôi cảm thấy ngượng nghịu vô cùng đến nỗi mặt tôi nóng bừng cả lên. Tôi then thùng nhìn ông ta một lúc lâu mới thốt ra được mỗi một tiếng:

- A!

Trương Vĩnh Trọng nhìn tôi và nói tiếp:

- Các bạn bè ở sở đều nhắc đến cô luôn. Tại sao cô đang làm việc rất tốt thì lại xin nghỉ đi như thế?

Tôi cố ý nói không ra lời.

Trương Vĩnh Trọng thấy vậy thì mỉm cười rồi không hỏi thêm gì

nữa.

Tôi không ngờ gặp lại ông ta ở nơi này và tôi có cảm tưởng như mình đối xử không phải cho lắm. Đáng rằng ông yêu tôi là lỗi tự nơi ông, nhưng dù sao ông cũng đã từng gửi quà đến tặng cho tôi rất nhiều rồi. Giờ đây gặp lại ông, tôi chẳng biết mình phải xử sự ra sao cho phải.

Cuốn phim hôm ấy thật là tệ, suốt từ đầu đến cuối toàn là chuyện lảm cẩm của đôi nam nữ mà hầu hết thời giờ đều ở trên giường.

Khán giả xem xong đều bình phẩm và tỏ vẻ bức tức không ít.

Từ trong rạp hát bước ra là đã 11:30 đêm rồi. Trương Vĩnh

Trọng đề nghị đưa tôi về nhà, nhưng tôi từ chối ngay Ông ta lại hỏi:

- Cô đang ở tại nơi nào?

- Để tôi ghi số điện thoại cho ông.

ông ta bèn đưa ra quyển sổ tay cho tôi ghi số điện thoại vào đó.

Khi ghi xong, tôi nói với ông ta:

- Tôi mong rằng ông chớ nên đưa số điện thoại này cho một ai khác biết cả.

Trương Vĩnh Trọng trở mặt ngạc nhiên nhìn tôi dăm dăm, rồi hỏi:

- Bộ cô đã dọn nhà đi nơi khác rồi hả?

Tôi thành thật đáp:

- Tôi đã ra ở riêng một mình rồi.

- Tại sao vậy?

- Vì tôi đã lớn rồi ở chung với mẹ tôi không thích hợp nữa. Bà có ý kiến của bà, tôi có ý kiến của tôi, rốt cuộc hai mẹ con cứ cãi vã nhau hoài. - Hiện giờ cô đang làm việc tại đâu?

- Tôi vẫn chưa tìm ra chỗ làm.

- Vậy thì tại sao cô không trở lại làm việc ở công ty đi Chỗ làm của cô vẫn còn trống, nếu cô trở về thì chẳng có gì trở ngại cả. Tôi lắc đầu và gượng nở một nụ cười buồn.

- Chắc cô sợ gặp lại Tá Ty chứ gì?

Tôi lại lắc đầu. Trương Vĩnh Trọng nói tiếp:

- Nếu sự đãi ngộ Ở công ty không được xứng đáng thì cô có thể xin ông quản lý tăng lương cho cô Theo tôi biết, ông quản lý có vẻ rất hài lòng đối với công việc của cô, nên thế nào ông ấy cũng sẽ sẵn sàng tăng lương cho cô nếu cô trở về làm.

Tôi thở dài:

- Nhưng thật ra không phải về vấn đề lương hậu mà tôi xin nghỉ.

Trương Vĩnh Trọng nhìn tôi và mỉm cười:

- à, chắc là cô chuẩn bị kết hôn chứ gì, phải vậy không?

- Không phải vậy đâu, hoàn toàn không phải vì chuyện đó.

- Thế Vũ Bội hiện nay ra sao?

Tôi tức giận nói:

- Xin ông chớ nhắc đến anh ấy nữa.

Trương Vĩnh Trọng nghe tôi nói như thế liền thốt:

- Thôi, chào cô nhé và hẹn sẽ gặp lại nhau sau.

Thế là đêm hôm ấy trở đi, tôi và Trương Vĩnh Trọng lại tiếp tục gặp gỡ nhau luôn. Đó không phải là vì tôi đã yêu ông ta, mà chính là vì tôi muốn nhờ ông ta giới thiệu chỗ làm cho tôi.

ông ta là người quen biết rất nhiều trong xã hội, nếu ông ta thật tình giúp đỡ tôi về phương diện ấy thì chắc là chẳng khó khăn gì. Khi tôi bỏ nhà ra đi, trong tay tôi có một ngàn đồng. Nhưng hiện nay tôi đã xài hết bốn trăm đồng rồi, nếu tôi vẫn chưa tìm ra việc làm thì đương nhiên vấn đề tiền bạc sẽ là một nỗi lo âu không nhỏ đối với tôi.

Độ một tuần lễ sau, Trương Vĩnh Trọng gọi điện thoại cho tôi, mời đi uống trà. Tại quán ăn, ông ta nói với tôi:

- Tôi có một người bạn muốn tìm một nữ giáo sư gia đình, vậy cô có thích việc làm ấy không?

Tôi gật đầu, Trương Vĩnh Trọng nghiêm sắc mặt nói:

- Tuy nhiên, có điều là người bạn của tôi muốn cô đến biệt thự của ông ta dạy học và ở luôn tại đó.

- Không hề gì. Vậy biệt thự của ông ấy ở tại đâu?

- Tại Sa Điền. Trong những ngày gần đây, hai vợ chồng người bạn của tôi chuẩn bị đi du lịch trên thế giới và để hai đứa con của họ Ở nhà. Vì vậy nên họ muốn tìm một nữ giáo sư để thay thế họ mà dạy dỗ cho hai đứa bé ấy.

Nghe ông ta nói như thế, tôi cũng bằng lòng, hơn nữa, tôi chỉ

mong sao có được việc làm để tôi lánh mặt luôn ở ngoại ô thì chẳng còn ai tìm ra tôi được. cả.

- Cô muốn chừng bao nhiêu tiền lương mỗi tháng? Trương Vĩnh Trọng hỏi.

- Cái đó là tùy.

- Vậy thì tôi sẽ cố gắng mà đòi hỏi tiền lương cho cô càng cao càng tốt.

Thế là sự tình đã quyết định xong.

Qua hôm sau, tôi liền đi thẳng đến ngôi biệt thự Ở Sa Điền. Đó là một ngôi biệt thự xây cất theo lối kiến trúc của Pháp quốc, phía trước có hoa viên rất đẹp. Tôi vừa nhận chuông thì lập tức có người làm chạy ra mở cửa ngay. Tôi trao giấy giới thiệu của Trương Vĩnh Trọng cho người làm công, cô ta mỉm cười và mời tôi vào bên trong.

Sau khi qua gặp chủ nhân xong, tôi được đưa lên ở tại căn phòng trên lầu nhì.

Theo lời chủ nhân cho biết thì tại ngôi biệt thự ấy, ngoại trừ hai vợ chồng và một người làm vườn. Trong hoàn cảnh của tôi mà gặp được như vậy là tôi rất lấy làm hài lòng.

Đêm hôm ấy, sau khi ăn xong, tôi đứng lên bao lơn nhìn ra quang cảnh của Sa Điền. Bỗng tai tôi nghe có những tiếng rắc rắc nổi lên gần đó. Tôi lập tức quay đầu nhìn về hướng ấy thì phát giác ra có một người đàn ông đang lom khom dùng con dao

cắt cây mà cắt những cành cây mọc bên cạnh bờ tường.

Tôi không nhìn thấy rõ mặt mày của bóng người ấy nhưng trông dáng điệu của y có vẻ quen quen. Y mặc một chiếc áo thun màu đỏ tay dài và một chiếc quần màu xanh lá cây.

Hiển nhiên là y không nhìn thấy tôi lúc đó. Y cắt cây một lúc rồi đứng thẳng người lên, đưa tay quạt những giọt mồ hôi trên mặt. Nhờ vậy, tôi mới nhìn thấy rõ mặt y và không khỏi giật mình, đứng lặng người đi.

Tuy nhiên, tôi vẫn không dám tin rằng đó là chàng. Tôi cố ý huýt sáo một tiếng nho nhỏ để y chú ý đến tôi. Quả nhiên y từ từ ngược mặt lên nhìn về phía tôi. Tôi bối rối không ít và gượng nở một nụ cười, ánh mắt nhìn thẳng về y.

Khi cái nhìn của y vừa dừng lại trên mặt tôi thì đôi mắt của y vụt long lên và hiện rõ vẻ kinh ngạc đến tột độ, cùng trong lúc đó hai tay y buông thõng xuống và con dao cắt cây nằm trong lòng bàn tay y rơi luôn xuống đất, chứng tỏ rằng y đã thất thần.

Tôi mỉm cười và đưa tay ra vẫy:

- Hê lô!

- Hê... lô! Y cũng đáp lại tôi, nhưng với giọng mất hẳn tự nhiên rồi gượng nở một nụ cười héo hắt trên môi, sau đó y lại cúi xuống, nhặt lấy con dao và tiếp tục cắt những cành cây nhỏ dưới chân.

Lúc bấy giờ thì tôi chẳng còn hoài nghi gì nữa. Bóng người đó

không ai khác hơn là Trình Diệu Quang.

Tôi liền vội vã rời khỏi bao lon, trở vào trong phòng, lấy chiếc áo len màu xanh nhạt khoác vào mình, rồi xuống lầu. Vợ chồng chủ nhân đang thu xếp hành lý để chuẩn bị đi du lịch thế giới.

Thấy tôi đi xuống, nữ chủ nhân tươi cười hỏi:

- Cô đi đâu thế?

Tôi đáp:

- Thưa bà, tôi muốn đi ra ngoài hoa viên một chút.

Nữ chủ nhân liền bảo đưa con trai lớn:

- Tôn-ny (Tony), con hãy dẫn nữ giáo sư ra ngoài hoa viên chơi đi con!

Tôn-ny đang cùng đứa em trai đang ngồi đánh cờ tại ghế salon, nghe mẹ nói liền ngẩng đầu lên nhìn. Tôi tươi cười nói với Tôn-ny:

- Hai anh em hãy tiếp tục đánh cờ đi! Cô đi một mình cũng được rồi!

Tôn-ny nghe nói thế thì cúi xuống và tiếp tục đánh cờ với đứa em. Nữ chủ nhân mỉm cười nói:

- Cô đã muốn đi một mình như vậy thì thôi, tôi khỏi bảo Tôn-ny hướng dẫn cô.

Tôi mỉm cười với bà, rồi mở cửa đi ra ngoài hoa viên.

Trời đang vào mùa đông, nên khí hậu bên ngoài rất lạnh. Nhất là mùa đông ở ngoại ô càng lạnh lẽo hơn ở thị khu nhiều. Tôi thọc

hai tay vào trong túi áo và đi theo con đường nhỏ đi vòng ra bên cạnh hậu viện. Tôi cố ý bước mạnh hơn với hy vọng Trình Diệu Quang sẽ nghe được tiếng bước chân của tôi lúc ấy.

Quả nhiên, Trình Diệu Quang nghiêng đầu nhìn tôi rồi lại cúi xuống. Tôi thừa biết là chàng vẫn còn hận tôi, nên chàng mới không tỏ ra thân mật với tôi trong giây phút ấy.

Tôi tiến đến trước mặt chàng và cất tiếng nói:

- Diệu Quang, tôi không ngờ lại được gặp anh ở nơi này.

Trình Diệu Quang ngược lên nhìn tôi, rồi lạnh lùng hỏi:

- Trời đang lạnh lẽo, cô đi ra ngoài hoa viên để làm gì?

Tôi tức giận trả lời:

- Trời lạnh không thành vấn đề, vì tôi có mặc nhiều áo trong mình, chỉ đáng sợ nhất là gặp phải con người mà so với khí trời lại còn lạnh lùng hơn.

Trình Diệu Quang ngược lên nhìn thẳng vào mặt tôi, nói:

- Y Sa... không, phải gọi cô là Vũ thái thái mới đúng.

Tôi chua chát thốt:

- Tùy tiện anh muốn xưng hô với tôi như thế nào cũng được, vì lẽ cảm tình giữa tôi với anh như đã chết rồi.

Trình Diệu Quang cười gượng rồi nói:

- Tôi nghe nói cô đến đây để...

Tôi ngắt ngang lời anh ta ngay:

- Tôi đến đây để làm giáo sư gia đình.

- Vậy thì rất hoan nghênh cô.

- Lời nói của anh có vẻ không thực chút nào!

Tôi lạnh lùng thốt.

Trình Diệu Quang ngạc nhiên chăm chú nhìn tôi.

Giữa lúc ấy, chợt có tiếng nữ chủ nhân gọi tôi. Quay đầu nhìn lại, tôi thấy bà ta đang đi về phía tôi. Trình Diệu Quang bèn hạ thấp giọng nói với tôi:

- Cô hãy đi đi! Chớ có đứng ở nơi này nữa! Cô là nữ giáo sư, còn tôi là kẻ làm vườn, thấp kém, tôi không muốn làm hạ phẩm giá của cô.

Tôi vừa giận vừa thương chàng ta, nên cay đắng thốt:

- Việc gì mà anh lại tự ty như thế chứ?

Trình Diệu Quang không nói gì, chỉ cúi đầu lẳng lặng cắt cành cây.

Tiếng bước chân của nữ chủ nhân càng lúc càng đến gần hơn. Bà ta cười cười nói với tôi:

- Trời đang về đông, nên chẳng có hoa nào để ngắm cả. Đến mùa xuân các loài hoa trong viên này sẽ nở rộ lúc bấy giờ cô sẽ mặc tình mà ngắm hoa.

Tôi mỉm cười và gật đầu. Vị nữ chủ nhân nói tiếp:

- Hai đứa nhỏ của tôi có hơi cứng đầu, nếu chúng không chịu nghe lời, cô cứ việc đánh chúng nhé!

Tôi lại gật đầu. Sau đó, bà ta đem một số câu chuyện trong gia

đình mà kể cho tôi nghe.

Khi đã trở vào trong nhà, tôi bỏ lên lầu để vào phòng ngủ.

Trong lòng định sắp xếp lại mớ hành lý, nhưng mà lại không còn thiết làm việc đó nữa. Tôi đến bên cửa sổ, nhìn xuống hoa viên, thì thấy Trình Diệu Quang đang lê những bước chân mệt mỏi về phía ngôi nhà gạch ở hậu viện.

Không bao lâu sau, tôi thấy chàng bật ngọn đèn trước cửa căn nhà ấy, rồi dứt chìa khóa vào mở cửa. Khi cửa đã mở rồi, bỗng chàng quay đầu lại nhìn lên hướng phòng tôi.

Tôi phải vội vàng đứng nép qua một bên để tránh cái nhìn của chàng, luôn tiện tôi tắt luôn ngọn đèn trong phòng, rồi đứng núp bên cửa sổ nhìn xuống nhà chàng, cho đến khi chàng đã đóng cửa lại xong tôi mới trở lại giường nằm ngủ.

Nhưng, tâm sự hoang mang, tôi vẫn không làm sao chợp mắt được. Chiếc đồng hồ reo đẽ trên bàn vẫn không ngớt phát ra những tiếng tích tắc đều trong sự im vắng của đêm trường.

QUYỀNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 13

Đã hai giờ khuya rồi mà tôi vẫn không sao ngủ được. Tôi chỗi dậy đến bên cửa sổ, nhìn xuống về phía ngôi nhà Trình Diệu Quang thì thấy đèn trong phòng chàng vẫn còn cháy sáng.

Tôi bèn mặc chiếc áo ngoài vào, đi xuống lầu, và hướng về phía ngôi nhà Trình Diệu Quang đang ở mà đi thẳng tới. Khi tôi đến trước nhà chàng thì thấy cánh cửa vẫn không có đóng.

Tôi liền đứng nép mình bên cánh cửa mà nhìn qua khe hở mà ngó vào bên trong. Tôi thấy Trình Diệu Quang hãy còn thức và đang thu xếp hành lý vào va-ly. Bỗng tôi nhìn thấy tay chàng đang cầm một bức họa sơn dầu và người trong bức họa ấy lại không ai khác hơn là tôi.

Chàng đặt bức họa nằm trên hai đầu gối của chàng đưa bàn tay sờ nhẹ nhẹ lên gương mặt của người trong bức họa. Sau đó, chàng đưa bức họa lên và áp mặt chàng vào mặt người trong bức họa ấy có vẻ âu yếm. Một lát sau, tôi lại nhìn thấy rõ ràng đôi

giòng lệ từ từ trào ra khoe mắt chàng.

Hết sức cảm động, tôi bèn đẩy nhẹ cánh cửa mà bước vào trong

nhà. Chợt trông thấy tôi xuất hiện quá đột ngột, Trình Diệu

Quang giật nảy mình và ngồi chết sững, nhìn tôi đăm đăm.

Khi thấy ánh mắt của tôi ngừng tại bức họa trên tay chàng, Trình

Diệu Quang vội vàng úp bức họa vào trong ngực để giấu đi.

Nhưng tôi nói ngay:

- Tôi đã nhìn thấy bức họa ấy rồi, người trong đó chính là tôi.

Vậy anh hãy đưa cho tôi xem đi!

Chàng do dự một lúc khá lâu mới chịu đưa bức họa ấy cho tôi,

rồi cúi gằm mặt xuống đất như không dám tiếp xúc cái nhìn của tôi nữa.

Tôi nói với chàng:

- Bức họa đẹp thật. Anh hãy cho tôi nhé.

Nhưng chàng vẫn không có một phản ứng nào. Hai tay vẫn ôm

lấy mặt và nhìn xuống đất trong yên lặng.

Tôi không cần gìn giữ gì nữa, ngồi xuống bên cạnh chàng và nói tiếp:

- Anh không thể nào trốn tránh tôi suốt đời được đâu.

Bỗng Trình Diệu Quang đứng bật dậy và giận dữ quát:

- Yêu cầu cô hãy xa tôi ngay! yêu cầu cô hãy lập tức rời khỏi nơi này.

Tôi ngạc nhiên, trở mắt nhìn chàng lom lom.

Chàng tiến đến trước mặt tôi, hai tay chấp lại và hạ thấp giọng nói với vẻ cầu khẩn:

- Tôi xin cô hãy rời xa tôi, tôi vẫn cô... không, tôi vẫn bà, bà Vũ Bội!

Tôi phản đối ngay:

- Nhưng tôi không hề phải là vợ của Vũ Bội, anh nên biết như thế.

Chàng cười chua chát:

- Sao, cô không phải là vợ của Vũ Bội à? Cô chớ nên lừa dối tôi, vô ích! Chính Vũ Bội đã nói rằng cô là vị hôn thê của anh ta mà. Nếu không phải thế thì tại sao cô không phủ nhận?

- Tôi có nỗi khổ rất khó nói ra. Nhưng chúng ta rồi sẽ hiểu nhau.

- Hiểu rõ cái gì nữa chứ?

Tôi nhìn thẳng vào mặt chàng và hỏi:

- Diệu Quang, anh có yêu tôi không?

Chàng ngạc nhiên, đứng lặng nhìn tôi, rồi quay mình bỏ đi nơi khác. Tôi vội nắm lấy tay chàng giữ lại và hỏi tiếp:

- Anh hãy trả lời cho câu hỏi của tôi đi, trả lời với sự thật của lòng anh đi Anh có yêu tôi không?

Chàng đứng lặng thinh không đáp. Tôi cố ý đánh mạnh vào tâm lý của chàng:

- Anh là người thật đáng thương. Anh đã yêu tôi, nhưng tại sao anh lại trốn tránh tôi?

Nói xong câu ấy, tôi nhìn chàng dăm dăm, đợi chàng trả lời.
Chàng lặng yên một lúc rất lâu, rồi khẽ gật đầu và hạ thấp giọng hỏi:

- Y Sa đã nhận được thư của tôi chưa?

- Nhận được rồi... Diệu Quang, tôi rất cảm ơn anh đã có lòng tốt đối với tôi như vậy.

Chàng nhếch nở một nụ cười buồn và chẳng nói gì. Tôi tiếp luôn:

- Sau khi nhận được thư anh, tôi đã đi ngay đến tiệm bánh mì ấy để tìm anh, nhưng anh đã xin nghỉ việc rồi. Sau đó, tôi được gặp lại anh tại quán ăn ở ngoại ô, thì anh đã dùng những lời cay đắng mỉa mai tôi, tôi biết rõ điều đó lắm. Qua hôm sau, tôi đã đi một mình đến tận quán ăn ấy để tìm anh, nhưng anh lại xin nghỉ việc rồi. Lần đó, anh vẫn muốn trốn tránh tôi phải thế không?

- Đúng thế.

- Nhưng vì sao anh trốn tránh tôi?

- Vì tôi muốn xa lánh sự đau khổ.

- Thế ra tôi mang sự đau khổ đến cho anh sao?

- Phải! Một khi mình đã yêu mến cái gì đó, mình đều mong muốn chiếm cho bằng được. Thế nhưng điều mình yêu mến lại không lọt vào tay mình, thì thử hỏi lòng mình có đau khổ hay không?

- Nhưng tại sao anh không có can đảm nói ra rằng mình yêu

thích cái đó? Có phải vì anh tự ty mặc cảm hay không?

Trình Diệu Quang không phủ nhận, chàng khe khẽ gật đầu.

Tôi nhấn mạnh từng tiếng:

- Sự tự ty là một điều rất tai hại. Nó chẳng những làm hại cho thân mình, mà còn làm hại lây cho người khác nữa.

Trình Diệu Quang ngược mặt lên nhìn tôi chăm chú và hỏi:

- Y Sa nói câu đó có nghĩa như thế nào?

- Có nghĩa là anh đã hại tôi.

Chàng sùng sốt hỏi tới:

- Y Sa nói sao?

Tôi quả quyết lập lại:

- Anh đã làm hại tôi.

Trình Diệu Quang đặt hai tay chàng lên vai tôi và áp úng nói:

- Y Sạ Như vậy có nghĩa là... Y Sa, hãy nói cho nghe đi, hãy nói cho tôi biết là...

Tôi đau đớn ngắt ngang lời chàng:

- Tôi... tôi đã bị Vũ Bội lường gạt rồi.

- Sao? Hắn đã lường gạt Y Sa?

- Phải, hắn đã lường gạt tình yêu và còn lường gạt cả tiền bạc của tôi nữa. Chính vì vậy mà tôi mới phải đến nơi này để làm giáo sư gia đình.

- Tôi đã biết từ trước rằng Vũ Bội là một kẻ không ra gì mà.

- Rất tiếc câu nói đó của anh đã quá muộn rồi.

- Nhưng nếu tôi nói ra sớm thì Y Sa chẳng đời nào chịu tin cả.
Tôi nhận thấy chàng nói có lý, và bắt đầu kể lại cho chàng nghe những gì đã xảy ra cho tôi trong thời gian qua. Nhưng riêng hai chuyện tôi và Vũ Bội đã vượt quá sức tình bạn như thế nào và tôi đã có thai thì tôi chẳng hề tiết lộ cho chàng biết, vì tôi sợ chàng sẽ khinh bỉ tôi.

Khi tôi kể xong, Trình Diệu Quang nhìn tôi với cái nhìn đầy thương xót.

- Bây giờ thì anh còn muốn trốn tránh tôi nữa thôi?

Chàng nhìn tôi một cách rất cương quyết. Tôi nói:

- Tôi đã làm phiền anh nhiều rồi, vậy tôi đi đây.

Trình Diệu Quang đưa đôi mắt buồn thẳm nhìn tôi với vẻ thất vọng:

- Y Sa không ở lại nói chuyện thêm một lúc nữa sao?

- Chúng ta sẽ còn thiếu gì cơ hội để nói chuyện. Ngày mai.. ngày mốt... cũng được, chỉ cần anh đừng trốn tránh tôi là được.

Chàng gượng cười:

- Y Sa, tôi sẽ không còn trốn tránh Y Sa nữa đâu, vậy Y Sa hãy an tâm.

Tôi mai mữa:

- Tôi sẽ mang đến cho anh những nỗi đau khổ đấy.

- Đó chỉ là chuyện quá khứ. Chứ hiện tại, Y Sa chỉ mang đến cho tôi sự vui vẻ và dịu dàng mà thôi.

Tôi mỉm cười sau đó Trình Diệu Quang đưa tôi ra cửa để trở lên nhà trên. Khi tôi đã đi đến cầu thang, chàng mới quay trở lại ngôi nhà gạch dành riêng cho chàng.

Tôi lên giường nằm và cảm thấy vui quá đến không sao ngủ được. Tôi mơ hồ cảm thấy như mình đã đạt được cái gì đó, mặc dù sự thật tôi chẳng đạt được gì cả. Có điều là lòng tôi cảm thấy như ấm áp trở lại, không còn cô đơn trống trải như trước nữa.

Qua hai hôm sau, vợ chồng chủ nhân đã lên đường đi du lịch thế giới rồi. Thế nên, ngoài những giờ dạy học cho hai đứa trẻ xong, tôi ra ngoài hoa viên để giúp Trình Diệu Quang làm việc. Tôi chẳng cần nghĩ gì đến tiền công mà chỉ nghĩ đến việc giúp đỡ Trình Diệu Quang phần nào trong công việc cắt cỏ tĩa hoa và tưới nước.

Trong những lúc làm việc ấy, tôi mới phát giác ra Trình Diệu Quang chẳng phải là người làm vườn thành thạo như những người làm vườn chuyên nghiệp khác.

Tôi nhớ lại trước đây, khi tôi mới quen biết Trình Diệu Quang thì chàng đang làm việc tại tiệm bánh mì. Vậy thì tại sao bỗng nhiên chàng trở thành người làm vườn như thế? Tôi không khỏi hiếu kỳ nên hỏi chàng:

- Trước kia anh đã làm nghề gì?
- Làm nghề buôn bán.

Tôi cười nói:

- Thảo nào trông anh chẳng có vẻ gì là thợ làm vườn cả. Trước đây anh đã buôn bán ở đâu?

- Tại hãng buôn của cha tôi.

- Cha anh là...

- Trình Như Hải.

Tôi ngạc nhiên và cau mày nói:

- Trình Như Hải à? Vậy thì cha anh là một thương gia rất có địa vị trong xã hội. Tên tuổi của cha anh thường xuất hiện trên báo chí luôn. Thế thì tại sao anh lại...

Trình Diệu Quang nói ngay:

- Đó là vì tự tôi không tốt vậy.

- Tại sao?

- Vì tôi đã hại một cô gái.

- Nhưng anh đã hại ai?

- Một cô gái nghèo khổ, rất đáng thương.

- Đẹp không?

Trình Diệu Quang gật đầu:

- Cô ta có đôi mắt long lanh, hai tròng đen tợ hai viên cẩm thạch, chiếc sống mũi dọc dừa, đôi môi mỏng đỏ tự nhiên như son... và còn có làn da trắng mịn màng. Cô ta. cô ta trông giống như Y Sa vậy, mỗi lần nhìn thấy Y Sa là mỗi lần rung động trong lòng.

Chàng nói có vẻ rất cao hứng, nhưng tôi cố ý e thẹn nói:

- Chớ có ngạo tôi, tôi làm sao so sánh với cô ta được.

Trình Diệu Quang nghiêm hằm sắc mặt:

- Tôi không nói dối Y Sa đâu. Lần đầu tiên mới gặp Y Sa Tôi đã lầm tưởng Y Sa là cô ta Nhưng, hừ, người đã chết rồi thì làm sao có thể sống lại được chứ?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Cô ta đã chết rồi ư?

- Phải, chết rồi.

- Đáng tiếc thật! Tôi buột miệng nói như thế, và trong cái giây phút ấy, lòng tôi không khỏi bức tức và nhủ thầm:

- Thì ra Trình Diệu Quang không thực tâm yêu ta Chàng chỉ yêu ta là vì yêu cái hình ảnh của người con gái đã chết, do ở chỗ ta giống với người con gái đó.

Nghĩ đến điều ấy, tôi càng cảm thấy khó chịu hơn nữa. Tôi nghe có tiếng Trình Diệu Quang nói:

- Tôi và cô gái ấy là bạn đồng học. Tôi biết gia cảnh của cô ta không được khá, cô ta không có cha, còn mẹ cô ta đi làm vũ nữ kiếm tiền nuôi cô ta đi ăn học. Vì vậy mà cô ta rất chuyên cần.

Tôi rất có hảo cảm đối với cô ta, nên thường mời cô ta đi ăn uống, đi xem phim, mua quà tặng cô ta luôn.

Nói đến đây, chàng ngừng lại giây lát rồi mới tiếp:

- Sau khi tốt nghiệp cấp Trung học xong, tôi không lên đại học.

Tôi đi làm việc tại công ty của cha tôi. Lúc bấy giờ, cô ta yêu cầu tôi hãy cùng cô ta kết hôn, nhưng tôi không có ý định gì về

chuyện ấy nên chẳng hề đáp ứng cô ta Lý do là vì tôi lại yêu một cô gái con nhà giàu có. Tôi đã quen biết với cô gái này trong buổi khiêu vũ, cô ta không đẹp bằng cô gái nghèo khổ ấy, nhưng cô ta khéo léo chịu đựng hơn. Vì vậy, mà tôi đã cầu hôn cô ta và cô ta sẵn sàng đáp lại. Tuy nhiên, cô ta đưa ra một điều kiện: Tôi phải đưa ra cho cô ta một trăm ngàn đồng. Không có cách nào khác hơn, tôi đành đánh cắp một trăm ngàn đồng của cha tôi mà đưa cho cô ta, rồi cùng cô ta bắt đầu sống chung với nhau.

- Về sau cô ta có cùng anh kết hôn không?

Trình Diệu Quang tỏ vẻ căm hận nói:

- Không. Cô ta nào phải là con nhà giàu có gì, mà chỉ là một cô gái điếm thôi. Khi phát giác ra sự bí mật ấy, tôi tức giận vô cùng, vì cô ta đã lường gạt tôi. Còn cô gái nhà nghèo khổ ấy, khi đã biết được chuyện tôi ăn ở với cô gái điếm kia thì quá phần uất, nên uống thuốc ngủ tự tử chết.

- Đó là anh hại cô ta rồi.

- Tôi biết. Đó chính là lý do khiến cho nội tâm tôi hết sức đau khổ. Tôi đã hại một cô gái trong trắng thuần khiết phải chết. Tuy tôi không hề bị sự trừng trị phạt của pháp luật, nhưng tôi lại bị sự trừng phạt của lương tâm. Kể từ ngày cô ta chết đi, tôi vẫn không có một ngày nào vui sướng cả.

Tôi trách chàng:

- Anh đã làm một việc không có lương tâm.

- Tôi công nhân điều đó. Tôi chỉ hận là mình sao không chết đi để đền cái tội lỗi của mình.

- Cha của anh có phát giác ra việc anh đã đánh cắp một trăm ngàn đồng không?

- Có. Tôi đã bị cha tôi thừa về tội đã thụt két và tôi đã bị ngồi tù hết một tháng.

Tôi sửng sốt:

- Cha anh... sao lại có thể...

Trình Diệu Quang buồn rầu nói:

- Điều đó cũng không có gì đáng trách, vì tôi không phải là con đẻ của ông Trình Như Hải. Sự bí mật đó tôi chẳng hề biết. Cho đến khi tôi vào tù, bà nhũ mẫu mới nói thật cho tôi biết. Theo lời bà thì tôi là một đứa con mồ côi, năm tôi lên hai tuổi thì ông Trình Như Hải đem tôi từ viện mồ côi về nhà nuôi. Về sau bà vợ của ông Trình Như Hải qua đời, ông mới cưới một bà vợ khác và bà này sinh được một đứa con trai. Kể từ ngày ấy, tôi không còn được yêu thương như trước nữa và cũng không còn được chăm nom săn sóc như trước. Đứa em của tôi đi học có xe nhà đưa rước, còn tôi phải đi bộ luôn luôn.

Nói đến đây, Trình Diệu Quang xúc động đến rung rung nước mắt. Tôi cũng nhìn chàng bằng cái nhìn xót xa thương hại cho chàng.

- Khi ở tù ra - Trình Diệu Quang nói tiếp - tôi không còn mặt

mũi nào để trở về nhà nữa. Thế là tôi đi tìm cô gái điếm ấy với hy vọng cô ta sẽ cho tôi mượn một ít tiền để sinh sống, nhưng tôi hoàn toàn thất vọng. Lúc bấy giờ tôi mới phát giác ra cô ta sống chung với một lão già mập mạp, đầu sói. Cô ta còn tiết lộ cho tôi biết một sự bí mật...

Tôi hiếu kỳ hỏi:

- Sự bí mật gì?
- Cô ta nói rằng cái hoàn cảnh của cô ta rất là xáo trộn. Chính ông Trình Như Hải đã dụ cha cô ta đánh bạc, kết quả ông Trình Như Hải đã ăn bạc chiếm trọn cả gia tài của cha cô ta khiến ông này phải lao đầu xuống biển tự tử. Trong tình thế đó, cô ta phải bỏ học để đi làm điếm mà sống. Về sau, cô ta biết được tôi là con trai của ông Trình Như Hải, nên cô ta có ý định trả thù cho cha... Hừ, dù sao cũng chớ nên trách cô ta luân lạc phong trần như thế cũng là do một tay của ông Trình Như Hải tạo ra mà thôi.

Tôi chưa xót nói:

- Nhưng anh đâu phải là con ruột của ông Trình Như Hải. Cô ta không nên trả thù anh như vậy.

Ngừng lại một chút, tôi hỏi tiếp:

- Thế lúc bấy giờ anh sinh sống như thế nào?
- Thì đi lang thang khắp nơi.
- Anh đã tìm không ra việc làm à?
- Chỉ vì tôi đã thụt két ở tù mới ra, nên không một ai dám giới

thiệu cho tôi đi làm cả.

- Như vậy thì anh tránh sao khỏi bị đói hằng ngày?

Chàng cười buồn:

- Không. Tôi không bị đói.

- Không à? Thật thế ư?

- Thật. Tôi đã đi khắp nơi để tìm việc làm và kết quả tôi đã tìm được một công việc là theo học làm bánh mì tại một tiệm bánh mì ở gần nhà Y Sa Ổ, công việc đó thật là khổ sở! Trời chưa sáng thì tiệm đã mở cửa rồi. Tôi ngủ chưa kịp dậy thì ông chủ đã đánh thức mình dậy. Tôi dụi mắt mấy cái, rồi nằm ngủ trở lại thì ông ta quát mắng ầm ĩ, khiến tôi phải thức luôn. Ngày nào tôi cũng bị mắng chửi và ngày nào cũng bị lôi dậy rất sớm. Trong thời gian tiệm mới mở cửa vào buổi sáng sớm, tôi cảm thấy chán nản vô cùng, không thiết sống nữa và chỉ muốn chết mà thôi...

Tôi mỉm cười:

- Nhưng rồi anh chẳng chết chóc gì cả.

- Chỉ vì Y Sa là lý do để tôi tiếp tục sống vậy.

Tôi đưa mắt nhìn Trình Diệu Quang dăm dăm.

Chàng lim dim đôi mắt như cố nhớ về dĩ vãng:

- Lúc bấy giờ tôi đã gặp Y Sa và âm thầm yêu Y Sa Một hôm tôi đã làm gan mời Y Sa đi xem phim và được Y Sa nhận lời thì tôi cảm thấy vui sướng vô cùng. Nhưng, khi tôi cùng Y Sa vào ngồi trong rạp hát thì tự khắc tôi cảm thấy tự ty ngay...

- Chỉ vì anh đã hại một cô gái? Chỉ vì anh là một người học làm bánh mì?

Trình Diệu Quang gật đầu. Tôi mỉm cười.

Chàng buồn rầu nói tiếp:

- Tự ty như một bóng ma, nó cứ ám ảnh tâm hồn tôi mãi, mà tôi vẫn không sao diệt trừ được. Y Sa, tôi đã nghĩ rằng con người không nên phạm tội lỗi. Tuy người khác sẵn sàng tha thứ cho mình, nhưng còn mình thì lại không thể nào tự tha thứ được.

Tôi mỉm cười. Chàng ngược mặt lên nhìn trời rồi nói:

- Trời đã tối rồi, chúng ta cần phải đi nghỉ. Rất cảm ơn Y Sa đã giúp tôi làm việc.

- Không có gì, anh chớ bận tâm. Nếu không làm việc tiếp anh, thì buổi tối tôi cũng chẳng làm sao mà ngủ được.

Chàng đưa tay nắm lấy tay tôi nói:

- Y Sa hãy nhìn xem, cảnh sắc lúc mặt trời sắp lặn thật là tráng lệ.

- Phải tịch dương thật đẹp, nhưng rất tiếc là đã cận hoàng hôn rồi.

- Nhưng đó là thời gian đẹp đẽ nhất trong một ngày. Cũng như đời người chỉ cần có một giai đoạn huy hoàng nhất, dù giai đoạn đó là ngày hay một tuần lễ cũng đủ làm cho người ta hãnh diện lắm rồi. Tuy nhiên, cũng có những người mà suốt cuộc đời họ chẳng hề có một chút ánh sáng nào, đó là điều rất đáng buồn.

Tôi lặng yên suy nghĩ và hiểu rất thấm thía lời nói của chàng.
Tôi chăm chú nhìn cảnh sắc tráng lệ của buổi chiều tà.
Trời thật im vắng, không có một tiếng động.
Tôi quay lại nhìn chàng, thấy chàng đang đứng lặng người nhìn tôi đăm đăm như bức tượng.
Tôi đã từng có nhiều kinh nghiệm khi gần gũi nam nhân, nhưng chẳng hiểu làm sao lúc bấy giờ tự nhiên tôi cảm thấy lúng túng lạ thường.
Chàng đứng sau lưng tôi, đưa hai tay ra nắm lấy tay tôi và kéo tôi ngã vào lòng chàng, môi chàng nóng thổi bên tai tôi.
Tôi quay người lại, để yên cho chàng hôn lên má tôi. người chàng lúc bấy giờ nóng rực tựa ngọn hỏa diêm sơn...
Chàng hôn tôi một lúc lâu, rồi dìu tôi đi về phía ngôi nhà gạch của chàng...
Khi đã vào đến trong nhà, chàng đưa tôi đến một góc, rồi dìu tôi ngồi xuống một chiếc ghế làm bằng tre, sau đó chàng lấy một bức họa sơn dầu ra. Đó là bức họa do chàng tự vẽ hình mình, và cũng như bức họa chàng đã vẽ hình tôi, thật là giống như khuôn và linh động như sống thực vậy.
Tôi ngắm cả hai bức họa một lúc, sau đó chàng bảo tôi:
- Riêng bức họa vẽ hình của Y Sa tôi tặng cho Y Sa đấy.
- Cảm ơn anh. Anh vẽ hình tôi rất giống, nhưng anh không thấy tôi thì làm sao anh lại vẽ giống như thế?

Chàng cười nói:

- Y Sa luôn luôn sống trong tâm não của tôi mà.

Trong khoảng thời gian ấy, tôi sống thật là vui sướng. Ngoại trừ những giờ dạy học, tôi đều ở bên cạnh chàng cả ngày, khi thì trò chuyện với nhau, khi thì ngồi nhìn nhau mà chẳng nói một lời, hoàn toàn hưởng sự yên vui, sung sướng.

Nhưng sự vui sướng đó lại không thể kéo dài mãi.

Có một hôm, tôi đi Cửu Long để mua vài món đồ khi trở về biệt thự thì đã 9 giờ tối rồi, nhưng ở phòng khách hãy còn có ánh đèn. Tôi vừa mở cửa bước vào phòng khách thì thấy Trình Diệu Quang đang ngồi nói chuyện cùng một người đàn bà trạc 29 tuổi. Tôi không khỏi ngạc nhiên đứng thừ người ra thì Trình Diệu Quang lập tức đứng dậy và đưa tay ra giới thiệu:

- Cô đây là tiểu thư Điền Tích Xuân, em gái của nữ chủ nhân của chúng ta.

Tôi mỉm cười và đưa tay bắt tay cô ta.

Tiếp theo đó, Trình Diệu Quang lại giới thiệu:

- Điền tiểu thư, còn cô đây là Y Sa tiểu thư, nữ giáo sư của Tôn ny.

- Rất hân hạnh! Điền Tích Xuân tươi cười nói.

- Xin lỗi - Tôi nói - Hai người hãy tiếp tục nói chuyện, tôi cần phải mang các món đồ này vào trong phòng một phút.

Điền Tích Xuân gật đầu và mỉm cười, nụ cười thật xinh đẹp,

quyển rũ.

Tôi đi vào trong phòng mà lòng tôi không khỏi có cảm giác lạ thường. Tôi cất vùi mấy món đồ, rồi trở xuống phòng khách, bỗng tôi nghe có tiếng hai người cười lên ha hả. Vì vậy mà tôi dậm ra do dự, không muốn đi xuống lâu nữa. Nhưng giữa lúc ấy, tôi chợt nghe có tiếng Trình Diệu Quang gọi to:

- Y Sa, hãy mau xuống dưới này nói chuyện chơi đi!

Tôi bất giác giật mình, tự hỏi:

- Tại sao Trình Diệu Quang lại biết được mình đang đứng tại cầu thang?

Lại có tiếng Trình Diệu Quang thôi thúc:

- Bộ mắc cỡ hả? Tôi đã nhìn thấy bóng Y Sa rồi đó.

Tôi tự nhủ:

- Nguy rồi! Thì ra anh ấy đã nhìn thấy cái bóng của mình.

Tôi liền đi thẳng ra phòng khách và ngồi xuống ghế sa lông thì hai người có vẻ khách sáo với nhau thấy rõ.

Tôi phá tan sự im lặng bằng câu hỏi:

- Chẳng hay Điền tiểu thư làm việc ở đâu?

- Tôi làm kế toán tại một hãng buôn ở Cửu Long.

- Sao cô lại rảnh rỗi như thế này?

- Vì tôi đã xin nghỉ việc nửa tháng.

- Cô có tính đi đâu để giải trí chẳng?

Điền Tích Xuân ngập ngừng một lúc mới trả lời:

- Điều đó thì... tôi chưa có quyết định. Tôi vốn không thích giao tế thù tạc rộng, cũng không có quen biết bạn bè nhiều...

Nói đến đây, cô ta đưa mắt nhìn Trình Diệu Quang một cái, nhưng Trình Diệu Quang không có một phản ứng nào.

Điền Tích Xuân đưa tay chỉ Trình Diệu Quang và nói:

- Tôi muốn nhờ anh Diệu Quang vẽ cho tôi một bức họa.

Tôi cũng đưa mắt nhìn Trình Diệu Quang và nói:

- Nhất định là anh ấy vẽ được rồi.

Trình Diệu Quang đã nghe lọt được cái ý vị đồ kỵ trong câu của tôi nên chàng liếc mắt nhìn tôi, rồi mỉm cười nói với Điền Tích Xuân:

- Điền tiểu thư muốn như vậy thì tôi chẳng dám chối từ.

Điền Tích Xuân thích thú đặt tay lên đầu gối Trình Diệu Quang mà lắc lắc mấy cái và nói:

- Đại học gia, đến chừng nào thì có thể bắt đầu vẽ được?

- Ngày mai! Trình Diệu Quang có vẻ ngượng nên vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi như ngầm yêu cầu tôi hãy tha thứ cho chàng.

Tôi khẽ gật đầu với chàng như ngầm nói:

- Tôi hiểu cái ý của anh lắm, đó chẳng qua là Điền tiểu thư quá nhiệt tình mà thôi.

Ngồi nơi ấy một lúc, tôi cáo từ hai người đi lên lầu. Nhưng Điền Tích Xuân vẫn không chịu rời Trình Diệu Quang. Khi tôi vào trong phòng rồi mà vẫn còn nghe một người rù rì nói chuyện

mãi.

Tôi bèn lên lén đến cạnh cầu thang và đưa mắt nhìn xuống thì thấy hai người kéo ghế sa lông lại gần nhau ngồi nói chuyện, tuy không có động tác nào vượt qua mức thân mật, nhưng tôi vẫn không làm sao an tâm để đi ngủ được.

Tôi cứ ngồi nơi cầu thang mà lên lén nhìn họ, trong lòng đầy ghen tức.

Độ chừng nửa tiếng đồng hồ sau, có tiếng Trình Diệu Quang nói:

- Tôi đã mệt rồi, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Bấy giờ hai người mới chia tay nhau. Điền Tích Xuân chào Trình Diệu Quang, rồi bỏ đi lên lầu. Tôi sợ cô ta trông thấy mình, nên vội vàng bỏ đi nhanh vào phòng.

QUYNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 14

Qua ngày hôm sau, khi đã làm công việc hằng ngày xong, Trình Diệu Quang ngồi ngoài vườn và bắt đầu vẽ tranh cho Điền Tích Xuân. Tôi đứng bên cạnh xem một lúc, rồi bỏ đi lên phòng đọc sách.

Qua ba ngày thì Trình Diệu Quang đã vẽ xong bức họa cho Điền Tích Xuân và thật là giống, khiến Điền Tích Xuân rất hài lòng. Sự xuất hiện của Điền Tích Xuân khiến tôi không sao khỏi lo ngại. Tôi có linh cảm rằng cô ta yêu Trình Diệu Quang nên lòng tôi không vui được nữa.

Quả nhiên, sự linh cảm của tôi rất đúng: một đêm nọ, mọi người trong nhà đều ngủ hết, thì có mình tôi thức đọc sách dưới ánh đèn, bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ phòng tôi vang lên. Tôi liền chỗi dậy, mở cửa nhìn ra, thì thấy đó là Điền Tích Xuân. Tôi cười nói:

- Điền tiểu thư đó ư?

Điền Tích Xuân có vẻ buồn bã hỏi:

- Cô chưa ngủ à?

- Vâng, hãy còn sớm. Mời Điền tiểu thơ vào trong này ngồi nói chuyện chơi đi.

Điền Tích Xuân vào trong phòng, ngồi xuống ghế và buông ra một tiếng thở dài, nói:

- Y Sa, lòng tôi thật đau khổ vô cùng.

Tôi chăm chú nhìn cô ta:

- Tại sao vậy?

Điền Tích Xuân đứng dậy tiến đến trước chiếc tủ kính, nhìn bóng mình vào gương rồi hỏi:

- Cô xem tướng mạo của tôi có khó coi lắm không? Có phải là tôi đã già lắm chăng?

Tôi nén không được nên cười nói:

- Điền tiểu thơ đâu có khó coi, cũng nào có già đâu! Sao Điền tiểu thơ lại nghĩ như thế?

Điền Tích Xuân không trả lời tôi, mà lại thở dài một tiếng, đưa tay sờ vào mặt mình rồi bắn khoản hỏi:

- Nếu tôi không xấu và không già thì tại sao chàng lại chẳng hề rung động con tim chút nào đối với tôi?

Nghe Điền Tích Xuân nói câu ấy, tôi đã đoán biết ngay tiếng "chàng" mà cô ta vừa dùng ám chỉ ai rồi. Tuy nhiên, tôi cố trấn tĩnh và cười hỏi:

- Điền tiểu thư yêu ai vậy?

Điền Tích Xuân quay lại nhìn tôi và lộ vẻ buồn rầu đáp:

- Không ai khác hơn là anh làm vườn Trình Diệu Quang! Đêm hôm qua, tôi đã uống rượu và cố thu hết can đảm bảo anh ấy hãy hôn tôi, nhưng anh ấy lại nói là không thể hôn tôi được!

Tôi càng cảm thấy ghen tức điên lên vì câu nói đó. Tôi trở mắt nhìn Điền Tích Xuân dăm dăm mà chẳng nói gì.

Điền Tích Xuân tiếp:

- Còn nữa, cách nay hai hôm nhằm ngày thứ bảy, tôi đã đưa cho anh ấy ba trăm đồng để trả tiền công anh ấy đã họa bức tranh cho tôi, nhưng anh ấy cũng không chịu nhận. Một lúc sau, tôi mới đề nghị với anh ấy "Nếu anh không chịu nhận thì thôi, hãy lấy ba trăm đồng ấy mà đi đến "Sa Điền Tử Điểm" để chúng ta cùng ăn một bữa cơm tối cho vui đi". Nhưng anh ấy vẫn không nhận lời! Y Sa, tôi đã mời anh ấy đi ăn cơm như vậy, thế mà anh ấy lại từ chối, có phải là vì anh ấy không rung động con tim chút nào đối với tôi không?

Tôi biết ngay là Trình Diệu Quang đã vì sợ tôi ghen tuông nên chàng mới từ chối lời mời của Điền Tích Xuân như thế. Tuy nhiên, điều này thì Điền Tích Xuân hoàn toàn chẳng hề biết gì cả.

Đột nhiên Điền Tích Xuân nói một câu:

- Y Sa, tôi chẳng ngại ngần gì mà không nói với Y Sa điều này:

tôi rất thích anh Trình Diệu Quang và... tôi đã yêu anh ấy! Tôi chỉ mới quen Trình Diệu Quang có hai ngày thì đêm hôm đó tôi đã nằm chiêm bao thấy anh ấy và tôi đã gọi tên anh ấy trong giấc mộng của mình.

Tôi cố làm cho cô ta tỉnh ngộ:

- Nhưng anh ấy chỉ là một người thợ làm vườn, anh ấy không thể nào xứng đáng để yêu cô được. hơn nữa, cô chưa biết quá khứ của anh ấy như thế nào, vậy mà cô vừa gặp anh ấy thì cô đã yêu ngay, há chẳng phải là một điều quá liều lĩnh sao?

Điền Tích Xuân chẳng nói gì. Tôi cố ý dọa cho cô ta sợ:

- Anh ấy là một kẻ đầy dục vọng, cô không biết sao? Anh ấy sẽ hại cô đấy!

- Không! - Giọng nói của cô ta yếu hẳn đi. rồi sau một lúc im lặng, cô ta lại hỏi tôi - Cô đã quen với anh ấy lâu chưa?

Tôi nói dối:

- Khi đến nơi này tôi mới quen với anh ấy.

- Nếu vậy thì sao cô lại biết anh ấy là kẻ nhiều dục vọng? Không, anh ấy không phải là một gã sở Khanh, mà là một chính nhân quân tử.

Tôi chẳng còn biết nói sao hơn nữa.

Điền Tích Xuân cúi đầu xuống và nói tiếp:

- Không lẽ cô cũng yêu Trình Diệu Quang?.. Y Sa, chúng ta nên nói thẳng với nhau, nếu như cô cũng yêu Trình Diệu Quang thì

tôi sẽ sẵn sàng buông tha anh ấy. Tôi thừa biết rằng tôi không phải là địch thủ với cô, vì lẽ cô hãy còn trẻ tuổi hơn tôi, đồng thời cô lại còn quyến rũ hơn tôi nhiều lắm.

Tôi muốn nói thẳng cho Điền Tích Xuân biết điều này: Điền tiểu thư, Trình Diệu Quang chính là người tình đầu tiên của tôi. Cô chóe nên đem đồng tiền ra mà cướp đoạt chàng. Chính tôi là người chàng yêu, chứ không phải cô!

Tôi quyết định nói như thế, bởi đó là sự thật, chứ không phải là điều giả dối.

Thế nhưng, khi câu nói ấy vừa đến đầu môi thì tôi chẳng còn can đảm để thốt ra nữa, chỉ vì tôi sợ sẽ đau lòng Điền Tích Xuân. Cô ta đã yêu Trình Diệu Quang say đắm lắm, nếu không, chẳng đời nào cô ta lại thổ lộ điều đó cho tôi biết cả.

Nhưng nếu tôi nói câu ấy ra, thế nào cô ta cũng sẽ tuyệt vọng ghê gớm và có thể xỉu đi cho chẳng vừa.

Thấy tôi chẳng nói gì, cô ta gượng cười thốt:

- Câu chuyện vừa rồi đáng lẽ tôi chẳng nên nói ra, nhưng chỉ vì tôi sợ lòng mình sẽ mang vết thương đau, nên tôi mới đem cái tâm sự của mình mà nói ra cho cô biết vậy.

Tôi vẫn tiếp tục lặng thinh. Điền Tích Xuân lại tiếp:

- Chỉ cần cô nói thẳng ra là cô cũng yêu Trình Diệu Quang thì tôi sẽ lập tức buông anh ấy ra ngay. Tôi chỉ sợ là khi tôi và Trình Diệu Quang đang có cảm tình sâu đậm với nhau rồi thì cô lại

đoạt anh ấy mất đi. Chùng đó chỉ có cái chết mới làm cho tôi quên được nỗi đau khổ mà thôi. Chứ hiện tại, nếu cô đó đoạt mất anh ấy, tuy lòng tôi cũng đau khổ lắm, nhưng tôi còn có thể chịu đựng nổi.

Giọng nói của Điền Tích Xuân quả là giọng nói của một kẻ chiến bại, khiến tôi không khỏi bồi ngùi thương xót cô ta.

Ngừng lại một chút, Điền Tích Xuân nói tiếp:

- Rất có thể cô sẽ cười tôi là kẻ quá đa tình, nhưng cô phải hiểu cho rằng tuổi thanh xuân của tôi sẽ qua đi rất là nhanh chóng, nên tôi không thể nào không tính cho mau được. Đối với cảm tình cũng như sinh lý của tôi, tôi rất cần đến sự an ủi của một người đàn ông. Cô nên nhớ rằng, khi cô chưa đến đây, Trình Diệu Quang đã từng mời tôi đi xem phim, đi chơi núi Vọng Phu, đi bơi thuyền ở vườn Nam Sinh... Thế nhưng, từ khi cô đến đây, anh ấy lại đâm ra lãnh đạm đối với tôi ngay.

Nghe Điền Tích Xuân nói như thế, tôi liền bảo cô ta:

- Điền tiểu thư hãy yên tâm, tôi chẳng hề yêu Trình Diệu Quang đâu, vậy cô hãy vững lòng! Tôi sẵn sàng đáp ứng lời yêu cầu của cô mà chẳng hề cướp đoạt Trình Diệu Quang của cô đâu.

Trong khi tôi nói câu ấy, lòng tôi thật đau đớn vô biên.

Chúng tôi ngồi đấy thêm mười phút nữa thì chẳng ai còn chuyện gì để nói với nhau nữa, nên Điền Tích Xuân đứng dậy cáo từ tôi trở về phòng riêng của cô ta. Tôi cố gượng cười tiễn Điền Tích

Xuân ra khỏi phòng, rồi đóng cửa lại, đoạn nằm vật xuống giường, nghĩ ngợi miên man.

Tôi đâm ra hồi hận và nghĩ thầm:

- Trình Diệu Quang là người yêu của ta thì tại sao ta lại đáp ứng lời yêu cầu của Điền Tích Xuân mà buông rời chàng ra chứ?

Nhưng, nghĩ kỹ thêm một lúc nữa, tôi nhận thấy việc mình xa Trình Diệu Quang là một điều rất sáng suốt.

Lẽ thứ nhất: Cái bào thai trong bụng của tôi không phải là con của Trình Diệu Quang, nếu tôi kết hôn với chàng thì chẳng khác nào tôi làm nhục chàng, tôi không còn xứng đáng để yêu chàng nữa.

Lẽ thứ nhì: Tôi giúp cho Điền Tích Xuân được sống trong sung sướng.

Kể từ hôm ấy trở đi, tôi cố ý lánh xa Trình Diệu Quang và còn tạo nhiều cơ hội để Điền Tích Xuân và chàng được gần nhau luôn, chẳng hạn như vào ngày nghỉ tôi rời khỏi biệt thự đi nơi khác, hoặc những lần Trình Diệu Quang đến phòng tôi để nói chuyện chơi, tôi đều nói dối là trong người không được khỏe để chàng ra khỏi phòng, và di nhiên là trong những lúc trống trải như vậy, tự nhiên chàng phải đi tìm Điền Tích Xuân để nói chuyện cho đỡ buồn.

Qua hai tuần lễ sau, tôi đã bắt đầu cảm thấy bụng mình lớn hẳn lên, nên tôi bắt buộc phải mặc quần nịt vào cho cái bụng nhỏ bớt

đi, và đồng thời tôi cảm thấy khủng hoảng tinh thần không ít. Tôi trở về Cửu Long tìm Tá Ty để bàn tính xem phải làm thế nào. Nhưng Tá Ty lại chủ trương là tôi hãy đến áo Môn để ẩn mình chờ ngày sinh nở. Tôi cau mày, ấp úng nói:

- Điều đó thì...

- Thì sao? Sự tình đã như thế rồi, bạn còn đợi chờ gì nữa? Hay là bạn không có tiền?

- Không phải thế. Chẳng qua tôi cảm thấy sợ nếu đi một mình đến áo Môn.

- Nếu vậy thì tôi sẽ đưa bạn đến đó. Có điều là tôi không thể nào ở luôn với bạn tại đó suốt mấy tháng liền được, mà chỉ có thể đến thăm bạn những khi rỗi rảnh thôi. Bạn ở tại áo Môn thì chẳng còn sợ bị người quen trông thấy. Chỉ cần mấy tháng sau thì còn ai biết được bạn đã sinh con rồi.

Tôi khổ sở nói:

- Mấy tháng đó thật có khác nào tôi bị ngồi tù đâu!

Tá Ty trách nhẹ:

- Ai bảo bạn nông nổi làm gì.

Từ giã Tá Ty xong, tôi gọi một chiếc taxi đưa tôi đến nhà ga để tôi đáp xe lửa trở về Sa Điền.

Nhưng khi tôi vừa trên taxi bước xuống thì đột nhiên, sau lưng tôi có một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi, tiếp theo đó có tiếng nói:

- Y Sa, cô đi đâu vậy?

Tôi chẳng dám quay đầu nhìn lại, chỉ vì sợ gặp phải người quen, họ sẽ hỏi thăm chỗ ở của tôi, rồi nói cho mẹ tôi biết thì phiền lắm. Cho đến khi nhận ra được tiếng nói của ông Trương Vĩnh Trọng, tôi mới dám quay đầu lại nhìn ông.

Trương Vĩnh Trọng trách:

- Y Sa, tôi đã gọi cô, thế mà cô chẳng quay nhìn lại., tại sao thế?

- Tôi... tôi...

Trương Vĩnh Trọng thấy tôi ấp úng, nói không ra lời thì hỏi tiếp:

- Cô đang đi đâu vậy? Trở về Sa Điền hả?

- Vâng!... Trương Tiên Sinh, tôi tính cuối tháng này thì tôi sẽ xin nghỉ việc rồi.

- Sao vậy? Bộ hai đứa bé ấy cứng đầu lắm hả? Chúng nó không chịu nghe lời cô à?

Tôi lắc đầu.

- Hay là cô đã có chỗ làm khác với số lương cao hơn?

Tôi lại lắc đầu. Ông Trương Vĩnh Trọng thở dài, nói:

- Các cô quả thật là khó hiểu!

- Trương Tiên Sinh...

Tôi muốn đem câu chuyện tôi có con mà kể cho ông nghe, nhưng tôi sợ Ông khinh khi và mắng tôi là đồ đê tiện, nên tôi chẳng dám nói ra nữa.

ông ta nhìn tôi một lúc, rồi đề nghị:

- Đã lâu chúng ta không gặp nhau, vậy chúng ta hãy đến đường

Nhĩ Đồn tìm một quán cà phê mà ngồi uống và nói chuyện đi.

- Nhưng tôi cần phải trở về Sa Điền bây giờ.

- Tôi thiết tưởng hãy còn sớm mà.

Tôi đành đáp ứng lời mời của ông tạ Thế là sau đó, tôi cùng ông ta đi đến đường Nhĩ Đồn. Nhưng vừa đi tới góc đường này, bỗng tôi thấy một cô bạn học ngày xưa đang từ xa đi tới. Cô ta quen biết cả mẹ tôi và có biệt hiệu là "Tiểu La La" (tức cây kèn nhỏ, có nghĩa là rất nhiều chuyên), nên tôi lật đật nắm lấy tay ông Trương Vĩnh Trọng mà kéo quay trở lại ngay. Ông ta ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại quay trở lại?

- Vì tôi không thích đi trên đường lớn, chúng ta hãy đến con đường nào thanh tịnh hơn đi.

- Phải chăng vì tôi đã quá già, nên cô đi với tôi thì sợ mắc cỡ chẳng?

- Không, tôi không hề có cái ý nghĩ ấy. Chẳng qua là vì tôi sợ gặp người quen, bởi tôi...

Nhưng tôi không nói tiếp nữa.

Sau khi đã vào một quán giải khát vắng vẻ và cũng nhau ngồi xuống xong, tôi mới dò hỏi thử lòng dạ Ông Trương Vĩnh Trọng:

- Trương tiên sinh, tôi có một người bạn gái đã bị một gã bắt lương lương gạt và cô ta đã đánh cắp tiền của bà mẹ, nên đã phải bỏ nhà ra đi trong khi cô ta lại đang mang một cái bào thai trong

bụng, vậy theo ý của ông, cô ta phải làm sao bây giờ?

ông Trương Vĩnh Trọng chỉ nhún vai, biểu lộ là rất khó nghĩ. Tôi nói:

- Tôi cho rằng cô ta chỉ còn có cách là tự tử mà thôi.

Trương Vĩnh Trọng phản ứng ngay:

- Đó là một sự ngu xuẩn. Cô ta cần phải tiếp tục sống mới được.

- Nhưng cô ta không thể sinh một đứa con không cha.

ông Trương Vĩnh Trọng đưa tay sờ cằm, trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Đó là một điều rắc rối thật.

- Nếu như có một người đàn ông nào đó sẵn sàng giúp đỡ cô ta thì chắc hẳn là cô ta sẽ không đến nỗi nào phải tự tử nữa.

- Cô nói như thế có nghĩa là...

- Tốt nhất là phải có người nhận làm chồng của cô ta Nhưng nói là nói thế, chứ đàn ông trong cõi đời này đều là thứ bạc tình cả.

Nếu muốn cho họ nhìn nhận một cô gái không có danh dự làm vợ thì đó là một điều không tưởng mà thôi.

Nói đến đây, tâm tình tôi quá khích động, nên tôi không sao ngăn được nước mắt tuôn trào ra khóe. Nhất là tôi nghĩ đến sự phụ tình của Vũ Bội đối với mình, tôi hết sức đau khổ, nên càng không cầm được giọt lệ.

Nhưng giữa lúc ấy, bỗng tôi cảm giác có một bàn tay đặt nhẹ bên tay tôi. Tôi cúi đầu xuống, không dám ngược lên nhìn

Trương Vĩnh Trọng nữa.

Chợt tôi nghe có tiếng ông nói bên tai:

- Y Sa, cô đã tìm được người đàn ông ấy rồi. Người đàn ông đó sẽ sẵn sàng thừa nhận đứa con trong bụng Y Sa, nếu Y Sa không chê y đã quá già.

Nghe ông Trương Vĩnh Trọng nói như thế, tôi cảm thấy hết sức vui mừng, nhưng đồng thời tôi cũng xấu hổ không ít.

Phải chăng ông đã biết được chuyện đã qua của tôi rồi?

Tôi không dám ngược mặt lên nhìn ông và chỉ hạ thấp giọng nhỏ:

- Trương tiên sinh, ông đã hiểu lầm rồi. Không phải tôi có thai, mà chính là người bạn gái của tôi.

- Chớ có giấu diếm tôi nữa làm chi, Y Sa ạ! Mọi chuyện tôi đều đã biết rõ hết rồi. Tôi chẳng hề cười chê Y Sa đâu, mà trái lại, tôi rất hiểu rõ và cảm thông với nỗi lòng của Y Sa.

Tôi ghen ngào nói:

- Trương tiên sinh... tôi... tôi không biết phải cảm ơn ông như thế nào bây giờ.

Trương Vĩnh Trọng thành thật nói:

- Căn cứ vào tâm sự của Y Sa, tôi đã biết rõ chuyện đó từ lâu rồi. Tôi rất muốn giúp đỡ Y Sa, nhưng tôi chỉ sợ nói ra thì Y Sa cho là tôi lợi dụng hoàn cảnh đau khổ của Y Sa. Giờ đây, Y Sa đã nói ra rồi thì tôi chẳng còn có lý do gì để từ chối sự giúp đỡ Y Sa

nữa.

- Thế ra ông đã biết trước chuyện này rồi ư?

Tôi ngại ngần hỏi.

- Phải! Tôi đã hơn 40 tuổi đầu rồi, có chuyện gì mà tôi lại không biết? Chẳng qua vì Y Sa không chịu nói tâm sự của Y Sa ra, nên tôi vẫn phải làm như chẳng biết gì.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Đứa con trong bụng tôi không phải là con của ông, thế mà ông lại nhận làm cha nó, tôi e rằng...

Nhưng Trương Vĩnh Trọng ngắt ngang ngay:

- Y Sa chớ có tự ty mặc cảm như thế. Tôi đã là người từng kết hôn rồi mà.

Tôi vui mừng và cảm động nói:

- Ông đã bằng lòng cưới tôi thì mọi chuyện không hay sẽ được giải quyết ổn thoả. Tôi sẽ không cần phải đi áo Môn để sinh đẻ nữa.

- Phải. Nhưng...

- Ông có điều gì khó khăn chăng?

ông ta nhìn thẳng vào mặt tôi và nói:

- Tôi không thể nào cùng Y Sa cử hành hôn lễ được, vì lẽ vợ tôi đang ở tại Thượng Hải, vạn nhất vợ tôi sang bên này thì tôi sẽ phạm tội song hôn mất.

Tôi mỉm cười nói:

- Ông đã đối với tôi quá tốt rồi, tôi không dám làm khổ ông thêm đâu. Chúng ta chẳng cần phải làm hôn lễ, chẳng cần áp dụng nghi thức về hôn nhân làm gì, vì tôi ghét hình thức chủ nghĩa. Chúng ta cứ sống chung với nhau là được rồi, ông nghĩ sao về chuyện đó?

- Tôi cũng mong muốn như vậy.

- Thế là chúng ta đã quyết định rồi?

Trương Vĩnh Trọng gật đầu.

Ngay lúc ấy, bỗng tôi cảm thấy buồn nôn và phát ho lên. Trương Vĩnh Trọng vội vàng thò tay vào túi lấy chai dầu ra, mở nút và chấm một ít quẹt vào đầu mũi tôi rồi nói:

- Không sao, đàn bà trong thời kỳ thai nghén thường bị buồn nôn và chóng mặt như thế.

Tôi cầm lấy chiếc sắc tay và nói:

- Chúng ta hãy đi thôi.

Trương Vĩnh Trọng tỏ vẻ đồng ý. Ông ta đứng dậy và gọi bồi lại tính tiền.

Khi đã ra đến ngoài đường, ông ta choàng tay nhẹ nhàng lên vai tôi và chậm chậm bước đi. Khi đã đến nhà ga xe lửa, ông ta hỏi:

- Y Sa có cảm thấy dễ chịu phần nào không? Nếu hãy còn khó chịu thì chớ nên trở về Sa Điền vội.

- Không có sao đâu.

- Tôi sẽ cố gắng kiếm một căn phòng trong vòng hai ngày, sau

đó tôi sẽ chờ Y Sa dọn đồ đến để chúng ta chung sống với nhau.

- Cảm ơn và hẹn sẽ gặp lại.

- Chào Y Sa!

Khi xe lửa sắp sửa khởi hành, tôi bước chân lên nấc thang để leo lên xe thì bỗng Trương Vĩnh Trọng chạy theo sau lưng tôi và cất tiếng gọi:

- Y Sa hãy chờ một chút.

Tôi dừng chân đứng lại thì ông ta nhảy thót lên xe, lấy trong túi áo ra một chai dầu Vạn Kim còn mới nguyên trao cho tôi và bảo:

- Khi xe lửa chạy ra ngoại ô, gió rất nhiều, chai dầu Vạn Kim này sẽ rất tác dụng cho Y Sa.

Tôi cầm lấy chai dầu và cảm động nhìn Trương Vĩnh Trọng mỉm cười.

Khi tôi chuyển mình bỏ đi vào trong toa xe thì Trương Vĩnh Trọng còn căn dặn với:

- Y Sa chớ có ngồi ở chỗ nhiều gió nhé!

- Vâng, tôi biết rồi.

Khi xe chạy đi, tôi thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống, thấy Trương Vĩnh Trọng đang đứng dưới sân ga, miệng mỉm cười tiễn tôi đi. Tôi đưa tay vẫy chào ông.

Tôi trầm ngâm nghĩ ngợi miên man.

- Người lớn tuổi bao giờ cũng có cái hay của họ. Trương Vĩnh Trọng bao giờ cũng tỏ ra đặc biệt quan tâm đến tạ Chính vì lo sợ

ta bị bệnh trên xe nên ông mới đưa cho ta chai dầu để sức. Nếu là người trẻ tuổi thì làm sao có sự chăm lo chu đáo như thế. Nghĩ đến đó, tôi càng có hảo tâm đối với Trương Vĩnh Trọng hơn nữa.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 15

Khi tôi về đến biệt thự thì bỗng thấy Trình Diệu Quang còn ngồi một mình tại phòng khách.

Tôi mỉm cười hỏi:

- Ô, anh chưa đi ngủ sao?

Nhưng chàng chỉ ném cho tôi một cái nhìn, rồi quay phắt sang hướng khác, xây lưng về phía tôi.

Tôi tiến đến bên chàng và nói nhỏ:

- Xem kìa, y như trẻ con vậy. Anh giận ai thế?

Trình Diệu Quang vẫn đứng yên trong tư thế cũ và gần giọng hỏi tôi:

- Cô vừa từ đâu về thế?

Tôi đưa một ngón tay điểm nhẹ lên miệng chàng và nói:

- Chớ có lớn tiếng như thế! Lỡ ra Điền tiểu thư ở trên lầu nghe được cô ta sẽ...

Trình Diệu Quang quay đầu lại và gay gắt thốt:

- Nếu cô ta nghe được thì sao?

Tôi nghiêm nghị nói:

- Nếu anh còn lớn tiếng lần nữa, tôi sẽ bỏ đi ngay bây giờ.

- Nhưng cô ta đã đi Cửu Long rồi, chưa có về.

Tôi cười nói:

- Diệu Quang, Điền tiểu thư rất thích anh, vậy anh có biết không?

- Tôi không biết!

Chàng lạnh lùng trả lời.

- Cô ta đã nói cho tôi biết rồi, cô ta đã yêu anh nhiều lắm.

Trình Diệu Quang tức giận nói:

- Vì vậy mà Y Sa đã lừa trốn tôi? Và cố ý tạo cơ hội cho cô ta gần gũi tôi, phải không?

Thấy chàng đang nóng giận, tôi đâm ra lo sợ và ấp úng nói:

- Tôi... tôi không hiểu... anh muốn nói gì?

Chàng nhìn thẳng vào mặt tôi với cái nhìn đầy giận dữ:

- Tôi không phải là một thằng ngu mà cô lại tưởng rằng tôi không biết là cô đã cố ý trốn tránh tôi. Cô đã hy sinh tình yêu của cô để thanh toán nguyện vọng của Điền Tích Xuân, cô quả vĩ đại thật! Nhưng liệu tâm tình của cô có vui sướng không chứ?

Tôi đáp nhanh:

- Tôi rất vui sướng.

- Cô vui sướng à? - Chàng đưa một ngón tay điểm lên mũi tôi và

cười nói - Cô có nói bằng tất cả lương tâm của cô không?

Tôi biến sắc và run giọng nói:

- Điện tiểu thư rất yêu anh... Cô ta yêu anh đến phát điên lên được. Vậy anh hãy nghe tôi mà tiếp nhận tình yêu của cô ta đi, cô ta sẽ là một người hiền thê lương mẫu. Cô ta sắp đến 30 tuổi rồi, anh chớ nên làm cho cô ta tuyệt vọng.

- Nhưng ái tình không thể do sự thương hại mà có được.

- Điện tiểu thư có điều gì không tốt đâu? Cô ta rất đẹp, lại có công ăn việc làm vững chắc và cá tính ôn hòa nữa.

- Cô chớ nên nói tốt cho cô ta như thế. Bây giờ tôi hỏi thật cô, cô có thực tình yêu tôi không?

Tôi gật đầu.

- Vậy thì tại sao bỗng nhiên cô lại thay lòng đổi dạ?

- Tôi chẳng hề thay lòng gì cả.

- Nhưng cô đã trốn tránh tôi, như thế không phải thay lòng đổi dạ là gì?

Tôi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Diệu Quang, Điện tiểu thư mới xứng đáng để yêu anh, còn tôi thì không xứng đáng chút nào cả.

- Tại sao?

Tôi không dám đem chuyện mình có thai kể cho chàng nghe, sợ chàng mắng tôi là kẻ phóng đãng, nên đành làm thinh.

Trình Diệu Quang giận dữ nghiến răng nói:

- Có phải tối nay cô vừa đi gặp Vũ Bội và trở về đây không? Cô hy vọng hắn sẽ hồi tâm đổi ý và để cho hắn lường gạt cô một lần nữa, phải không?

Nghe Trình Diệu Quang nói đến đây, tôi vụt mở to đôi mắt nhìn chàng lom lom, rồi “bốp” một tiếng tôi giáng cho chàng một tát tay và gay gắt thốt:

- Tôi không bằng lòng cho anh đề cập đến tên Vũ Bội trước mặt tôi nữa, anh nghe không?

Chàng ngượng ngùng cúi đầu lặng thinh.

Sau khi đánh chàng một tát tay xong, cơn phẫn nộ trong lòng tôi như dịu xuống ngay. Tôi ân hận nhìn chàng và nhẹ giọng nói:

- Xin anh hãy thứ lỗi cho tôi.

Chàng cười buồn:

- Đó là lỗi của tôi. Lẽ ra, tôi không nên nhắc đến tên Vũ Bội trước mặt Y Sa mà chạm đến vết thương lòng của Y Sa.

- Tôi biết anh chỉ vô ý thôi.

- Đó chẳng qua là vì tôi quá bức tức khi nghĩ rằng Y Sa đã coi thường tôi.

Tôi mỉm cười, rồi bỏ đi lên lầu.

Chàng vụt lớn tiếng gọi theo:

- Y Sa, tôi muốn Y Sa chớ có hiểu lầm tôi...

Tôi quay đầu lại nhìn chàng và hỏi:

- Anh muốn nói sao?

- Người tôi yêu là Y Sa, chứ không phải Điền Tích Xuân. Tôi đã ngồi đây chờ Y Sa suốt cả buổi tối nay chính là để nói với Y Sa câu ấy.

- Tôi đã biết rồi.

- Tôi chỉ e ngại Y Sa hiểu lầm tôi mà thôi.

- Anh cho rằng tôi là kẻ mù ư?

Chàng mỉm cười. Tôi trầm ngâm một lúc, rồi vụt nói với chàng:

- Ngày mai, anh có rảnh không?

- Dù không có rảnh, tôi cũng vẫn rảnh được.

- Tôi có chuyện muốn bàn với anh. Vậy xế trưa ngày mai chúng ta hãy đến quán trên Xã Kỳ Sơn mà uống trà nói chuyện, được không?

Chàng hứng thú nói:

- Máy giờ?

- Ba giờ thì gặp nhau tại đó. Người nào đến trước thì ngồi chờ.

Anh nên nhớ là chớ nên cho Điền Tích Xuân biết cuộc hẹn hò của chúng ta, nếu không cô ấy sẽ hận tôi đấy.

- Đương nhiên là chẳng hề cho cô ta biết rồi.

- Vâng an! Tôi nói với chàng câu ấy rồi đi lên lầu, Trình Diệu Quang cũng trở về ngôi nhà chàng.

Tôi nằm trên giường và có ý chờ Điền Tích Xuân trở về. Mãi đến mười tôi mới nghe có tiếng bước chân ở ngoài. Tôi bước ra khỏi phòng, nhìn xuống thì thấy Điền Tích Xuân đang đi lên lầu,

tay cô ta đang ôm một chiếc gói gì đó. Tôi hỏi:

- Mua gì mà nhiều thế?

Diễn Tích Xuân tươi cười đáp:

- Hai chiếc áo thun để tặng cho anh Trình Diệu Quang. Anh ấy đã vẽ tranh cho mình nhưng chẳng chịu lấy tiền, nên mình mua hai chiếc áo này để tặng lại anh ấy.

- Cái ý nghĩ đó hay lắm đấy.

Diễn Tích Xuân buồn bã nói:

- Nhưng tôi lại lo rằng anh ấy không chịu nhận đó thôi.

- Không hề gì đâu. Cô hãy mau mở cửa phòng và vào trong đi, tôi có tin này rất hay muốn báo cho cô biết.

Diễn Tích Xuân lấy chìa khóa mở cửa phòng, rồi vào trong đặt chiếc gói đồ xuống bàn. Tôi theo vào và nói với cô ta:

- Tôi vừa gặp anh Trình Diệu Quang hồi nãy. Anh ấy nhờ tôi nói lại với cô là ngày mai anh ấy muốn mời cô đi uống trà vào hai giờ rưỡi tại cái quán ở đỉnh Xã Kỳ Sơn.

- Tôi không tin. Cô đã nói dối tôi.

Tôi nghiêm sắc mặt:

- Tôi tuyệt đối không hề dối gạt cô đâu.

- Nhưng tại sao anh ấy muốn hẹn với tôi mà anh ấy lại không chịu nói với tôi? Lại đi nói với cô?

- Đó là vì anh ấy bị tự ty mặc cảm. Sự thật anh ấy rất thích cô, nhưng anh ấy lại rất tự ty. Anh ấy là người làm vườn, nên cho

rằng mình không xứng đáng để nói chuyện luyến ái cùng cô.

- Nhưng tôi chẳng hề quan tâm đến nghề nghiệp anh ấy, mà tôi chỉ cần anh ấy đối với tôi có lương tâm và vĩnh viễn trung thành với tôi là đủ rồi.

- Vậy thì ngày mai cô có đến nơi hẹn với anh ấy không?

- Cô không nói đùa với tôi đó chứ?

- Nhất định là không rồi. Nếu ngày mai, vào giờ đó cô không thấy anh ấy thì cô cứ về đây mắng tôi. Tuy nhiên, có điều là với lần hẹn hò này, cô chớ nên hỏi gì anh ấy trước cả, anh ấy là người rất e thẹn...

Điền Tích Xuân hứa:

- Tự nhiên là tôi sẽ không nói gì với anh ấy trước cả.

- Tôi cốt chờ cô về để nói cho cô hay chuyện đó thôi. Giờ thì tôi phải trở về phòng đi ngủ đây. Vãn an.

- Cám ơn cô lắm. Điền Tích Xuân tỏ vẻ rất cảm kích.

Khi đã về phòng riêng, tôi lên giường nằm nghĩ ngợi miên man.

Tôi đã cố tình nói dối là Trình Diệu Quang đã ước hẹn cùng

Điền Tích Xuân tại quán trên đỉnh Xã Kỳ Sơn với mục đích là:

để ngày mai tôi sẽ lén rời khỏi biệt thự mà không cho hai người hay biết gì cả.

Sự thật thì tôi cũng chẳng muốn rời xa Trình Diệu Quang chút

nào, vì chàng đã đối xử với tôi rất tốt, khiến tôi cảm kích vô

cùng. Tuy nhiên, tôi không thể nào để cho chàng tiếp tục yêu tôi

được, vì tôi sẽ phải cùng Trương Vĩnh Trọng chung sống với nhau rồi.

Tâm tình quá đau khổ, tôi không sao ngăn được những giọt lệ tuôn trào ra khóe mắt. rồi tôi vừa lau lệ vừa ngồi viết một bức thư cho Trình Diệu Quang. Trong bức thư, tôi nói rõ lý do khiến tôi bắt buộc phải rời xa chàng là: vì tôi đã trót có con rồi.

Sau khi viết xong bức thư ấy, tôi đọc lại và bất giác xét thấy mình chẳng nên thổ lộ sự bí mật cho Trình Diệu Quang biết làm gì, bởi tôi lo sợ chàng sẽ cười chê tôi là kẻ phóng đãng. Thế là tôi đem bức thư ấy đốt đi ngay.

Qua ngày hôm sau, tôi bảo với người tớ gái là trong người tôi không được khỏe và nhờ cô ta dẫn hai anh em bé Tôn Ny ra bãi biển ở Sa Điền dạo mát giùm. Cô tớ gái gật đầu, đáp ứng liền. Đến một giờ, Điền Tích Xuân trang điểm rất kỹ càng và mở cửa ra đi.

Một giờ hơn, Trình Diệu Quang mặt tây trang rất bảnh bao và ra đi nốt. Lúc bấy giờ, trong biệt thự chỉ còn có một mình tôi.

Đến hai giờ rưỡi thì tôi xách hành lý và rời khỏi biệt thự.

Đến ba giờ thì tôi đã ngồi trên chiếc xe lửa khởi hành từ Sa Điền rồi.

Tôi đứng bên cửa sổ của toa xe, nhìn ra cảnh vật bên đường và nghĩ thầm:

- Đã ba giờ rồi, chắc chắn là Trình Diệu Quang và Điền Tích

Xuân đã gặp nhau tại chiếc quán trên đỉnh Xã Kỳ Sơn. Chẳng hiểu khi chạm mặt nhau, họ sẽ ăn nói với nhau như thế nào? Thời gian trôi qua thật là nhanh chóng. Chẳng mấy lúc mà tôi đã nhìn thấy thị khu Cửu Long, và sau đó thì xe lửa đã dừng lại tại trạm cuối cùng.

Vừa từ trên xe lửa bước xuống xong, tôi liền đi gọi điện thoại cho Trương Vĩnh Trọng ngay.

Khi đường giây điện thoại đã liên lạc xong, tôi nghe có tiếng Trương Vĩnh Trọng ở bên kia đầu giây. Tự nhiên, tôi đâm ra lúng túng không ít, vì tôi chẳng biết phải xưng hô với Trương Vĩnh Trọng như thế nào bây giờ.

Tôi biết là mình không thể gọi Trương Vĩnh Trọng là "Trương tiên sinh" được nữa, vậy thì tôi phải gọi ông ta là "chồng" ư? Tôi ngập ngừng một lúc mới nói được:

- Tôi là Y Sa, hôm nay tôi đã mang đồ đến đây, hiện tôi đang ở tại hỏa xa trạm và gọi điện thoại cho... anh đấy.

Trương Vĩnh Trọng nói:

- Y Sa đã đến rồi ư? Nhưng tôi vẫn chưa tìm được phòng để ở.

Vậy Y Sa hãy tìm đỡ một quán nào đó ở gần đây mà để hành lý xuống cho đỡ mỏi tay và chờ khi tan sở xong, tôi đến đây gặp Y Sa ngay.

- Vâng.

Tôi gác ống điện thoại xuống, rồi làm y theo lời dặn của Trương

Vĩnh Trọng. Đến chiều thì Trương Vĩnh Trọng đến tử điểm ở gần hỏa xa trạm để gặp tôi. Sau đó, Trương Vĩnh Trọng mời tôi dùng bữa cơm tối luôn tại quán ăn ở gần đấy.

Khi đã vào quán cơm, Trương Vĩnh Trọng mới nói với tôi:

- Về việc Y Sa xin nghỉ dạy, tôi đã có cách để nói vợ chồng người bạn của tôi rồi, Y Sa khỏi phải lo. Còn về chỗ ở thì, nếu Y Sa muốn ngụ tại khu vực này, sẽ đi tìm phòng để thuê ngay.
- Vâng, ở Tiêm Sa Chủ này cũng được, anh đi làm cũng gần, chỉ cần qua đò là tới sở rồi.
- Nhưng anh lại muốn ở tại khu Hà Văn Điền vì nơi ấy thanh tịnh hơn.
- Đối với em, ở đâu cũng được, chẳng thành vấn đề.
- Tốt lắm, vậy thì Y Sa hãy ở tạm tại khách sạn này vài hôm, chờ anh thuê phòng ở Hà Văn Điền xong, rồi sẽ dọn về đó.

Thế là chúng tôi đã quyết định xong. Qua ngày thứ ba thì tôi rời khỏi khách sạn ấy để dọn đến một căn phòng ở tại Hà Văn Điền mà ở chung cùng Trương Vĩnh Trọng.

Thấy chúng tôi là cặp chồng già vợ trẻ, thiên hạ ở chung quanh không khỏi để ý và xâm xì bàn tán, nhưng tôi cứ phớt đi.

Kể từ hôm ấy, tôi muốn bắt đầu chấm dứt thời kỳ trốn tránh mẹ tôi, trốn tránh bạn bè quen thuộc, vì lẽ đứa con trong bụng tôi đã có cha rồi. Vậy việc trước tiên là tôi phải trở về gặp lại mẹ tôi mới được.

Thế là vào một ngày chúa nhật sau đó, tôi ngỏ ý với Trương Vĩnh Trọng là muốn chàng đưa tôi trở về nhà gặp mẹ tôi. Trương Vĩnh Trọng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu ưng thuận.

Tôi rất mừng rỡ và gọi điện thoại về cho mẹ tôi ngay.

Nhận ra được tiếng nói của tôi, mẹ tôi vui vẻ vô cùng. Tôi báo cho bà biết là tôi sẽ về nhà và nhờ bà nấu cho một bữa cơm thật ngon. Bà ngạc nhiên hỏi để làm gì thì tôi đáp:

- Con đã dẫn theo một người bạn về nhà ăn cho vui.
- Thế thì tốt lắm. Mẹ sẽ làm theo ý muốn của con. Mẹ tôi nói.

Gác điện thoại xuống xong, tôi liền mở tủ, lấy ra một chiếc Giupe chạt mà mặc vào. Nhưng, khi mặc xong, tôi nhận thấy cái bụng của mình nhô lên quá lớn.

Tôi muốn thay đổi đi, nhưng rồi tôi lại nghĩ rằng dù sao mình cũng không thể nào giấu giếm mẹ được. Thà tôi can đảm nhìn nhận sự thực, và chắc là bà sẽ sẵn sàng tha thứ cho tôi.

Còn Trương Vĩnh Trọng thì mặc tây trang, lại còn nhuộm đen cả mái tóc bạc đi, trông chàng trẻ hẵn như một thanh niên.

Tuy nhiên, khi Trương Vĩnh Trọng đứng bên cạnh tôi, người ta vẫn dễ dàng nhận ra được sự chênh lệch tuổi tác quá xa giữa tôi và chàng, chẳng khác nào cha với con.

Khi chúng tôi về tới nhà thì mẹ tôi chăm chú nhìn cái bụng của tôi với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tôi then thùng mỉm cười và giới thiệu Trương Vĩnh Trọng với

mẹ tôi cho hai người biết nhau.

Khi nghe tôi nói đến mấy tiếng "Thưa mẹ, đây là chồng con", mẹ tôi biến sắc mặt và đứng lặng người đi, chẳng nói được lời nào.

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Trương Vĩnh Trọng hãy ngồi xuống ghế sa lông xem báo, rồi nắm lấy tay mẹ tôi kéo bà vào trong phòng.

Nhưng tôi chưa kịp nói với bà câu nào thì bà đã lên tiếng ngay:

- Mày... mày làm tao chết đi được. Tại sao mày lại kết hôn với thằng cha già như thế đó?

- Con...

Mẹ tôi giận dữ nói tiếp:

- Mày làm tao nhục đến chết được.

Tôi òa ra khóc nức nở.

Mẹ tôi làm sao hiểu được, nên bà mới mắng tôi như thế.

Tôi vừa khóc vừa nói:

- Mẹ, con xin mẹ chớ có giận con nữa! Dù mẹ không tiếp tục mắng chửi, con cũng đủ cảm thấy đau đớn và ân hận lắm rồi, con chỉ muốn chết đi cho xong việc...

Chợt mẹ tôi hỏi:

- Mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, hãy kể hết cho mẹ nghe xem!

Tôi lấy khăn lau nước mắt và đem hết đầu đuôi mọi chuyện đã xảy ra mà thuật lại cho mẹ tôi nghe, chẳng bỏ sót một chi tiết

nào.

Sau khi nghe tôi kể xong, mẹ tôi trầm ngâm một lúc, rồi trách tôi:

- Con đã lỡ có thai như vậy, sao con không về với mẹ?

Tôi cúi đầu đáp:

- Đó là vì con sợ mẹ! Còn về việc ở ngân hàng, từ hôm ấy tới nay, người ta có phát giác ra sự giả mạo chữ ký của con không?

- Chính vì mẹ sợ người ta phát giác ra điều đó, nên ngay sau khi nhận được bức thư của con, mẹ liền đi thẳng ngân hàng, rút tất cả số tiền ở đó ra và đem gửi ở một ngân hàng khác rồi.

Tôi cảm động nói với bà:

- Mẹ, mẹ thật là tốt đối với con quá.

- Tuy nhiên, cái chuyện con kết hôn với thằng già ấy thật không hợp với ý mẹ chút nào cả. Nhưng chuyện đã dĩ lỡ như thế rồi, mẹ chẳng còn biết phải nói sao nữa. Nếu cho cha con hay chuyện này, nhất định là cha con sẽ giận lắm.

Tôi đau khổ nói:

- Con đã trót lỗi lầm rồi, dù cha con có giận cũng chẳng ích gì.

Quả thật là con không phải đối với mẹ, không phải đối với cha, và không phải đối với cả con nữa.

Mẹ tôi cúi mặt xuống và chẳng nói gì.

Tôi uất ức than thở:

- Con rất muốn làm một kẻ lương thiện, nhưng con lại bị người

ta lường gạt, nên chỉ hận cho số phận của con không được tốt mà thôi. Con chẳng hiểu tại sao con lại gặp Vũ Bội làm chi cho khổ như thế?

Mẹ tôi an ủi:

- Con chớ nên quá khích động nữa. Mọi chuyện đều đã trở thành quá khứ rồi.

Sau đó, tôi và mẹ tôi từ trong phòng đi ra. Thấy gương mặt hai mẹ con tôi đều có vẻ nghiêm trọng, Trương Vĩnh Trọng bèn nói:

- Sự lỗi lầm của Y Sa thật rất đáng được tha thứ.

Mẹ tôi gượng cười, rồi nói với Trương Vĩnh Trọng:

- Thôi, bây giờ chúng ta hãy dùng cơm đi.

Tôi và Trương Vĩnh Trọng cùng ngồi vào bàn. Buổi cơm tối hôm ấy kéo dài cho đến 9 giờ tối mới xong. Trương Vĩnh Trọng đề nghị mời cả nhà cùng đi xem phim xuất 9 giờ rưỡi, nhưng mẹ tôi cho biết là bà chẳng còn tinh thần đâu để xem phim nữa.

Chúng tôi đành ngồi ở nhà nói chuyện một lúc, rồi đứng lên từ giã mẹ tôi để ra đi...

Mùa đông lạnh lẽo đã chấm dứt.

Mùa xuân đã đến như một chiếc áo mới rực rỡ phủ trùm lên vạn vật. Cây cối đều đâm chồi nảy lộc sau một thời gian dài khô héo vì cái lạnh của mùa đông.

Đứa con của tôi cũng đã ra chào đời.

Tuy nó không phải là cốt nhục của Trương Vĩnh Trọng, nhưng

chàng lại yêu quý nó vô cùng, điều này đã an ủi tôi không ít. Tôi cũng không hề phủ nhận là sau khi cùng Trương Vĩnh Trọng sống chung với nhau, chúng tôi đã nhiều lần trải qua tình chăn gối như đôi vợ chồng chính thức. Do đó mà cái cảm tình giữa chúng tôi ngày càng sâu đậm hơn.

Đứa con trai của tôi tên là Trương Hoài Trọng, đó là cái ý muốn của Trương Vĩnh Trọng. Con tôi rất trắng trẻo và sỗ sữa, trông thật đáng yêu.

Nhưng đôi mắt của nó lại làm cho tôi càng tăng thêm mối hận trong lòng, vì nó rất giống đôi mắt của Vũ Bội: đôi tròng đen lay láy, vừa tròn vừa to, lại thêm hai hàng mi thật dài và cong vút. Bé Hoài Trọng chẳng hề giống tôi một điểm nào cả, khiến tôi không thấy cao hứng chút nào.

Tôi thầm nghĩ:

- Hãy chờ cho nó lớn lên, mình sẽ nhờ bác sĩ thay đổi cặp nhãn châu của nó đi. Mình không thích thấy đôi mắt của nó giống đôi mắt của Vũ Bội như thế.

Từ khi về sống chung với Trương Vĩnh Trọng, mọi việc trong nhà đều do tôi lo liệu tất cả, chứ không hề mượn người làm, giặt quần áo, nấu nướng, săn sóc cho con, tôi đều không có kinh nghiệm chút nào, nhưng tôi học hỏi dần, tôi tin tưởng rằng mình sẽ là một người nội trợ giỏi trong gia đình.

Trương Vĩnh Trọng thấy tôi suốt ngày bận rộn luôn thì đề nghị

sẽ mượn một người tớ gái để nấu nướng và giặt giũ giúp tôi.
Nhưng tôi không đồng ý, nên chàng chẳng nhắc đến nữa.
Tôi không hề phủ nhận, Trương Vĩnh Trọng đã già rồi. Vũ Bội
đã nói rất đúng: Trương Vĩnh Trọng đã già, nên chẳng còn biết
gì đến chuyện ăn chơi nữa. Trương Vĩnh Trọng không hề nói
chuyện vui cho tôi nghe, không biết đưa tôi đi nhảy "AGoGo".
Khi đã tan sở, chàng chỉ biết về nhà, ngồi tại sa lông trầm tư,
hoặc đọc báo. Chàng cơ hồ như chỉ thích hồi tưởng lại những
ngày quá khứ mà thôi.
Có hôm, trọn cả ngày trời, chúng tôi chẳng hề nói chuyện với
nhau lấy một lời.
Vì vậy mà tôi có cảm tưởng rất cô độc, nhưng tôi chẳng dám oán
trách gì chàng, bởi khi lấy chàng, tôi đang mang bụng một đứa
con riêng với người khác. Như vậy tôi còn mong muốn gì hơn
nữa?

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 16

Thông thường, khi tan sở xong là chàng đi về nhà. Nhưng có một hôm nọ chàng lại không về nhà. Qua hôm sau chàng nói với tôi:

- Tối hôm qua, anh đã đi đánh mặt chược!

Tôi chỉ cười mà không hỏi thêm gì nữa.

Có một hôm, vào buổi trưa, tôi đi mua thức ăn ở chợ về và đứng dưới đất chờ thang máy để lên phòng mình trên lầu. Bỗng tôi nghe phía sau lưng có tiếng người giận dữ nói với nhau:

- Ca ca, chính con đàn bà ấy đấy. Chính nó đã hại anh em chúng mình không còn đi học được nữa.

Tôi quay đầu nhìn lại thấy có hai đứa bé trai đang đứng sau lưng tôi, một đứa trạc chừng mười tuổi, còn một đứa lồi mười bảy. Cả hai đều mặc y phục cũ rách và đang đưa đôi mắt đầy giận dữ nhìn tôi lom lom.

Tôi thấy lạ nên chăm chú nhìn hai đứa bé ấy.

- Mụ tôi! Đứa bé trạc mười tuổi nói.

Tôi giật mình và càng kinh ngạc hơn nữa. Tôi tin chắc là đứa bé ấy vừa chửi tôi chứ không ai khác cả, vì lẽ ánh mắt của nó đang nhìn tôi đăm đăm.

Tôi bèn cất tiếng nhỏ nhẹ hỏi:

- Em bé, em vừa mắng ai vậy?

- Mắng bà chớ ai. Đứa bé trạc mười tuổi vừa trả lời vừa đưa tay chỉ thẳng vào người tôi.

- Mắng tôi à? Tôi sững sốt đến lặng người đi.

Đứa bé lớn liền nắm lấy tay đứa bé nhỏ và bảo:

- Tiểu Ngưu, tội mình hãy về nhà nói lại với má đi.

Nhưng bị đứa bé tên Tiểu Ngưu không chịu đi, nên bị thằng anh của nó nắm lấy tay lôi đi chỗ khác. Tiểu Ngưu vừa khóc vừa la lớn:

- Em muốn gặp cha... Em muốn đi học à...

Thằng anh nó dỗ:

- Tiểu Ngưu, đừng khóc nữa. Chúng ta hãy về cho má biết là họ đang ở tại nơi ấy.

Tôi cảm thấy lo sợ vô cùng, đến nỗi tay tôi phát run lên, tim tôi run lên và cả linh hồn tôi cũng run lên.

Tôi bối rối bước vào thang máy mà quên cả bấm nút, mãi đến khi thang máy đã lên tới tầng lầu cuối cùng bên trên tôi mới phát giác ra.

Khi đã vào tới trong phòng, tôi chẳng còn đầu óc đâu để nấu

nướng nữa mà chỉ buông mình ngồi xuống ghế sa lông và lặng người đi. Con tôi khóc ré lên, có lẽ vì nó đang đói, nhưng tôi cũng chẳng còn đầu óc đâu để lo chăm sóc cho nó, bởi tôi đang đối đầu với một hiện thực đầy cay đắng và đầu óc tôi đang bị ám ảnh bởi một nỗi lo sợ khác thường.

- Y Sa!

Đó là tiếng gọi của chồng tôi. Tuy biết thế, nhưng tôi vẫn không buồn trả lời chàng chỉ lặng thinh trên ghế và cúi gằm mặt xuống. Con tôi càng khóc to hơn, tiếng khóc như con heo bị giết, tôi nghe rất rõ nhưng vẫn ngồi yên ở đó.

- Y Sa! Trương Vĩnh Trọng đến gần bên tôi và cất tiếng gọi nhỏ.

Tôi vẫn ngồi bất động trên ghế, không nói một lời.

Trương Vĩnh Trọng tiến đến chiếc đi văng gần đó, tay bỗng đưa bé và nựng nịu nó cho nó không khóc nữa.

Lát sau đứa bé đã nín khóc.

Trương Vĩnh Trọng bỗng đưa bé đến bên cạnh tôi và cất tiếng hỏi:

- Y Sa, em hãy nói cho anh biết vì sao em không nói một lời nào hết vậy?

Tôi nhìn chàng mà chẳng nói gì.

- Hãy nói cho anh biết đi!

Trương Vĩnh Trọng dịu dàng bảo.

ánh mắt của tôi dừng lại trên gương mặt của chàng:

- Có phải vợ anh đang ở tại Hương Cảng không?

Gương mặt của chàng vụt biến hẳn sắc đi và đôi mắt chàng đảo qua đảo lại như kẻ trộm bị bắt gặp.

Tôi lạnh lùng nói tiếp:

- Anh hãy nói thật cho em nghe đi, chớ có giấu diếm gì em cả.

Chàng có vẻ trách tôi:

- Nhưng tại sao em lại nghĩ như thế?

- Vĩnh Trọng, vợ anh đã đến Hương Cảng và còn có cả con anh nữa, phải thế không?

Chàng bối rối hỏi:

- Em... Nhưng ai đã nói với em như thế? Em chớ nên nghe những lời nói dối đó. Ôi, anh còn biết nói với em như thế nào bây giờ? Y Sa, em...

- Em chỉ muốn biết sự thực mà thôi.

- Sự thực à? Nhưng anh có cái gì bí mật đâu?

- Anh có! Tôi khẳng định nói.

- Nhưng bí mật gì?

- Chính anh biết rõ hơn em nhiều!

Chàng có vẻ cầu khẩn nói:

- Em hãy nói cho anh biết đi. Việc gì mà phải quanh co như thế?

Tôi bèn đem câu chuyện tôi vừa gặp hai đứa bé dưới cầu thang và cả những câu mắng chửi của chúng mà thuật lại cho Trương

Vĩnh Trọng nghe.

Trương Vĩnh Trọng bật cười:

- Em quả thật ngây thơ thật. rất có thể hai đứa bé ấy đã nhận làm người, và sự thực thì chúng đã mắng người nào khác chứ có phải em đâu.

- Nhưng đứa bé ấy đã chỉ vào em mà mắng nhiếc như thế.

- Em chớ nên nghĩ quẩn như vậy. Thôi, em hãy đi nấu cơm đi.

Thiên hạ vốn vô sự, em hà tất tự tìm lấy sự phiền não cho mình lam chi.

Tôi vừa bỏ đi ra sau bếp vừa cười nhạt nói:

- Em cũng hy vọng rằng đó là em tự tìm lấy sự phiền não mà thôi.

Qua chiều hôm sau, khi đã tan sở, Trương Vĩnh Trọng lại không về nhà. Đã 8 giờ tối rồi, tôi chờ chàng về dùng cơm, nhưng chàng vẫn chưa về tới, khiến lòng tôi cảm thấy lo âu phiền muộn không ít.

Tám giờ rưỡi, bỗng có tiếng chuông reo ở cửa. Tôi lật đật đi mở cửa vì nghĩ rằng đó là Trương Vĩnh Trọng đã về tới. Nhưng, khi cánh cửa vừa mở ra, tôi bỗng giật mình và ngạc nhiên hết sức khi thấy đó là một thiếu nữ, tuổi chỉ nhỏ hơn tôi đôi chút, đang đứng ở trước cửa.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Cô muốn tìm ai?

Cô ta cười ngạo nghệ đáp:

- Tôi tìm cha tôi.

Tôi chăm chú nhìn cô ta và hỏi tiếp:

- Cô tìm cha cô à? Cô có đi làm địa chỉ chẳng?

Cô ta quay mặt nhìn lại phía sau. Ngay trong lúc ấy, tôi chợt phát giác ra ở góc cầu thang xuất hiện hai người nữa. Tôi định thần nhìn kỹ thì nhận ra đó là hai đứa bé đã mắng tôi vào buổi trưa hôm qua dưới cầu thang.

Khi đã nhận ra điều đó, tôi bất giác phát run lên. Tôi rất sợ phải nhìn thấy hai đứa bé ấy, tôi rất sợ phải đương đầu với cái hiện thực hết sức là phũ phàng.

Cô gái ấy quay đầu lại phía hai đứa bé và hỏi:

- Có phải cô này đã cùng cha ở chung với nhau không?

Cả hai đứa bé đều đồng thanh đáp:

- Đúng rồi! Chính cô ta đấy. Chính cô ta đấy.

Cô gái ấy quay lại nhìn tôi với cái nhìn đầy phẫn nộ và hỏi:

- Cha tôi đâu rồi?

Tôi vụt trở thành yếu đuối hẳn đi và cúi đầu buồn bã trả lời:

- Ông ấy... chưa có về nhà.

Một trong hai đứa bé nói ngay:

- Tôi hồng tin.

Tôi tức giận nói:

- Các em không tin thì cứ vào trong này mà tìm xem!

Cô gái ấy đưa mắt nhìn tôi một lúc, rồi quay đầu lại nói với hai đứa em:

- Chúng ta hãy ngồi nơi đây mà chờ cha về đi.

Hai đứa bé đều chẳng nói gì và cùng nhau ngồi bẹp xuống bậc cầu thang.

Tôi từ từ khép cánh cửa lại và cảm thấy lòng mình đau khổ vô biên. Thế là tôi đã phải đối diện với cái hiện thực tàn bạo phũ phàng thật rồi.

Càng lúc lòng tôi càng đau đơn như đứt từng khúc ruột.

Chẳng hiểu bao lâu sau, bỗng tôi nghe có tiếng quát tháo om xòm trước cửa vang lên:

- Mẹ nó, ai bảo chúng mày tìm đến đây làm gì? Có mau cắt đi hết không?

Tiếng quát tháo đó chính là của Trương Vĩnh Trọng, tôi nghe rất rõ ràng. Tôi đứng lên, tiến lại cửa, nhìn ra bên ngoài xuyên qua chiếc lỗ nhỏ trên cánh cửa thì thấy Trương Vĩnh Trọng đang la mắng và dùng tay đẩy hai đứa con của chàng xuống cầu thang, nhưng chúng vẫn không chịu bỏ đi.

Đứa bé nhất vừa khóc vừa nói:

- Cha, con muốn đi học vậy cha hãy cho con tiền đóng học phí đi!

Trương Vĩnh Trọng nói:

- Chúng mày hãy về ngay đi, ngày mai tao sẽ cho chúng mày

tiền.

- Cha gạt con. Chúng con về rồi thì cha lại không chịu về nhà.

- Tao nhất định sẽ về mà. Trương Vĩnh Trọng bực tức nói.

Đứa bé lớn chen vào nói:

- Cha, bao nhiêu tiền, cha đều cho người đàn bà xinh đẹp đó hết rồi. Chúng con ăn không no, mặc không lành. Mẹ nói cha là người không có lương tâm.

- Mẹ mày! Trương Vĩnh Trọng đuổi theo đứa bé ấy để đánh nó và mắng nhiếc. Đồ tiểu quỷ...

Nhưng cô gái nọ đưa tay ra cản Trương Vĩnh Trọng lại và lạnh lùng nói:

- Cha, em con nói rất đúng, cha thật là người chẳng có lương tâm.

- Mày... Trương Vĩnh Trọng khẽ buông một tiếng thở dài và cúi đầu xuống tỏ vẻ suy nghĩ. Con hãy đưa hai đứa nó về đi, ngày mai cha sẽ về gặp mẹ các con.

Cô gái có vẻ hoài nghi hỏi lại:

- Ngày mai à? Cha có về thật không?

Trương Vĩnh Trọng gật đầu.

Cô gái nói tiếp:

- Cha... Mẹ đang bệnh rất nặng, cần phải đưa đi bệnh viện, ngày mai cha phải về mới được.

Cô gái ngừng một chút rồi lại nói:

- Ngày mai.. con sẽ phải đi bán ba rồi.

Trương Vĩnh Trọng vội vàng hỏi:

- Tại sao thế? Tại sao con lại không tiếp tục làm việc tại bách hóa công ty ấy?

Cô gái cúi mặt đáp:

- Đi bán hàng thì kiếm chẳng được bao nhiêu tiền từ ngày cha không gởi tiền về nhà nữa, mẹ đã phải mượn rất nhiều tiền của Chu Bát Cô (cô tám), hiện nay Chu Bát Cô đòi tiền lại tính cả vốn lẫn lời là 3500 đồng, thì chúng con biết lấy đâu ra tiền để trả cho người ta vì vậy mà Chu Bát Cô mới đề nghị con hãy đến làm việc tại quán rượu của người bạn cô ấy có thể được trả cho Chu Bát Cô bằng cách chia ra làm nhiều kỳ.

- Quán rượu ấy ở đâu?

- Tại Loan Tử (eo biển)

- Con không thể đi làm gái bán ba được.

- Con cũng không thích thế nhưng chẳng còn biện pháp nào khác hơn nữa. Vì mẹ vì sự sống của các em mà con phải hy sinh thân mình vậy.

Trương Vĩnh Trọng tỏ vẻ rất khổ tâm. Một lúc sau, chàng mới nói:

- Đêm đã quá khuya rồi, thôi các con hãy về đi, ngày mai cha sẽ về gặp má con.

Tiểu Ngưu nói:

- Nhưng con chẳng có tiền về xe đâu.

Cô gái hỏi:

- Sao vậy? Tiểu Ngưu, vừa rồi chị chẳng đã đưa cho em một đồng tiền là gì.

- Em đã mua hai ly cà rem ăn rồi. Em và ca ca cùng ăn với nhau.

Đứa bé lớn xác nhận:

- Phải, tiền đã mua cà rem hết rồi.

Cô chị lườm hai em:

- Chúng mày lúc nào cũng cà rem. Như chị đây, uống nước lạnh chẳng hết khát sao?

Trương Vĩnh Trọng thấy vậy bèn rút trong túi ra hai tấm giấy mười đồng mà trao cho đứa con gái và bảo:

- Đêm đã khuya rồi, con hãy dẫn hai em đi ăn cơm, rồi về nhà mau lên nghe không?

Cô gái cầm lấy tiền rồi dẫn hai đứa bé đi xuống cầu thang.

Trương Vĩnh Trọng còn căn dặn với:

- Hãy thận trọng tiền bạc đó. Nếu con đánh mất thì chẳng còn tiền đâu mà đi xe về nhà đấy.

- Con biết rồi. Cô gái vừa đi vừa nói.

Sau đó, Trương Vĩnh Trọng chuyển mình lấy chìa khóa mở cửa phòng. Nhưng tôi lập tức mở cửa ra, chàng không khỏi giật mình và bối rối hỏi:

- Y Sa, em chưa ngủ sao?

- Chưa.

- Mọi hôm, giờ này em đã ngủ rồi. Nhưng, hôm nay...

Tôi ngắt ngang lời chàng ngay:

- Nhưng đêm nay em đã được xem một vở kịch hết sức cảm động, khiến cho tâm tình em không còn bình tĩnh được nữa.

Chàng mỉm cười, nụ cười đầy ngượng ngập, rồi bỏ đi vào phòng, cởi bỏ y phục bên ngoài ra và ngồi xuống giường.

Tôi đi vào theo và hỏi:

- Vĩnh Trọng, em vừa nói em đã được xem một vở kịch rất cảm động, anh có nghe không?

Chàng cúi xuống cởi giày và đáp:

- Anh đã nghe rồi.

Tôi lạnh lùng tiếp:

- Sự thực đã chứng minh là em không hề tự tìm lấy sự phiền não chút nào. Em đã đối diện với cái hiện thực hết sức đáng sợ!

Nghe tới nói câu ấy, chàng liền ngẩng đầu lên nhìn tôi trong khi đôi tay chàng đang cởi giày cũng vụt ngừng lại ngay.

Tôi cười nói:

- Vĩnh Trọng, em không trách anh đã giấu diếm em đâu.

Trương Vĩnh Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Em đã nhìn thấy tất cả rồi à?

- Phải, em đã nhìn thấy tất cả rồi, nhìn thấy qua cái lỗ trên cánh cửa. Em là khán giả duy nhất đã được xem tấn kịch đó.

Trương Vĩnh Trọng cúi đầu trầm ngâm nghĩ ngợi và khẽ buông một tiếng thở dài đau khổ.

Tôi nói tiếp:

- Anh đối với em rất tốt, em rất cảm ơn anh, nhưng em không muốn phá hoại gia đình hạnh phúc của anh. Sự vui sướng cũng như hạnh phúc của em đã xây dựng trên nỗi đau khổ của vợ và của con anh, đó là điều em hoàn toàn không muốn. Trước đây em đã không biết, nhưng hiện nay em đã biết rồi, em không thể nào tiếp tục chiếm hữu anh được nữa, em cần phải xa anh...

Chàng vụt ngẩng đầu lên hỏi lại tôi:

- Em sẽ xa anh?

- Đúng như thế, đó là điều mà em đã nghĩ kỹ lắm rồi.

Chàng đến bên cạnh tôi, nói:

- Em chớ dại dột như thế. Dù cho em có xa anh đi nữa, anh cũng nhất định không trở về với vợ anh đâu.

- Tại sao vậy?

- Em chớ hỏi lý do làm gì.

- Anh... anh vẫn còn có điều muốn giấu em.

Trương Vĩnh Trọng buồn rầu nói:

- Vợ. anh... đã làm điều không phải đối với anh. Cách đây mấy năm về trước, anh đã gặp điều bất như ý trong công việc làm ăn, nàng đã lui tới với một người đàn ông khác. Vì vậy mà anh và nàng đã gây gổ nhau và cuối cùng bắt đầu ở riêng mỗi người một

nơi.

- Không có ly hôn à?

- Không. Nàng không bằng lòng ly hôn, vì lẽ sau khi xa anh xong, nàng mới phát giác ra gã đàn ông ấy không hề thành thật yêu nàng. Do đó, nàng trở lại vẫn xin anh tha thứ cho nàng, hy vọng trở về sống với anh. Nhưng cá tánh của anh rất cố chấp, anh không bằng lòng đáp ứng lời yêu cầu của nàng. Đó là tự nàng gây ra cái khổ cho mình thì chẳng nên oán trách ai cả.

- Nhưng con người rất khó mà không phạm lỗi. Chỉ trừ phi sau khi chết xong rồi mới không còn phạm lầm lỗi nữa, do đó anh nên tha thứ cho bà ta.

- Anh biết thế, nên gần đây, mỗi tháng anh đều có gởi một số tiền cho nàng sinh sống và nuôi mấy đứa nhỏ đi học. Thời gian đã làm cho anh thay đổi thái độ đối với nàng. Nhưng, từ ngày anh về chung sống với em, anh không còn có tiền để gởi cho mẹ con nàng nữa. Mỗi tháng anh chỉ lãnh có 1400 đồng, nên trong thực tại chẳng còn có khả năng để nuôi sống cả hai gia đình được.

Tôi cảm động nói lần nữa:

- Anh đối với em thật là tốt.

- Anh nói thật, anh đối với em là vì ái tình, anh cũng đối với em là vì rất thương cho sự bất hạnh của em.

- Nhưng anh cần phải trở về với gia đình anh. Em không muốn

chiếm hữu anh suốt đời, em chỉ cần anh bạn cho em một phần mười tình yêu cũng đủ cho em mãn nguyện lắm rồi. Em không bằng lòng thấy con gái anh đi bán ba, em cũng không bằng lòng thấy mấy đứa con trai của anh ở đầu đường xó chợ, không có học hành gì cả. Vả lại, em sẽ có thể đi tìm việc làm, em không còn cần đến sự giúp đỡ tiền bạc của anh nữa.

Chàng cúi đầu xuống tỏ vẻ rất suy nghĩ.

Tôi khuyến khích chàng:

- Anh hãy xa em đi. Anh chớ nên làm cho em khó xử nữa. Anh đã cùng vợ anh chính thức thành hôn, nên anh cần phải về sống với nàng, có như vậy thì em mới vui được.

Trương Vĩnh Trọng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Y Sa, em chớ nên đau khổ nữa. Anh sẽ tìm ra biện pháp để đối phó với vấn đề này.

Tôi quá đau đớn nên òa ra khóc nức nở.

Đêm hôm ấy, chúng tôi đều mất ngủ.

Qua hôm sau, đến mười giờ đêm, Trương Vĩnh Trọng mới về tới. Tôi hỏi chàng:

- Sao anh lại về khuya thế?

Sắc mặt chàng trở nên hết sức nghiêm trọng:

- Anh vừa ở Ty Loạn về đây. Nàng thật là người không hiểu biết chút nào cả.

Tôi biết ngay tiếng "nàng " mà Trương Vĩnh Trọng vừa dùng là

để ám chỉ vợ chàng. Tôi tò mò hỏi tới:

- Bà ta ra sao? Bệnh có nặng không?

Trương Vĩnh Trọng lắc đầu:

- Có bệnh hoạn gì đâu. Nàng ta chỉ làm bộ thể thôi. Anh còn lạ gì tâm lý của đàn bà nữa?

- Còn về chuyện của em, bà ta tính sao?

Trương Vĩnh Trọng cười có vẻ đắc ý:

- Nàng ta hăm dọa là sẽ đưa anh ra trước pháp luật. Nhưng đó là điều rất hay, bởi chẳng còn cách nào khác hơn nữa. Thật ra, anh đã đối xử với nàng hết tình hết nghĩa rồi, nhưng nàng không chịu hiểu thì thôi.

- Đó là vì bà ta yêu anh lắm đấy.

Trương Vĩnh Trọng cười nhạt:

- Chớ có nói đùa. Nếu bà ta yêu anh chân thật thì tại sao bà ta lại làm những việc không tốt đối với anh như vậy?

- Đã là con người thì khó mà tránh khỏi phạm lỗi lầm lắm.

Trương Vĩnh Trọng làm thinh. Tôi hỏi:

- Như vậy thì sự quan hệ của chúng ta có nên kết thúc không?

- Tại sao lại phải kết thúc chứ?

- Vì em không muốn cho anh phải phiền não.

- Anh hoàn toàn chẳng có gì để phiền não cả. Chúng ta nên tiếp tục duy trì hiện trạng là hơn.

Cái cảm tình của Trương Vĩnh Trọng đối với tôi thật là chân

thành. Mỗi đêm chàng đều về với tôi, và không bao giờ tỏ ra lãnh đạm đối với tôi. Nhưng lòng tôi lại không vui chút nào. Tôi cứ luôn nghĩ đến đứa con gái của Vĩnh Trọng phải đi bán ba, và hai đứa con trai rất đáng thương của chàng không được đi học hành gì cả...

- Ta cần phải rời xa Vĩnh Trọng mới được. Tôi đã từng thăm nhủ như thế.

Nhưng sau khi xa Vĩnh Trọng ra, tôi sẽ đi đâu? Đương nhiên là đối với sự sống thì chẳng thành vấn đề, bởi hoàn cảnh gia đình của mẹ tôi không đến nỗi nào nghèo túng.

Nhưng tôi không thể không có một người chồng được. Đó mới chính là điều đáng nói.

Lý trí tôi thì bảo xa Vĩnh Trọng. Nhưng tình cảm tôi lại không muốn thế. Vì vậy mà tôi bị rơi vào trong một tình cảnh hết sức nan giải và khổ tâm.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 17

Vào một buổi trưa nọ, tôi vừa ngủ trưa dậy thì đột nhiên có tiếng chuông reo ở cửa.

Tôi vừa đi ra mở cánh cửa thì trông thấy một người đàn ông lạ mặt có bộ điệu không được tử tế cho lắm. Tôi hỏi y:

- Ông muốn tìm ai? Và có chuyện chi?

Người đàn ông ấy mỉm cười hỏi lại:

- Cô là vợ Ông Trương Vĩnh Trọng phải không?

Nụ cười khác thường của y khiến tôi cảm thấy có chuyện chẳng lành rồi, nhưng tôi cũng gượng gật đầu.

Ngay lúc ấy, từ phía cầu thang có ba người đàn bà cao lớn, mập mạp xông lên phòng tôi với gương mặt hầm hầm, đầy hung dữ.

Tôi đoán biết chuyện gì rồi, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Máy người muốn gì? Cướp hả?

Một trong ba người đàn bà ấy có bộ răng đầy vàng và mặt mày đánh đá đứng chống nạnh hai tay và cười nhạt nói:

- Cướp à? Câu nói đó nghe hay nhỉ? Tôi hỏi cô câu này, cô hãy còn trẻ thế kia, tại sao cô lại cướp đoạt chồng tôi?

Tôi đứng chết lặng người đi.

Một người đàn bà khác có gương mặt đánh đá không kém chen vào nói:

- Trông cô đẹp dễ thế kia thì cô kiếm chồng đâu có khó khăn gì, tại sao cô lại đi làm bé người ta? Tại sao cô lại phá hoại hạnh phúc gia đình của người ta chứ?

Tôi phần nộ gắt:

- Máy người là ai? Tôi không biết máy người là ai hết, máy người hãy đi khỏi nơi này mau.

Người đàn bà có răng vàng đầy mồm hách dịch trả lời:

- Tao là vợ lớn của Trương Vĩnh Trọng đây. Mà là gì kia chứ? Mà là vợ bé của anh ấy.

Tôi tức giận nói:

- Yêu cầu bà hãy tôn trọng lời nói một chút.

Vợ Trương Vĩnh Trọng bấu môi:

- Cái thứ người như mày thì có đáng gì mà phải tôn trọng chứ?

Hừ cái đồ không biết nhục.

Tôi quá căm phẫn đưa tay đẩy họ đi và hét lên:

- Các người hãy đi đi. Cút đi. Cút hết đi.

Vợ Trương Vĩnh Trọng day sang người đàn bà có gương mặt dài đang đứng bên cạnh và nói:

- Dì Hai hãy xem. Nó hung dữ như thế đó. Nó dám ngang nhiên ra tay đánh người như vậy.

Người đàn bà có gương mặt dài liền xông ngay tới, xắn tay áo lên chuẩn bị nhào vào đánh tôi.

Tôi chống nạnh hai tay và hăn học quát:

- Máy người muốn đánh tôi, phải không?

Người đàn bà mặt dài chẳng nói chẳng rằng, xông ngay tới trước.

Tôi lập tức chụp lấy chiếc ghế và ném về phía họ. Cả ba người đàn bà đều kêu lên oái oái và thối lui ra sau mấy bước liên tiếp.

Khi đã đứng yên xong, họ liền mỗi người đều cầm lấy vũ khí và xông tới lần nữa.

Tôi vội vàng thối lui ra sau lưng áp vào tường, nghiêm trọng chờ đợi, khiến họ không còn dám tiến đến gần nữa.

Giữa lúc ấy, những người ở tại các phòng gần đó nghe động nên mở cửa ra nhìn. Có một số trẻ con thấy thế thì vỗ tay cười ha hả, còn một số người lớn tuổi thì lật đật chạy tới để ngăn.

Ba người đàn bà nọ thấy những người ở gần đó khuyên can thì đành giận dữ bỏ đi. Nhưng trước khi đi vợ Trương Vĩnh Trọng còn quay đầu lại hăn học nói:

- Mà hãy chờ xem vở kịch hay bao giờ cũng ở đoạn cuối. Mà sẽ không còn có an ninh trong những ngày sắp tới nữa đâu.

Tôi ném một cái nhìn đầy giận dữ về phía bà ta.

Tuy nhiên tôi chẳng hề có đánh lộn với bọn người ấy, nhưng tình

cảm của tôi lúc bấy giờ bị tổn thương không ít, nên tôi rút vào trong phòng và khóc nức nở.

Lúc 6 giờ rưỡi chiều thì Trương Vĩnh Trọng về tới. Chàng đến bên cạnh giường và dịu dàng bảo tôi:

- Y Sa, em đừng khóc nữa.

Tôi gất to:

- Anh chớ nên để ý tới tôi làm gì.

Trương Vĩnh Trọng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy em?

Tôi đau khổ nói:

- Vợ anh đã dẫn hai người đàn bà đến đây đánh tôi. Anh còn chưa chịu mau mau rời xa tôi nữa sao?

Trương Vĩnh Trọng cương quyết nói:

- Anh không thể nào rời xa em được.

Tôi hận oán nói:

- Ngày hôm nay tôi rất hối hận vì đã bị anh lường gạt.

Chàng mở to đôi mắt nhìn tôi dăm dăm:

- Đã bị anh lường gạt.

Tôi giận dữ đưa mắt nhìn chàng:

- Chứ không phải thế ư? Anh còn nhớ không? Chính anh đã nói với tôi là vợ và các con anh đều ở tại Thượng Hải... Nhưng ai mà ngờ vợ con anh đều ở tại Hương Cảng.

Chàng ngượng ngùng cúi đầu để tránh cái nhìn của tôi và buồn

bã nói:

- Anh thừa nhận rằng anh đã có nói câu ấy. Nhưng anh chẳng hề có ý lường gạt em. Sự tình rất là rõ ràng, nếu anh có ý lường gạt em thì không hề gặp chuyện rắc rối như thế này.

Tôi lạnh lùng nói:

- Phải, tôi biết anh chẳng hề có ý lường gạt tôi. Chính vì tôi mà anh đã không ngó ngang gì đến vợ và con anh nữa, lẽ nào tôi lại chẳng biết sao? Thế nhưng việc anh đã làm khiến cho tôi rất khó xử. Tôi cũng là đàn bà, nếu như tôi là vợ anh thì tôi cũng rất đau khổ như thế.

Chàng đưa tay sờ nhẹ nhẹ lên vai tôi và nói nhỏ nhỏ:

- Y Sa, em thật là người quá lương thiện.

- Nhưng rất tiếc là sự lương thiện của tôi lại không được người ta thấy cho. Trong con mắt của vợ anh, tôi lại trở thành một người đàn bà bất lương.

Chàng an ủi tôi:

- Em chớ nên giận nữa. Nàng chỉ là một người đàn bà không có tư tưởng gì cả.

- Bà ta cho rằng tôi là thứ đàn bà chuyên môn phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Bà ta cho tôi là hạng người hết sức đê tiện. Vĩnh Trọng, anh hãy nói đi, tôi có phải là hạng người như thế không?

- Em nào phải hạng người như thế đâu. Nàng ta là người không

có trí thức, là người thô lỗ, thì biết gì đâu em?

Tôi mỉm ý cất tiếng cười thật cay đắng.

Sau khi im lặng đến năm phút, đột nhiên Trương Vĩnh Trọng nói:

- Sự tình đã đến nước này rồi anh không thể nào khách sáo đối với cô ả được nữa. Ngày mai, anh sẽ đến văn phòng luật sư, tìm một người bạn để bàn tính mới được.

Tôi hỏi hộp hỏi:

- Anh tính làm thủ tục để cùng bà ta ly hôn phải không?

Trương Vĩnh Trọng gật đầu.

- Nhưng anh không thể cùng bà ta ly hôn được. Em nguyện sẽ đi tìm việc làm để anh không còn phải nuôi em nữa. Bao nhiêu tiền lương của anh hãy gửi về cho vợ anh đi.

- Nhưng anh cũng đã từng nói đến điều đó với cô ta rồi, nhưng cô ta chẳng bằng lòng, cô ta chỉ muốn độc chiếm anh thôi.

Tôi lặng người đi.

Trương Vĩnh Trọng khích động nói tiếp:

- Sớm muộn gì anh cũng sẽ cùng cô ta ly hôn. Anh không thể để cho hôn ước trói buộc anh vĩnh viễn được. Anh không thể để cho cô ta tiếp tục núp bóng anh mà làm điều bậy bạ được.

- Núp bóng anh? Như thế nghĩa ra sao?

Chàng không trả lời, mà chỉ khẽ buông một tiếng thở dài u uất.

Một lúc rất lâu, chàng mới nói:

- Cô ta không bao giờ chịu làm người tử tế cả... Cô ta đã bị nhiễm bởi chất độc, cô ta mượn tiền đi hít chất độc làm cho anh hết sức khổ tâm... Cô ta cho rằng anh không có lương tâm, nhưng lương tâm của anh không thể để dành cho hạng người như thế.

Tôi đã quen biết Trương Vĩnh Trọng từ hai năm nay, nhưng chính cái giây phút này đây tôi mới thực sự hiểu rõ chàng. Cuộc hôn nhân đầy bất hạnh đã khiến cho nội tâm của chàng quá đau khổ, và đó có lẽ là lý do đã khiến chàng trở nên trầm mặc và ít nói.

Lúc ban đầu, tôi rất thương hại cái tình cảm của vợ Trương Vĩnh Trọng và chính vì lý do đó mà tôi đã yêu cầu chàng hãy rời xa tôi để trở về với vợ chàng. Nhưng giờ đây, nghe qua những nỗi khổ tâm của Trương Vĩnh Trọng, tôi không còn thương xót vợ chàng nữa, mà trái lại tôi càng cảm thấy hận bà ta hơn.

Trương Vĩnh Trọng ngậm ngùi nói:

- Y Sa, cô ta là hạng đàn bà như thế đó thì em có trách anh sao lại chẳng có lương tâm đối với cô ta không? Anh đã đem tiền về nhà cho cô ta nuôi gia đình, nhưng cô ta lại lấy tiền đi hít ma túy hết cả.

- Nhưng trông tướng mạo bà ta có vẻ mập mạp lớn con như vậy thì chẳng có vẻ gì là nghiện ma túy cả.

- Cô ta chỉ mới nghiện đây thôi. Anh chẳng biết cô ta hít ma túy,

nhưng chính Tiểu Ngưu đã nói cho anh nghe. Tiểu Ngưu đã cho biết là cô ta thường tới nhà Chu Bát Cô để làm việc đó.

- Nhưng Chu Bát Cô là ai?

- Chu Bát Cô là người chuyên cho vậy tiền lấy lời rất cắt hòng, lại còn mở một tiệm buôn ma túy. Mụ ta cho những người nghèo khổ vay tiền với số lời rất cao, đến kỳ hạn mà chưa có tiền trả, nhưng nếu có con gái lớn ở nhà, mụ ta sẽ đến ép buộc người vay nợ phải đem bán con gái cho vũ trường hoặc quán rượu. Mụ ta quen biết rất nhiều giới trong cái xã hội bất lương ấy.

Vĩnh Trọng trầm mặc một lúc rồi mới nói tiếp:

- Nói đến chuyện làm thủ tục để cùng cô ta ly hôn thì không thể nào hoàn thành trong một thời gian ngắn được.

- Em chưa hiểu rõ cái ý của anh muốn nói gì.

- Anh nói như thế có nghĩa là: trước khi anh cùng cô ta được phép ly hôn, chúng ta cần phải tạm thời lánh mặt cô ta mới được. Anh rất lo ngại trong khi anh đang bận đi làm việc, cô ta sẽ dẫn người đến đây làm ầm ĩ lên.

- Anh nói như thế có nghĩa là chúng ta cần phải dọn nhà đi nơi khác?

Chàng gật đầu:

- Phải. Cô ta là hạng đàn bà rất hung dữ, chuyện gì cũng có thể làm được, nên tốt hơn hết chúng ta hãy lánh mặt cô ta đi.

Tôi suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Nhưng Hương Cảng là một cái đảo nhỏ, nên dù chúng ta có trốn ở đâu đi nữa, rồi cô ta cũng sẽ tìm ra.
- Đành vậy, nhưng chúng ta chỉ tạm thời lánh mặt cô ta một thời gian thôi, chừng nào thủ tục ly dị đã xong xuôi, chúng ta không còn phải trốn tránh cô ta nữa.

Tôi buồn rầu nói:

- Nhưng anh bắt tất phải đem trọn tình yêu thương mà ban cho em. Anh cần phải đem tình yêu thương của anh mà phân chia cho các con của anh là hơn.
- Em lương thiện lắm, Y Sa ạ! Anh cũng đã tính rằng sau khi anh ly hôn với vợ anh xong, anh sẽ đem các con anh về đây sống chung với chúng ta, chẳng hay em có ý kiến như thế nào?

Tôi đáp nhanh:

- Em chẳng có ý kiến gì cả. Anh có làm như thế thì lương tâm em mới yên ổn phần nào được. Nếu không, em chỉ mong muốn anh sớm xa em mà thôi.

Chàng hỏi tôi:

- Theo ý em thì chúng ta nên dọn đến đâu?
- Còn dọn đến đâu tốt hơn là Tiêm Sa Chủy? Anh qua biển đi làm tiện hơn.

Chàng biểu thị đồng ý ngay. Qua một tuần lễ sau chúng tôi đã tìm được một căn phòng ở tại đường Kha Sĩ Tuấn.

Chúng tôi dọn về đây ở suốt hai tháng liền mà chẳng hề bị vợ

Trương Vĩnh Trọng đến phá khuấy nữa.

Nhưng có một buổi sáng nọ, sau khi Vĩnh Trọng ăn điệ̉m tâm và đi làm rồi, tôi xuống lầu để mua bột cho bé Hoài Trọng ăn.

Nhưng, vừa mở cửa nhà ra, tôi bỗng trông thấy có một người đàn ông đang ngồi ở góc tường, gương mặt xây chỗ khác, nên tôi không thấy rõ lắm. Y mặc một chiếc áo thun màu xanh, một chiếc quần bằng da bò, trông có vẻ rất quen thuộc.

Tôi nhìn y kỹ hơn, bất giác tôi giật nảy mình.

- Trời, thì ra... Vũ Bội!

Hai tiếng Vũ Bội tự nhiên giẽo vào lòng tôi một cơn phẫn hận đến cực điệ̉m. Tôi lập tức quay mình bỏ đi vào trong nhà để đóng cửa lại, hầu khỏi phải chạm mặt hấn nữa.

Nhưng ngay lúc ấy, tôi chợt cảm giắc có một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay tôi giữ lại. Tôi quay đầu nhìn ra sau thì thấy Vũ Bội đã đứng lên và đang nắm lấy tay tôi.

Tôi giặc dữ, vùng vẫy thật mạnh để thoát khỏi bàn tay của hấn.

Nhưng hấn vẫn nắm chặt, khiến tôi chẳng tài nào thoát đi được.

Tôi còn giặc dữ thì Vũ Bội đã lên tiếng nói:

- Y Sa! Anh đến để xin lỗi em đây.

Trong nhất thời, tôi vụt nhớ lại những chuyện bi thảm đã qua do một tay Vũ Bội gây ra, nên tôi càng thêm tức giặc vô cùng. Tôi cố hết sức vùng vẫy thật mạnh và hét to:

- Hãy buông tôi ra!

Vũ Bội hạ giọng năn nỉ:

- Y Sa, xin em hãy tha thứ cho anh.

Tôi quát lớn:

- Hãy buông tay tôi ra.

- Không thể được.

Tôi vẫn tiếp tục vùng vẫy thật mạnh, nhưng vẫn không làm sao thoát ra khỏi bàn tay của hắn. Thế là tôi dùng chân mình mà đạp mạnh vào chân hắn, nhưng hắn né đi nên tôi vẫn không làm sao đạp trúng chân hắn được.

Quá phần nộ, tôi phun một bãi nước bọt vào mặt hắn, nhưng hắn vẫn không buông tay tôi ra, trong khi sắc mặt hắn vẫn không hề lộ một vẻ tức giận nào.

Hắn nói với tôi:

- Hãy phun nước bọt nữa đi! Hãy phun nữa đi! Anh đã dối với em không phải chút nào. Nhưng anh rất yêu em.

Tôi tự nhủ với lòng mình:

- Y Sa, chớ nên mềm yếu trong lúc này.

Nghĩ vậy, tôi lại tiếp tục phun nước bọt vào mặt Vũ Bội, nhưng hắn vẫn không hề buông tôi ra.

Trong lòng quá phần nộ, tôi như mất hết cả lý trí. Tôi quyết định sẽ cắn tay hắn nếu hắn vẫn không chịu buông tôi ra.

Tôi trở mắt nhìn hắn lom lom với sắc mặt hầm hầm.

- Anh đã nói qua rồi, em càng tức giận càng thêm xinh đẹp vô

cùng.

Vừa nói, Vũ Bội vừa đưa tay trái sờ vào mặt tôi và tiếp:

- Mặt em vừa trắng lại vừa mịn màng lạ!

Nhanh như chớp, tôi đưa tay phải ra, chụp lấy cánh tay trái của hắn mà đưa vào miệng cắn mạnh một cái.

- ái ui!

Hắn hét lên và buông ngay cánh tay tôi ra. Tôi lập tức lách mình chạy vào trong phòng và đóng sầm cánh cửa lại.

Từ trong phòng nhìn qua chiếc lỗ mắt cáo nơi cánh cửa, tôi thấy lưng bàn tay của Vũ Bội đang chảy máu. Hắn rút chiếc khăn tay trong túi ra băng vết thương lại, rồi tiến đến gần cánh cửa, nói với giọng đầy đau khổ:

- Y Sa! Hãy mở cửa ra đi. Anh có điều muốn nói với em.

Tôi nghĩ thầm:

- Ta không thể nào để cho hắn lường gạt một lần nữa.

Vũ Bội đứng sát vào cánh cửa và nói qua tiếng khóc:

- Y Sa, em hãy cho anh được nhìn thấy đứa con của anh đi.

Tôi vẫn không trả lời một tiếng nào.

Vũ Bội đập cửa và nói giọng đầy đau khổ:

- Y Sa, hãy mở cửa và cho anh được nhìn thấy con của anh đi...

Sau đó, tôi nghe có tiếng Vũ Bội ho khục khặc nổi lên. rồi một lúc lâu sau, Vũ Bội lại gọi:

- Y Sa, anh vẫn em. Hãy mở cửa ra đi. Em chớ nên tàn nhẫn đối

với anh như thế. Anh đã không có cơm ăn từ hai hôm nay, em có biết không? Anh đã ngủ dưới dạ cầu thang, em có biết không? Anh đã rời xa con đàn bà bị bại cả hai chân ấy rồi, em có biết không?

Tiếp theo đó, tôi lại nghe có tiếng Vũ Bội khóc thút thít.

Tiếng khóc của chàng chẳng khác nào tiếng hát của chàng, thật là bi thảm, khiến lòng tôi tự dung mềm yếu hẳn đi...

Tôi áp sát mắt tôi vào lỗ mắt cáo để nhìn ra ngoài, nhưng tôi bất giác giật mình, thối lui mấy bước liên tiếp. Nguyên do là vì lúc bấy giờ Vũ Bội cũng áp sát má chàng vào lỗ mắt cáo, đôi mắt của chàng thật là đáng thương, biểu lộ đầy vẻ tuyệt vọng.

Lòng tôi trở nên yếu đuối hẳn, và chỉ cần Vũ Bội nói một câu: "Anh vẫn yêu em", tức thì tôi sẽ mở cửa cho chàng vào ngay, nhưng chàng lại chẳng hề nói câu ấy.

Tôi lại tự nhủ với mình:

- Y Sa, Vũ Bội đã hại mày khổ sở biết bao nhiêu rồi. Mày còn thương xót gì nó nữa? Chớ có để cho nó lòng gặt mày thêm.

Thế là tôi quay gót bỏ đi thẳng vào phòng ngủ.

Vũ Bội vẫn đứng bên ngoài đập cửa, nhưng tôi chẳng hề có một phản ứng nào. Tuy nhiên, lòng tôi vẫn không ngớt nghĩ đến Vũ Bội. Nghĩ đến cái quá khứ của chàng, rồi lại nghĩ đến cái hiện tại của chàng...

- Vũ Bội chắc hẳn là đang nghèo khổ lắm. Nếu không thì tại sao

chàng lại ăn mặc quần áo cũ rách thế kia Có thật là chàng đã rời xa người đàn bà bị bại cả hai chân ấy chẳng?

Tôi vừa nghĩ đến đó, bỗng nghe có tiếng cửa mở. Tôi giật mình, ngồi vụt dậy và đi nhanh ra bên ngoài.

Thì ra đó là Trương Vĩnh Trọng đã về tới. Chàng nói:

- Vừa rồi, anh đi lên lầu thì gặp một gã ăn mày đang nằm ngủ tại góc cầu thang. Người hăn xong ra một mùi hôi hám vô cùng, thật là khó chịu. Trông bề ngoài của hăn hầy còn trẻ tuổi lắm, nếu như hăn chịu cố gắng đi làm việc thì đâu đến nỗi, thế nhưng có lẽ hăn là một tên híp pi bị nghiện ma túy rồi.

Tôi nghĩ rằng người mà Vĩnh Trọng vừa nói chắc hăn là Vũ Bội, nên tôi chỉ mỉm cười mà chẳng nói gì cả.

Tiếp theo đó, Vĩnh Trọng hỏi tôi có muốn đi xem phim không.

Nhưng vì tôi vừa gặp Vũ Bội xong, tâm tình tôi không được bình thản, nên tôi chẳng còn thiết gì nữa, do đó tôi lắc đầu từ chối.

Thế là buổi tối hôm ấy, chúng tôi ở nhà xem vô tuyến truyền hình mà thôi.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 18

Qua hôm sau, vào lúc mười giờ, tôi đi ra chợ để mua một vài món đồ. Trên đường trở về nhà, bỗng tôi phát giác ra có một người đang theo dõi phía sau. Tôi cố ý đi nhanh hơn để trở về nhà hầu thoát khỏi sự theo dõi của người ấy.

Nhưng, khi tôi đang bước lên cầu thang, tôi lại phát giác ra người ấy đang đứng bên kia đường. Đó là một người đàn ông vào tuổi trung niên. - Có lẽ y là người của vợ lớn Vĩnh Trọng đến đây để dò xét chỗ ở của mình. Tôi thầm nghĩ như vậy và cảm thấy phập phồng lo sợ vô cùng.

Tôi vội vàng lấy chìa tra vào ổ khóa để mở cửa phòng, nhưng ngay lúc ấy bỗng mắt tôi hoa lên, mồm tôi kêu to một tiếng và thối lui liên tiếp hai, ba bước.

Tôi định thần nhìn kỹ, thì ra Vũ Bội đang chặn đường tôi. Gương mặt Vũ Bội lộ rõ một vẻ đau khổ cùng cực. Chàng nhìn tôi dăm dăm và ghen ngào nói:

- Y Sa hãy cho anh thăm con của anh đi. Nếu em cự tuyệt thì anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa.

Tôi hận chàng, tôi không thể chịu theo ý muốn của chàng.

Nhưng khi tôi thấy bàn tay của chàng đã bị tôi cắn chảy máu trước đây, tôi không khỏi quan tâm đến và hỏi:

- Vũ Bội, bàn tay của anh có còn đau không?

- Không đau, và anh cũng chẳng hề giận em. Nói thẳng ra, chẳng những em cắn tay anh, mà dù cho em có giết anh chết đi nữa, anh cũng chẳng hề oán hận em đâu... Y Sa, anh đã đối xử với em không phải chút nào anh biết lắm. Nghĩ đến điều đó, anh chỉ có chết mới đáng tội mà thôi. Vì vậy anh đã quyết định rồi, ngày mai này anh sẽ tự sát, nên anh chỉ mong muốn em hãy cho anh được nhìn thấy mặt con lần cuối. Anh vẫn em đây.

Tôi nhìn thẳng vào gương mặt chàng và cảm động nói:

- Anh không nên chết như thế, Vũ Bội!

Chàng đau khổ nói:

- Anh đã mất tất cả rồi thì anh còn sống nữa làm gì?

Tôi lặng thinh.

Vũ Bội bắt đầu khóc sụt sùi. Chàng đưa hai tay lên ôm lấy mặt và gục đầu vào tường, nước mắt tuôn rơi ràn rụa.

Tôi cảm thấy lòng mình bấn loạn lên và thương xót cho chàng không ít. Tôi đưa tay vuốt những giọt lệ trên má chàng, rồi lấy chìa khóa mở cửa, đem cất gói đồ trong nhà, đoạn trở ra cửa, nói

với chàng:

- Anh hãy vào đi.

Nhưng chàng lại lắc đầu.

Tôi tức giận nói:

- Anh chẳng đã yêu cầu được thăm con là gì?

Chàng quay lại nhìn tôi mà chẳng nói gì.

Tôi lớn tiếng bảo:

- Hãy vào đi!

Chàng chậm chậm bước vào nhà, rồi đứng bất động một chỗ.

Trong con mắt của tôi, Vũ Bội là người dám làm dám nói. Thế mà giờ phút này, chàng lại dậm ra tự ty, yếu đuối, đó là điều mà tôi không hề thấy ở Vũ Bội trước kia bao giờ.

Tôi nói với giọng ra lệnh:

- Anh hãy ngồi xuống xa lông đi.

Vũ Bội nhìn tôi, rồi ngồi xuống ghế, có vẻ sợ sệt.

Tôi quay gót đi vào trong phòng, bỗng đưa bé ra và đem đến trước mặt chàng.

Vũ Bội đứng dậy, sắc diện trầm hẩn xuống, và nhìn bé Hoài Trọng. Một lúc lâu sau, chàng mới hé nở một nụ cười và nói:

- Thật là dễ thương, cặp mắt của nó rất giống anh.

Tôi mỉm cười.

Chàng vụt quay gót bỏ đi ngay và buông thõng:

- Y Sa, tái kiến.

- Tái kiến? Tôi kinh ngạc và vội đuổi theo chàng.
- Phải, tái kiến. Chàng tuyệt vọng nói.
- Anh vẫn chưa phải là đã mất hết tất cả đâu. Tôi nói nhỏ.
- Không. Anh đã mất tất cả rồi.

Vũ Bội quay mình bỏ đi hai bước, rồi đột nhiên, chàng dừng chân, quay đầu lại nói:

- Anh vẫn chưa mất tất cả ư?

Tôi quả quyết đáp:

- Đúng thế!

Chàng quay lại, đến bên cạnh tôi, thở dài một tiếng và nói:

- Nội tâm của anh khổ sở vô cùng, em vẫn chưa hiểu rõ đâu...
- Thế thì tại sao anh không nói ra đi?

Vũ Bội cúi đầu, buồn bã:

- Anh vốn là một người lương thiện. Thế nhưng số phận của anh lại không được may mắn, nên anh mới trở thành một kẻ bất lương. Có lẽ em đã hiểu rõ cái thân thế của anh rồi.
- Phải, người đàn bà bị bại cả hai chân đã nói hết cho em nghe rồi.
- Bà ta đã nói sự thật đấy. Bà ta chẳng hề dối đâu.
- Bà ta là vợ của anh, phải không?
- Không, bà ta không phải là vợ anh đâu.
- Nhưng anh đã ở chung với bà ta.
- Phải, vì anh quá nghèo khổ, mà bà ta thì sẵn sàng đem vật chất

đầy đủ cho anh hưởng thụ.

- Nghĩa là bà ta đã nuôi anh?

- Phải.

- Hình như bà ta không phải là một người đàn bà tầm thường?

- Đúng vậy. Trước kia, bà ta là hạng ăn chơi, giao dịch nói quốc tế. Bà ta đã yêu một thương gia người Mỹ, về sau thương gia ấy bị bệnh tim nặng và chết đi. Nhờ vậy, bà ta đã được thừa hưởng một di sản rất lớn lao của người thương gia ấy để lại.

- Lúc bấy giờ chắc đôi chân của bà ta chưa bị bại?

- Chưa.

- Anh đã vì tiền mà về sống chung với một người đàn bà đã bị bại cả hai chân? Anh có xấu hổ không?

- Chẳng xấu hổ gì cả. Sự bần cùng đã làm cho con người ta mất liêm sỉ.

- Em không tin rằng anh đã nghèo khổ đến không có cơm ăn như thế.

- Trên đời này có nhiều điều mà người ta khó tin được. Em là thiên kim tiểu thư, đương nhiên là em không thể nào hiểu được nỗi cùng khổ nó như thế nào.

Tôi còn biết nói sao hơn. Tôi đứng lặng yên nhìn chàng.

Chàng ngược mặt lên, hồi tưởng lại quá khứ và nói:

- Sau khi mẹ qua đời rồi, anh trở thành một kẻ mồ côi khổ sở linh đình và bắt buộc phải nghỉ học. Do đó, anh phải xin vào làm

cho một tửu điểm no... về sau, anh mới làm một người hướng dẫn du khách. Lúc bấy giờ, anh mới gặp Lợi Lợi...

- Nhưng Lợi Lợi là ai?

- Chính là người đàn bà bị bại đôi chân ấy. Nàng đã trú ngụ tại tửu điểm, thường xuống tửu điểm uống rượu, và mỗi tối đều đi với một người ngoại quốc khác nhau. Vì thế mà anh biết ngay nàng làm nghề gì rồi. Có một buổi tối nọ, nàng ngồi tại quán rượu hút thuốc lá một mình có vẻ rất cô độc. Anh rất muốn đến làm bạn với nàng nhưng không dám. Sau đó, nàng đưa mắt nhìn anh như ngằm bảo, nên anh mới dám đánh bạo tiến đến bên nàng..

- Đó là lần đầu tiên hai người mới quen biết nhau?

Chàng gật đầu rồi nói tiếp:

- Có một hôm, nàng nằm trên giường và hỏi anh có biết hát không?

Nàng cho biết rằng tâm tình của nàng đang gặp rất nhiều sự phiền não. Thế là anh hát cho nàng nghe một bài. Đến khi nghe xong, nàng tỏ ra rất vui thích và cho rằng anh quả thật là một thiên tài về ca hát, tại sao anh không cố gắng phát triển về phương diện ấy? Anh nói thật cho nàng biết: Anh không có tiền.

- Thế là bà ta mời một nhạc sư đến dạy cho anh?

- Đúng như thế. Nhờ vậy mà anh đã học hát với một giáo sư ý Đại Lợi.

- Như vậy là bà ta rất tốt đối với anh.

- Phải, nàng là ân nhân của anh.

Tôi lạnh lùng nói:

- à, đến giờ thì tôi mới biết rõ vì sao trước kia anh không bằng lòng xa người đàn bà ấy.

Vũ Bội cười buồn:

- Chỉ vì nàng là ân nhân của anh. Nhưng có điều là anh chẳng yêu nàng.

- Có phải anh là người chẳng hề yêu ai cả?

- Có chứ, nhưng không phải anh yêu bất cứ một người nào, ngoại trừ em.

Vũ Bội nhìn thẳng vào mặt tôi và nói tiếp:

- Thật vậy, Y Sa! Ngoại trừ em ra, anh chẳng hề yêu một người đàn bà thứ hai nào cả. Mỗi lần thấy em, mỗi lần nghe tiếng nói của em, anh có cảm giác như máu trong huyết quản anh bắt đầu chảy rất mạnh..

Tôi tò mò hỏi chàng:

- Anh đang ở tại đâu?

- Không có chỗ ở nào nhất định cả. Mỗi tối, anh đều hết sức khổ tâm về việc tìm chỗ ngủ.

- Anh không có bạn bè giúp đỡ anh sao?

- Bạn bè không thể nào giúp đỡ anh lâu dài được.

- Thế anh không tìm ra một chỗ để hát sao?

- Lợi Lợi đã đi khắp nơi phá phách anh.
- Phá phách như thế nào?
- Nàng đã đi gặp các ông chủ phòng trà để nói xấu anh, ngoài ra còn cho một số đàn em đến phòng trà anh đang hát để gây náo loạn, hạ uy tín anh.
- Vì sao bà ta lại làm như thế?
- Chỉ vì anh đã rời xa nàng tạ Kể từ ngày anh rời xa Lợi Lợi, anh đã khổ sở vô cùng, nhưng anh chẳng hề hối hận chút nào... Anh muốn tự lập lấy thân, không muốn sống nhờ vào một người đàn bà nữa.

Nghe Vũ Bội nói như thế, tôi cảm thấy vui mừng vô hạn và nhếch nở một nụ cười.

Vũ Bội nhìn tôi và nói tiếp:

- Y Sa, anh tìm được em thật là cả một sự khổ sở. Rất may là cuối cùng rồi anh cũng được gặp lại em. Anh rất mừng vì thấy em đối với anh rất nhân từ.

Tôi nói nhanh:

- Vũ Bội, anh chớ nên nói đến chuyện ấy nữa làm gì.
- Đã lâu rồi, anh không được hôn em, vậy em có thể cho anh hôn em một cái không?

Tôi bước tới trước và đặt một cái hôn nhẹ nhẹ lên mặt Vũ Bội.

Chàng đưa tay ra ôm lấy ngang hông tôi và sau đó hai tay chàng ghì chặt lấy người tôi vào lòng chàng.

Bao nhiêu nỗi uất hận của tôi đối với Vũ Bội thật đã tiêu tan hết cả.

Chợt Vũ Bội nói:

- Anh cần phải đi mới được, nếu không thằng chồng già của em về sẽ gặp anh.

Tôi nói:

- Không có gì quan hệ. Nếu anh ấy có thấy cũng chẳng có gì quan hệ!

Vũ Bội ngạc nhiên trở mắt nhìn tôi đăm đăm.

Tôi nói tiếp:

- Tôi đối với anh ấy chẳng hề có tình yêu, cũng như anh đã đối với Lợi Lợi vậy. Anh ấy đối với tôi chỉ có ân nghĩa thôi, vì trong lúc tôi đang mang thai, tìm không ra một người đàn ông để làm cha đứa bé, nên tôi đã...

- Anh đã biết rồi! Vũ Bội buồn bã nói và chuyển mình toan bước đi.

Tôi lo lắng hỏi:

- Anh có tiền để xài không?

Vũ Bội quay đầu lại hỏi:

- Em có thể cho anh mượn một ít không?

- Độ bao nhiêu?

- Một trăm đồng.

Thế là tôi đi lấy một trăm đồng trao cho chàng.

- Anh không biết phải nói thế nào để tỏ lòng cảm kích của anh đối với em.

- Anh chớ nên nói đến chuyện ấy làm chi Vừa nói tôi vừa đẩy nhẹ chàng ra cửa.

Sau khi Vũ Bội đi được chừng nửa tiếng đồng hồ thì Vĩnh Trọng về tới.

- Anh đã về đó ư? Tôi nói.

Vĩnh Trọng chẳng trả lời mà nét mặt có vẻ rất buồn. Tôi rót một ly trà đặt trước mặt chàng và bảo:

- Anh hãy uống trà đi.

Nhưng Vĩnh Trọng bỗng đưa tay ra, gạt phắt ly nước trà rơi ngay xuống đất.

Tôi kinh ngạc, lặng người đi một lúc rất lâu mới cất tiếng hỏi được:

- Vĩnh Trọng... Vì sao anh lại có vẻ giận dỗi đối với em như thế? Chàng vẫn không nói gì, cứ ngồi lặng yên trên ghế.

Tôi đến ngồi bên chàng và hỏi:

- Bộ có chuyện gì xích mích xảy ra tại sở làm phải không? Anh hãy nói cho em nghe đi.

Đột nhiên, Vĩnh Trọng giận dữ thốt:

- Cô đóng kịch khéo lắm.

Cái nhìn lạnh lùng của Vĩnh Trọng khiến tôi không khỏi giật mình và phập phồng lo sợ.

Tôi chưa kịp nói gì thì chàng đưa một tay nắm chặt lấy vai tôi và gần giọng hỏi:

- Y Sa, cô hãy nói cho tôi nghe đi, gã đàn ông ấy là ai?

Tôi cố lấy giọng điềm tĩnh hỏi lại:

- Em không hiểu anh muốn nói gì?

- Cô vẫn còn cố đóng kịch ư?

Ngón tay của chàng bóp mạnh vào vai tôi, khiến tôi cảm thấy đau đớn không ít và hét lên:

- Anh làm gì thế?

- Làm gì à? ánh mắt chàng lộ vẻ hung dữ khác thường. Tự nhiên là cô biết nhiều hơn tôi rồi!

- Nhưng tôi không biết gì hết.

Chàng nhìn thẳng vào mặt tôi và đánh thép hỏi:

- Có phải thằng ca sĩ Vũ Bội ấy đã đến đây không?

Tôi giật mình và tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Chàng quát to:

- Cô hãy trả lời tôi đi.

- Nhưng tôi không muốn anh có cái thái độ đó đối với tôi, anh nghe chưa? Vừa dứt lời, tôi liền vùng mạnh để thoát khỏi bàn tay của Vĩnh Trọng, rồi bỏ đi ngay vào trong phòng ngủ.

Vĩnh Trọng đuổi theo tôi và gọi to:

- Y Sa! Hãy trả lời cho tôi đi.

Tôi càng bước nhanh hơn để vào trong phòng ngủ. Vĩnh Trọng

chạm ngang trước mặt tôi và hần học thốt:

- Cô không trả lời tôi phải không?

- Phải! Tôi cứng rắn đáp.

Chàng cảm tức nói:

- Cô thay đổi nhanh chóng thật! Đến giờ phút này tôi mới phát giác ra rằng bao nhiêu tình thương của tôi đối với cô trước đây đều hoàn toàn lãng phí cả.

Nghe Vĩnh Trọng nói đến câu ấy, lòng tôi vụt trở nên mềm yếu hẳn đi. Tôi hỏi lại chàng:

- Anh có chứng cứ nào mà lại cho rằng Vũ Bội đã đến đây? Lẽ nào anh không biết rằng Vũ Bội đã làm cho tôi đau khổ hay sao? Vì có gì anh lại cố ý xúc phạm đến vết thương lòng của tôi như thế?

- Cô hà tất tiếp tục diễn kịch mà làm gì. Tôi đã biết chắc rằng Vũ Bội đã đi tìm cô, gã ăn mày đã ngủ dưới dạp cầu thang ấy chính là thằng Vũ Bội có phải thế không?

Tôi đứng lặng người đi vì chẳng biết phải nói sao. Vĩnh Trọng lại hỏi tiếp:

- Hồi mười giờ đêm nay Vũ Bội đã đến đây và vừa đi xong, có phải thế không?

Tôi lo sợ hỏi lại chàng:

- Sao anh biết?

- Không có chuyện gì có thể giấu diếm tôi được cả.

Tôi đành thú nhận:

- Phải, Vĩnh Trọng. Vũ Bội đã đến đây. Anh ta đã quá nghèo khổ, nên hy vọng tôi sẽ giúp đỡ anh ta về tiền bạc.

- Cô không còn hận anh ta nữa ư?

- Phải, tôi không còn hận anh ta nữa.

- Nhưng cô chẳng đã từng oán hận anh ta là gì?

- Đó là vì anh không được hiểu rõ anh ta mà thôi.

- Bây giờ thì cô đã hoàn toàn hiểu rõ anh ta rồi ư?

Nói xong câu ấy, Trương Vĩnh Trọng vụt cất tiếng cười ha hả đầy mĩa mai cay đắng.

Tôi cố nhẫn nại, không buồn nói một lời nào nữa.

- Ha ha Cô đã hàn toàn hiểu rõ anh rồi! Ha ha! ha! ha!

Trương Vĩnh Trọng cất tiếng cười như điên như dại.

Tôi không sao dần lòng được nữa, nên đưa tay đập một cái thật mạnh lên mặt bàn đánh rầm một tiếng và phẫn nộ gắt:

- Vĩnh Trọng, anh cười như thế đã đủ chưa? Anh muốn gì?

Vĩnh Trọng ngạc nhiên, sững sốt nhìn tôi chăm chú.

Tôi giận dữ nhìn chàng và gằn giọng nói:

- Tôi không phải là kẻ dễ để cho người ta khinh bỉ đâu.

Im lặng một lúc, Vĩnh Trọng mới lấy lại sự bình tĩnh hỏi tôi:

- Y Sa, em không trở mặt với tôi chứ?

- Em không hề trở mặt.

Vĩnh Trọng đến bên tôi, đưa tay vỗ nhẹ lên vai tôi và nói:

- Anh hoàn toàn cho rằng em là người tốt, nhưng anh thừa biết rằng Vũ Bội là một tên bất lương, hắn là căn bã của nhân loại.
- Anh có thành kiến không tốt đối với Vũ Bội rồi.
- Không, tuyệt đối không phải thế.
- Không ư? Tôi cười nhạt nói. Nếu anh không có thành kiến thì tại sao anh lại khinh khi Vũ Bội như thế? Anh có hiểu rõ cái thân thể của Vũ Bội như thế nào không?
- Hắn là người đã được con đàn bà ấy nuôi chứ gì?
- Vậy là anh hoàn toàn cho rằng chẳng biết gì về Vũ Bội cả. Anh vẫn chưa hiểu được nỗi khổ tâm của anh ta như thế nào.

Vĩnh Trọng ngạc nhiên đến độ không nói ra lời.

- Không có ai cảm tâm chịu truy lạc như vậy cả. Vũ Bội cũng không ở ngoài cái thông lệ đó. Anh ta đã không ngớt tranh đấu mà tiến lên, thế nhưng chẳng có một ai chịu đưa tay ra để nâng đỡ anh ta cả. Do đó mà anh ta mới tiếp tục sống trong truy lạc như vậy.
- Hình như em đồng tình với hắn?
- Đã là con người thì không thể không biết thương xót. Lẽ nào đưa tay nhận chìm hắn luôn xuống hồ sâu tội lỗi hay sao? Lòng thương của anh đâu? Tại sao anh không biết thương xót hắn? Anh có biết không, Vũ Bội đã rời bỏ người đàn bà ấy rồi. Anh ta bắt đầu sống cuộc đời tự lập.

Vĩnh Trọng cố chấp nói:

- Anh chẳng đời nào tin như thế cả!

- Đó là quyền tự do của anh.

Vĩnh Trọng bực dọc bỏ đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Thế là cảm tình của chúng tôi đã bắt đầu có sự rạn nứt rồi.

Qua sáng hôm sau, Vũ Bội trở lại tìm tôi. Thấy tôi không được vui, Vũ Bội hỏi ngay:

- Bộ đêm hôm qua, em đã gây gổ với thằng già ấy phải không? Tôi gật đầu.

- Vì anh phải không?

Tôi nhìn chàng và lại gật đầu.

Chàng cúi mặt xuống và buồn bã nói:

- Y Sa, anh rất lấy làm tiếc về chuyện đó.

Tôi tha thiết khẩn cầu chàng:

- Vũ Bội anh hãy giúp em đi!

- Nhưng anh có thể giúp em được gì?

- Hãy đưa em rời khỏi Vĩnh Trọng đi!

- Nhưng anh chẳng có tiền, anh đang bị thất nghiệp.

Tôi đứng chết lặng nhìn chàng dăm dăm.

- Nhưng vì sao em lại muốn rời xa Vĩnh Trọng?

- Vì y đã có vợ lớn rồi, em không muốn làm vợ lẽ của y.

Vũ Bội cười nói:

- Có ăn, có mặc, thì dù làm vợ lẽ cũng có sao đâu? Chỉ khi nào không có ăn, không có mặc thì mới không xứng đáng để làm

chồng em thôi.

Tôi bực tức gắt:

- Vũ Bội! Tại sao anh không chịu hiểu cho tôi? Tôi hận anh rồi đó.

Vũ Bội cười hỏi:

- Em có thật sự muốn rời xa Vĩnh Trọng không?

Tôi cương quyết trả lời:

- Dĩ nhiên rồi.

Vũ Bội cúi đầu, trầm tư một lúc, mới ngẩng đầu lên nói:

- Em có bằng lòng đi theo anh đến một nơi khác không?

- Nơi nào?

- Vọng Các!

- Vọng Các? Nhưng tại sao lại phải đi Vọng Các?

Vũ Bội lộ vẻ buồn rầu nói:

- Vì tại đó có một việc làm đang chờ đợi anh. Thật tình anh đã chán cuộc sống ở đây lắm rồi, anh muốn làm lại một cuộc đời mới hơn. Vì vậy, anh định sang Vọng Các để thay đổi hoàn cảnh sống, hầu giúp anh quên đi những nỗi nhọc nhằn trong quá khứ.

- Nhưng anh sẽ làm công việc gì tại Vọng Các?

- Cách đây hai tháng, anh đã nhận được một bức thư của một người bạn cho biết anh ta đang mở rạp hát ở bên ấy, anh ta hy vọng anh sẽ sang Vọng Các để đi hát tại đó.

- Nếu chúng ta đến đó, e rằng chúng ta không thể ở trường kỳ

nơi ấy được.

- Theo lời người bạn của anh nói thì có rất nhiều cách sống ở bên ấy, chỉ cần kiếm ra tiền là có thể sống luôn bên ấy được.

- Vậy thì tại sao anh không đi một mình sang bên ấy?

Vũ Bội nhún vai:

- Không có tiền thì dù có thắp cánh vào cũng không bay được.

Tôi lặng thinh. Vũ Bội nhìn tôi và cười nói:

- Y Sa, nếu như anh có được một cái vé máy bay thì giờ này anh đâu còn ở đây.

Tôi tha thiết nói:

- Anh hãy đưa em đi Vọng Các với.

Chàng tỏ vẻ cao hứng hỏi:

- Em có bằng lòng đi không?

- Bằng lòng.

- Nhưng chúng ta chẳng có tiền thì mọi chuyện chỉ là không tưởng mà thôi.

- Tuy chúng ta không có tiền thật, nhưng chúng ta sẽ có cách.

- Ăn cắp tiền ư?

- Em đang nghĩ đến điều ấy đấy.

Vũ Bội vội vàng nói:

- Y Sa, em hãy nghe anh, em chớ nên ăn cắp tiền như thế. Anh tình nguyện không đi Vọng Các, anh tình nguyện chịu khốn khổ ở đây hơn là làm chuyện đó.

- Nhưng... anh... vì sao anh không giúp em rời khỏi chốn này... em muốn...

Chàng đưa tay bịt lấy miệng tôi và nói ngay:

- Em chớ nên giận anh nữa, anh đồng ý cái biện pháp của em, nhưng... làm cách nào để ăn cắp tiền bây giờ?

- Vĩnh Trọng đã mua một chiếc nhẫn cẩm thạch tặng cho em, chiếc nhẫn ấy trị giá trên hai ngàn đồng, ngoài ra còn một số nữ trang nữa... - Hiện để ở đâu?

- Tất cả đều được để tại học tử có bảo hiểm tại ngân hàng. Chỉ tiếc một điều là không có chìa khóa.

Vũ Bội nhìn tôi hỏi:

- Thế đến bao giờ thì tới ngày sinh nhật của mẹ em?

Tôi cau mày nhìn chàng và hỏi lại:

- Anh hỏi như thế để làm gì?

- Vào ngày sinh nhật của mẹ em, em hãy bảo Vĩnh Trọng lấy nữ trang cho em đeo, thế nào hắn cũng sẽ chịu theo ý muốn của em, chừng nó...

Tôi vui mừng nói:

- ý kiến ấy hay lắm. Nhưng hãy để em nghĩ xem đến bao giờ thì tới sinh nhật của mẹ em?

Vũ Bội hớn hờ hắn lên, chàng đưa hai tay ôm choàng ngang hông tôi, áp mặt vào vai tôi và sung sướng hát nhỏ nhỏ bài "Chớ nói tái kiến em yêu".

Tôi nghiêng đầu nói với chàng:

- Chỉ còn chừng nửa tháng nữa là đã tới sinh nhật của mẹ em rồi.
- Vậy thì chúng ta chờ nửa tháng nữa là sẽ lên đường.

Tôi gỡ hai tay chàng ra và nói:

- Anh chớ có ôm em quá mạnh như thế, Vũ Bội, anh có nghe em nói không?
- Nghe rồi, nhưng anh không thể không ôm chặt em được, vì anh sợ mất em đi.
- Em sẽ vĩnh viễn thuộc về anh mà.
- Thật thế ư? Chàng vừa nói vừa hôn vào cổ tôi.

Bé Hoài Trọng trong phòng chợt khóc lên, có lẽ vì nó đang đói.

Tôi đẩy Vũ Bội ra, nhưng chàng vẫn không chịu để tôi đi, mà vẫn ghì chặt lấy tôi và hôn say đắm, khắp người chàng đều nóng ran lên. Tôi như biến thành một kẻ mất hồn, đứng yên trong vòng tay của Vũ Bội và không còn sức đâu để phản kháng nữa. Đột nhiên tôi có cảm giác thân mình ngã xuống ghế sa lông, rồi tôi lại có cảm giác thân mình Vũ Bội ngã lên người tôi.

Tôi chẳng hề thẹn thùng cũng chẳng chống đối gì cả, tôi bảo chàng:

- Hãy hôn em đi Vũ Bội, hãy tiếp tục hôn em nữa đi.

Đôi tròng mắt sáng rực của chàng tiến nhập vào nhãn tuyến của tôi, càng lúc càng tôi thêm ra. Trong đầu óc tôi tràn ngập hình ảnh của Vũ Bội mà thôi.

Thế rồi, tôi có cảm giác đôi môi chàng, hôn lên mặt tôi và tiếp tục lần xuống, cuối cùng đôi môi nóng hổi của chàng dừng lại trên môi tôi.

Thế là bốn mép môi như có sức nam châm hút, cứ càng lúc càng gắn chặt vào nhau như chẳng hề rời.

Lúc bấy giờ, tôi cảm thấy như lòng mình ấm áp hẳn lại. Tôi nhắm mắt tận hưởng hương vị của nụ hôn nồng nàn đó. Tất cả tình yêu của tôi đều hiến dâng cho Vũ Bội...

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 19

Không biết trải qua bao lâu, tôi mới phát giác ra Vũ Bội đang ngồi ở góc sa lông và hút thuốc lá. Tôi hỏi chàng:

- Đã mấy giờ rồi, anh?

- Anh không có đồng hồ, vì đồng hồ của anh đã đem cầm rồi.

Tôi cười buồn:

- Anh hãy vào trong phòng xem đồng hồ reo đi!

Vũ Bội đi xem đồng hồ rồi trở lại nói:

- Đã 12 giờ rưỡi rồi. Anh phải đi mới được.

- Vũ Bội, nếu không có chuyện gì cần thì tốt hơn hết anh chớ nên đến đây nhé. Nếu không, thằng cha già ấy nghi ngờ thì hỏng hết kế hoạch của chúng ta đấy.

- Phải, anh cần phải ít gặp em mới được, nhưng anh sẽ gọi điện thoại cho em. Chỉ có nghe tiếng nói của em thì anh mới được an ủi phần nào. Y Sa, cơ hồ vì em mà anh mới còn sống vậy.

Tôi mỉm cười nói:

- Anh hãy đỡ em dậy đi.

Vũ Bội đưa tay đỡ tôi ngồi dậy, rồi nắm lấy cằm tôi mà hôn lên mặt tôi:

- Tái kiến em yêu.

- Tái kiến.

Chợt Vũ Bội nói:

- Y Sa, chúng ta không thể không có tiền mặt được.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiền mặt để làm gì?

- Chúng ta cần phải có tiền mặt để lo thủ tục giấy tờ và mua vé phi cơ mới được. Anh tính rằng trong ngày sinh nhật của mẹ em, chúng ta phải bay ngay sang Vọng Các, nếu không, kéo dài thời gian rất nguy hiểm.

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi cuối cùng biểu lộ sự đồng ý.

- Nếu chúng ta không kịp thời rời khỏi Hương Cảng, Trương Vĩnh Trọng đâm ra ngờ vực thì..

- Anh nói rất đúng. Nhưng số tiền mặt của em đang có chỉ không quá hai trăm đồng. Từ lâu nay, Vĩnh Trọng chẳng hề cho em nhiều tiền.

- Thế mẹ em có tiền không?

- Nhưng lấy lý do gì để hỏi mượn tiền của bà bây giờ?

Vũ Bội suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Ngày mai, em hãy về nhà nói với mẹ là hôm thứ bảy vừa rồi,

Vĩnh Trọng đã thua cá ngựa hết ba ngàn đồng, đó là tiền của công quỹ. Nếu trong vài ba hôm nữa, ông chủ hăng đến thanh tra tiền bạc và phát giác ra sự thụt két ấy thì Vĩnh Trọng sẽ bị mất chén cơm ngay. Do đó em mới về nhà hỏi mượn tiền mẹ em. Tuy nhiên, em nên nói rằng Vĩnh Trọng là người rất coi trọng thể diện, do đó cần phải giữ bí mật chuyện ấy mới được.

- Đó là một ý kiến rất hay.

- Ngày mai em hãy về nhà bàn luận với mẹ em và khuyên bà nên giữ kín chuyện đó. Em cũng nói cho mẹ em biết rằng chuyện ấy rất quan hệ đến tương lai của Vĩnh Trọng, vậy bà đừng bao giờ hỏi đến Vĩnh Trọng cả.

- Em biết rồi.

- Sau khi mượn được tiền, em hãy đưa cho anh ngay để anh lo thủ tục xuất ngoại. à, còn hình của em và của con đâu? Giấy tờ chứng nhận nữa?

Tôi liền vào trong phòng lấy các giấy tờ cần thiết trao cho Vũ Bội, chàng nói:

- Ngày mai, anh sẽ đến sở di dân để lo giấy tờ. à, anh cũng chưa được biết em đang ở tại đâu nữa.

- Để em ghi địa chỉ đưa cho anh.

Tôi liền lấy giấy bút ghi địa chỉ của mình mà đưa cho Vũ Bội trong khi lòng tôi cao hứng vô cùng.

Sau khi tiễn Vũ Bội đi xong rồi, tôi trở vào phòng, bé Hoài

Trọng đang khóc tôi đưa chai sữa cho nó bú và sung sướng nói:

- Đừng khóc nữa, con. Mẹ sẽ cùng con rời khỏi chốn này trong nay mai và có cả cha ruột của con nữa... Con có thích xem những tượng Phật thật vĩ đại ở Vọng Các không?

Bé Hoài Trọng mỉm cười.

Tôi nựng nịu nó từng cái rồi từng cái...

Khi tôi về nhà mẹ tôi, bà cười ha hả và bước ra đón tôi. Nhưng tôi lại cố ý giữ nét mặt đầy phiền não.

Thấy vậy, mẹ tôi liền ngưng tiếng cười và lo lắng hỏi ngay:

- Bộ con có chuyện cãi vã với Vĩnh Trọng phải không?

Tôi lắc đầu.

- Vậy thì có chuyện gì?

Mẹ tôi càng thêm lo lắng hỏi và cùng tôi vào trong phòng.

Tôi bèn đem câu chuyện Vĩnh Trọng thua cá ngựa mà nói mẹ tôi.

Khi nghe xong, mẹ tôi mở to đôi mắt đầy ngạc nhiên.

Tôi nói với giọng cầu khẩn:

- Mẹ, con không thể không giúp đỡ Vĩnh Trọng được.

- Được rồi, xế trưa nay, mẹ sẽ đến ngân hàng lãnh tiền ra đưa cho con.

Nhưng bà lại hoài nghi hỏi:

- Vĩnh Trọng là người rất đứng đắn, bình thời không thích cờ bạc, thế sao lần này lại...

Tôi giật mình và buộc lòng phải nói dối:

- Vâng, trước đây anh ấy chẳng hề đánh cá ngựa bao giờ, nhưng lần này anh lại nghe theo lời người ta Có người đã bảo với anh ấy là con "Hắc Thủy Ngưu" chạy rất hay thế nào cũng về nhất và lãnh thưởng rất to, nên anh ấy đã hùn vào đó năm ngàn đồng để đánh cá.

- Người ta nói như vậy mà Vĩnh Trọng chẳng hoài nghi gì hết sao?

Tôi tiếp tục nói dối:

- Người nói đó không ai khác hơn là chủ con ngựa "Hắc Thủy Ngưu", và ông ta đã đánh cá đến mấy chục ngàn đồng.

Mẹ tôi chẳng nói gì nữa.

- Chuyện này mẹ chớ nên nói gì với Vĩnh Trọng cả nhé. Anh ấy là người rất trọng thể diện, vì vậy mà con mới bàn riêng với mẹ mà thôi.

- Đương nhiên là mẹ chẳng nói gì với nó đâu. Vả lại, nếu chuyện này đổ bể thì ảnh hưởng tai hại không ít cho công việc làm của nó tại công ty, nên mẹ chẳng dại gì nói với ai đâu.

Tôi làm bộ than thở:

- Cờ bạc thật hại con người ta vô cùng! Mẹ, số tiền ấy, Vĩnh Trọng sẽ trả lại cho mẹ hàng tháng.

- Không hề gì, mẹ không cần tiền xài lắm đâu.

Thế là trưa hôm ấy, tôi đưa mẹ tôi đến ngân hàng lấy ra ba ngàn đồng. Sau khi chia tay mẹ tôi xong, tôi bèn đi tìm Vũ Bội.

Nơi Vũ Bội cư ngụ là một khách sạn hết sức tồi tàn, bẩn thỉu. Bàn ghế giường chiếu thật dơ dáy, hôi hám, lại thêm tối tăm dễ sợ.

Vũ Bội bảo tôi ra quán cà phê ngồi chờ chàng ra nói chuyện. Tôi không khỏi xúc động muốn rơi nước mắt khi thấy chàng mặc một chiếc áo sơ mi đã cũ mềm và nhàu nát.

Tôi đưa tiền cho Vũ Bội, chàng cảm động nói:

- Y Sa, em thật là tốt! Anh sẽ cố gắng lo giấy tờ càng sớm càng hay.

Độ một tuần sau thì Vũ Bội hẹn gặp lại tôi tại quán cà phê Chàng đưa cho tôi giấy phi cơ, giấy tờ chiếu khán và nói:

- Đây là giấy tờ của em và Hoài Trọng, em hãy cất đi.

Tôi đưa tay toan cầm lấy. Bỗng chàng giật lại và đút vào túi áo mình:

- Mà không được, những giấy tờ này phải để anh cất tốt hơn.

- Tại sao?

- Nếu chẳng may chồng em bắt gặp được thì...

- Anh nói rất có lý, nên để anh cất là hơn.

Vũ Bội hỏi tôi:

- Em đi với anh sang Vọng Các có sợ khổ không?

Tôi cương quyết đáp:

- Em không sợ.

Vì em ngại Vĩnh Trọng hoài nghi, nên lúc sau này tôi không còn

giữ sự lãnh đạm đối với chàng nữa. Tôi tỏ ra thân thiết với chàng như trước kia.

Chẳng bao lâu sinh nhật của mẹ tôi đã đến.

Trước ngày sinh nhật một hôm, mẹ tôi gọi điện thoại cho tôi và ngỏ ý muốn tôi cùng Vĩnh Trọng đến dự lễ cùng bà. Tôi nhận lời ngay.

Tối hôm ấy Vĩnh Trọng về tới, tôi liền thuật lại cho chàng biết chuyện ấy và muốn chàng lấy nữ trang gửi ở ngân hàng về cho tôi đeo.

Vĩnh Trọng không có ý kiến.

Thế là trưa hôm sau, Vĩnh Trọng đưa tôi đến ngân hàng để lấy nữ trang gửi trong hộc tủ có bảo hiểm ra. Tôi lựa chiếc nhẫn cẩm thạch, đôi bông tai hột xoàn và chiếc vòng đeo tay.

Khi từ trong ngân hàng đi ra, tôi hỏi Vĩnh Trọng:

- Bây giờ anh trở về công ty phải không?

Chàng gật đầu:

- Còn em?

- Em định đi làm tóc.

- Tối nay, anh không về nhà ăn cơm được đâu. Vậy em hãy đi một mình đến tửu gia trước đi nhé.

- Như vậy cũng được. Chúng ta sẽ gặp nhau tại tửu gia sau.

Chia tay Vũ Bội xong, tôi không đến tiệm làm tóc, mà lại gọi taxi đi thẳng đến khách sạn nơi Vũ Bội đang cư ngụ.

Tôi cúi gằm mặt xuống và đi lên cầu thang để đến phòng Vũ Bội.

Chợt sau lưng tôi có tiếng gọi:

- Tiểu thơ! Y Sa, tiểu thơ.

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra đó là anh bồi phòng khách sạn, trên tay anh ta đang cầm một bức thư.

- Có chuyện gì đó, anh?

- Đây là thư của ông Vũ Bội gửi cho cô Ông ấy đã dọn đi hồi tối hôm qua rồi.

Tôi sửng sốt hỏi:

- Ông ấy đã dọn đi rồi à? Nhưng ông ấy dọn đi đâu?

- Ông ấy không có nói.

Tay tôi bắt đầu run lẩy bẩy và cố gắng mở bức thư ra xem.

Bức thư viết như sau:

Y Sa, anh đã dọn đến tử điểm ở tại Cảng Khẩu phòng số 938.

Khi đọc xong thư này, em hãy đi ngay đến đó gặp anh.

Đọc xong bức thư, tôi vui mừng mỉm cười, rồi đi ngay xuống lầu, gọi taxi, bảo chạy thẳng đến tử điểm ấy.

Khi tôi tìm ra căn phòng số 938 thì gặp ngay Vũ Bội. Vừa thấy tôi, chàng đã hỏi ngay:

- Em lấy được nữ trang chưa?

Tôi không trả lời chàng. Tôi đặt chiếc sắc tay xuống giường, rồi mở sắc tay lôi ra một số nữ trang cho chàng thấy.

Vũ Bội sung sướng ôm tôi và hôn túi bụi lên mặt tôi. Tôi vội đưa

tay lên sửa lại mái tóc đã bị chàng làm rối tung.

Chàng đề nghị với tôi:

- Em hãy đi làm tóc đi.
- Làm tóc? Nhưng thời giờ có cận lắm không?
- Đúng ba giờ rưỡi thì ra phi trường, bây giờ mới có 11 giờ rưỡi thôi.
- Nhưng em chưa có thu xếp hành lý xong.
- Em nên thu xếp một mớ hành lý thật đơn giản thôi. Khi đã đến Vọng Các, em muốn gì, anh sẽ mua sắm cho em.
- Anh sẽ chờ em ở phi trường phải không?
- Đúng thế. Hai giờ, anh sẽ ngồi tại quán giải khát ở phi trường chờ em. - Mọi thủ tục đều đã lo xong hết rồi chưa?
- Xong cả rồi.
- Anh chớ có ngồi ở chỗ khó tìm nhé.
- Đương nhiên rồi.
- Tái kiến.
- Hãy để anh đưa em xuống lầu.
- Thôi khỏi anh ạ! Chớ để cho người khác thấy chúng ta đi chung với nhau. Hẹn sẽ gặp nhau tại phi trường.

Thế là tôi đi ngay đến tiệm uốn tóc để chải đầu. Sau đó, tôi về nhà thu xếp một số hành lý thật đơn giản mà cho vào va-ly.

Tôi mặc một chiếc áo màu xanh nhạt mà người thường dùng để đi du lịch và mang một chiếc kính đen đậm màu, vì tôi sợ bị

người quen nhận được.

Xong xuôi tôi bỗng bé Hoài Trọng xuống lầu, gọi taxi đi thẳng đến phi trường Khải Đức.

Khi đã tới nơi, tôi xuống xe và đi thẳng đến quán giải khát.

Tôi nhìn đồng hồ tay, đã hai giờ rưỡi.

- Mình đã trễ mất nửa tiếng. Chắc Vũ Bội sẽ trách mình chứ chẳng không.

Tôi cố đi mau hơn, nhưng tôi lại không sao đi nhanh được, vì một tay bỗng Hoài Trọng còn một tay bận xách va ly.

Khi vào tới quán giải khát, tôi chẳng thấy Vũ Bội đâu, nên thất vọng vô cùng.

- Có lẽ Vũ Bội đang ngồi trên xe và bị kẹt đèn đỏ tại đường Thập Tự không chừng.

Tôi thầm nghĩ như vậy, rồi tìm một chỗ ngồi có thể nhìn thấy khách khứa ra vào mà để va-ly xuống.

Người bồi đến, tôi gọi một ly nước ngọt, rồi ngồi nhìn chăm chú từng người đàn ông đi vào trong quán.

Thế nhưng tôi vẫn không hề thấy Vũ Bội đâu. Tôi càng thêm thất vọng vô cùng.

Đã ba giờ mà Vũ Bội vẫn chưa tới.

Tôi bắt đầu sốt ruột, nên hỏi mượn cuốn điện thoại niên giám của người bồi để tìm số điện thoại của khách sạn nơi Vũ Bội đang trọ, rồi gọi điện thoại đến đấy tìm chàng.

Bên kia đầu giây, có người trả lời:

- Ông Vũ Bội đã dọn đồ đi vào trưa nay rồi.

Đã ba giờ 15 phút vẫn chưa thấy Vũ Bội đâu.

Tôi sốt ruột đến toát mồ hôi. Tôi nhờ người bồi xem chừng dùm va ly cho tôi, rồi bỗng bé Hoài Trọng đi ra khỏi quán, đứng tại cột đèn nơi cửa ra vào phi trường mà chăm chú nhìn từng người đàn ông một và gọi tên chàng: Vũ Bội! Vũ Bội!

Nhưng vẫn không có một tiếng trả lời.

Tiếng thổi thúc các hành khách hãy lên phi cơ phát ra từng chập từ trong máy phát thanh. Thế nhưng tôi vẫn chẳng hề thấy Vũ Bội đâu.

Tôi phát khóc lên.

Tôi lật đật chạy trở vào trong quán, trả tiền nước, rồi xách va ly trở lại nơi cửa ra vào để chờ Vũ Bội.

Đến khi khách đã lần lượt lên hết trên phi cơ, tại phòng khách quần chúng đã tản mát hết, chỉ còn có một mình tôi cô đơn đứng đó, khiến tôi cảm thấy cô độc lạ lùng.

Tôi đến văn phòng của Hàng Không công ty hỏi thăm:

- Xin cho tôi hỏi thăm, hành khách đi chuyến phi cơ Hương Cảng Vọng Các đã lên phi cơ chưa?

Cô nữ thư ký ngạc nhiên nói:

- Tôi không hiểu cô muốn nói chi?

- Tôi có mua vé phi cơ của quý công ty vào ba giờ rưỡi thì khởi

bay. Nhưng vé phi cơ của tôi đang ở trong tay một người bạn trai của tôi và giờ này anh ấy vẫn chưa thấy đến.

Người nữ thư ký dùng tiếng Anh nói với tôi:

- Thưa bà, xin bà cho biết bà đã ghi tên gì khi mua vé?

- Vũ Bội và Y Sa.

Tôi đáp.

Người nữ thư ký ấy cúi đầu xuống dò trong sổ. Rất lâu, rất lâu sau, cô ta mới ngược lên nhìn tôi và nở một nụ cười lấy làm tiếc, nói:

- Xin lỗi bà, trong danh sách các hành khách đi chuyến phi cơ ba giờ rưỡi không hề có tên ông bà. Phải chăng bà đã mua vé phi cơ của công ty hàng không nào khác chăng?

Tôi buồn bã đáp:

- Dạ, không!

Đã 3:30 rồi, nhưng Vũ Bội vẫn không thấy đến.

Sau đó, bỗng tôi nghe có những tiếng nổ dữ dội làm chát chúa cả tai vang lên. Tôi biết ngay đó là tiếng phi cơ đang bắt đầu cất cánh bay đi.

Loạt tiếng nổ ấy khiến lòng tôi thêm tan nát và đau đớn cùng cực. Tôi một tay bồng Hoài Trọng, một tay xách va ly và thần thờ bước xuống từng nấc cầu thang.

Từ trong phi trường ra, tôi lủi thủi đi trên đường Thái Tử và thần thờ đi băng qua con đường lớn.

Giữa lúc ấy, bỗng bên tai tôi có tiếng xe hơi thảng rít lên vang dội, liền đó tôi cảm thấy như trời xoay đất chuyển...

Đến khi tỉnh lại, tôi nhận ra mình đang nằm trong một gian phòng rất tĩnh mịch. Lát sau, tôi lại cảm thấy chân bên phải của mình đau đớn vô cùng. Tôi kinh hoảng la lên một tiếng, tức thì cánh cửa phòng mở ra, một nữ hộ tá bước vào, nhìn tôi và hỏi:

- Có chuyện gì đó, bà?
- Chân phải của tôi đau đớn quá.
- Bác sĩ sẽ đến ngay bây giờ, ông ấy sẽ tiêm cho bà bớt đau.
- Đây là bệnh viện ư?

Cô nữ hộ tá cười đáp:

- Vâng. Hôm qua, bà đã bị xe hơi đụng mang thương tích và bà đã hôn mê đến hai ngày rồi.

Tôi sửng sốt nhìn người nữ hộ sĩ:

- Tôi đã hôn mê đến hai ngày rồi ư?
- Vâng. rất may là thương thế của bà không nghiêm trọng lắm.

Bằng không thì cái chân của bà đã bị cưa rồi.

Tôi lặng người nhìn người nữ hộ tá lom lom.

Đến hai giờ trưa hôm ấy thì Vĩnh Trọng bỗng bé Hoài Trọng và cùng đi với mẹ tôi vào thăm tôi.

Gương mặt hai người đều nghiêm trọng và lộ đầy vẻ thương xót.

Tôi đưa hai tay lên ôm lấy mặt và òa ra khóc nức nở. Tôi không còn có đủ can đảm để nhìn mẹ tôi và Vĩnh Trọng nữa, vì tôi quá

xấu hổ, hối hận bởi đã làm khổ họ.

- Chớ khóc nữa! Vĩnh Trọng nói. Mọi chuyện anh đều sẵn sàng tha thứ cho em.

Chàng tha thứ cho tôi, nhưng lòng tôi vẫn không nguôi nỗi đau khổ chút nào. Tôi càng khóc to hơn và đau đớn nói:

- Em đã làm. Em đã làm. Em đã bị Vũ Bội lương gạt lần nữa...

Mẹ tôi, Vĩnh Trọng và cả người nữ hộ tá đều cố tìm lời an ủi tôi, nhưng tôi vẫn không ngớt khóc lóc vì quá đau khổ.

Tôi khóc một lúc lâu, rồi sau đó vì quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi.

Đến tối, tôi thức dậy thì người nữ hộ tá nói với tôi:

- Bên ngoài có một người thanh niên muốn vào thăm bà, và bà có cho phép ông ấy vào không?

- Một thanh niên à? Tôi kinh ngạc lặp lại.

- Vâng. Ông ta nói là không thể nào không vào thăm bà được.

Thật ra, vào giờ này không một ai được vào thăm bệnh nhân cả.

Nhưng ông ta đã năn nỉ tôi nhiều quá, nên tôi đành phải phá thông lệ mà cho ông ta vào đây vậy.

- Xin cô hãy cho ông ấy vào đi.

Cô nữ hộ tá đi ra được một lát thì tôi nghe có tiếng gõ cửa. Tôi nói to: "Xin cứ vào" thì cánh cửa hé mở và một bóng người bước vào. Tôi nhìn kỹ thì nhận ra người ấy không ai khác hơn là Trình Diệu Quang, trên tay chàng đang ôm một bó hoa.

Tôi kinh ngạc thốt:

- Ô, anh đó ư?

Chàng nhìn tôi và nói:

- Phải, anh đây. Khi anh vừa đọc báo thấy có tin em bị xe hơi đụng, anh đã muốn vào thăm em ngay, nhưng anh không dám tới.

- Tại sao thế?

- Vì em đã là Trương Thái Thái rồi.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu.

Chàng đi chậm chậm đến trước mặt tôi, đem bó hoa cắm vào trong chiếc bình và nói:

- Đây là hoa "Vô Vong Ngã" (tức Chớ Quên Tôi)

- Vô Vong Ngã? Tôi buồn bã lặp lại.

- Phải. Vô Vong Ngã.

Tôi mỉm cười với chàng và nói:

- Cảm ơn anh.

Trình Diệu Quang nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Có lúc anh tưởng mình đã chiếm được cái gì đó, nhưng rồi... cũng như em, lúc em chiếm được cũng như lúc em chiếm không được đều có ý nghĩa cả.

- Tôi đồng ý với anh về điểm đó. Tôi nhớ có người đã nói một câu như thế này: "Sự khoái lạc và hạnh phúc đều được con người ta mơ ước tới. Nhưng khi anh đã có khoái lạc và hạnh phúc rồi, rất có thể anh không cảm thấy khoái lạc và hạnh phúc chút nào".

Đúng vậy, có lúc sự thiếu thốn cũng có cái đẹp của nó.

Trình Diệu Quang không nói gì. Chàng chăm chú nhìn tôi một lúc rồi thu hồi nhãn tuyến của chàng lại.

Cái nhìn của chàng thật đặc biệt, nó cơ hồ như có từ tính, hấp dẫn tôi một cách lạ lùng, khiến tôi phải né tránh cái nhìn ấy đi.

Tôi cũng muốn hỏi thăm về cái cận hướng của chàng, nhưng rồi tôi chẳng có can đảm để hỏi nữa.

Cô nữ hộ tá bỗng bước vào trong phòng. Cô ta mỉm cười như muốn nói rằng: ông bà đã nói chuyện hơi nhiều rồi.

Tôi bèn nói với Trình Diệu Quang:

- Xin cảm ơn anh đã đến thăm tôi.

Chàng đưa mắt nhìn cô nữ hộ sĩ, rồi nói:

- Y Sa, tôi về nhé!

- Vâng, tái kiến.

Khi ra tới cửa, chàng còn quay đầu lại nói:

- Y Sa ráng mà tịnh dưỡng nhé, khi Y Sa xuất viện, tôi sẽ lại thăm Y Sa sau.

Tôi nở một nụ cười để thay câu trả lời.

Khi cô nữ hộ tá đi rồi, trong phòng thật là tịch mịch. Tôi cô đơn nằm trên giường, nhìn những cánh hoa "Vô Vong Ngã" trong bình mà không khỏi bùi ngùi cảm động đến rơi lệ khi nghĩ tới người đã tặng hoa.

Sự xuất hiện của Trình Diệu Quang đã làm tăng cường thêm sự

can đảm để sống của tôi.

Tôi vùi đầu vào chiếc gối và nằm nghĩ ngợi miên man.

QUYỀNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 20

Thấm thoát mà tôi đã nằm trong y viện đến một tuần lễ rồi. Cuối cùng tôi đã được xuất viện. Nhờ sự trị liệu tận tâm của bác sĩ và sự tiến bộ của y học mà chân tôi đã có thể hoạt động bình thường trở lại, tuy vết thương hầy còn đau đôi chút.

Ngày xuất viện, tôi cởi bỏ bộ y phục của bệnh viện mà mặc vào chiếc áo lữ hành mà lam nhạt. Chiếc áo ấy đã vô tình làm cho tôi cảm thấy đau đớn không ít. Tôi tự hỏi: "mình mặc chiếc áo xinh đẹp này là vì ai?".

Không lẽ vì tên bất lương Vũ Bội?

Nhớ đến hấn, tôi không khỏi tức giận đến run rẩy cả hai tay. Tôi thầm nghĩ nếu tình cờ gặp hấn ngoài đường, tôi sẽ không ngần ngại giết hấn chết ngay.

Nhưng, trong cơn phẫn hận ấy, tôi lại tự hận mình hơn hết, vì tôi đã quá ngu xuẩn, đến độ đã mắc lừa Vũ Bội đến mấy lần rồi.

Khi tôi từ trong bệnh viện đi xuống các bậc thang bằng gạch thì

Vĩnh Trọng đang đứng bên lề đường đón xe taxi, còn mẹ tôi nắm lấy tay tôi dìu đi. ánh mắt của tôi chợt vô tình nhìn bên kia lề đường và phát giác ra Trình Diệu Quang đang đứng bên ấy nhìn tôi.

Chàng mỉm cười và đưa tay vẫy vẫy chào tôi. Nhưng tôi chẳng hề có một phản ứng nào vì sợ Vĩnh Trọng sẽ nhìn thấy. Tôi tin rằng Trình Diệu Quang đã sẵn sàng hiểu cho sự lãnh đạm đó của tôi.

Một lát sau, khi đã lên taxi rồi, tôi quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Trình Diệu Quang còn đứng yên dưới cây trụ đèn. Tôi thừa dịp Vĩnh Trọng và mẹ tôi không để ý mà nở một nụ cười với chàng.

- Nụ cười này có thể sẽ giúp cho Trình Diệu Quang đêm nay ngủ thấy nhiều mộng đẹp. Tôi thầm nghĩ như thế.

Chiếc xe taxi chạy thẳng về hướng nhà mẹ tôi, khiến tôi không khỏi ngạc nhiên nhìn Vĩnh Trọng để ngầm hỏi ý chàng. Vĩnh Trọng bèn giải thích:

- Thương thế của em coi vậy vẫn chưa lành hẳn, do đó tốt hơn hết em hãy về ở tại nhà mẹ để khi nào có chuyện gì cần, mẹ sẽ lo cho em.

Tôi đồng ý ngay, nên chẳng nói gì.

Khi đã về tới nhà rồi, tôi vô cùng cảm xúc nói với mẹ tôi và Vĩnh Trọng:

- Vì sao mẹ và anh lại đối xử với em quá tốt như thế?

Vĩnh Trọng và mẹ tôi trao đổi với nhau một cái nhìn, rồi mẹ tôi nói:

- Mọi chuyện đã trở thành quá khứ rồi, con chớ nên nghĩ đến cái quá khứ không đẹp đó nữa mà làm chi.

Tôi đưa ánh mắt về phía Vĩnh Trọng và nói:

- Anh đã nói chẳng hề sai, Vũ Bội là một tên bất lương, hắn là căn bã của nhân loại, không thể yêu thương hắn và cũng không thể thương hại hắn được.

Vĩnh Trọng mỉm cười và đưa tay ôm nhẹ hông tôi, thái độ của chàng lúc ấy thật là hiền từ, trầm tĩnh, ôn hòa. Trong cái giây phút ấy, tôi cảm thấy lòng mình như ấm lại.

Tôi ở tại nhà mẹ tôi được nửa tháng thì thương thế của tôi đã hoàn toàn khôi phục như xưa. Do đó tôi muốn dọn về ở tại đường Kha Sĩ Tuần với Vĩnh Trọng. Nhưng chàng tỏ ra không bằng lòng, vì chàng sợ tôi lại bị người ta lường gạt như trước nữa.

- Nếu vậy thì chúng ta hãy tìm thuê một căn phòng ở nơi khác đi. Tôi nói.

- Anh cũng đang nghĩ đến điều ấy đây.

Thế là sau đó, chúng tôi dọn về đường La Tiên Thần. Tôi vẫn tiếp tục làm vợ lẽ của Trương Vĩnh Trọng.

Có lúc tôi cảm thấy rất khổ tâm vì mình đã phá hoại gia đình hạnh phúc của người ta. Nhưng rồi tôi lại nghĩ rằng ở Hương Cảng này, có biết bao nhiêu người đàn bà ở vào hoàn cảnh của

tôi, nên tôi không còn thắc mắc và khổ tâm vì điều ấy nữa. Và lại, tôi đã từng bị Vũ Bội lương gạt đến hai lần rồi, nên tôi đã khôn ngoan hơn trước nhiều, tôi không còn nuôi ảo tưởng, không còn muốn đổi thay hiện trạng làm gì, mà chỉ muốn an tâm làm vợ lẽ của Vĩnh Trọng cho đến bao giờ chàng bỏ rơi tôi thì thôi. Cái hiện thực quá tàn nhẫn, phũ phàng đã làm cải biến nhân sinh của tôi hẳn đi.

Tôi mới phát giác ra rằng: được yêu so với yêu càng có nhiều khoái lạc hơn. Tôi đã được Vĩnh Trọng yêu tha thiết, nhưng tôi lại không biết hưởng sung sướng đó, trái lại tôi đem tình yêu đó dâng hiến cho tên bất lương Vũ Bội để rồi tôi phải chuốc lấy bao nhiêu nỗi đau khổ, đó là tôi tự rước lấy cái khổ cho mình vậy. Tôi quyết định sẽ không bao giờ yêu một ai khác, ngoài Vĩnh Trọng ra.

Những ngày sau đó trôi qua trong sự tịch mịch vô cùng, nhưng tôi đã học được sự chịu đựng rồi.

Có một hôm, tôi đi chợ để mua một vài món đồ ăn, trong khi tôi vừa từ trong tiệm đi ra thì bỗng bị một người chặn đường lại. Tôi ngược lên nhìn, thì ra đó là Trình Diệu Quang.

Đối với chàng thì tôi vẫn duy trì hảo cảm, nên tôi mỉm cười với chàng. Có lẽ nụ cười ấy đã khích lệ Diệu Quang rất nhiều, nên chàng đề nghị với tôi.

- Y Sa có thể cùng tôi uống trà được không?

Tôi gật đầu.

- Vết thương ở chân Y Sa đã lành hẳn chưa? Chàng hỏi tôi.

- Lành rồi, anh ạ! Cảm ơn anh!

- Hiện Y Sa đang ở tại đâu?

Tôi nói cho Diệu Quang biết ngay địa chỉ cũng như số điện thoại của phòng tôi.

Khi đã vào trong quán giải khát xong, chàng nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Tôi có ý muốn gặp Y Sa để nói chuyện, nhưng rồi lại không có địa chỉ của Y Sa. Không ngờ hôm nay lại ngẫu nhiên được gặp Y Sa ở đây.

Tôi cười hỏi chàng:

- Chẳng hay Điền tiểu thơ trong những lúc gần đây ra sao?

Chàng trầm hẳn sắc mặt:

- Tôi không còn có liên lạc với cô ta nữa.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Không có liên lạc à?

- Phải. Hôm ấy cô ta đã bị y Sa lừa nên qua hôm sau cô ấy đã dọn đi khỏi ngôi biệt thự ngay.

Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Y Sa, em cũng chớ nên đùa với tôi như vậy. Y Sa biết không, hôm ấy tôi ngồi tại quán trên núi thấy Điền Tích Xuân đến thì tôi đã ngượng ngùng biết bao... Y Sa nên biết rằng tôi không hề yêu

Điền Tích Xuân, mà chỉ yêu Y Sa thôi.

Tôi bối rối nói:

- Không lẽ tôi lại chẳng yêu anh sao? Nhưng tôi không hiểu được tại sao anh đã yêu Điền Tích Xuân lại còn yêu tôi như vậy?

Chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Y Sa nói sao?

- Điền Tích Xuân đã nói với tôi rằng trước khi tôi tới biệt thự để dạy học, anh đã tỏ ra rất có cảm tình đối với cô ta, anh đã cùng cô ta đến vườn Nam Sinh bơi thuyền, lên núi Vọng Phu chơi, có đúng thế không?

- Cô ta đã nói láo! Rất có thể cô ta đã cố ý nói như thế để làm cho Y Sa xa tôi ra. Y Sa lại tin những lời đó sao?

Tôi thờ người ra suy nghĩ một lúc và nhận thấy Trình Diệu Quang đã nói rất có lý.

- Tại sao những điều đó Y Sa lại giấu trong lòng làm gì, đợi tới bây giờ mới nói ra Như vậy há chẳng phải là đã quá muộn rồi không?

Tôi điềm tĩnh nói:

- Ngoài ra còn điều này nữa, đó là lúc bấy giờ tôi đang mang thai trong bụng, đứa con đó là của Vũ Bội... Do đó mà tôi không muốn lấy anh để rồi làm nhục anh... Anh nên biết rằng trong khi tôi xa anh, lòng tôi cũng đau đớn đến cực nào.

- Thật tình là tôi không ngờ Y Sa đã có con như vậy. Trong con

mắt của tôi, Y Sa là một thiếu nữ rất trong trắng.

Tôi cúi đầu và cảm thấy hối hận vô cùng.

Trình Diệu Quang tỏ vẻ oán hận nói:

- Tại sao lúc bấy giờ Y Sa không kể cái tâm sự của Y Sa cho tôi biết? Phải chi Y Sa đã kể ra lúc bấy giờ thì hiện tại biết đâu Y Sa lại chẳng là vợ tôi?

Tôi thẹn thùng nói:

- Diệu Quang, tôi cũng muốn nói cho anh biết lắm, nhưng tôi lại không sao có đủ can đảm để tiết lộ điều đó với anh.

- Thế nhưng Y Sa lại có can đảm nói điều đó với Trương Vĩnh Trọng?

- Ông ta không giống với anh, vì ông ta là người đã từng kết hôn rồi. Còn anh, anh là người chưa kết hôn, nên nếu tôi nói ra, anh sẽ cười chê tôi. Và lại, lúc bấy giờ Diên Tích Xuân đang đeo đuổi theo anh, tôi muốn hy sinh tình yêu của mình để giúp cô ta đạt thành nguyện vọng. Tôi có ngờ đâu anh với cô ta lại...

- Y Sa, cái tình yêu giữa con người với con người rất là kỳ diệu, không có cái gì thay thế nó được cả, cũng không thể nào đem đồng tiền ra mà mua chuộc nó được.

Tôi uống một hớp trà rồi nói:

- Giờ đây mọi chuyện đều đã quá muộn rồi. Phải chi thời gian có thể trôi ngược trở về trước, giúp chúng ta tạo lại những ngày ấy thì...

Chàng đưa mắt nhìn tôi đăm đăm. Tôi cúi đầu, lặng lẽ xuất thần.

Bỗng chàng đặt tay mình lên bàn tay tôi và bảo:

- Y Sa, chớ có buồn nữa. Chúng ta vẫn chưa hẳn là tuyệt vọng đâu.

- Chưa hẳn là tuyệt vọng?

- Phải, chỉ cần em có quyết tâm là được.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại chàng:

- Anh nói như thế có nghĩa là...

Chàng khẽ gật đầu và hỏi tôi:

- Hiện, tình cảm của em đối với Vĩnh Trọng như thế nào?

- Tôi đối với anh ấy thì... Nhưng tôi vội lắc đầu, nói: Không, không, Diệu Quang, tôi không thể nào rời xa Vĩnh Trọng được đâu.

Chàng lộ rõ vẻ ngạc nhiên trên nét mặt:

- Em yêu hẳn lắm ư?

Tôi không muốn trả lời.

- Em yêu hẳn lắm ư? Diệu Quang lập lại câu hỏi ấy lần nữa.

Tôi bối rối đáp:

- Tôi thương hại Vĩnh Trọng thì đúng hơn. Ông ta là một người tốt, tôi không thể nào làm cho ông ta khổ được nữa.

Diệu Quang từ từ rút bàn tay chàng ra khỏi tay tôi, rồi đưa hai tay lên ôm lấy đầu, tỏ vẻ rất tuyệt vọng và chẳng nói một lời nào nữa.

Thấy chàng đau khổ như thế, tôi an ủi chàng:

- Xin anh hãy tha thứ cho tôi, tôi đối với anh thật không phải chút nào.

Một lúc rất lâu sau, chàng mới nhếch nở một nụ cười héo hắt rồi đề nghị:

- Chúng ta hãy đi thôi.

Thế là chúng tôi cùng rời khỏi quán giải khát ấy mà trong lòng mỗi người đều mang nặng nỗi buồn rầu. Khi đã ra đến bên ngoài, tôi liền thốt lời từ giã Diệu Quang, rồi lập tức đi thẳng về nhà.

Nếu như tôi không bị Vũ Bội lường gạt thì rất có thể tôi đã đáp ứng lời yêu cầu của Diệu Quang rồi. Khốn thay, tôi đã bị Vũ Bội lường gạt đến hai lần tất cả, nên tôi rất sợ bị Diệu Quang lường gạt một lần nữa.

Chính Vũ Bội đã giết chết mất cái mộng đẹp trong lòng tôi rồi. Đêm hôm ấy, tôi cảm thấy hết sức khổ tâm, vì tôi lại làm khổ Diệu Quang lần nữa.

Qua sáng hôm sau, tôi đọc báo, bỗng lặng người đi. Nguyên do là vì Trình Diệu Quang đã bị lật xe từ trên đỉnh Phi Nga rơi xuống hồ, thân thể chàng bị thương rất nặng.

Tin báo còn nói rằng lúc bấy giờ người lái xe đã uống rượu say nên cho xe chạy quá nhanh, và nghe nói thì chiếc xe ấy do Trình Diệu Quang đã thuê của một hãng nọ.

Đọc xong bản tin ấy, tôi càng cảm thấy khổ tâm vô hạn. Tôi biết ngay rằng Trình Diệu Quang đã bị lật xe như vậy chắc chắn có quan hệ với tôi thật rồi, vì lẽ hôm qua tôi đã làm cho chàng quá thương tâm.

Tôi tự trách mình không ít và lập tức đi thẳng đến bệnh viện để thăm chàng. Nhưng cô nữ hộ tá lại nói với tôi:

- Ông ấy vẫn còn hôn mê, cô ạ!
- Thế đến bao giờ thì ông ấy tỉnh lại, thưa cô?

Cô ta trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Điều đó thì... Qua hai hôm nữa, cô hãy trở lại đây thăm ông ấy đi!

Tôi thất vọng rời khỏi bệnh viện mà lòng tôi càng buồn bã vô cùng. Khi tôi về đến nhà thì Vĩnh Trọng cũng đã về rồi. Chàng hỏi tôi:

- Trông em có vẻ như không được vui. Có phải em đang nghĩ đến chuyện không hay đã qua?

Tôi gượng cười đáp:

- Không, anh ạ!
- Nếu em không nghĩ đến chuyện ấy thì rất tốt. Làm người cần phải lạc quan mới được, chớ nên nhớ đến chuyện cũ làm gì.

Tôi cố nở một nụ cười rất tươi, nhưng tôi thừa biết rằng nụ cười đó chẳng được tự nhiên chút nào.

Vĩnh Trọng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ và nói:

- Mai này là đã tới kỳ nghỉ hàng năm của anh rồi. Anh tính sẽ cùng em đi áo Môn chơi một tuần lễ. Ôi, mấy năm nay anh thật là bận rộn quá nhiều công việc, nên tuy áo Môn ở rất gần đây, nhưng tính ra đã có đến sáu năm rồi anh chẳng hề có dịp đặt chân đến đó lần nào. Nói ra nghe thật là vô lý hết sức.

Tôi gần giọng hỏi lại chàng:

- Chúng ta sẽ đi áo Môn để nghỉ ngơi à?

Chàng quay đầu lại nhìn tôi và mỉm cười:

- Phải, em có thích không?

Tôi ngập ngừng không đáp.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Em có tâm sự gì vậy?

Tôi nói dối:

- Không... có.. gì cả.

- Vậy thì chúng ta cùng nhau đi áo Môn chơi vậy.

Tôi không dám từ chối, vì sợ Vĩnh Trọng hoài nghi.

Thế là sáng hôm sau, mẹ con tôi cùng Vĩnh Trọng và mẹ tôi xuống tàu đi áo Môn.

Chính vì lòng tôi không ngọt nhớ tới Diệu Quang nên tôi đi chơi mà chẳng hề vui vẻ chút nào.

Đến ngày thứ bảy thì chúng tôi mới trở về Hương Cảng. Khi tôi vừa lên tới bờ, tôi đã nói dối Vĩnh Trọng là cần phải đi Cửu

Long để thăm một cô bạn đồng học nên bảo chàng hãy cùng bé

Hoài Trọng và mẹ tôi về nhà trước. Sự thực là tôi đi một mình đến bệnh viện để thăm Trình Diệu Quang.

Nhưng khi tôi đến bệnh viện thì lại nhận được tin làm tôi thất vọng không ít: Diệu Quang đã xuất viện rồi.

Tôi vội hỏi cô nữ hộ sĩ:

- Cô có biết ông ấy đi về đâu không?

Cô nữ hộ tá cho tôi một địa chỉ. Thế là tôi lập tức đi ngay đến đó để tìm chàng. Nhưng khi tôi đến nơi thì bà chủ cho mượn phòng trả lời:

- Ông Diệu Quang đã dọn đi rồi. Sau khi ở bệnh viện ra, ông ấy liền dọn đi ngay. Đó là con người thần thần bí bí, chẳng một ai hiểu ông ta nổi.

- Ông ấy không có để địa chỉ lại sao?

- Không.

Vừa nói dứt lời, mục chủ nhà đã đóng sầm cánh cửa lại ngay.

Tìm không ra Diệu Quang, tôi càng khổ tâm hơn nữa. rất có thể trong con mắt của chàng, tôi là con người chẳng có chút tình nghĩa. Nhưng nào ai hiểu nổi lòng tôi đã đau khổ như thế nào?

Thật vậy từ trước đến giờ, tôi chưa từng được gặp một người đàn ông nào chí tình như Trình Diệu Quang, nhưng tôi cũng tự cảm thấy mình có trách nhiệm không nhỏ về nỗi đau khổ của chàng.

Tôi chỉ biết cầu xin thượng đế hãy cho tôi có một cơ hội gặp lại chàng, để nói cho chàng biết rằng tôi không phải là con người vô

tình vô nghĩa.

Nhưng thượng đế lại chẳng nghe cho lời cầu nguyện của tôi.

Có một hôm, người bưu tá viên đến trao cho tôi một phong thư

Tôi hết sức ngạc nhiên, tự hỏi: ai lại gửi bức thư này cho mình?

Tôi xé thư ra thì thấy có những giòng chữ như sau:

Y Sa: anh đã xe em rồi, lặng lẽ mà rời xa em. Có lẽ em trách anh sao không nói một lời từ biệt em, nên trong giờ phút này, anh chỉ còn biết xin lỗi em mà thôi. Hiện tại, anh lại nói với em lần nữa câu này: Anh rất yêu em. Tuy anh chẳng chiếm được em, nhưng anh vẫn một lòng yêu em mãi mãi.

Em còn nhớ không? Anh đã từng nói với em câu: có lúc, ta chiếm không được vật gì đó nhưng so với lúc ta chiếm được lại càng có ý nghĩa nhiều hơn. Cũng như mối tình của chúng ta, nếu chúng ta hưởng được thì ái tình của chúng ta sẽ mất đi ánh sáng rực rỡ của nó, ngược lại, chúng ta không hưởng được nó nên nó càng tăng thêm giá trị rất nhiều lúc chúng ta hoài niệm đến nhau... (Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, Tình mất vui khi đã vẹn câu thề!!)

Hiện tại, anh là thủy thủ, có nhiệm vụ châm dầu cho máy tàu.

Suốt ngày anh chỉ nhìn thấy biển cả bao la và càng tịch mịch bao nhiêu anh càng tưởng nhớ đến em bấy nhiêu, và cho tới chết anh cũng chẳng bao giờ quên được mối tình của đôi tạ Y Sa, anh sẽ không thể yêu một người con gái nào khác, mà chỉ yêu mỗi một

mình em thôi.

Có lẽ em hỏi anh đến chừng nào anh mới trở lại Hương Cảng? Nhưng điều này thật khó mà trả lời cho em được. Vị thuyền trưởng đã nói với anh rằng tàu của chúng ta đang khởi sự đi trên hành trình chu du thế giới... Vì vậy em chớ nên hy vọng chúng ta sẽ có ngày gặp mặt nhau. Và lại, chúng ta có tương phùng trong những giấc mộng há chẳng phải là đẹp hơn sao? Anh rất sợ hiện thực, vì hiện thực quá tàn nhẫn, bởi trong hiện thực anh chẳng hề chiếm được em!.

Xem xong bức thư, tôi vội tìm địa chỉ của chàng, nhưng tôi lại chẳng hề thấy đâu cả, khiến tôi thất vọng vô cùng.

Tôi cầm bức thư trên tay mà thờ người ra, nghĩ ngợi miên man. Giữa lúc ấy, bỗng tôi nghe có tiếng ổ khóa ở cửa khua lách cách. Tôi vội nhìn đồng hồ thì thấy đã hai giờ, nên tôi thầm nghĩ chắc không phải Vĩnh Trọng về tới, vì giờ này chàng hãy còn ở tại sở làm.

Nhưng tôi đã lầm. Chính Vĩnh Trọng đã về tới thật. Tôi hết sức bối rối, vì không thể ngờ điều đó. Tôi vội vàng giấu bức thư của Diệu Quang ở sau lưng.

Song, Vĩnh Trọng chẳng hề nhìn tôi. Chàng đi thẳng luôn vào trong phòng.

Cử chỉ bất thường của chàng khiến tôi càng kinh ngạc hơn nữa. Tôi vội cất kỹ bức thư của Diệu Quang, rồi đi theo Vĩnh Trọng

vào trong phòng ngủ. Khi vào đến nơi, tôi lại càng ngạc nhiên vì thấy Vĩnh Trọng đang nằm trên giường và rên rỉ có vẻ rất đau đớn.

Tôi hoảng kinh hỏi chàng:

- Có chuyện gì vậy, anh?
- Em hãy mau gọi điện thoại mời bác sĩ tới đi.

Tôi càng hốt hoảng:

- Anh... anh bệnh à?

Chàng nói chẳng ra lời, mặt tái xanh hằn đi và đầy mồ hôi.

Tôi run giọng hỏi chàng:

- Tìm... tìm... một ông bác sĩ... hả anh?

Vĩnh Trọng cố nín thở, đôi môi mấp máy nhưng nói chẳng ra lời.

Tôi liền đi lấy ngay một cây bút và một tờ giấy đưa cho chàng.

Chàng ghi ra tờ giấy một con số điện thoại, rồi viết thêm ba chữ: "Bành Y Sinh".

Thế là tôi lập tức gọi điện thoại cho Bành bác sĩ. Khi đường giây điện thoại đã thông, tôi nghe có tiếng chính bác sĩ họ Bành trả lời. Tôi liền báo cho ông biết Vĩnh Trọng đang bị bệnh và hy vọng ông ta sẽ tới ngay để điều trị cho chàng.

- Được rồi, tôi sẽ đến ngay lập tức. Bác sĩ Bành đáp.

Độ mười phút sau thì bác sĩ Bành cùng người nữ trợ tá của ông ta đến nơi. Ông ta có vóc người mập mập, đầu hói và mang cặp kính trắng gọng vàng.

Đây là lần đầu tiên tôi mới gặp ông ta mặc dù ông là bạn thân của Vĩnh Trọng.

ông ta ra lệnh cho cô nữ trợ tá hãy cởi y phục Vĩnh Trọng ra, rồi ông mang ống nghe vào, nghe trên ngực chàng.

Tôi đứng lặng yên bên cạnh theo dõi việc làm của ông với nỗi lo lắng vô biên.

Sau khi khám được một lúc, bác sĩ Bành quay sang tôi, nói:

- Tốt hơn hết, chị hãy lập tức đưa anh ấy đến bệnh viện ngay đi.

- Bệnh tình anh ấy nghiêm trọng lắm à?

Bác sĩ Bành lạnh lùng nhìn tôi, lắc lắc đầu, và muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Mãi một lúc sau, ông mới nói một câu:

- Chị hãy mau đưa anh ấy đến bệnh viện đi.

- Tại sao?

Bác sĩ Bành không trả lời, mà chỉ day lại nhìn Vĩnh Trọng đang nằm trên giường.

Vĩnh Trọng lại viết mấy chữ ra giấy cho ông ta xem. Ông ta tiếp lấy tờ giấy, xem một lúc, rồi đưa bàn tay trái lên bịt lấy miệng mình trong khi đôi mắt ông ngược nhìn lên trần nhà đăm đăm mà chẳng nói lời nào.

- Vĩnh Trọng viết gì thế?

Tôi đưa tay ra đoạt lấy tờ giấy trên tay bác sĩ Bành. Nhưng ông ta chẳng hề chống lại.

Tôi nhìn vào tờ giấy, thấy có mấy chữ như sau:

“Hãy nói sự thật cho nàng biết đi”.

Tôi ngược lên, nhìn bác sĩ Bành và bảo:

- Bác sĩ hãy nói đi. Anh ấy bị bệnh gì thế?
- Anh ấy sắp sửa phải từ giã cõi đời này, chỉ trong vòng hai hôm nữa thôi.

Giọng nói của tôi lạc hẳn đi:

- Không có cách gì điều trị được sao? Bác sĩ bất lực à?

Bác sĩ Bành cúi đầu và chẳng nói gì.

Tôi khẩn khoản nói với ông ta:

- Bành bác sĩ! ông cần bao nhiêu tiền? Tôi sẵn sàng đưa cho ông... chỉ cần cứu sinh mạng cho anh ấy.

Bác sĩ Bành trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Chứng bệnh của anh ấy hiện nay vẫn chưa có thuốc nào để trị cả... Anh ấy bị bệnh ung thư.
- Ung thư Vừa nói xong tiếng ấy, tôi có cảm tưởng như mình sắp ngất xỉu đi. Tôi đứng chết lặng như khúc gỗ, tờ giấy trên tay tôi rơi xuống đất.

Bác sĩ Bành nói tiếp:

- Đáng lẽ tôi không nên nói ra cho chị biết làm gì. Năm trước đây, anh ấy đã đến phòng mạch của tôi để khám bệnh thì tôi phát giác ra anh ấy bị chứng bệnh đó. Anh ấy đã yêu cầu tôi hãy giữ bí mật dùm, chớ nên tiết lộ cho bất cứ một ai biết cả.

Tôi khẽ gật đầu, biểu lộ là tôi đã hiểu rõ cái ý của ông ta.

Nhưng thật là bất hạnh, lời tiên liệu của Bành bác sĩ rất linh nghiệm. Sinh mạng của Vĩnh Trọng chỉ kéo dài không quá 24 tiếng đồng hồ thì chàng đã từ giã cõi đời.

Tôi không hiểu mạng vận của con người có phải do một vị thần làm chủ hay không. Nếu quả thật như thế thì vị thần ấy lại chẳng nhân từ đối với tôi chút nào.

Tôi đã can tâm làm vợ lẽ của Vĩnh Trọng, thế mà cái quyền lợi đó cũng bị vị thần ấy đoạt mất đi. Tôi là một con người lương thiện, tại sao vị thần ấy lại quá tàn nhẫn đối với tôi như thế? Tại sao ông không đoạt lấy tính mạng của tên bất lương tội lỗi Vũ Bội đi, mà lại nỡ đoạt lấy tính mạng của một người hiền lành như Vĩnh Trọng?

QUYỀNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 21

Sau khi Vĩnh Trọng chết rồi, tôi cố duy trì cuộc sống như Vĩnh Trọng đã sắp đặt trước đây. Nhưng dù sao, Vĩnh Trọng đã mất rồi thì tôi không thể nào có đủ tiền để trả tiền phòng và lo miếng ăn hàng ngày được. Do đó, tôi bắt buộc phải dọn về ở chung với mẹ tôi. Đành rằng tiền bạc mẹ tôi không thiếu gì, nhưng tôi vẫn không muốn ở không mà nương nhờ vào đồng của cha mẹ mãi như vậy. Thế nên tôi giao bé Hoài Trọng cho mẹ tôi trông nom giùm để tôi rảnh tay đi tìm việc làm.

Nhưng mẹ tôi lại tỏ ra không đồng ý. Bà nói:

- Con đi làm việc thì kiếm được bao nhiêu tiền? ba trăm đồng một tháng đành rằng không ít, nhưng con lại phải tiêu xài nhiều thì còn được bao nhiêu, như vậy chẳng bỏ công hơn nữa, các bạn đồng sự của con sẽ còn cười chê con chứ ích gì?
- Vậy thì con phải làm sao bây giờ?
- Hãy tìm một người đàn ông thích hợp với con mà tái giá là hơn.

- Không thể được, con rất sợ phải nghĩ đến chuyện ấy. Con không thể nào nói đến tình yêu một lần nữa.
- Nhưng hiện tại con mới có hai mươi mấy tuổi mà thôi.
- Dù vậy con vẫn không thể yêu ai được. Con cũng không thể để cho một ai khác yêu con cả.
- Vậy thì con sẽ ở một mình suốt đời ư?
- Có thể như thế lắm.
- Nhưng đâu phải người đàn ông nào cũng đều là người xấu hết đâu?
- Song nếu như con lại chẳng may bị một người đàn ông khác lường gạt lần nữa thì sao?
- Đó là chuyện của con, con không nghe lời mẹ thì hãy liệu lấy vậy.

Mẹ tôi tức giận, nên nói xong câu ấy thì bỏ đi ngay.

Tuy tôi đã nói với mẹ tôi rằng: Con không thể để cho người khác yêu con được, nhưng đó chẳng qua là câu nói trong cơn khích động mà thôi, nếu như có người nào thật tâm yêu tôi thì sẽ tái giá ngay.

Cái điều kiện của tôi đưa ra thật là thấp: không cần phải là người chưa có kết hôn, cũng không cần phải là thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai. Lý do là vì tôi đã trải qua kinh nghiệm yêu đương với hai người đàn ông rồi nên tôi chẳng còn giá trị gì nữa mà đòi hỏi cho lắm.

Sống trong những ngày hết sức tịch mịch, tinh thần tôi cảm thấy trống trải lạ thường.

Ở sát vách nhà tôi, có một bà lão vốn là tín đồ Công giáo, mỗi chúa nhật bà ta đều đi lễ ở nhà thờ.

Có một hôm bà ta mời tôi cùng đi nhà thờ, nếu không ở nhà cũng chẳng làm gì tôi bèn bồng Hoài Trọng cùng đi với bà ta đến giáo đường. Khi từ trong nhà thờ đi ra, tôi chợt trông thấy có một gương mặt quen quen khiến tôi hết sức ngạc nhiên. Tôi suy nghĩ một lúc, rồi tiến nhanh tới trước và cất tiếng gọi:

- Điền tiểu thơ! Điền tiểu thơ!

Vị nữ tu ấy quay đầu lại nhìn tôi với vẻ rất ngạc nhiên. Tôi hé nở một nụ cười và nói:

- Đã lâu rồi, tôi không gặp Điền tiểu thơ!

Vị nữ tu ấy nhìn tôi một lúc, rồi mỉm cười hỏi:

- Có phải cô là Y Sa không?

- Vâng. Điền tiểu thơ còn nhớ tôi chẳng?

Điền Tích Xuân trầm hấn sắc mặt xuống, khẽ gật đầu, rồi một lát sau mới nói:

- Y Sa, trong quá khứ, tôi thật đối với Y Sa không phải...

Tôi ngắt ngang lời Điền Tích Xuân ngay:

- Điền tiểu thơ bắt tất nhắc đến chuyện ấy làm chi! Trong quá khứ, chúng ta đều lầm lẫn cả. Tỷ như tôi đã gạt Điền tiểu thơ đến quán trên núi để gặp Trình Diệu Quang...

- Y Sa có gặp Diệu Quang không?

Điền Tích Xuân tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Anh ấy đã rời khỏi Hương Cảng rồi à?

- Phải, chỉ vì tôi đã làm cho anh ấy rất đau lòng, nên anh ấy đã rời khỏi Hương Cảng để sống cuộc đời phiêu lưu của một thủy thủ.

Điền Tích Xuân hạ thấp giọng nói:

- Tôi biết Diệu Quang đã yêu Y Sa Diệu Quang và Y Sa quả là một cặp rất xứng đôi vừa lứa, thế mà tôi không ngờ mối tình hai người lại không có kết quả như vậy.

- Anh ấy là người tình đầu của tôi, và anh ấy vẫn âm thầm yêu tôi mãi. - Điều đó, Diệu Quang đã có nói cho tôi nghe sau khi Y Sa rời khỏi biệt thự. Do đó, tôi mới biết rằng ái tình giữa trai và gái còn cần phải có chữ "Duyên" nữa, chứ không thể nào ép buộc được. Vì vậy mà tôi đã quyết tâm ly khai trần thế để đi tu.

- Nhưng Điền tiểu thư hãy còn trẻ tuổi, Điền tiểu thư không thể...

- Y Sa bắt tất vì tôi mà bận tâm làm gì. Hiện lòng tôi rất vui sướng. Có thể trong con mắt của người trần tục, chúng tôi là những kẻ cô độc nhưng thực ra, tâm linh của chúng tôi thật là sung sướng.

Tôi mỉm cười, biểu thị đồng ý với Điền Tích Xuân. Sau đó, Điền Tích Xuân đưa mắt nhìn bé Hoài Trọng và hỏi:

- Con của Y Sa đây à?

Tôi gật đầu, rồi đem hết những nỗi bất hạnh của mình mà thuật sơ qua cho Điền Tích Xuân nghe. Có lẽ những chuyện đó quá bi thảm, nên sau khi tôi kể xong, đôi mắt của Điền Tích Xuân long lanh ướt.

Thế rồi nhân cơ hội ấy, Điền Tích Xuân đem chuyện đạo ra mà nói với tôi.

Tôi thành tâm thốt:

- Tôi cũng hy vọng rằng tôi sẽ trở thành một tín đồ Công giáo.

Con người có tín ngưỡng là điều rất tốt.

Sau đó, tôi và Điền Tích Xuân mới chia tay nhau. Tôi bỗng Hoài

Trọng đi được mấy bước, vụt quay đầu lại nhìn cái bóng của

Điền Tích Xuân đi xa dần mà trong lòng cảm xúc lạ thường.

Giữa lúc ấy tôi chợt phát giác ra có một thanh niên lạ mặt đang đi phía trước tôi quay đầu lại nhìn tôi và mỉm cười.

Tôi liền thu hồi cái nhìn của mình lại và bước đi. Cái nhìn của thanh niên ấy tự nhiên cảm thấy phấn khởi không ít, vì từ lâu nay tôi vẫn có cái mặc cảm là mình đã già xấu lắm rồi. Giờ đây, bắt gặp cái nhìn của thanh niên ấy, tôi mới biết là mình vẫn chưa phải là một đóa hoa héo úa như tôi tưởng.

Khi trở về nhà dùng bữa cơm trưa, tôi thấy mẹ tôi ngồi bàn ăn mà gương mặt lộ vẻ không vui chút nào. Tôi đoán biết là bà có tâm sự gì rồi, nên cất tiếng hỏi:

- Mẹ! Hình như có chuyện gì khiến mẹ âu lo?

Mẹ tôi nghiêm nghị nói:

- Cha con vừa gửi thư về.

Nói đến đây, mẹ tôi trao bức thư cho tôi đọc.

Sau khi xem xong tôi cảm thấy lòng mình nặng nề tưởng chừng có treo đá. Thì ra cha tôi cho biết tiệm buôn của ông vừa bị hỏa hoạn thiêu rụi tất cả tổn thất thật là trầm trọng. Tuy cha tôi có đóng bảo hiểm nhưng ông lại được bồi thường một số tiền quá ít. Thế nên, ông quyết định sẽ rời khỏi Pháp Quốc để trở về Hương Cảng và ở luôn tại đây.

Đáng lẽ cái tin cha tôi trở về là một tin vui, vì đã lâu rồi hai mẹ con tôi đều không được gặp mặt ông. Nhưng ngày ông trở về lại kèm theo cái tin chẳng lành ấy, nên chúng tôi làm sao vui được.

Mẹ tôi trầm ngâm một lúc mới nói:

- Chẳng hiểu cha con đem được bao nhiêu tiền về? Nếu như ông ấy không có mang tiền về nước thì từ nay trở đi, chẳng hiểu sự sống của mẹ con mình sẽ ra sao?

Tôi an ủi bà:

- Mẹ, chớ nên nghĩ ngợi quá nhiều, quá xa xôi như vậy làm chi.

Mẹ tôi buồn rầu nói:

- Mẹ không thể nào không nghĩ xa như vậy được. Tuổi của cha con đã cao rồi, khi trở về đây, cha con sẽ không thể làm việc được nữa, mà nhà mình thì lại đông người.

Tôi miễn cưỡng nói:

- Nếu tiền bạc của má có phần khó khăn thì con và Hoài Trọng sẽ không sống nhờ vào cha mẹ nữa. Con sẽ cố tìm việc để nuôi sống lấy thân.

Mẹ tôi lắc đầu:

- Mẹ không hề có cái ý nghĩ ấy.

Một hôm, chúng tôi lại nhận được thư của cha tôi gửi về cho hay ông sẽ đi bằng tàu về nước và cho biết luôn cả ngày ông về tới.

Đến đúng ngày hôm ấy, tôi và mẹ tôi và bến tàu đón ông.

Khi thấy có một người đàn ông đã lớn tuổi, mình mặc tây trang sạch sẽ, tôi thầm nghĩ là cha mình chắc hẳn cũng giống như người đàn ông ấy, vì hai người cùng trạc tuổi nhau.

Thế nhưng, tôi không ngờ, khi tàu cập bến rồi, mẹ tôi hướng về phía một người đàn ông mặc bộ y phục cũ mềm và rộng thùng thình từ trên tàu bước xuống mà đưa tay vẫy gọi, khiến tôi hết sức ngạc nhiên.

- Y Sa, cha con đó! Mẹ tôi lớn tiếng nói.

Tôi không muốn tiến tới, vì trong đầu óc tôi, cha tôi không phải là người như thế đó.

Nhưng sự thực thì người đàn ông ấy lại chính là cha tôi thật rồi, vì mẹ tôi đã bảo như vậy.

Tôi không thể làm sao hơn là đành bước tới với ông. Cha tôi đưa bàn tay ra nựng nhẹ vào mặt tôi, nhưng tôi lại cảm thấy đau rát vô cùng vì bàn tay của ông nhám cào, cọ vào má tôi đau điếng,

khiến tôi phải vội vàng tránh xa bàn tay của ông ra.

Cha tôi cười nói:

- Thấy cha thì việc gì lại mắc cỡ?

Nhưng tôi nào có mắc cỡ đâu. Tôi chỉ tránh bàn tay nhám cào của ông đã làm cho má tôi bị rát rạt và đau đớn.

Mẹ tôi lên tiếng trách:

- Con thật là vô phép, gặp cha mà không kêu được một tiếng.

Tôi cố gượng cười và buột miệng thốt:

- Thừa cha, mạnh giỏi!

Cha tôi cao hứng mỉm cười.

Từ trong bến tàu, chúng tôi xách hành lý đi ra bên ngoài đón taxi

Đón mãi đến năm phút mới có một chiếc taxi đến. Chúng tôi cùng lên xe và bảo tài xế chạy thẳng về nhà.

Mẹ tôi hỏi cha:

- Mình chỉ mang có bấy nhiêu hành lý về sao?

- Còn hai chiếc va ly lớn nữa, tôi gửi tàu mang về sau.

- Thế mình không tính trở sang Pháp nữa chứ?

Cha tôi gật đầu.

Mẹ tôi nói tiếp:

- Dù cho mình có muốn trở sang Pháp, tôi cũng không để cho mình đi nữa. Mấy năm nay, tôi sống thật là hiu quạnh. Nhất là từ ngày con Y Sa đi lấy chồng, tôi ở nhà có một mình, thật là đơn chiếc, dù có muốn nói chuyện cũng chẳng có người để nói. Vì

vậy mà mỗi ngày tôi đều phải đi tìm người đánh mặt chược cho đỡ buồn.

Cha tôi chẳng nói gì, chỉ mỉm cười.

Tôi nhìn bàn tay của cha tôi, thấy bàn tay của ông rất to với những chiếc ngón thật là thô. Do đó tôi đoán biết ngay là cha tôi nhất định đã đi làm công ở bên Pháp rồi.

Cha tôi rất miễn cảm, chừng như ông biết được những ý nghĩ của tôi nên ông giấu vội hai bàn tay vào trong túi áo.

Trong cái giây phút đó, tôi sực nghĩ lại trước đây mình đã dùng đồng tiền của cha già ăn tiêu bữa bãi, mà có biết đâu đó là tiền mồ hôi nước mắt của ông. Giờ đây, thấy bàn tay của ông thô lớn như thế, tôi mới biết rõ ràng những đồng tiền ấy chính là tiền mà ông đã kiếm được bằng mồ hôi nước mắt vậy.

Chính vì nghĩ đến điều ấy mà tôi hết sức khổ tâm và chẳng thiết gì nói chuyện cả.

- Mình đã mang tiền về nhiều hay ít? Mẹ tôi hỏi cha tôi.

Đó là một câu hỏi quá ư thực tế. Tôi lấy làm lạ nhìn mẹ tôi và nói:

- Mẹ, sao mẹ hỏi câu ấy làm gì?

Mẹ tôi lớn tiếng nói:

- Đã làm con người, không thể không thực tế được. Ở Hương Cảng này, không có tiền thì không thể sống nổi! Cần phải biết cha con mang về bao nhiêu tiền để mẹ tính. Nếu có tiền nhiều thì

chúng ta sẽ mua vài từng lều để cho thuê Còn tiền ít thì...

Cha tôi nói:

- Tôi đem tiền về không có nhiều đâu.
- Độ bao nhiêu? Mẹ tôi lại hỏi lần nữa.

Cha tôi do dự không trả lời.

Tôi hạ thấp giọng nói với sự vẫn xin:

- Mẹ, con xin mẹ chớ nên hỏi đến chuyện ấy nữa. Khi chúng ta về tới nhà rồi mẹ hãy hỏi.

Mẹ tôi có vẻ cay cú ra mặt:

- Cái nhà đó con không phải lo, nên tự nhiên là con không cần quan tâm tới vấn đề ấy bằng mẹ!

Tôi không nói gì nữa, chỉ lặng thinh nhìn ra cửa xe trong khi lòng tôi khô tâm vô hạn.

Khi xe taxi ngừng, tôi xách va ly xuống trước. Chiếc va ly rất nặng nhưng tâm tình tôi còn nặng hơn chiếc va ly ấy nhiều.

Lúc đó vào trong nhà xong, tôi đặt hành lý xuống rồi đi thẳng luôn vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại. Nhưng mẹ tôi gõ cửa phòng và gọi:

- Y Sa, con rút vào trong phòng làm gì thế? Hãy ra ngoài này nói chuyện với cha con đi.

Tôi nói dối:

- Con rất mệt. Con muốn ngủ một chút.

Mẹ tôi tức giận, càu nhàu:

- Cái thứ của mày thật là...

- Mẹ Oi, mẹ Oi, có tiếng bé Hoài Trọng ở bên ngoài gọi tôi.

Tiếng gọi của Hoài Trọng khiến tôi càng khổ tâm hơn nữa. Nó là đứa con không cha, liệu rồi đây tôi sẽ nói sao với cha tôi? Nghĩ đến điều ấy, tôi không cầm được nước mắt nữa. rồi lại nghĩ đến số tiền mà tôi đã bị lường gạt là tiền mồ hôi nước mắt của cha tôi, tôi lại càng đau khổ và khóc nhiều hơn.

Trong cái giây phút ấy, tôi không nghĩ tới cái chết, vì sau khi trải qua những cảnh khốn khổ, tôi lại càng muốn sống hơn bao giờ hết.

Rồi vì để giảm gánh nặng cho cha tôi, tôi bắt đầu đi tìm việc làm. Một hôm tôi đọc báo anh văn, thấy có một hãng buôn cần thuê một nữ thư ký lo về việc quảng cáo, tôi bèn viết thư đến đây xin sở làm.

Độ một tuần sau thì tôi nhận được thư mời đến. Đó là một hãng buôn đặt tại một tầng lầu, chu vi thật bé nhỏ, chỉ để vừa đủ bốn chiếc bàn mà thôi, và có hai người thanh niên đang ngồi làm việc.

Tôi đến nói chuyện với một trong hai người ấy thì y đưa tôi vào một căn phòng gần đó. Trong phòng có một người đàn ông trung niên đang ngồi làm việc. Thấy tôi vào, ông ta vội vàng đứng dậy bắt tay tôi và mời tôi ngồi. Sau đó, ông ta tự giới thiệu:

- Tôi họ Lâm. Lâm là song mộc đó! (Chữ Lâm có hai chữ mộc).

Tôi mỉm cười gật đầu và nói:

- Vâng, xin chào ông Lâm.

ông ta nói tiếp:

- Lý lịch của cô, tôi đã xem qua rồi. Lời yêu cầu của cô trong bức thư về số lương đó, tôi cũng sẵn sàng chấp nhận.

Nghe ông ta nói như thế, tôi mừng rỡ vô cùng, vì tôi đã yêu cầu mỗi tháng phải trả cho tôi số lương là tám trăm đồng.

- Đến bao giờ thì cô có thể tới làm việc được?

ông Lâm hỏi tôi.

- Dạ, bao giờ cũng được cả. Ngày mai có được không?

ông Lâm gật đầu.

Thế là qua hôm sau, tôi bắt đầu đến đây làm việc. Vì ở văn phòng không có phụ nữ, nên tôi chẳng cần phải chú ý đến việc trang điểm nhiều lắm, và cũng không sợ bị nhiều chuyện.

Thế nhưng, khi tôi đến nhận việc thì lại chẳng có công việc gì để làm cả. Tôi ngồi trong văn phòng ông Kinh Lý, đối diện với ông tạ Thịnh thoảng cái nhìn của ông và của tôi tiếp xúc nhau, khiến tôi cảm thấy khó chịu vô cùng.

Theo lời ông Lâm thì hăng của ông xuất cảng hàng hóa, nhưng ông không chịu nói rõ là hàng hóa gì, nên tôi cũng chẳng tiện hỏi cho rõ.

Tuy là một người ở vào tuổi trung niên, nhưng ông Lâm lại có vẻ không đứng đắn cho lắm. Có nhiều khi ông ta lấy hình khỏa thân

của các cô gái ngoại quốc đưa cho tôi xem, đồng thời ông ta thường nhìn lên cặp đùi của tôi luôn.

Do đó mà tôi bắt buộc phải đề phòng đối với ông ta.

Có một buổi chiều, ông ta mời tôi đi ăn cơm tối, tôi nhận lời ông ta. Sở dĩ tôi nhận lời mời của ông là vì tôi chẳng những muốn tỏ ra có hảo cảm đối với ông, mà còn muốn có dịp để dò xét ông ta, xem ông là người như thế nào.

ông ta đưa tôi vào một dạ tổng hội có ánh đèn màu hồng, không khí thật hấp dẫn để mời tôi ăn cơm.

Khi người bồi tới, ông ta hỏi tôi:

- Cô dùng rượu gì?

Tôi lắc đầu:

- Thưa, tôi không biết uống rượu.

- Ô, uống chút ít thì say xiết gì! Cô hãy uống một ly "Baby Champ" vậy nhé?

Tôi lắc đầu từ chối.

- Tại sao vậy? Tôi biết cô có thể uống được rượu mà. à, tôi biết rồi, chắc cô sợ tôi dùng rượu để...

- Không, tôi không có cái ý ấy đâu. Tôi vội vàng đính chính.

- Nếu không phải thế thì cô hãy uống với tôi một ly cho vui đi.

Làm người, chớ nên quá cố chấp như vậy. Không ăn thứ này, không uống thứ kia thì cuộc đời còn gì là ý nghĩa nữa?

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vâng, vậy thì tôi chỉ uống một ly thôi. Nếu ông mời tôi uống đến ly thứ hai, thì tôi đành phải xin lỗi vậy.

- Tốt lắm. Chỉ uống một ly thôi. Ông Lâm tươi cười nói, rồi ông quay đầu lại bảo người bồi: Anh hãy cho tôi một ly Huýt Ky Tô Cách Lan và một ly rượu thơm nhỏ cho cô đây.

Khi người bồi mang ly rượu đến đặt trước mặt tôi, ông Lâm hỏi tôi muốn ăn thứ gì. Tôi không có ý kiến, nên ông tự ý gọi một số thức ăn.

Sau đó, ông ta nâng ly lên và mời tôi uống. Tôi thận trọng đưa hai tay cầm ly rượu có cái chân cao mà uống thử một hớp, thấy không đắng mà có mùi vị rất ngọt thơm.

- Hãy uống thêm một hớp nữa đi. Ông Lâm nhìn tôi và mỉm cười nói.

Thế là tôi uống đến cạn cả ly rượu ấy.

Nhưng chỉ một lát sau thì tôi đã cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, đôi mắt của tôi đăm ra mờ đi, song tôi vẫn chưa đổi say lắm, tôi thấy ông Lâm nhìn tôi và nở một nụ cười.

Tôi vội nói dối:

- Tôi đã say quá rồi, xin ông hãy mau đưa tôi về nhà đi.

ông Lâm không hề phản đối, và vội vàng gọi bồi đến tính tiền.

Khi đã ra tới bên ngoài, ông ta gọi một chiếc taxi lại, rồi đến nói những gì nho nhỏ với người tài xế. Sau đó, ông ta dìu tôi lên ngồi ở phía sau. Tôi biết ngay là ông ta đang tiến hành một kế

hoạch gì đó, nhưng tôi vẫn không buồn phản ứng vội. Tôi làm bộ quá say, gục đầu lên vai ông ta Chẳng bao lâu sau, xe taxi dừng lại, thì ra đó là một "chiêu đãi sở". Thế rồi ông ta dìu tôi vào bên trong thang máy, đưa tôi lên tầng lầu thứ 14 và mở một căn phòng tại đây.

ông ta dìu tôi vào trong phòng, rồi chẳng nói chẳng rằng, bắt đầu mở chiếc giupe của tôi ra với một động tác rất nhanh chóng.

Tôi vội vàng chuyển mình, giáng cho ông ta hai cái tát tay nẩy lửa, rồi đứng dậy mở cửa phòng bỏ đi ra ngoài.

ông ta chạy theo và cất tiếng gọi:

- Y Sa, hãy mau trở lại đi.

Tôi lại càng bước nhanh hơn, chẳng buồn quan tâm đến ông ta.

- Nếu cô không trở lại thì ngày mai cô sẽ thất nghiệp nghe chưa?

Tôi hơi khựng lại, nhưng rồi lại tiếp tục bước đi thật nhanh.

Ngay lúc ấy chiếc thang máy cũng vừa dừng lại tại lầu 14. Tôi mở cửa bước vào và đưa tay ấn chiếc nút điện. Lúc ông Lâm vừa đi tới thì cánh cửa thang máy đã đóng lại rồi.

Khi đã ra đến ngoài đường, tôi đứng đón taxi để về nhà. Chợt tôi thoáng trông thấy một bóng đi đi tới. Tôi định thần nhìn kỹ thì nhận ra đó là lão Lâm. Lão vẫn còn mặc bộ đồ ngủ và tiến nhanh đến, nói:

- Y Sa, chớ có đi. Hãy chờ tôi trở vào mặc y phục, rồi tôi sẽ đưa Y Sa về luôn thể.

Tôi hung hãn xô lão ta ra:

- Hãy cút đi!

Lão Lâm nói với giọng cầu khẩn:

- Y Sa, hãy tha thứ cho tôi. Tôi đã uống quá nhiều rượu, hãy tha thứ cho tôi.

Tôi vẫn không buồn trả lời lão ta, mà vội quay gót bỏ đi để tránh xa lão ta ra.

Nhưng lão nắm lấy tay tôi mà bảo:

- Y Sa, hãy theo tôi trở vào trong ấy đi.

- Hãy dang ra! ông là loài cầm thú mà! Hãy dang ra đi!

Lão Lâm nhìn tôi và mỉm cười hiểm độc:

- Tốt lắm, có đi thì cứ đi. Cô đừng tưởng tôi không biết cô là người như thế nào.

Tôi trừng mắt hỏi lão ta:

- Tôi là người gì?

- Cô là một quả phụ!

Tôi bất giác đứng lặng người đi và phát run lên. Lão ta cười nhạt, tiếp:

- Chỉ vì tôi thương hại sự cô quạnh của cô mà tôi mới muốn an ủi cô phần nào. Không ngờ cô lại làm cao, ra cái điều trịnh khíet lắm.

Câu nói của lão ta khiến tôi cảm thấy máu nóng trong người mình như sôi lên, đồng thời tôi đau khổ đến cùng cực. Tôi bỏ đi

thật nhanh trong khi nước mắt tôi tuôn rơi ràn rụa xuống đôi má.

Có tiếng lão Lâm nói với theo sau lưng:

- Cái thân thể của cô, tôi đã điều tra biết quá rõ rồi. Cô đừng làm bộ đóng kịch là một thiếu nữ đối với tôi, vô ích lắm.

Tiếp theo đó, tôi nghe có tiếng lão Lâm cười ha hả sau lưng, khiến tôi thật không thể ngờ lão ta lại ty tiện đến thế.

Khi tôi về tới nhà thì cha mẹ tôi vẫn chưa ngủ. Thấy tôi về tới, cả hai người đều tỏ vẻ ngạc nhiên và lo lắng hỏi:

- Kia, có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao con lại khóc khi về tới nhà?

Tôi tiếp tục khóc nức nở và chạy thẳng vào trong phòng ngủ.

Mẹ tôi chạy theo an ủi:

- Chớ có khóc nữa, Hoài Trọng nó đang ngủ. Có chuyện gì xảy ra thế, hãy nói cho mẹ nghe đi.

Thế là tôi vừa khóc vừa thuật lại câu chuyện ấy cho mẹ tôi nghe.

Khi tôi thuật xong, bà nói:

- Thì ngay từ đầu, mẹ đã không bằng lòng con đi làm việc rồi.

Thế mà con lại không nghe lời mẹ. Mẹ chỉ lo cho con đi làm rồi lại bị bọn đàn ông nó lường gạt con lần nữa thôi.

Cha tôi bảo:

- Thôi, đừng khóc nữa, con. Ngày mai hãy nghỉ việc đi là xong.

- Cái xã hội này là xã hội của bọn đàn ông, đàn bà con gái tưởng đâu sẽ có chỗ đứng trong cái xã hội đó, nhưng thật ra đâu có dễ

dàng như vậy. Con hãy nghe lời mẹ mà tìm một người đàn ông thích hợp mà kết hôn đi là tốt nhất.

Tôi ôm lấy đầu và khô sở nói:

- Cha mẹ hãy ra ngoài kia đi...

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 22

Qua hai hôm sau, tôi đến công ty để lãnh tiền lương thì lão Lâm không có ở đó. Một nhân viên trẻ tuổi nói với tôi:

- Ông Lâm đã gửi tiền lương của cô cho tôi đây. Cô đã làm được nửa tháng, tính ra là bốn trăm đồng.

Tôi bắt mắt ra mặt:

- Bốn trăm đồng à? Tại sao thế? ông ta đã cho tôi nghỉ việc kia mà.

Người thanh niên ấy gật đầu, rồi ra hiệu cho tôi theo anh ta ra ngoài.

Tôi liền theo anh ta đi ra khỏi cửa văn phòng của ông Lâm. Anh ta hỏi tôi:

- Bốn trăm đồng đó, cô có bằng lòng nhận không?

Tôi cố chấp nói:

- Ông Lâm đã cho tôi nghỉ việc thì ông ta phải trả cho tôi một tháng lương mới đúng. Tôi không nhận bốn trăm đồng đó đâu.

- Nếu cô không nhận thì tôi chỉ còn giao trả bốn trăm đồng ấy lại cho ông ta vậy... Tuy nhiên có điều là tôi tin rằng ông ta chẳng đời nào chịu trả cho cô một tháng lương đâu.

- Tại sao thế?

- Con người ông ta là như vậy đó. Chẳng giấu gì cô, ông ta là một thương gia không đứng đắn chút nào. Cô được trả cho bốn trăm đồng đó là may mắn cho cô lắm rồi. Trước đây có mấy cô nữ thư ký đã...

Nghe anh ta nói đến đây, tôi bèn đề nghị:

- Anh có rảnh không? Chúng ta đi uống trà nói chuyện.

Anh ta suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- Tốt lắm!

Thế là chúng tôi đi xuống dưới lầu, vào một quán giải khát. Khi đã gọi thức ăn uống xong, tôi liền tò mò hỏi:

- Anh tên là chi?

- Hồ Minh!

- Ông Lâm là chủ của anh à?

- Không phải.

- Thế ai là chủ của anh?

Hồ Minh đáp:

- Ông chủ tôi họ Thẩm, cô chưa hề gặp ông ấy lần nào. Ông Lâm chỉ thuê hai cái bàn giấy ở đây mà thôi.

- Thế ông ta làm nghề gì?

- Ông ta đã thuê bàn làm việc ở đây từ nửa năm nay, nhưng tôi vẫn chưa hiểu nổi ông ta làm nghề gì. Nhưng, tôi được biết ông ta đang làm chủ một câu lạc bộ Ở Cửu Long, tại đó có tổ chức đánh bạc, lại còn có các cô bán ba nữa. Khách khứa của ông ta toàn là người ngoại quốc mà thôi. Các cô bán ba ấy chẳng những rất trẻ đẹp mà còn biết nói cả anh ngữ nữa.

- Sao anh biết được?

- Vì tôi có quen với một trong các cô bán ba ấy, cô ta tên là Lộ Phụ. Một tháng trước đây, cô ta hãy còn là nữ thư ký của ông chủ tôi. Cô ta hận lão Lâm lắm, nên cô ta mới đem hết mọi chuyện bí mật ấy mà nói cho tôi nghe.

Tôi chợt tỉnh ngộ:

- à, thì ra lão Lâm chỉ giả vờ đăng báo tìm nữ thư ký, nhưng thật ra chính là để quyến rũ người ta vào làm gái bán ba cho câu lạc bộ của lão, có phải thế không?

Hồ Minh cười mà không trả lời.

- Đã có bao nhiêu người bị lão ta lường gạt rồi?

Tôi hỏi tiếp.

- Không được biết. Nhưng kể cả cô nữa là từ nửa năm nay, lão ta đã thay đổi đến bảy, tám cô nữ thư ký rồi. Trong số đó có hai người đã bị lão ta cho thôi việc.

- Họ có biết lão ta gài bẫy để lường gạt họ không?

Hồ Minh gật đầu, rồi nhìn tôi nói:

- Cô thông minh lắm. Lão ta tin rằng không thể lường gạt được cô nên mới khai trừ cô như thế.

- Anh nói rất đúng.

- Nếu cô đã bị lão ta chiếm được rồi thì lão sẽ ép buộc cô đi làm gái bán ba cho câu lạc bộ của lão. Cô quả thật là thông minh đó.

- Không, tôi rất ngu xuẩn thì có.

Hồ Minh mỉm cười và lắc đầu, biểu lộ là không tin như thế.

- Thật vậy, tôi rất ngu xuẩn. Chỉ vì tôi đã bị người ta lường gạt nhiều lần rồi, nên ngày nay tôi mới khôn ngoan như thế đó.

Hồ Minh nhìn tôi chăm chú:

- Cô đã bị lường gạt nhiều lần rồi?

- Vâng.

Hồ Minh lại nhìn tôi đăm đăm. Cái nhìn của chàng khiến tôi không khỏi cảm thấy ngượng nên cúi đầu cố tránh đi.

Tôi ngồi nói chuyện với Hồ Minh giây lát, rồi nhìn vào đồng hồ, thấy đã quá muộn rồi nên tôi đòi về. Nhưng Hồ Minh lại không muốn cho tôi ra về vội. Hồ Minh đưa số tiền bốn trăm đồng của

lão Lâm gọi cho tôi rồi hỏi:

- Y Sa, đến bao giờ thì tôi có thể gặp lại cô?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Anh muốn gặp lại tôi à?

- Phải. Có thể nói, tôi chưa thấy một người con gái nào hiền lành như cô, nên tôi muốn được làm bạn cùng cộ Hay cô cho tôi xin địa chỉ đi?

Nghe giọng nói của Hồ Minh, tôi biết ngay là anh ta đã có cảm tình với tôi lắm rồi. Tuy nhiên, tôi không muốn cho Hồ Minh tiến tới thêm nữa, nên tôi đành nói:

- Rất tiếc rằng tôi đã kết hôn rồi, mà chồng tôi thì rất khó tính, nên tôi không thể cho anh địa chỉ được.

Hồ Minh sững sốt:

- Cô đã kết hôn rồi?

- Phải, tôi chẳng những đã kết hôn mà còn có con nữa.

Hồ Minh cúi đầu, lộ vẻ thất vọng ra mặt. Thấy vậy, tôi liền an ủi Hồ Minh:

- Tôi thiết nghĩ anh nên tìm một cô gái nào khác trẻ tuổi hơn tôi mà kết bạn là hơn...

Hồ Minh buồn bã nói:

- Nhưng tôi lại không thích các cô gái trẻ tuổi. Các cô ấy còn nông nổi lắm. Tôi chỉ thích những người đàn bà lớn tuổi hơn tôi mà thôi.

Lời tiết lộ của Hồ Minh làm tôi hết sức ngạc nhiên. Nhưng khi hỏi ra thì tôi chẳng còn lạ gì nữa. Nguyên do là vì Hồ Minh đã mất mẹ từ khi anh ta mới lên ba tuổi, chỉ có anh và em trai mà thôi, chứ không có chị, nên anh ta mới thêm tình thương yêu của một người đàn bà lớn tuổi. Nhưng dù sao Hồ Minh cũng hãy còn trẻ quá, chỉ mới 18 tuổi thôi, còn tôi đã 20 ngoài thì làm sao có thể kết thân cùng nhau được. Vì vậy mà tôi bắt buộc phải giữ thái độ lạnh lùng để từ khước tình yêu của Hồ Minh và từ giã anh ta để ra về.

Sau khi lãnh xong bốn trăm đồng ấy của lão Lâm, tôi bắt đầu thất nghiệp. Mặc dù vậy, tôi vẫn không tiếp tục đi tìm sở làm nữa, vì tôi biết rằng trong cái xã hội này có rất nhiều cạm bẫy, nếu không thận trọng thì rất dễ lọt vào bẫy rập của bọn đàn ông bất lương.

Mẹ tôi không ngót thúc giục tôi hãy tái giá, nhưng tôi vẫn không sao tìm được người thích hợp với mình.

Mẹ tôi giới thiệu cho tôi hai người đàn ông đã thôi vợ, nhưng họ chẳng những không có học vấn mà còn thiếu hẳn tư cách, mặc dù họ rất nhiều tiền.

Sau đó, mẹ tôi lại giới thiệu cho tôi một người đàn ông chết vợ, thuộc tuổi trung niên. Ông ta là giáo sư, tính tình trầm tĩnh, rất hợp với lý tưởng của tôi. Nhưng ông ta lại có đến bảy đứa con mà đứa nhỏ nhất mới có 8 tuổi, nên tôi đâu có thể nào về làm vợ

Ông ta để rồi khổ với đàn con đông đảo ấy.

Cuối cùng, mẹ tôi lại giới thiệu với tôi một vị kỹ sư mà gia đình tôi rất bằng lòng, nhưng ông ta lại chê tôi khi được biết tôi đã có một đứa con rồi.

Một hôm, tôi nhận được thiệp mời của Tá Ty mời đến một dạ tổng hội dự tiệc mừng cho Tá Ty vừa sinh được một đứa con trai. Tá Ty là người bạn tốt, nên tôi nhận lời dự tiệc ngay.

Tôi nghĩ rằng lâu ngày không gặp mặt nhau, đến khi gặp lại thì chắc là tôi và Tá Ty vui vẻ lắm. Nhưng tôi không ngờ, khi đến dự tiệc, thấy các bạn đồng học ngày xưa ai nấy cũng đã có chồng, có vợ, hạnh phúc bên nhau, còn tôi vẫn cô đơn một mình, khiến tôi càng tủi thân và khổ tâm vô hạn.

Giữa lúc ấy, bỗng tôi nghe từ bên gian phòng cạnh đó có tiếng nói to phát ra từ trong chiếc máy vi âm:

- Xin mời quý vị nghe Ca Thần Vũ Bội trình bày bản nhạc...

Hai tiếng "Vũ Bội " khiến tôi vừa kinh ngạc vừa có cảm tưởng như ngực mình đang bị một quả chùy bổ trúng, làm tôi lúng búng cả đôi tai.

Rồi vì tính tò mò thúc đẩy, tôi liền giả vờ đi vào phòng rửa tay gần đó để có dịp tìm hiểu xem có cái gì ở phòng bên cạnh.

Khi tôi đi ngang căn phòng ấy thì thấy có nhiều người đang dự yến tiệc rất linh đình và phía trước cửa phòng có tấm bản đề mấy chữ: "Trại Tiểu Thơ Yến Khách".

- Trại tiểu thở Tôi nhìn tấm bảng lom lom và lẩm bẩm một mình.

Chợt bên tai tôi có tiếng người hỏi:

- Cô là khách của Trại tiểu thở chẳng?

Tôi quay đầu lại thì nhận ra đó là một anh bồi. Tôi gượng cười và vội bỏ đi, nhưng bỗng nhiên, tôi dừng chân lại và hỏi anh ta:

- Có phải Trại tiểu thở đây là...

Anh bồi nói ngay:

- Cô không biết sao? Cô ta chính là Trại Kim Liên, đã từng xuất hiện trên vô tuyến truyền hình trước đây đó.

Tôi gật đầu và hỏi tiếp:

- Còn người đang hát kia có phải là gã ca sĩ tạp chủng Vũ Bội không?

- Đúng thế. Anh ta đã cùng Trại Kim Liên cặp với nhau từ lâu rồi, Trại Kim Liên đã nuôi anh ta và sống chung với nhau tại tầng lầu thứ 6 của tòa nhà này. Hôm nay là sinh nhật của cô ta đó.

Anh bồi còn toan nói thêm nữa, nhưng tôi chẳng còn tinh thần đâu để nghe anh ta nói thêm nữa. Tôi bỏ đi thẳng vào trong phòng rửa tay, lấy khăn mù soa ra chạm những giọt nước mắt vừa trào ra vì quá phẫn hận Vũ Bội và cũng vì quá tủi thân.

Sau đó, tôi trở lại bàn và cáo từ Tá Ty để ra về.

Tá Ty ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Sao bỗng nhiên Y Sa lại đòi về?

Tôi nói dối:

- Vì trong người tôi không được khỏe.

Tá Ty nhìn tôi đăm đăm và nói:

- Bạn... Hình như bạn có bệnh?... Hình như bạn vừa khóc?

- Xin lỗi Tá Ty nhé, tôi phải đi đây.

Tiếp theo đó, tôi đưa tay vẫy chào các bạn đồng học, rồi hấp tấp bỏ đi ra khỏi dạ tổng hội, chẳng khác nào một con thú bị thương. Khi tôi vừa từ bên trong ra đến ngoài đường thì chợt trông thấy có một bóng người đang đuổi theo tôi. Tôi quay nhìn lại thì nhận ra đó là Vũ Bội. Hắn mặc một chiếc áo màu đỏ, có viền đen, và chặn đường tôi lại. Tôi quát to:

- Anh muốn gì? Đồ vô lại!

Vũ Bội chẳng nói gì. Hắn nhìn tôi một lúc, rồi đột nhiên đưa hai tay ra ôm chầm lấy tôi và hôn như mưa bắc vào mặt tôi...

Tôi cố sức vùng vẫy nhưng vẫn không sao thoát khỏi tay hắn. Vì vậy mà tôi giả vờ khuất phục hắn, để mặc cho hắn hôn tôi.

Nhưng sau đó, tôi âm thầm đưa tay trái tháo được chiếc giày dưới chân ra, rồi tôi giơ cao chiếc giày lên mà bỏ liên tiếp mấy cái xuống đỉnh đầu hắn ta.

- á ui! Vũ Bội kêu hoán lên và đành buông tôi ra để đưa hai tay lên ôm lấy đầu.

Thế là tôi thừa cơ hội ấy mà lập tức bỏ chạy đi ngay...

Nhưng, một chiếc xe hơi bất chợt trở tới bên cạnh tôi và tiếng

thắng rít lên nghe rợn cả người. Tôi hốt hoảng, vội vàng nhảy lui ra sau mấy bước để tránh chiếc xe ấy. Ngay lúc đó, bỗng Vũ Bội từ trên xe nhảy xuống và tiến đến bên tôi.

Thì ra, hắn đã gọi chiếc xe taxi ấy để đuổi theo tôi.

Chợt phát giác ra điều ấy, tôi liền bỏ chạy đi ngay. Nhưng hắn thò tay vào trong túi áo, lấy ra một con dao và bấm tách một tiếng, lưỡi dao sáng giới bật ra. Tôi kinh hãi la lên:

- Anh định giết tôi phải không?

Hắn lắc đầu, dí sát lưỡi dao vào người tôi và lạnh lùng thốt:

- Không, anh chỉ cần Y Sa đừng trốn tránh anh, thế thôi.

- Nhưng anh còn muốn gì nữa chứ? Anh đã lường gạt tôi bấy nhiêu đó chưa đủ hay sao?

Giữa lúc ấy, bỗng có một cảnh sát viên đi tới phía chúng tôi. Vũ Bội sợ tôi la lên, nên dí sát mũi dao vào người tôi và ra lệnh:

- Nếu cô la thì tôi sẽ đâm cô chết lập tức!

Khi viên cảnh sát đi đến gần, tôi đánh bạo nói:

- Thưa ông...

Nhưng ngay lúc ấy, Vũ Bội lại dí mạnh mũi dao vào lưng tôi, nên tôi chẳng dám nói gì thêm nữa. Viên cảnh sát ngạc nhiên dừng chân hỏi:

- Cô có điều chi?

Tôi quỳnh quá, chẳng biết phải nói sao thì Vũ Bội đã nhanh nhẹn lên tiếng:

- Thưa ông, chúng tôi muốn hỏi thăm đã mấy giờ rồi ạ.
- Đã 11 giờ đúng.
- Cám ơn ông.

Nói xong, Vũ Bội liền lôi tôi đi thẳng về phía trước. Khi đã đến đầu đường, hắn giận dữ hỏi tôi:

- Y Sa, bộ cô muốn bán đứng cho cảnh sát phải không?
- Thế anh định bắt cóc tôi à?
- Không. Anh chỉ muốn nói chuyện với em, thế thôi.

Tôi đứng lặng thinh, cúi gằm mặt xuống đất. Vũ Bội nói tiếp:

- Y Sa, anh biết rằng em vẫn còn hận anh lắm. Nhưng anh yêu cầu em hãy tạm thời đình chỉ sự Oán hận để nghe anh nói hết câu chuyện này. Sau đó rồi em có oán hận anh nữa thì hận.

Tôi vẫn đứng bất động, chẳng nói năng gì.

- Y Sa, anh muốn giải thích cho em hiểu rõ vì sao anh thất hứa với em trong cái hôm lên phi trường. Nguyên do là vì, trước khi lên đường, anh đã đến một câu lạc bộ của tư nhân mà dùng số tiền của em để đánh bạc. Chẳng may anh đã thua hết tất cả số tiền lẫn tư trang của em..

Tôi phần uất nói:

- Nhưng anh có hề mua vé phi cơ đi Vọng Các đâu.
- Em nói rất đúng. Anh đã thua hết tiền nên anh lấy gì mà mua vé phi cơ Nhưng vì sao anh đã đánh bạc? Nguyên nhân cũng chỉ vì tương lai của chúng ta Anh biết rằng sau khi đến Vọng Các mà

không có tiền thì khó sống nổi. Chẳng ngờ anh lại thua hết số tiền đó...

- Cái lý do ấy nghe khá xuông tai đấy.

- Nhưng đó là sự thật.

- Dù là thật đi nữa, tôi cũng chẳng hề tin anh nữa đâu.

Nói xong, tôi chuyển mình định bỏ đi. Vũ Bội nói theo:

- Anh còn một điều này muốn nói với em.

- Điều gì? Anh còn muốn rủ tôi theo anh đến chân trời góc biển nào nữa? Xin lỗi anh, tôi chẳng còn có tiền bạc để đưa cho anh lương gạt nữa đâu.

- Em... sao em lại cho rằng anh đã lương gạt tiền của em? Câu nói đó thật là quá đáng.

Tôi chỉ hừ một tiếng mà chẳng nói gì.

- Anh tin rằng tình trạng về tiền bạc của em hiện tại không được đầy đủ cho lắm. Vậy em có cần anh giúp đỡ không?

Tôi lạnh lùng buông thõng:

- Cám ơn anh. Nhưng anh sẽ giúp tôi được gì?

- Anh sẽ giới thiệu em đi làm tại một quán rượu.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, tỏ vẻ đầy phẫn nộ.

- Anh xin em chớ nên giận anh làm gì? Đó là một cái ba rất đứng đắn, toàn là khách sang trọng mà thôi.

- Anh nói hết chưa?

- Hết rồi. Vậy em nghĩ sao?

Tôi cảm thấy cơn tức giận như bùng cháy trong lòng. Tôi quắc mắt nhìn hấn chòng chọc.

Ngay lúc ấy, bỗng hấn đưa tay lên vuốt mặt mình, nhân dịp đó tôi nhìn thấy rõ trên tay hấn đang đeo một chiếc đồng hồ vàng.

Trong nhất thời, cơn phẫn hận trong lòng tôi như bùng cháy mãnh liệt hơn bao giờ hết. Thế là thuận tay, tôi cầm chiếc sắc đập liên tiếp bốn, năm cái vào mặt hấn, cho đến khi cơn tức giận trong lòng đã dịu xuống tôi mới dừng tay, rồi bỏ đi ngay.

Tôi nghe có tiếng hấn nói với theo:

- Đến khi nào em không còn hận anh nữa, em có thể tùy thời mà đi tìm anh, em có nghe không?

Tôi thật không thể ngờ Vũ Bội vô liêm sỉ đến như thế. Hấn không phải là con người, mà là ma quỷ, thật đáng ghê tởm.

Khi tôi về đến nhà, mẹ và cha tôi thấy thần sắc tôi buồn rầu ủ rũ thì ngạc nhiên hỏi tại sao. Nhưng tôi chỉ trả lời vắn tắt là không có gì cả, rồi bỏ đi vào phòng, nằm khóc một mình. Tôi tin rằng con người bất lương, khốn nạn như Vũ Bội thế nào rồi cũng sẽ có ngày bị báo ứng chứ chẳng không.

Qua mấy hôm sau, tôi ở nhà có vẻ buồn quá, nên cha tôi đề nghị cả nhà đi xem phim vào xuất 9 giờ rưỡi. Tôi hỏi mẹ tôi có đi không thì bà trả lời:

- Tôi chẳng đi đâu. Tối nay tôi phải đến nhà bà Triệu đánh mặt chược, vậy hai cha con ông hãy đi đi.

Cha tôi nói:

- Sao bà đi đánh mặt chược hoài vậy?

Mẹ tôi lạnh lùng đáp:

- Thì ông cho tôi tiền không đủ chi dụng trong nhà, nên tôi phải đi đánh mặt chược, hy vọng ăn được chút tí tiền để đem về nhà xây xài chứ sao?

Cha tôi thở dài mà chẳng nói gì. Mẹ tôi lại nói tiếp:

- Ai bảo ông khi có tiền thì chẳng chịu trở về, đợi đến khi hết sạch thì mới chịu quay về.

Tôi trách mẹ tôi:

- Mẹ, sao mẹ lại nói thế? Cha đã lớn tuổi rồi, mẹ chớ nên nói với cha như vậy.

Mẹ tôi càng tức giận nói:

- Cái nhà này chẳng khác nào một cơ quan cứu tế. Hễ người nào cùng khổ rồi thì mới quay về đây.

Nghe mẹ tôi nói câu ấy, tôi cảm thấy lòng mình đau đớn vô cùng. Tôi biết ngay là bà nói câu đó muốn ám chỉ cả tôi nữa.

Nhưng tôi không hề oán trách mẹ tôi làm gì. Tôi đã sống hai mươi mấy năm đều nhờ vào tay mẹ tôi. Giờ tôi lại còn có thêm một đứa con nữa, thì lẽ đương nhiên là mẹ tôi chẳng buồn bực sao được.

Nhất là từ ngày cha tôi về đây, tánh tình của mẹ tôi đã thay đổi rất nhiều. Trước kia bà có như thế này đâu. Hiện tại, mỗi chút là

mẹ tôi mỗi câu tiết lên, đó cũng chẳng qua là vì hoàn cảnh sống đã làm cho bà thay đổi tánh tình như vậy.

Trước những sự càu nhàu của mẹ tôi, cha tôi chẳng hề phản ứng, chỉ trầm mặc và chẳng nói một lời. Sau đó, cha tôi lại lên đi uống rượu. Tôi khuyên ông chớ nên tiếp tục uống nữa, vì bác sĩ đã cho biết ông bị chứng áp huyết cao, nhưng ông chẳng hề nghe tôi.

Tuy vậy, tôi cũng không dám trách ông, vì tôi biết rằng nếu ông không uống rượu thì tinh thần ông rất thống khổ. Chỉ có rượu mới giúp ông quên được phần nào cái hoàn cảnh khó khăn hiện tại.

Có một buổi tối nọ, mẹ tôi đi đánh mặt chược, cha tôi lại uống một lít rượu, rồi cùng tôi và bé Hoài Trọng đi xem xuất phim 9 giờ rưỡi tối.

Phim hôm ấy rất hay, sau khi văn hát, chúng tôi cười nói không ngớt và cùng nhau đến trạm xe buýt để đón xe về nhà.

Cha tôi nói:

- Cha vốn không thích xem phim, nhưng vì thấy tâm tình của con không được vui nên cha mới cùng đi với con vậy. Giờ đây thấy con đã tươi cười, cha mừng lắm, cha chỉ sợ thấy con ủ rũ suốt ngày mà thôi.

Tôi tươi cười dìu cha tôi bước lên xe buýt. Vì lúc bấy giờ đang văn hát nên người ta đi xe rất đông, phải chen lấn nhau mà lên xe. Cha tôi vốn già yếu nên bị người ta chen lấn ngã dưới đất.

Tôi hốt hoảng vội đỡ ông dậy, nhưng ông vẫn nằm bất động trên lề đường.

Tôi kinh hãi, la hét om xòm, nhưng thiên hạ chẳng ai buồn để ý đến cha tôi cả. Bé Hoài Trọng cũng khiếp đảm, bấu chặt lấy vai tôi và khóc thét lên:

- Mẹ! Mẹ Oi!...

Nhưng thiên hạ vẫn chen nhau leo lên xe, chẳng một ai buồn giúp đỡ gì cha tôi cả.

Sau đó, xe buýt chạy đi. Tôi lớn tiếng gọi:

- Cha ơi!

Nhưng cha tôi vẫn không một phản ứng nào. Chợt có một cảnh sát viên đi tới, hỏi tôi:

- Có chuyện gì vậy?

Tôi vừa khóc vừa trả lời:

- Cha tôi đã bị người ta chen lấn đến té và đang hôn mê bất tỉnh.

Thế là người cảnh sát viên ấy vội vàng chạy đi gọi điện thoại cho xe cứu thương đến chở cha tôi vào bệnh viện.

Khi đã vào đến nơi, bác sĩ nói với tôi:

- Chớ nên cho ông ấy uống rượu, vì áp huyết ông ấy quá cao...

Giờ đây, ông ấy đã hôn mê bất tỉnh thì nhất thiết sự cứu chữa đều không thể nào tiến hành được nữa...

Tôi cảm thấy lo sợ vô cùng và đứng lặng người đi. Một lúc sau, tôi mới hỏi được:

- Như vậy thì đến bao giờ cha tôi mới tỉnh lại?

Vị bác sĩ nhún vai và mỉm cười nói:

- Tôi cũng không làm sao mà biết được. Nếu may ra thì ông ấy chỉ hôn mê chừng hai ba hôm, còn nếu không may thì ông ấy có thể hôn mê đến cả tháng, cả năm cũng không chừng.

Tôi tuyệt vọng, cúi đầu và òa khóc.

Mà quả thật là bất hạnh, qua một hôm, cha tôi vẫn chưa tỉnh lại.

Qua một tuần sau, cha tôi cũng vẫn chưa tỉnh, và đến tháng sau, cha tôi cũng hãy còn hôn mê bất tỉnh...

Cho đến ngày thứ ba mươi ba thì đột nhiên, một kỳ tích xảy đến: cha tôi đã tỉnh lại. Tứ chi của ông đã có thể cử động, nhưng ông lại mất hết tri giác, trở thành người nửa sống nửa chết.

Sự tỉnh lại của cha tôi đau đớn thay, khiến chúng tôi chẳng vui mừng chút nào. Trái lại, lòng tôi càng âu lo và khổ sở vô hạn, vì tiền nhà thương, tiền khám bệnh cho cha tôi đã lên quá cao.

Đến mấy tháng sau thì bao nhiêu tiền dành dụm trong nhà đều đã hết sạch. Đồng thời, bao nhiêu tư trang của mẹ tôi cũng đã bán không còn gì nữa.

Để tiết kiệm bớt chi phí, chúng tôi bắt buộc phải dọn nhà đến một căn phòng chật hẹp hơn, chỉ vào khoảng mười x mười mét vuông để ở đó.

Chính vì trước kia ở nơi rộng rãi, ngày nay phải sống nơi quá chật chội như vậy nên mẹ tôi càng hay cau có, bực dọc và gây gổ

với tôi luôn. Bà trách tôi:

- Nếu mày không dẫn ông ấy đi xem phim thì đâu đến nỗi xảy ra có sự!

Tôi cãi lại:

- Nếu mẹ đối xử với cha dịu dàng, tử tế hơn thì cha đâu đến nỗi phải uống rượu để tránh đi những nỗi buồn bực do mẹ gây ra.

Mẹ tôi làm thình, nhưng bực dọc bỏ đi đánh mặt chược.

Vì tâm tình mẹ tôi không được vui, nên mỗi lần đi đánh bạc bị thua, bà về nhà hết mắng chửi tôi lại đánh bé Hoài Trọng như điên.

Mặc dù vậy, tôi vẫn không dám trách bà, mà chỉ biết ngậm miệng làm thình ráng chịu đựng cái hoàn cảnh ấy.

Lý do là vì trong quá khứ, tôi là một đứa con gái hư hỏng, đã ăn cắp tiền bà, lại còn làm cho bà khổ tâm không ít, thế mà bà vẫn sẵn sàng tha thứ cho tôi, quả thật chẳng có người mẹ nào nhân từ đối với con cái như thế.

Có điều là nếu tình thế này kéo dài thì tôi đành phải đi tìm sở làm để giúp đỡ gia đình vậy.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 23

Nhưng nghĩ đến chuyện đi làm, tôi không khỏi cảm thấy lòng mình đau khổ vô cùng. Theo sự thông thường thì đi làm thư ký, nếu kiếm nhiều lắm cũng chỉ độ mấy trăm đồng một tháng mà thôi. Nhưng với mấy trăm đồng đó làm sao đủ được?

Chưa nói đến sự sống của cả ba miệng ăn trong gia đình, nội tiền y dược phí của cha tôi không cũng đã không dưới hai ngàn bạc rồi.

Hai ngàn bạc? Tôi làm sao có đủ năng lực để kiếm hàng tháng số tiền quá to tát ấy?

Do đó, tôi mới nghĩ việc đi làm vũ nữ. Nhưng tôi lại lắc đầu, tự phản đối ngay:

- Không ta không thể đi làm vũ nữ được. Dù sao ta cũng là một thiên kim tiểu thư, ta lại còn tốt nghiệp ở trường Anh văn nữa thì ta đâu thể đi làm cái nghề lắm nhục nhã ấy được.

Tôi suy nghĩ rất nhiều lần, và cuối cùng tôi lại tự nhủ:

- à, hay là ta đi bán bọ Bán ba tương đối đỡ khổ hơn. Chỉ cần tiếp đãi khách, uống rượu với khách để kiếm tiền thì còn có thể giữ gìn tấm thân của mình trong sạch được.

Rồi tôi lại nhớ đến những lời nói của Hồ Minh trước đây. Theo lời anh ta tiết lộ thì lão Lâm có một câu lạc bộ tại Cửu Long.

Vậy thì tại sao tôi lại không biết nhờ đến lão ta?

Nghĩ vậy, tôi liền gọi điện thoại cho lão Lâm và hẹn lão ta đi uống trà.

Nghe tôi hẹn như thế, lão Lâm hết sức kinh ngạc. Lão im lặng một lát rất lâu mới nhận lời tôi.

Khi đã gặp tôi tại quán trà, lão bèn hỏi tôi:

- Cô hẹn tôi đến đây có chuyện gì vậy? Cô hãy nói liền cho tôi nghe đi!

Tôi nói ngay:

- Tôi muốn nhờ anh giới thiệu cho tôi đi làm tại câu lạc bộ của ông.

Lão Lâm sững sốt nhìn tôi:

- Cô... cô làm sao lại biết được...

Tôi mỉm cười, ngắt ngang:

- Tôi không thể nói cho ông nghe đâu.

Lão Lâm cười hỏi lại:

- Cô không có ý đùa với tôi chứ?

- Dĩ nhiên là không rồi. Tôi đang cần tiền, nên tôi muốn được đi

làm.

Lão Lâm cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Quả thật là hiện tại câu lạc bộ của tôi rất cần người. Các cô bán ba ở đó có toàn quyền tự do, hề kiếm được bao nhiêu thì chia ba bảy. Nếu như thủ đoạn của cô cao cường, thì cô kiếm được bao nhiêu ở bên ngoài câu lạc bộ, đó là tiền riêng của cô, chúng tôi không cần biết đến.

Lão Lâm tiếp:

- Làm người chớ nên cố chấp. Theo như tôi thấy, người trẻ đẹp lại biết nói anh ngữ như cô thì chỉ trong vòng một năm, cô có thể kiếm cả trăm ngàn đồng dễ như chơi... Chẳng giấu gì cô, có một cô làm cho chúng tôi đến ngày nay đã có thừa tiền để tậu nhà cửa mà còn sắm đến hai chiếc xe hơi rất lộng lẫy.

- Vậy thì đến chừng nào tôi có thể đi làm được?

- Theo nguyên tắc thì ngày mai này cô có thể đi làm được rồi.

Nhưng tôi cũng cần phải hỏi qua ý kiến của "cai gà" đã.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, còn hỏi ý kiến của "cai gà" nữa sao?

- Phải, đó là cô gái.

- Một cô gái?

- Đúng thế.

- Ai vậy?

- Không thể nói ra cho cô biết trước được.

Tôi nghiêm nét mặt, nói với lão ta:

- Ông Lâm, tôi muốn mượn trước một số tiền, vậy có được không?
- Chuyện đó chẳng thành vấn đề. Nhưng cô cần độ bao nhiêu?
- Hai ngàn đồng.
- Ít hơn có được không?
- Cha tôi đang nằm bệnh viện và rất cần tiền, nếu không thì tôi chẳng đi tìm ông làm chị Vả lại tôi cũng cần có tiền để may y phục đi làm.

ông Lâm gật đầu:

- Nếu cho cô mượn tám trăm hay một ngàn thì chẳng thành vấn đề. Nhưng ngặt cái là cô đòi mượn tới hai ngàn đồng thì xin cô thông cảm ở chỗ tôi không thể trả lời cô liền được, vì tôi còn cần phải hỏi lại ý kiến cô cai gà đã.

Tôi vẫn nài:

- Tôi xin ông hãy nói lại với cô ấy dùm. Đến chừng nào thì tôi có thể gặp cô ấy được?
- Tối mai, cô hãy đến câu lạc bộ của chúng tôi nhé. Vừa nói, lão vừa đưa tấm danh thiếp cho tôi.

Tôi gật đầu rồi cất tấm danh thiếp vào trong sắc tay, sau đó chúng tôi rời khỏi quán.

Qua hôm sau, tôi gọi taxi đi đến câu lạc bộ ấy và bấm chuông gọi cửa. Một lát sau, có một cô gái đi ra. Tôi toan lên tiếng nói

thì lão Lâm cũng vừa tới. Lão vẫy tay gọi tôi đi vào theo lão và mời tôi ngồi tại phòng khách. Sau đó lão bỏ đi một lát thì trở lại nói:

- Cô theo tôi vào trong này. Cô chủ mới vừa về tới.

Tôi đứng dậy và nôi gót theo lão Lâm vào một gian phòng trọ.

Tại đây có một người đàn bà thuộc tuổi trung niên đang ngồi nơi bàn. Tôi nhìn kỹ người đàn bà ấy và bất giác giật mình, kinh ngạc đến tột độ. Thì ra, người đàn bà mà lão Lâm gọi là cô "cai gà" và cũng là cô chủ câu lạc bộ ấy không ai khác hơn là Trại Kim Liên.

Lão Lâm giới thiệu tôi với Trại Kim Liên rồi rút lui ra ngoài.

Trại Kim Liên hỏi thăm tôi một vài câu chuyện, rồi hỏi:

- Tối mai cô có thể trở lại làm việc được không?

- Tôi nghĩ chẳng có gì trở ngại cả.

Trại Kim Liên lại hỏi:

- Cô muốn mượn trước hai ngàn đồng, phải không?

- Vâng.

Trại Kim Liên mở hộc tủ, lấy bốn tờ giấy năm trăm đồng. Sau đó, cô ta đưa ra một tờ giấy trắng để tôi ghi vào đó là có mượn trước của cô ta hai ngàn đồng. Tôi làm theo lời yêu cầu của cô ta, rồi đứng dậy, từ giã cô ta ra về. Nhưng khi tôi sắp sửa bước ra cửa thì đột nhiên từ bên ngoài có một người đàn ông bước vào. Tôi ngược nhìn y thì bất giác giật mình và ngạc nhiên không ít.

Nguyên lại người đàn ông ấy chính là Vũ Bội.

Vũ Bội đưa mắt nhìn tôi và hé nở một nụ cười:

- Y Sa, cuối cùng rồi em cũng đến đây làm, phải vậy không?

Tôi đứng lặng người đi vì không biết phải trả lời sao. Thì ra, lời anh bồi ở nhà hàng hôm nọ đã nói đúng, Trại Kim Liên đã nuôi Vũ Bội để hấn làm tình nhân của cô ta.

Tôi cũng không buồn trả lời Vũ Bội, mà chỉ cúi mặt bước ra bên ngoài rồi khép cánh cửa phòng lại.

Khi ngồi trên chiếc tàu để qua sông trở về nhà, tôi nghĩ đến số tiền hai ngàn đồng trong sắc tay mà không khỏi bùi ngùi. Tuy số tiền ấy to thật, nhưng nếu tôi phải trả tiền nhà, tiền bệnh viện cho cha tôi thì chỉ còn lại độ vài chục đồng thôi. Nghĩ đến điều ấy, lòng tôi càng khổ não lo buồn...

Khi tôi về tới nhà thì thấy Hoài Trọng đang khóc ở trong phòng, còn mẹ tôi đang quắc mắt nhìn nó lom lom, đầy vẻ giận dữ. Tôi biết ngay là Hoài Trọng đang bị mẹ tôi đánh nên lòng tôi càng buồn vô hạn.

Kinh nghiệm cho tôi biết rằng mẹ tôi đã đi đánh mặt chược bị thua nên về nhà mới đánh đập Hoài Trọng như thế. Nếu trong lúc này tôi thốt ra mấy lời an ủi Hoài Trọng thì thế nào mẹ tôi cũng nổi sùng lên, mắng chửi cả tôi nữa.

Thế nên tôi chỉ lạnh lùng nhìn Hoài Trọng rồi day sang nói với mẹ tôi:

- Ngày mai này con phải đi làm việc rồi. Mẹ ở nhà coi sóc giùm Hoài Trọng được không?

Mẹ tôi trở mắt nhìn tôi rồi hỏi:

- Mày sắp đi làm rồi hả? Nhưng làm việc gì?

- Con làm việc tại quán rượu.

- Tại quán rượu?... Nhưng... sao mày lại đi làm như thế được?

- Con cũng không muốn thế, nhưng chúng ta quá cần tiền thì biết làm sao hơn?

Mẹ tôi lặng thinh, nhưng hai tay bà run rẩy, chứng tỏ bà ta đang tức giận lắm. Tôi trầm giọng nói tiếp:

- Chúng ta sống cực khổ đến thế nào, chúng ta cũng vẫn chịu đựng được. Chúng ta ở trong một ngôi nhà chật hẹp, ăn mì gói trừ cơm cũng chẳng sao. Nhưng còn chứng bệnh của cha, chúng ta không thể nào không kiếm tiền để lo chạy chữa cho cha được.

Mẹ tôi nói với giọng oán trách:

- Nhưng chứng bệnh của cha mày đã vô vọng rồi chỉ có chết đi là tốt nhất. Cứ nửa sống nửa chết như vậy để làm khổ lụy quá nhiều cho chúng ta.

- Mẹ, con xin mẹ chớ nên nói như thế.

- Hừ, mày tốt đối với cha mày thật. Cha mày ra đi từ khi mày còn nhỏ, chẳng hề lo lắng gì cho mày hết. Vậy mà bây giờ mày đối xử tốt với ông như vậy thì lạ thật.

- Chẳng có gì lạ hết. Ông là cha của con.

- Thế còn tao là gì của mày?
- Mẹ là mẹ của con.
- Nhưng bệnh trạng của cha mày vô phương cứu chữa. Hiện tại gia đình mình khốn khổ như thế này cũng là vì chứng bệnh của ông ấy.
- Mẹ, con xin mẹ chớ nên nói như thế nữa. Mẹ chớ nên nghĩ đến hiện tại, hãy nghĩ đến quá khứ là hơn. Trong quá khứ, mẹ con mình sống an nhàn sung sướng là nhờ ai? Có phải nhờ đồng tiền của cha từ bên Pháp gửi về không?
- à, tao cho mày đi ăn học để rồi giờ này mày dạy tao, phải không?
- Không, con chỉ muốn cho mẹ hiểu, thế thôi.
- Ừ, thì mày phải, mày có lý, con mẹ mày sai. Mẹ mày nói hoàn toàn sai.

Mẹ tôi nói xong câu đó thì quay bỏ đi. Bầu không khí trong nhà thật là buồn thảm, nặng nề.

Tôi mở chiếc sách tay, lấy ngàn rưỡi đồng đưa cho mẹ tôi, còn giữ lại năm trăm đồng để may sắm y phục.

Thấy ba tờ giấy năm trăm, mẹ tôi ngạc nhiên trở mắt nhìn tôi đăm đăm. Tôi bên giải thích:

- Đây là tiền con mượn trước ở quán rượu. Mẹ hãy lấy số tiền này mà trả tiền nhà và tiền bệnh viện cho cha.

Mẹ tôi cầm lấy số tiền ấy và gương mặt bà bắt đầu lộ nét vui đôi

chút. Bà bảo tôi:

- Sự tình thế đã như thế này thì tao chẳng còn biết nói sao hơn nữa. Có điều là tao hy vọng mày sẽ liệu mà giữ gìn, đừng có phóng đảng mà mang tiếng mang tằm và rước lấy cái lụy vào thân.

- Vâng, con biết lắm.

- Tao sẽ coi sóc thằng Hoài Trọng cho, mày hãy yên tâm.

Tôi ôm lấy mẹ tôi, hôn một cái lên mặt bà và nói qua tiếng khóc:

- Mẹ, chuyện đã như thế này, con xin mẹ chớ nên nói cho một ai biết cả.

- Đương nhiên rồi.

Đêm hôm ấy, tôi không sao ngủ được. Tôi nghĩ đến ngày mai đây, cuộc đời của tôi sẽ bắt đầu rẽ sang một khúc quanh khác mà không khỏi rơi nước mắt vì đau khổ. Chẳng hiểu rồi đây tôi sẽ ra sao với cuộc sống mới này?

Qua tối hôm sau, tôi hết sức đau đớn và xấu hổ khi ngồi trên xe taxi đi đến câu lạc bộ ấy.

Lúc từ trên xe bước xuống, tôi nhìn quanh quất, vì sợ gặp phải bạn bè quen thân thì chẳng biết phải trả lời họ ra sao về việc tôi đặt chân đến chốn này.

Khi tôi vào đến cửa câu lạc bộ thì lão Lâm tiến lại, nói với tôi:

- Y phục của cô xưa quá. Cô hãy vào phòng trang phục, chọn lấy một kiểu y phục mới mà thay đổi đi.

Tôi cười gượng nói:

- Vì thời gian cấp bách quá, nên tôi thay đồ không kịp.

Lão Lâm dẫn tôi vào phòng trang phục, nơi đây một cô người làm chọn cho tôi một kiểu y phục rất là hở hang, diêm dúa để tôi mặc vào, đến nỗi tôi không dám nhìn vào kính nữa.

Trong khi cô người làm trang điểm cho tôi, có ba cô gái cũng vào căn phòng ấy để thay đổi y phục. Thấy tôi, cả ba cô đều nhìn tôi lom lom. Sau đó họ vừa thay đổi y phục vừa chuyện trò thò tục, cười đùa như phá. Trong số ba cô gái ấy, có một cô tôi nhớ quen quen. Thì ra đó là cô nữ ca sĩ đã từng đi hát chung với Vũ Bội trước kia.

Tôi hiểu ngay là Vũ Bội đã đưa cô ta vào con đường này chứ không ai khác cả.

Tôi trang điểm xong thì lão Lâm dẫn tôi ra phòng khách. Tại đây, hàng chục đôi mắt đều đổ dồn vào tôi, khiến tôi ngượng đến chín người.

Một gã ngoại quốc đứng dậy, đến mời tôi ngồi uống với gã. Tôi gật đầu mỉm cười. Khi ngồi vào bàn, tôi gọi một ly mặc ti nị Gã ngoại quốc ngồi sát vào người tôi và đôi tay gã sờ soạng lung tung khắp mình tôi, khiến tôi cố tránh né mãi.

Một lát sau, gã mời tôi nhảy, tôi đồng ý ngay. Bản đầu tiên tuy là bản "tango" nhưng gã vẫn ôm cứng người tôi và cọ sát đủ điều.

Tiếp đến là bản "àGoGo". Gã đã ngà ngà say, nên nhảy loạn lên,

làm trò cười cho bao nhiêu người có mặt nơi ấy. Nhưng chưa hết, sau đó hắt lại tụt cả quần ra mà múa may quay cuồng, khiến tôi ngượng đến chết được, trong khi mọi người đều vỗ tay, cười như điên.

Thấy gã quá say, gần như chẳng còn biết gì nữa, một người đàn bà dìu gã ra về. Người đàn bà ấy không ai khác hơn là vợ gã.

Thế là sau đó tôi được khách mời uống không ngót. Hết người này mời lại đến người khác mời. Nhưng sau ly rượu đầu tiên, tôi không dám uống rượu nữa, mà chỉ uống toàn nước ngọt thôi.

Đến khuya đêm ấy, lão Lâm đã đích thân lái xe đưa tôi về nhà, theo lời lão cho biết thì Trại Kim Liên rất hài lòng khi thấy tôi đất khách như thế.

Lời tiết lộ của lão khiến tôi càng khổ tâm vô hạn. Nếu tôi làm cho Trại Kim Liên thật sự hài lòng thì có lẽ tấm thân của tôi chẳng còn gì nữa.

Đêm hôm ấy tôi về tới nhà thì đã ba giờ khuya, nhưng mẹ tôi vẫn chưa ngủ. Tôi hỏi bà tại sao thì bà cho biết vì bé Hoài Trọng ở nhà cứ không ngót khóc lóc đòi mẹ. Bà dỗ mãi không được, cho đến khi nó quá mệt mới chịu nằm ngủ, do đó bà hãy còn thức cho đến giờ ấy.

Bà còn mách với tôi rằng bé Hoài Trọng đã khóc om xòm, khiến cho những người cư ngụ chung quanh không sao ngủ được, nên họ đã biểu lộ sự bất mãn ra mặt. Vì vậy mà bà thấy cần phải dọn

đi nơi khác là hơn.

Tôi khổ tâm vô cùng, nhưng chẳng biết phải tính sao.

Từ ngày tôi đi bán ba, tôi thấy rõ những người ngụ Ở chung quanh đều xâm xì bàn tán và nhìn tôi với cặp mắt đầy khinh khi. Sự thể đã như thế rồi thì tôi không thể nào tiếp tục ở lại nơi ấy được nữa.

Thế là ba tháng sau, tôi dọn nhà đến ngụ tại một từng lầu ở Tiêm Sa Chủy với giá sáu trăm đồng một tháng. Vì tiền thuê rất cao như vậy nên chỗ ở mới này rất rộng rãi và không còn phải chung đụng với ai nữa, khỏi sợ bị thiên hạ dèm pha, dị nghị. Tuy nhiên, vì tiền phòng cao như thế thì tôi bắt buộc phải kiếm tiền thật nhiều mới đủ tiêu dùng được. Do đó mà tôi đã biến đổi tác phong của mình đi, trở thành một cô gái bán ba thật là lời, phóng đãng để câu khách càng nhiều càng tốt.

Quả nhiên, tôi càng phóng đãng bao nhiêu thì càng có nhiều khách và kiếm nhiều tiền bấy nhiêu, đến độ các chị em đồng sự dần dần ghét bỏ, xa lánh tôi chỉ vì họ đố kỵ, ganh tỵ với tôi.

Trước kia tôi không có tiền thì hết sức khổ sở về phương tiện vật chất, ngày nay tôi có nhiều tiền thì lại khổ về phương diện tinh thần và mất hết cả bạn bè.

Nhưng hoàn cảnh của tôi bắt buộc tôi phải đi sâu vào con đường tội lỗi nhớp nhơ như thế, chứ thật ra lòng tôi nào có muốn đâu.

Nhiều lúc nghĩ tới tương lai mà tôi không khỏi giật mình sợ hãi.

Tôi cũng phát giác ra rằng đồng tiền và hạnh phúc chẳng bao giờ đi đôi với nhau cả. Được cái này thì phải mất cái nọ, đó là luật bù trừ, không tránh được.

Có một hôm tôi đang ngồi uống rượu với một người khách ngoại quốc thì anh bồi đến cho biết có một thanh niên Trung Hoa muốn mời tôi đến ngồi bàn với anh ta.

Tôi rất lấy làm lạ, vì từ nay tại câu lạc bộ này, không có người khách Trung Hoa nào đến cả.

Tôi nhìn về hướng anh bồi chỉ thì thấy bóng một thanh niên đang ngồi khuất trong góc tối, nên không nhìn rõ mặt anh ta.

Một lát sau tôi mới từ giã người khách ngoại quốc để đến với thanh niên ấy.

Nhưng khi vừa chạm mặt anh ta, tôi không khỏi bằng hoàng sửng sốt, vì đó chính là Hồ Minh.

Tôi ngạc nhiên hỏi chàng:

- Hồ Minh, sao hôm nay anh lại đến đây? Anh muốn tìm Lộ Phu chăng?

- Không, tôi muốn gặp Y Sa, chứ không phải tìm Lộ Phu.

- Anh... tìm tôi? Nhưng anh chớ nên đến nơi này. Anh hãy đi về nhà đi.

- Tại sao vậy?

- Vì nơi này không tiếp khách bản xứ.

- Nhưng tôi có tiền.

- Không, anh không có tiền. Mỗi tháng anh kiếm được bao nhiêu chứ? Ở đây một ly tới tám đồng tám, anh có biết không?

Hồ Minh cười nhạt:

- Chỉ có tám đồng tám thôi à? Trong túi tôi có đến tám trăm đây. Vừa nói Hồ Minh vừa cho tay vào trong túi áo lấy ra một tờ giấy năm trăm và ba tờ giấy một trăm dãn lên mặt bàn, rồi gằn giọng tiếp:

- Tôi có tiền đây, cô đã nhìn thấy chưa?

- Nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại đến đây?

- Tại sao à? Tôi đem tiền đến đây để mua tình yêu của cô đấy.

Cô hãy uống rượu với tôi đi. Cỗ hãy tỏ ra nhiệt tình với và phóng dăng với tôi y như cô đã từng đối xử với những người khách khác đi.

Tôi ngồi chết lạng người và lắc đầu một cách đau khổ.

Hồ Minh cay đắng nói tiếp:

- Nào, cô hãy hôn tôi đi. Tại sao lại chẳng hôn tôi?... Tôi có tiền đây mà?

- Anh hãy về đi!

Hồ Minh giận dữ quát:

- Cô khi tôi phải không? Cô khi tôi phải không?

Tôi day sang bảo nhỏ anh bồi:

- Anh hãy đưa cậu ta ra ngoài, không cho cậu ta vào đây nữa.

Anh bồi vâng lời, tiến tới, nắm lấy cánh tay Hồ Minh mà bẻ quặp

ra sau rồi đẩy chàng đi ra khỏi cửa.

- Thưa cô, tôi đã tổng cổ hẩn ra ngoài rồi. Anh bồi trở vào báo cáo.

- Tốt lắm, lần sau, chớ có để hẩn vào đây nữa, nghe không?

- Vâng.

Khi đã mãn giờ làm việc, tôi quá giang xe hơi của một ông khách để về nhà. Nhưng khi xe hơi sắp sửa chạy đi thì đột nhiên, một bóng đen chặn đầu xe lại. Tôi nhìn kỹ, thì ra là Hồ Minh.

Chàng cất tiếng cười lạnh lẽo và nói to:

- Y Sa, tôi không thể nào ngờ Y Sa lại cam tâm làm gái bán ba như vậy. Tôi cứ tưởng Y Sa là một con người trong trắng, thuần lương... Thế mà... không ngờ cô lại là thứ hạ lưu như thế. Đồ hạ lưu... Đồ hạ lưu...

Tôi đau khổ trả lời Hồ Minh:

- Phải, tôi là kẻ hạ lưu. Anh nên hối hận vì đã quen biết rồi.

Hồ Minh lại càng thêm điên tiết, vừa mắng tôi vừa khóc.

Người khách chở tôi thấy vậy vội cho xe lùi lại, rồi bỏ chạy đi về hướng khác.

Tôi quay đầu nhìn lại phía sau, thấy Hồ Minh vẫn còn đứng thẫn thờ nơi ấy nhìn theo.

Đối với lời mắng nhiếc của Hồ Minh vừa rồi, tôi thật chẳng giận chàng chút nào. Chàng là một thanh niên ngay thẳng, không muốn thấy tôi rơi vào hố trụy lạc, nên mới tức giận mà mắng

nhức tôi như vậy. Nhưng chàng làm sao có thể hiểu nổi cái hoàn cảnh đau đớn của tôi?

- Gã thanh niên vừa rồi là gì của em vậy? người khách lái xe hỏi tôi.

- Anh ta là... bạn của tôi.

- Chắc hẳn khùng rồi. Người khách cười nói.

Tôi lặng thinh không đáp...

Có một hôm tôi đang ngồi uống trà trong một tửu lâu nọ thì bỗng nghe có tiếng người giới thiệu:

- Sau đây, xin mời quý vị nghe ca thần hát.

Nghe đến hai tiếng ca thần, tôi hết sức ngạc nhiên và nghĩ thầm:

- Sao? Vũ Bội cũng hát ở đây ư?

Tôi nhìn lên ca đài thì quả nhiên thấy Vũ Bội đang tiến ra, đứng trước máy vi âm. Hắn mặc một chiếc áo màu đen, hắn tuyên bố trước máy vi âm:

- Giờ đây, tôi xin mời một vị tiểu thơ lên đài để lắc trống giấy trong khi tôi hát cho thêm phần hứng thú... Xin mời vị tiểu thơ nào biết lắc trống giấy lên đây cho vui.

Tiếng nói của Vũ Bội vừa dứt, bên dưới khán giả có nhiều tiếng xôn xao nổi lên.

Tiếp theo đó, từ dưới phía khán giả, có một thiếu nữ thân mình cao ráo, mình vận y phục kiểu Ai Cập đứng dậy và từ từ tiến lên ca đài trong khi một tràng pháo tay tán thưởng nổi lên vang dậy.

- Chẳng hay quý danh của tiểu thơ là gì? Vũ Bội hỏi cô gái ấy.

- Trinh Ni! Cô gái cười đáp.

Chợt nghe hai tiếng "Trinh Ni", tôi không khỏi giật mình, vì cô ta chính là em gái của một cô đồng học với tôi ngày trước.

- Cô biết lắc trống giấy của Hạ uy di không? Có tiếng Vũ Bội hỏi.

Trinh Ni mỉm cười và gật đầu.

Vũ Bội liền quay về hướng khán giả nói to:

- Tốt lắm. Giờ thì tôi xin trình bày bản nhạc "Chớ nói lời từ biệt" để công hiến quý vị.

Một tràng pháo tay lại nổi lên vang dậy.

Thế rồi, Vũ Bội bắt đầu cất tiếng ca.

Giọng hát của hắn thật náo nùng, bi thảm, như khóc như than, khiến mọi người có mặt nơi ấy đều ngồi lặng yên, lắng nghe một cách say sưa.

Nhiều cô gái không cầm được giọt lệ vì lời ca tiếng hát hết sức bi thương ấy.

Khi bản nhạc đã chấm dứt, Vũ Bội liền dìu Trinh Ni đi xuống khỏi ca đài và đưa cô ta về chỗ ngồi, rồi mới bỏ đi.

Tôi liếc mắt nhìn thấy Trinh Ni đang ngồi cùng bàn với ba cô gái nữa chỉ trạc tuổi 17, 18. Tôi không muốn cho các cô gái ấy sa vào vết chân của tôi trước đây, nên tôi đứng dậy sang bàn các cô.

Trinh Ni thấy tôi thì cất tiếng gọi:

- Chị Y Sa, đã lâu lắm rồi, em không được gặp chị.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Trinh Ni và nói:

- Phải, lâu lắm rồi không được gặp nhau. Còn chị của em hiện ra sao?

- Chị ấy đã sang Anh Quốc học, còn một năm nữa thì về nước.

- Em vẫn còn đi học chứ?

- Vâng. Trinh Ni cười đáp.

- Vì sao em đến nơi này?

- Vì em rất thích tiếng hát của Ca Thần. Còn chị, chị có thích tiếng ca của anh ấy không?

Tôi lắc đầu:

- Không. Hoàn toàn không thích một chút nào.

Trinh Ni tỏ vẻ rất thất vọng, cúi mặt xuống và nói:

- Em rất thích tiếng hát của ca thần, mà cũng thích cả cái hình dáng của anh ấy nữa. Anh ấy thật là đẹp trai...

Tôi nói tiếp ngay:

- Nhưng tâm địa của anh ta thật là ác độc, tồi tệ.

Trinh Ni ngạc nhiên hỏi lại với giọng không bằng lòng:

- Vì sao chị lại nói xấu anh ấy như thế?

Tôi nghiêm hấn sắc mặt:

- Chị chẳng hề nói xấu cho hắn đâu. Em chớ nên sa vào cạm bẫy của hắn, bởi hắn là một gã bất lương.

Trinh Ni liền sa sầm nét mặt lại, rồi đứng dậy ngay. Cô ta vẫy tay

gọi bồi lại tính tiền, rồi bỏ đi ra khỏi tửu lầu. Vì muốn cứu vãn cuộc đời trong trắng của một thiếu nữ như Trinh Ni, tôi cũng lật đật gọi bồi tính tiền đoạn đuôi theo Trinh Nị Tôi muốn kể hết mọi chuyện đã qua cho Trinh Ni nghe, nhưng Trinh Ni đã vội bỏ đi thật xa tôi rồi. Tôi chẳng còn biết làm sao hơn là đành đưa mắt nhìn theo cái bóng của Trinh Ni đi xa dần.

Nhưng tôi vẫn không nản lòng. Tôi về nhà, tìm cái địa chỉ của Trinh Ni rồi đến tận nhà nàng.

Song, bà mẹ của Trinh Ni vừa nhìn thấy tôi thì nét mặt lộ vẻ lạnh lùng ngay. Trong quá khứ bà chẳng hề đối xử với tôi như thế cả. Giờ đây, bà lãnh đạm với tôi như vậy thì tôi làm sao có can đảm mà nói ra?

Bà cất giọng lạnh lùng hỏi tôi:

- Có chuyện gì thế? Trinh Ni là con gái còn trong trắng, xin cô chớ có đưa nó đến các ba bán rượu để làm bậy.

Vừa nghe xong câu ấy, tôi tức giận đến cực điểm, nên vội chuyển mình bỏ đi ngay.

Bà mẹ của Trinh Ni đóng sầm cánh cửa nhà lại nghe rầm một tiếng.

QUỲNH DAO

Tình Loạn

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương Kết

Đến đây là Y Sa đã chấm dứt câu chuyện liên quan đến "Ca Thần" của nàng.

Tôi hỏi Y Sa:

- Rồi sau này, Trinh Ni ra sao?
- Thì cô ta đi làm gái bán ba.

Tôi uống một hớp rượu. Y Sa lại hỏi tôi:

- Lôi Đạt, có phải đó là một đề tài tiểu thuyết rất hay để viết tiểu thuyết không?

Tôi gật đầu:

- Phải, đó quả là một đề tài tiểu thuyết rất xúc động lòng người.
- Vậy thì anh hãy viết một cuốn tiểu thuyết lấy "Ca Thần" làm đề mục có được không?
- Nhưng tại sao lại gọi là "Ca Thần"?
- Trong chuyện thần thoại của Hy Lạp, có một câu chuyện như sau: nghe nói có một vị thần có giọng rất hay Tiếng ca của vị

thần ấy khiến người nghe như say, như mê mẩn cả tâm thần. Mỗi đêm, vị thầy ấy đều ẩn mình trong bóng tối cất tiếng ca vang lừng trên sóng nước dội vào bờ. Khi ấy có một chiếc thuyền đi qua, các thủy thủ trên chiếc thuyền đều cơ hồ như bị một sức quyến rũ ma quái lôi cuốn mà cho thuyền hướng về phía tiếng ca vang lừng ấy... Sau đó, chiếc thuyền đụng vào đá ngầm mà chìm đi, các thủy thủ cũng đều bỏ thân dưới những lượn sóng biển... Tôi lắng nghe Y Sa nói và suy nghĩ một lúc thì hiểu ngay cái ý của Y Sa như thế nào rồi.

Y Sa hỏi nhỏ tôi:

- Đã mấy giờ rồi anh?

Tôi nhìn vào đồng hồ tay rồi đáp:

- Đã 12 giờ rồi.

- Có lẽ em phải đi mới được.

- Y Sa... Y Sa nhận thấy tôi là người như thế nào?

- Rất tốt! Nàng trả lời một cách rất nhanh chóng.

- Y Sa, tôi... tôi đã yêu Y Sa rồi. Tôi cố lấy can đảm mà thổ lộ lòng mình với nàng như vậy.

Nhưng Y Sa lắc đầu, đáp:

- Anh chớ nên yêu em làm gì. Anh chỉ nên thương hại em là đủ lắm rồi.

Tôi còn biết nói sao hơn nữa? Tôi thất vọng, lặng lẽ nhìn Y Sa một lúc sau, có một người ngoại quốc đi vào trong quán rượu. Y

Sa nói với tôi: "Tái kiến", rồi đứng lên, đi lại cặp tay trái người khách ngoại quốc ấy mà rời khỏi quán rượu.
Tôi nở nụ cười buồn, rồi uống hết ly rượu này lại đến ly rượu khác...

Hết